

GABRIEL

TALLEN

Iubirea mea desăvârșită

BESTSELLER INSTANT NEW YORK TIMES

CEA MAI BUNĂ CĂRTE A ANULUI 2017
ÎN TOPURILE PUBLICAȚIILOR
WASHINGTON POST, NEW YORK TIMES,
USA TODAY, BUSINESS INSIDER ȘI
PE AMAZON.COM

TREI

FICTION
CONNECTION

GABRIEL TALLENT

Turtle Alveston este o supraviețuitoare. Are paisprezece ani și îi place să cutreiere pădurile de pe coasta nordică a Californiei. Obisnuiește să meargă pe jos kilometri întregi și știe pe de rost toate râurile, lacurile și insulele stâncoase din împrejurimi. Dar, deși lumea ei exterioară e vastă, lumea ei interioară e mică și înșelătoare: după moartea mamei, Turtle a crescut izolată, subjugată de Martin, tatăl ei charismatic și chinuit. Viața ei socială e limitată la școală — unde evită interesul colegilor și profesorilor intruzivi — și la interacțiunea cu tatăl ei.

Într-o bună zi, Turtle face cunostință cu Jacob, un licean plin de umor care în scurtă vreme ajunge s-o adore. Pentru prima oară, lumea exterioară începe să se limpezească pentru Turtle — viața ei cu Martin nu e sănătoasă și nu mai poate continua. Mânată de experiența dragostei și a celei dintâi prietenii autentice, Turtle începe să caute o scăpare, folosindu-se tocmai de tehnicile de supraviețuire învățate de la părintele ei.

Oare va reuși Turtle să evadeze și să-și croiască o nouă viață?

Turtle Alveston, adolescenta de paisprezece ani, este o creație desăvârșită, iar tatăl ei este cel mai credibil monstru uman produs de literatură după Harry Powell din Noaptea vânătorului. Cuvântul „capodoperă” s-a demonetizat din pricina folosirii excesive, dar Iubirea mea desăvârșită chiar este o capodoperă.

STEPHEN KING

O carte ciudată și impresionantă care ridică întrebări esențiale despre abuz și despre civilizație pe fundalul naturii sălbatice a Californiei.

THE WASHINGTON POST

Un roman teribil de întunecat, uneori insuportabil, dar cu o scriitură absolut remarcabilă.

LE POINT

Iubirea mea desăvârșită

GABRIEL TALLENT

TREI

Gabriel Tallent a crescut în Mendocino, statul California. În perioada liceului, și-a petrecut mult timp făcând drumeții, recitind tragedii grecești și încercând să înțeleagă Moby Dick. Și-a luat licența la Universitatea Willamette cu o teză despre construcția plăcerii în romanul Pamela sau virtutea răsplătită de Samuel Richardson. Locuiește în Salt Lake City și își petrece timpul liber făcând alpinism și încercând — fără prea mult succes — să identifice plante în canionul Little Cottonwood. A publicat povestiri în revistele Narrative și St Petersburg Review.

Iubirea mea desăvârșită este romanul lui de debut.

Gabriel Tallent

Iubirea mea desăvârșită

Traducere din engleză și note de
Alexandra Fusoi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Ioana Petridean

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Jasmina007

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Mușătoiu
Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TALLEN, GABRIEL

**Iubirea mea desăvârșită / Gabriel Tallent; trad. din engleză și
note de Alexandra Fusoi. - București: Editura Trei, 2018**

I. Fusoi, Alexandra (trad.; note)

Titlul original: My Absolute Darling
Autor: Gabriel Tallent

Copyright © 2017 by Gabriel Tallent
By arrangement with the author. All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

Pentru Gloria și Elizabeth

Unu

Casa veche stă ghemuită pe dealul ei, toată numai vopsea albă jupuită, ferestre cu bovindou și balustrade de lemn cu stâlpi, năpădite de trandafiri cățărători și oțetari otrăvitori. Tulpinile târătoare ale trandafirilor puseseră stăpânire pe șipcile care îmbrăcau casa și care atârnă acum încurcate printre lujeri. Aleea cu pietriș e plină de cartușe goale, cu o crustă de cocleală pe ele. Martin Alveston se dă jos din camionetă și nu se uită la Turtle, care rămâne în cabină, ci urcă pe verandă, cu bocancii militari răsunând găunos pe scânduri, un bărbat masiv îmbrăcat cu cămașă de flanelă și blugi Levi's, ce deschide ușile de sticlă glisante. Turtle așteaptă, ascultând ticăitul motorului, apoi se duce după el.

În sufragerie, una dintre ferestre e astupată cu foi de tablă și placaj de 13 milimetri bătute în cuie de ramă și acoperite cu ținte de tragere. Găurile făcute de gloanțe sunt așa de compacte, încât arată de parcă cineva ar fi pus o armă de calibru 10 chiar lângă ele și le-ar fi aruncat în aer; gloanțele scânteiază în cavitățile lor zimțate ca apa pe fundul puțului.

Tatăl ei desface pe soba veche o conservă de fasole Bush's, în timp ce-și freacă un chibrit pe degetul mare, să aprindă focul, care pâlpâie și începe să ardă încet, portocaliu pe fundalul întunecat al pereților de sequoia californian, al dulapurilor nelăcuite și al capcanelor de șobolani cu pete de unsoare.

Ușa din spate a bucătăriei n-are încuietore, doar găuri pentru mâner și yală, iar Martin o deschide cu piciorul și iese pe terasa neterminată din spate, unde grinzile fără scânduri între ele forfotesc de șopârle spinoase și sunt întrețesute cu rugi de mur prin care se ridică tulpini de coada-calului și mentă porcească, fină precum catifeaua, cu puful ei bizar ca de piersică și cu o putoare acră. Stând pe grinzi cu picioarele depărtate, Martin ia tigaia de pe șipcile desprinse, unde a atârnat-o ca s-o lingă ratonii. Deschide robinetul cu o cheie franceză ruginită și dă drumul jetului de apă peste fontă, smulgând mănunchiuri de coada-calului, ca să frece în locurile cu probleme. Apoi intră și o pune pe sobă, iar apa şuieră și sare din tigaie. Deschide frigiderul oliv, fără bec, și scoate două fripturi împachetate în hârtie cerată maro, trăgându-și de la centură cuțitul Daniel Winkler și ștergându-l pe cracul blugilor Levi's. Apoi înțepă separat fripturile cu vârful cuțitului și le aruncă pe rând în tigaie.

Turtle sare pe blatul de bucătărie — scânduri zgrunțuroase de sequoia californian, cu urme vechi de ciocan în jurul cuielor. Culege un Sig Sauer dintre cutiile goale de conserve și desface închizătorul, ca să vadă cartușele așezate în magazia pistolului. Ridică arma și se întoarce să vadă cum o ia bărbatul, iar acesta se sprijină cu o mână mare de dulapuri și zâmbește obosit, fără să ridice privirea.

Când avea șase ani, o așezase pe o vestă de salvare pe post de pernă, îi spusese să nu se atingă de tuburile goale încinse și începuse s-o învețe să folosească un Ruger.22 cu încărcare manuală, stând la masa de bucătărie și sprijinind arma de un prosop rulat. Bunicul auzise probabil împușcăturile când se întorcea de la magazinul de băuturi, pentru că intrase îmbrăcat în blugi, în halat de baie din frotir și papuci de piele cu ciucurași tot de piele, și rămăsese în prag spunând: „Fir-ar să fie, Marty”. Tati ședea pe un scaun lângă Turtle, citind *Cercetare asupra principiilor morale* a lui Hume și întorsese cartea pe coapsă, ca să nu se închidă, spunând: „Treci în camera ta, Bobiță”, iar Turtle urcase, făcând să scârțâie scările fără balustradă și fără contratrepte, construite din scânduri tăiate dintr-un nod de sequoia californian, cu vangurile îmbătrânite crăpate și torsionate pentru că n-au fost uscate bine și, prin torsiune, trăgând cuiele din trepte, expuse și deformatate până aproape de forfecare, iar bărbății rămân tăcuți jos, bunicul privind-o pe ea, Martin atingând cu buricul arătătorului scrisul aurit de pe cotorul cărții. Dar chiar și sus, întinsă pe patul ei de placaj, cu un sac de dormit tras peste ea, tot îi putea auzi, în timp ce bunicul zicea: „Fir-ar să fie, Martin, nu așa se crește o fetiță”, iar tati nu a spus nimic multă vreme, după care a răspuns: „Asta-i casa mea, ține minte, Daniel”.

Își mănâncă fripturile aproape în tăcere, paharele înalte cu apă lăsând la fund straturi de nisip. Între ei, pe masă, se află un pachet de cărți de joc, iar pe cutie e desenat un bufon. O parte a feței îi e schimonosită într-o grimasă de nebun, cealaltă e deformată într-o încruntătură. Când termină, își împinge farfuria în față, iar taică-său se uită la ea.

E înaltă pentru cei paisprezece ani ai ei, clădită ca un mânz, cu picioare și brațe lungi, solidă, dar cu șolduri și umeri înguști și cu gâtul lung și vânos. Ochii sunt cea mai izbitoare trăsătură a ei, albaștri și migdalați, așezați pe un chip care este prea uscățiv, cu pomeți lați și ascuțiți și gura strâmbă, cu dinții mari — un chip urât, știe, și unul neobișnuit. Are părul des și blond, cu șuvițe decolorate de soare. Pielea îi e presărată cu pistrui roșcați. Pe palme, pe dosul antebrațelor și pe interiorul coapselor se vede o încâlceală de vene albastre.

— Du-te și ia-ți lista de cuvinte, Bobiță.

Scoate caietul albastru din ghiozdan și-l deschide la pagina cu exerciții de vocabular de săptămâna asta, copiate cu atenție de pe tablă. Taică-său pune mâna pe caiet și-l trage peste masă, spre el. Începe să citească lista.

— „Remarcabil“, spune și se uită la ea. „A pedepsi“.

Și așa parcurge toată lista. Apoi spune:

— Uite. Numărul unu. „Pauză îi plăcea să lucreze cu copiii“.

Întoarce caietul și-l împinge pe masă, spre ea. Turtle citește:

1. _____ îi plăcea să lucreze cu copiii.

Citește toată lista, lovind în podea cu încheieturile degetelor de la picioare. Tati se uită la ea, dar ea nu știe răspunsul.

— „Bănuț“, poate că e „bănuț“, spune.

Tati ridică din sprâncene, iar ea scrie cu creionul:

1. Bănuțului îi plăcea să lucreze cu copiii.

Bărbatul trage caietul peste masă și se uită în el.

— Păi acum uită-te la numărul doi, spune.

Îi împinge caietul înapoi. Fata se uită la numărul doi.

2. _____ vom întârzia la petrecere.

Îl ascultă respirând prin nasul spart, fiecare răsuflare fiind insuportabilă pentru ea, fiindcă îl *iubește*. Îi privește cu atenție chipul, fiecare detaliu al acestuia, gândindu-se: „Javă ce ești tu, poți s-o faci, javă ce ești”.

— Uite, zice el, uite, și îi ia creionul, apoi, cu două linii abile șterge „bănuțului” și scrie „pediatrului”. Apoi îi împinge înapoi caietul și spune:

— Bobiță, ce-i numărul doi? Tocmai ne-am uitat. E chiar acolo.

Turtle privește pagina, de departe cel mai puțin important lucru din încăpere, mintea fiindu-i invadată de nerăbdarea lui. Bărbatul rupe creionul în două și pune ambele bucăți în fața caietului. Fata se gârbovește peste masă, gândindu-se: „Proastă, proastă, proastă și de rahat la toate”. Taică-său își trece unghiile prin barba țepoasă.

— În regulă, spune el.

E încovoiat de extenuare și-și trece un deget prin resturile de sânge de pe farfurie.

— În regulă, bine, spune apoi și azvârle caietul cu dosul mâinii în cealaltă parte a sufrageriei. În regulă, bine, destul pentru seara asta, e destul... ce-i cu tine?

După care zice, clătinând din cap:

— Nu, nu e bine, nu, ajunge.

Turtle tace, cu părul răzlețit în jurul feței, iar taică-său deschide gura și-și mișcă falca spre stânga, de parcă și-ar încerca maxilarul.

Se întinde și pune Sig Sauerul în fața ei. Apoi trage peste masă pachetul de cărți de joc și-l mută în cealaltă mână. Se duce spre fereastra bătută în cuie, se oprește în fața țințelor pline de gloanțe, desface caseta pachetului de cărți de joc, trage valetul de pică și-l ține lângă ochi, arătându-i fetei fața, spatele și cantul cărții. Turtle stă cu mâinile întinse pe masă, uitându-se la armă.

— Nu fi jăvruță, Bobiță! spune el.

Stă perfect nemișcat.

— Ești o jăvruță. Încerci să fii o jăvruță, Bobiță?

Turtle se ridică, își îndreaptă ținuta și aliniază cătarea frontală la ochiul drept. Știe că e aliniată când marginea cărții pare subțire ca o lamă de ras — dacă arma e înclinată în sus, vede o sclipire de avertizare pe suprafața superioară a cătării. Corectează poziția până când marginea aceea devine o linie subțire, simplă, gândindu-se: „Ai grijă, ai grijă, fată”. Din profil, cartea de joc e o țință de grosimea unei unghii. Reduce cu grijă jocul trăgaciului, pentru care e nevoie de o forță de apăsare de aproape două kilograme, inspiră și expiră până ajunge la ritmul relaxat al răsuflării ei normale și dă drumul celor aproape două kilograme. Trage. Jumătatea de sus a cărții de joc plutește în jos în spirală, ca sâmburii dintr-un fruct de arțar. Turtle stă nemișcată, cu excepția florilor care-i coboară în brațe. Martin clatină din cap, zâmbind puțin și încercând să-și ascundă zâmbetul, atingându-și reținut buzele cu degetul mare. Apoi trage o altă carte din pachet și o ridică.

— Nu fi jăvruță, Bobiță! spune el și așteaptă.

Cum ea nu face nicio mișcare, el continuă:

— Fir-ar să fie, Bobiță.

Turtle controlează cocoșul cu degetul mare. Când ții arma cum trebuie, se simte într-un fel anume, iar

Turtle caută vreo greșală în senzația aceea, în timp ce marginea cătării îi acoperă fața lui Martin, cu mărgica ei verde strălucitoare de tritru la fel de mare ca ochiul lui. Pentru o clipă lungă, în care viza urmează direcția în care se concentrează ea, ochiul lui albastru ajunge în mijlocul orizontului îngust și plan al cătării frontale. Măruntaiele îi zvâcnesc și se lasă în jos ca un pește prins în undiță, care se încâlcește în buruieni, iar ea nu se mișcă, ține trăgaciul fără niciun joc, gândindu-se: „Rahat, rahat” și spunându-și: „Nu te uita la el, nu te uita la el”. Dacă o vede peste cătările alea, n-o arată prin niciun fel de expresie. Cu atenție, potrivește cătările pe cartea tremurătoare și neclară. Expiră în ritmul normal al respirației și trage. Cartea nu se mișcă. A ratat. Vede semnul pe țintă, la un lat de palmă de el. Eliberează trăgaciul și coboară arma. Sudoarea i se strânge pe gene ca o dantelă strălucitoare.

— Încearcă să țintești, spune el.

Turtle stă perfect nemișcată.

— Mai încerci o dată sau ce faci?

Turtle fixează din nou cocoșul și duce pistolul de la șold la ochi, cu cătările aliniat, raze de lumină egale între cătarea frontală și înălțător, vârful așa de stabil, că poți să ții în echilibru o monedă drept pe capătul țevii. În schimb, cartea de joc se mișcă foarte ușor în sus și-n jos. Un tremur neînsemnat reflectă bătăile inimii lui Martin. Turtle se gândește: „Nu te uita la el, nu te uita la fața lui. Uită-te la cătarea frontală, uită-te la vârful ei”. În tăcerea de după împușcătură, Turtle dă drumul trăgaciului, până se aude clicul. Martin întoarce în mână cartea de joc nevătămată și o inspectează demonstrativ.

— Exact cum credeam, spune el și o aruncă pe podea, se întoarce la masă, se așază în fața lui Turtle, ia cartea pe care o lăsase deschisă cu fața în jos și se apleacă peste ea.

Pe fereastra bătută în cuie din spatele lui, găurile făcute de gloanțe sunt înghesuite pe o suprafață care poate fi acoperită de o monedă de 25 de cenți.

Turtle rămâne în picioare privindu-l timp de trei bătăi de inimă. Trage magazia, scoate cartușul din cameră și-l prinde în mână, blochează la loc închizătorul și pune arma, magazia și cartușul pe masă, lângă farfuria murdară. Cartușul se rostogolește într-un arc larg, cu un sunet de bilă de sticlă. Taică-său își umezește degetul și dă pagina. Fata rămâne în picioare, așteptând să se uite la ea, dar bărbatul nu ridică privirea, iar ea se întreabă: „Asta-i tot?”. Urcă în camera ei întunecată, îmbrăcată în placaj nelăcuit și unde, prin cercevele și tocul ferestrei dinspre vest, intră tulpinile oțetarului otrăvitor.

În noaptea aceea, Turtle așteaptă pe platforma ei de placaj, sub sacul de dormit militar, verde și păturile de lână, ascultând cum ronțăie șobolanii prin farfuriile murdare din bucătărie. Uneori aude cum face câte unul *tronc tronc tronc* când se așază pe un vraf de farfurii și se scarpină pe gât. Îl aude pe Martin plimbându-se dintr-o cameră într-alta. Armele ei sunt atârinate în cuie pe perete: un Lewis Machine & Tool AR-10, un Noveske AR-15 și pușca Remington 870 de calibru 12 cu piston. Fiecare corespunde unei filosofii diferite de utilizare. Hainele îi sunt împăturite cu grijă pe rafturi, șosetele aranjate într-un cufăr la picioarele patului. Odată, lăsase o pătură neștersă, iar taică-său îi dăduse foc în curte, spunând: „Doar animalele își distrug casele, Bobiță, doar *animalele* își distrug nenorocitele de case”.

Dimineața, Martin iese din camera lui punându-și cureaua la blugi, iar Turtle deschide frigiderul și scoate un carton cu ouă și o bere. Îi aruncă berea. Martin așază capacul sticlei pe marginea blatului, îl desface cu zgomot și bea din picioare. Cămașa de flanelă atârână descheiată la piept. Mușchii abdominali i se mișcă în timp ce bea. Turtle sparge ouăle de blat și, ținându-le în sus în pumn, le strânge în mână și scurge conținutul în gură, aruncând cojile în găleata de aproape 60 de litri de compost.

— Nu-i nevoie să vii cu mine, spune ea, cu palma căuș la gură.

— Știu, zice Martin.

— Nu-i nevoie, spune ea.

— Știu că nu-i nevoie, îi răspunde el.

O conduce până la autobuz, tată și fiică înaintând pe fâgașele despărțite de iarbă ale drumului. De-o parte și de alta, rozete neînflorite și țepoase de ciulini. Martin ține berea la piept, încheindu-și cămașa cu cealaltă mână. Așteaptă împreună la refugiul cu pietriș, mărginit de vițelar și odos. Printre pietricele sunt cuibăriți maci californieni. Turtle simte mirosul de iarbă-de-mare putrezită de pe plaja de sub ei și duhoarea fertilă a estuarului aflat la aproape douăzeci de metri. În Buckhorn Bay, apa e verde-deschis, cu o plasă albă în jurul stâncilor marine. Mai încolo, oceanul capătă o nuanță de albastru-șters, iar culoarea apei și a cerului sunt identice, nu există linie a orizontului și nici nori.

— Ia uită-te, Bobiță, spune Martin.

— Nu-i nevoie să aștepți, răspunde ea.

— Îți face bine la suflet să te uiți la așa ceva. Te uiți și te gândești, fir-ar să fie. Să studiezi înseamnă să te apropii de adevăr. Trăiești la marginea lumii și zici că asta te

învață ceva despre viață, să fii atent la ea. Și trec anii, gândindu-te așa. Știi ce vreau să zic?

— Da, tati.

— Trec anii și te gândești că tot ce faci e un fel de treabă existențială importantă, să stăvilești beznă în actul contemplării. Și apoi, într-o bună zi, îți dai seama că nu știi la ce dracu' te uiți. E în mod ireductibil bizar și nu seamănă cu nimic altceva în afară de sine și toată meditația asta nu-i decât vanitate și toate gândurile care ți-au trecut vreodată prin cap au ratat caracterul imposibil de explicat al chestiei, vastitatea și detașarea ei. Te-ai uitat ani de zile la ocean și ai crezut că înseamnă ceva, dar nu însemna nimic.

— Nu-i nevoie să vii până aici, tati.

— Dumnezeu, îmi place lesbi asta, spune Martin. Și mă place și ea. I se vede în ochi. Uită-te. Afecțiune curată.

Autobuzul găfâie în timp ce înconjoară Buckhorn Hill pe la poale. Martin zâmbeste hoștește și ridică berea ca s-o salute pe șoferița autobuzului, uriașă în salopeta ei Carhartt și bocancii de pădurar. Se uită țintă la el, deloc amuzată. Turtle se urcă în autobuz și înaintează pe culoar. Șoferița se uită la Martin, iar el rămâne zâmbind cu gura până la urechi pe alee, cu berea în dreptul inimii, clătinând din cap și spunând:

— Ești o femeie dată naibii, Margery. O femeie dată naibii.

Margery închide ușile cu izolația lor de cauciuc, iar autobuzul pornește cu o smucitură. Privind pe geam, Turtle îl vede pe Martin ridicând mâna în semn de rămas-bun. Se lasă să cadă pe un loc liber. Elise se întoarce, își pune bărbia pe spătarul scaunului și zice:

— Tatăl tău e, cum să zic, așa de tare.

Turtle se uită pe geam.

La a doua oră, Anna se plimbă în sus și-n jos în fața clasei, cu părul brunet strâns într-o coadă de cal udă. În spatele catedrei atârână un costum de înot, din care se scurge apă într-o găleată de plastic. Corectează în clasă testele de ortografie, iar Turtle se cocoșează deasupra lucrării ei, deschizându-și și închizându-și pixul cu arătătorul, exersând o apăsare pe trăgaci fără niciun fel de presiune spre dreapta sau spre stânga. Fetele au voci subțiri și slabe și, când poate, Turtle se întoarce pe scaun ca să le citească pe buze.

— Julia, poți să silabisești și să definești pentru ceilalți cuvântul „sinecdocă”? o întreabă Anna pe Turtle. Și apoi să ne citești propoziția ta, te rog?

Deși se corectează testele și în ciuda faptului că are în fața ei testul altei fete, o fată pe care o admiră, privind-o oarecum pieziș și mușcându-și pumnii, deși cuvântul *sinecdocă* e ortografiat cu scrisul curat și pixul cu gel cu sclipici al celeilalte fete, Turtle n-o poate face totuși.

— S-E-N, începe ea și apoi se oprește, incapabilă să-și croiască drum prin labirintul ăsta.

Repetă:

— S-E-N...

Anna spune blând:

— Ei bine, Julia... e un cuvânt dificil, este sinecdocă, S-I-N-E-C-D-O-C-Ă, sinecdocă. Poate să ne spună cineva ce înseamnă?

Rilke, cealaltă fată, mult mai drăguță, ridică mâna, rotunjindu-și buzele roz într-un O entuziasmat.

— Sinecdocă: o figură de stil în care o parte ajunge să reprezinte întregul; „Coroana este nemulțumită”.

Ea și Turtle au făcut schimb de teste, așa că Rilke spune pe de rost, fără să se uite la pagina lui Turtle,

pentru că aceasta este goală, cu excepția primului rând: 1. Bănuie. *Presupus. Bănuiesc că vom ajunge târziu la petrecere.* Turtle nu știe ce înseamnă că partea ajunge să reprezinte întregul. N-are nicio noimă pentru ea, nici nu știe ce înseamnă *Coroana este nemulțumită.*

— Foarte bine, spune Anna. Încă una dintre rădăcinile grecești ale limbii engleze, la fel ca...

— O!

Și mâna lui Rilke se repede în sus.

— Înțelegător.

Turtle stă pe scaunul albastru de plastic, mușcându-și pumnii, duhnind a mâl de la pâ râul Abatorului, purtând un tricou jerpelit și blugi Levi's suflecați, ca să i se vadă gambele albe, acoperite cu pete de piele uscată. Sub una dintre unghii, negreală învechită de ulei sintetic de motor. Degetele au mirosul preistoric al acestuia. Îi place să întindă lubrifiantul pe oțel cu mâinile goale. Rilke își dă cu luciu pe buze, după ce a trecut deja peste testul lui Turtle punând câte un x micuț și îngrijit lângă fiecare rând gol, iar Turtle se gândește: „Ia uite la putoarea asta. Doar uită-te la ea”. Afară, câmpul măturat de vânt e presărat cu bălți, canalul inundat e separat de lutul de culoarea cenușii și, mai departe, e liziera pădurii. Turtle poate intra în pădurea aia și să nu mai fie găsită niciodată. I-a promis lui Martin că n-o va mai face niciodată.

— Julia, spune Anna. Julia?

Turtle se întoarce încet să se uite la ea și așteaptă, ascultând.

— Julia, te rog să fii atentă, spune Anna foarte blând.

Turtle încuviințează din cap.

— Mulțumesc, zice Anna.

Când sună clopoțelul pentru pauza de prânz, toți elevii se ridică în același timp, iar Anna vine pe culoarul dintre bănci, pune două degete pe banca lui Turtle și, zâmbind, ridică un deget ca să-i arate că vrea să stea de vorbă un minut. Turtle îi privește pe ceilalți elevi plecând.

— Deci, spune Anna.

Se așază pe o bancă, iar Turtle, tăcută și concentrată, atentă la chipuri, poate citi aproape totul în ea; Anna o privește din cap până în picioare și se gândește „Îmi place fata asta“, apoi chibzuiește cum să facă lucrurile să meargă. Lui Turtle, care o urăște pe Anna, nu i-a dat niciodată vreun motiv s-o placă, și nici ea nu se place, i se pare inexplicabil de ciudat. „Curvă ce ești“, își zice ea.

— Deci, repetă Anna, cum ți s-a părut ce s-a întâmplat?

Fața îi capătă o expresie iscoditoare blândă — își mușcă buza, lăsându-și sprâncenele să se înalțe, cu șuvițe de păr ud scăpând din coada de cal.

— Julia? zice ea.

Pentru urechile lui Turtle, care e din nordul Coastei¹, Anna are un accent calm și afectat. Turtle n-a călcat niciodată mai la sud de râul Navarro și nici la nord de Mattole.

— Mda? răspunde Turtle.

A lăsat tăcerea să se prelungească prea mult.

— Cum ți s-a părut?

— Nu prea bine, spune Turtle.

— Păi, ai priceput vreuna dintre definiții?

Turtle nu știe ce vrea Anna de la ea. Nu, n-a priceput, iar Anna trebuie să-și dea seama că n-a priceput. Nu

¹ Coasta de nord a Californiei este regiunea de pe coasta Oceanului Pacific cuprinsă între goiful San Francisco și granița cu statul Oregon.

există decât un singur răspuns la oricare dintre întrebările Annei, și anume că Turtle nu-i bună de nimic.

— Nu, spune ea. N-am înțeles niciuna dintre definiții. Adică, am făcut-o pe prima. „Bănuiesc că vom sosi târziu la petrecere“.

— De ce crezi că se întâmplă așa? întreabă Anna.

Turtle clatină din cap — e dincolo de cuvinte și n-o să se lase intimidată să mai spună și altceva.

— Și dacă rămâi aici la prânz și facem împreună cartonașele? întreabă Anna.

— Dar eu învăț, spune Turtle. Nu știu dacă ar fi de ajutor.

— Ce crezi că te-ar putea ajuta?

Așa face Anna, pune întrebări, prefăcându-se că ar crea un spațiu ferit, dar nu există niciun spațiu ferit.

— Nu sunt sigură, zice Turtle. Trec prin toate cuvintele împreună cu tatăl meu...

Și aici, Turtle vede că Anna ezită și știe că a făcut o greșală, pentru că alte fete din Mendocino nu folosesc cuvântul *tătic*. Cele mai multe le spun părinților pe nume, sau poate tati. Turtle continuă.

— Trecem prin ele și cred că nu trebuie decât să le mai repet și singură ceva mai mult.

— Deci vrei să spui că trebuie doar să aloci puțin mai mult timp?

— Da, spune Turtle.

— Și cum înveți cu tatăl tău? întreabă Anna.

Turtle ezită. Nu poate evita întrebarea, dar se gândește: „Cu grijă, cu grijă“.

— Păi, studiem cuvintele împreună, zice ea.

— Cât timp? întreabă Anna.

Turtle își apasă un deget cu mâna, trosnește încheietura, ridică privirea încruntându-se și spune:

— Nu știu... o oră?

Turtle minte. Iar pe chipul Annei se vede că înțelege.

— Așa e? Întreabă ea. Înveți câte o oră în fiecare seară?

— Păi, zice Turtle.

Anna o privește.

— În cele mai multe seri, spune Turtle.

Trebuie să ascundă felul în care își curăță armele în fața focului, în timp ce Martin așteaptă, citind în fața semineului, cu lumina flăcărilor jucându-le pe chipuri și scăpărând în cameră, pentru ca apoi să fie târâtă brutal înapoi, peste podea, către cărbuni.

— Va trebui să discutăm cu Martin despre asta, spune Anna.

— Stai, zice Turtle. Pot să silabisesc „sinecdocă”.

— Julia, trebuie să vorbim cu tatăl tău, insistă Anna.

— S-E-N, spune Turtle și apoi se oprește, știind că e incorect, că greșește și nu-și poate aminti nici în ruptul capului ce urmează.

Anna o privește foarte calm, întrebător, iar Turtle se uită la ea, gândindu-se: „Javră ce ești”. Știe că, dacă mai protestează, dacă mai scoate vreun cuvânt, o să trădeze ceva.

— Bine, spune ea, bine.

După ore, se duce la birou și se așază pe o bancă. Aceasta se află în fața recepției și, dincolo de recepție, sunt biroul secretarei și un coridor scurt până la ușa vopsită în verde de la biroul directorului. În spatele ușii, Anna spune:

— Dumnezeu îi zâmbește, Dave, dar fata asta are nevoie de ajutor, ajutor real și serios, mai mult decât pot să-i ofer eu. Pentru numele lui Dumnezeu, am treizeci de elevi în clasă.

Turtle stă trosnindu-și încheieturile degetelor, iar secretara îi aruncă priviri scurte și stânjenite pe deasupra computerului. Turtle aude cu greu, dar Anna vorbește agitat, ridicând tonul:

— Crezi că eu vreau să discut cu omul ăla? Ascultă, ascultă — misoginism, izolare, precauție. Astea sunt trei semne mari de alarmă. Dave, aș vrea să văd fata ducându-se la un terapeut. E o paria și, dacă ajunge la liceu înainte să rezolvăm problema, o să rămână și mai în urmă. Putem să recuperăm decalajul acum — da, știu că am mai încercat —, dar trebuie să încercăm în continuare. Și, dacă este cu adevărat ceva în neregulă...

Turtle simte cum i se strânge stomacul. „Hristoase”, își spune.

Secretara așază brusc un teanc de hârtii pe birou și se duce spre ușă, în timp ce directorul Green spune ceva, iar Anna se agită:

— Nu vrea nimeni așa ceva? De ce nu vrea nimeni așa ceva? Nu spun decât că există variante... Ei, bine. Nu. Nimic. Nu spun decât...

Iar secretara se oprește la ușă și bate, băgând capul în cameră și spunând:

— A venit Julia. Îl așteaptă pe tatăl ei.

Se lasă tăcerea, iar secretara se întoarce la biroul ei. Martin deschide ușa, îi aruncă o privire lui Turtle și se duce la birou, unde secretara îl privește cu asprime.

— Puteți să... spune ea, făcându-i semn cu hârtiile că poate să intre.

Turtle se ridică și-l urmează, trecând de birou și luând-o pe coridor, iar Martin bate o dată în ușă, apoi o deschide.

— Intrați, intrați, spune directorul Green.

Este un bărbat uriaș, cu fața rozalie și cu mâini roz mari și moi. Pe corp îi atârână grăsimea, umplându-i pantalonii kaki cu pense. Martin închide ușa și rămâne în picioare în fața ei, înalt cât ușa și aproape la fel de lat. Cămașa de flanelă nu e încheiată până la gât și-i lasă la vedere claviculele. Părul castaniu, des și lung, e strâns într-o coadă de cal. Cheile au început să-și croiască drum afară din buzunar, scoțând la iveală petice de urzeală. Dacă n-ar fi știut deja, Turtle și-ar fi dat seama că Martin avea arma la el, fie și numai după felul cum purta cămașa, după felul cum se așeză, dar nici directorul Green, nici Anna nu se gândesc la așa ceva; nici măcar nu știu că așa ceva e posibil, iar Turtle se întreabă dacă și ea o fi la fel de oarbă în fața unor lucruri pe care le văd alții și care ar fi lucrurile astea.

Directorul Green ia un bol cu bomboane Herhsey's Kiss și i-l întinde întâi lui Martin, care refuză ridicând mâna, și apoi lui Turtle, care nu se mișcă.

— Deci, cum v-a mers azi? întreabă el, așezând bolul la loc pe birou.

— O, zice Martin, am avut și zile mai bune.

Turtle se gândește: „Nu e bine, nu-i calea cea bună, dar de unde să știi tu, tu nu ești decât o javră”.

— Și, Julia, ție cum ți-a fost?

— Sunt în regulă, spune Turtle.

— A, da, bine, pun pariu că e un pic obositor, spune directorul Green.

— Deci? întreabă Martin, făcându-i semn cu mâna.

— Haideți să discutăm despre asta, bine? spune directorul Green.

Profesorii noi folosesc prenumele, dar directorul Green e cu o generație, poate două, mai în vârstă.

— De când am vorbit ultima dată, Julia tot nu s-a descurcat la ore și suntem îngrijorați în legătură cu ea. O parte a problemei sunt notele. Capacitatea de înțelegere a textului nu e cum ar trebui. Are bătaie de cap la teste. Dar, din punctul nostru de vedere, problema — mai mult decât orice aspect legat de aptitudinile ei — e senzația fetei de, mă rog, poate senzația ei că școala s-ar putea să nu fie tocmai îmbietoare și credem că are nevoie de un anumit grad de confort, un anumit nivel de apartenență, înainte să poată începe să-i meargă bine la ore. Așa vedem noi problema.

— Am lucrat puțin cu Julia și cred că... începe Anna.

Martin o întrerupe, se apleacă în față pe scaun și își frânge mâinile.

— O să-și refacă lecțiile.

Turtle își înăbușă surpriza, uitându-se la Martin și gândindu-se: „Ce faci acolo?”. Ce vrea ea de la Martin e să se uite drept la Anna și știe că o poate face — să se uite drept la ea și s-o facă să se simtă bine în toată povestea asta.

— Julia pare să aibă probleme în mod special cu fetele, spune Anna. Ne gândeam... poate că ar fi dispusă să discute cu Maya, psihologul nostru. Mulți dintre elevii noștri consideră foarte instructiv să discute cu cineva. Credem că Julia ar avea de câștigat dacă ar avea un chip prietenos aici, la școală, cineva în care să poată avea încredere...

— Nu puteți condiționa trecerea clasei de vizita la un psiholog, spune Martin. Deci ce putem face ca să fim siguri că trece clasa?

Se uită la directorul Green. Pe Turtle o cuprinde un fel de groază tot mai puternică, pe care și-o reprimă,

probabil pentru că nu înțelege și pentru că, poate, Martin înțelege. Se întreabă: „Ce faci, tati?”.

— Martin, cred că e o neînțelegere, spune Anna. Julia n-o să rămână repetentă. Cum nu mai avem buget pentru școala de vară și cum orice școală profesională e foarte limitată, toți elevii sunt promovați și intră la liceu. Dar dacă pleacă din gimnaziu fără prietenii solide, cu actualele ei abilități de învățare și cu acest nivel de citire, o să aibă probleme cu notele la toate materiile din liceu și, ulterior, și cu posibilitățile de a se înscrie la colegiu. De aceea e important să rezolvăm problemele acestea acum, în aprilie, cât mai avem încă timp în acest an școlar. E ceva legat strict de binele Juliei și credem că o întâlnire săptămânală cu cineva cu care poate să stea de vorbă ar trebui să fie parte a soluției.

Martin se apleacă în față și scaunul scârțâie. Se uită în ochii directorului Green și ridică mâinile de parcă ar întreba: „Și, dacă nu există consecințe, ce dracu' facem noi aici?”.

Directorul Green se uită la Anna. Martin o privește de parcă s-ar întreba de ce se uită directorul la ea. Apoi își mută rapid privirea, atrăgându-i atenția directorului Green. Martin crede că el are autoritatea și că el e cel pe care-l poate convinge. Lui Martin, Anna i se pare și prea iritantă, și prea lipsită de putere. Turtle nu știe de ce crede el asta. În toate discuțiile de până acum, nu l-a văzut niciodată pe directorul Green altfel decât neimpressionat de Martin. Își dă seama cât de sigur e. Turtle știe că are un băiat sașiu, cu sindrom Down și că e director aici de mai bine de douăzeci de ani, iar Martin nu vorbește limba lui. Nimic din ce ar putea spune Martin n-o să-l convingă de nimic pe directorul Green. În întâlnirea asta

nu-i vorba decât despre cum să fie politicoși și să arate că Turtle se implică, să arate că și Martin se implică alături de profesorii lui Turtle, iar Martin nu face ce trebuie, nu spune ce trebuie, încearcă să-l intimideze pe directorul Green, așa cum a mai încercat și înainte să-l intimideze pe directorul Green.

— Martin, spune Anna, sunt foarte hotărâtă să lucrez cu Julia și să fac orice e necesar ca s-o pregătesc pentru liceu, dar acțiunile mele sunt limitate, dacă Julia e dezinteresată la școală și nu se concentrează.

— Domnule Green, zice Martin, de parcă ar prezenta argumente și contraargumente în discuția cu Anna.

Directorul Green se încruntă, legănându-se puțin dintr-o parte într-alta a scaunului, cu mâinile strânse peste burta lui uriașă.

— Succesul Juliei nu depinde de o atenție specială sau de o intervenție terapeutică. Nu-i chiar așa de complicat. Lecțiile i se par plicticoase. Trăim vremuri palpitate și îngrozitoare. Orientul Mijlociu e în război. Carbonul din atmosferă se apropie de 400 ppm¹. Suntem în mijlocul celei de-a șasea mari extincții. În deceniul următor, o să depășim Hubbert's Peak². S-ar putea să-l fi depășit deja, sau putem continua cu actualul plan de exploatare a gazelor de șist, un risc diferit, dar nu mai puțin grav pentru pânza freatică. Și, cu toate eforturile voastre, copiii noștri ar putea foarte bine să creadă că apa lor de la robinet vine ca prin minune. Nu știu că sub orașul lor există un strat acvifer, sau că acesta este sărăcit până la un nivel

¹ Părți per milion.

² Vârful curbei de extracție a petrolului, respectiv momentul când este atinsă valoarea maximă a producției de petrol, conform teoriei lui King Hubbert (1956).

periculos și că n-avem niciun plan pentru alimentarea orașului cu apă după epuizarea lui. Majoritatea nu știu că cinci din ultimii șase ani au fost cei mai calzi din istorie. Îmi închipui că pe elevii voștri i-ar putea interesa așa ceva. Îmi închipui că i-ar putea interesa viitorul lor. În schimb, copilul meu face teste de ortografie. În clasa a opta. Vă mirați că e cu mintea în altă parte?

Turtle se uită la el și încearcă să-l vadă așa cum îl văd directorul Green și Anna și detestă ce vede.

Directorul Green se uită de parcă ar mai fi auzit obiecțiile acestea și înainte, exprimate mai ferm, de la alții.

— Ei, bine, Marty, spune el. Nu-i chiar așa. Elevii noștri au dat ultimul test de ortografie în clasa a cincea. Cei de clasa a opta învață cuvinte cu etimologie grecească și latină, toate utile în pregătirea elevilor pentru a înțelege și a exprima fenomenele pe care le descrii tu.

Martin se uită țintă la directorul Green, care spune:

— Totuși, este adevărat că li se cere să scrie cuvintele corect.

Martin se apleacă în față, iar Coltul 1911 i se imprimă prin cămașă pe șale și, oricât de calm i-ar fi chipul, mișcarea îi arată forța și amenințarea fizică. E limpede, privindu-i pe directorul Green și pe Martin stând față în față, că poate au aceeași greutate, dar, în timp ce directorul Green se revarsă masiv din scaun, Martin este solid ca un zid. Turtle știe că în această întâlnire ar trebui să arate o oarecare bunăvoință și să reacționeze în fața îngrijorării lor. Martin nu pare să știe asta.

— Cred că trebuie s-o lăsăm pe Julia să se descurce singură în relațiile cu cei de seama ei și în relația cu temele pe care le are de făcut, oricum așa e mai bine pentru ea,

spune el. Nu puteți impune nimănui să fie extrovertit. Nu-i puteți impune să se ducă la terapeut și nu puteți prezenta drept boală plictiseala și dezinteresul față de o programă anostă. În locul ei, și tu sau eu am fi plictisiți și dezinteresați. Așa că n-o să-i spun — și nici n-o să permit nimănui să-i spună — că are nevoie de atenție specială. Vă înțeleg griile în legătură cu rigorile liceului, dar nu pot decât să mă gândesc că astfel de rigori n-ar fi decât un contrast bine-venit față de tortura asta care te tâmpește cu teste de ortografie și cărți lipsite de subiect pentru copii. O să se ridice la înălțimea oricăror provocări pe care i le va aduce anul următor. Totuși, sunt conștient de îngrijorarea voastră și pot să mă angajez chiar acum să-mi fac mai mult timp ca s-o ajut pe Julia să învețe și s-o învăț să deprindă abilitățile de studiu care credeți că-i lipsesc. Pot să-mi fac mai mult timp pentru asta, în fiecare seară și în weekenduri.

Directorul Green se întoarce spre Turtle și spune:

— Julia, ce zici de toate astea? Ai vrea să te vezi cu Maya?

Turtle stă încremenită, cu o mână strânsă în cealaltă, chiar pe punctul de a-și trosni o încheietură, cu gura căscată, și se uită de la tatăl ei la Anna. Vrea s-o liniștească pe Anna, dar nu-l poate contrazice pe Martin. Toată lumea se uită la ea.

— Anna îmi e de mare ajutor și nu cred că profit destul de disponibilitatea ei, spune ea.

Toată lumea din încăperea pare surprinsă.

— Cred că trebuie să mă străduiesc un pic mai tare și s-o las pe Anna să mă ajute puțin mai mult, poate s-o ascult mai mult, adaugă Turtle. Dar nu vreau să stau de vorbă cu nimeni.

Când termină, tatăl ei se ridică și-i deschide ușa, apoi merg împreună la camionetă, se urcă și se așază în tăcere pe banchetă. Martin pune mâna pe contact și pare să se gândească la ceva, privind prin geamul lateral.

— Asta-i toată ambiția ta? Să fii o pizdulice analfabetă?

Pornește camioneta și ies din parcare, cu Turtle repetând cuvintele *pizdulice analfabetă*. Înțelesul vorbelor lui i se dezvăluie dintr-odată, ca un lichid închis într-o conservă, care fâșnește afară. Își lasă părți ale ei nenumite și necercetate, dar apoi el le dă nume, iar ea se recunoaște limpede în vorbele lui și se detestă. Martin schimbă vitezele cu o furie tăcută și intensă. Turtle se detestă, urâște despicătura aceea neterminată și neacoperită. Intră pe alea cu pietriș, iar Martin parchează în fața verandei și închide camioneta. Urcă împreună treptele verandei, iar tati se duce în bucătărie, scoate o bere din frigider și o desface pe marginea blatului. Se așază la masă și râcăie o pată cu unghia. Turtle se lasă în genunchi, pune mâinile pe indigoul șters al blugilor lui Levi's și spune:

— Îmi pare rău, tati.

Își trece două degete peste urzeala uzată, lăsându-și obrazul pe interiorul coapsei lui. Martin stă privind în altă parte, înconjurându-și berea cu degetul mare și arătătorul, iar Turtle se gândește disperată la ce ar putea face ea, o fetiță despicată, despicată și analfabetă.

— Nici măcar nu știu ce să spun, zice el. Nu știu ce să-ți zic. Omenirea se sinucide — încet, distrugător, se cacă în apa de spălat, se cacă pe toată lumea doar pentru că nu poate să conceapă că lumea aia există. Grăsanul și javra aia pur și simplu nu înțeleg. Inventează cercuri de foc ca să sari tu prin ele și vor să crezi că asta-i lumea; că lumea e făcută din cercuri de foc. Dar nu e, iar tu nu trebuie

să crezi niciodată, sub nicio formă, că ar fi. Lumea e Buckhorn Bay și Râpa Abatorului. Asta e lumea, iar școala aia e doar... o umbră, o distragere. Să nu uiți niciodată. Dar trebuie să fii atentă. Dacă faci un pas greșit, o să mi te ia. Așa că ce-ți spun eu...? Școala aia nu înseamnă nimic și totuși trebuie să te prefaci?

Se uită la ea, evaluându-i inteligența. Apoi se întinde, o prinde de falcă și spune:

— Ce se petrece în căpșorul ăla al tău?

Îi întoarce capul într-o parte și într-alta, privind-o concentrat. În cele din urmă, spune:

— Știi, Bobiță? Știi ce însemni tu pentru mine? Îmi salvezi viața în fiecare dimineață în care te trezești și te dai jos din pat. Îți aud pașii micuți coborând tiptil scările și mă gândesc: „Asta-i fata mea, pentru asta trăiesc“.

Rămâne tăcut o clipă. Turtle clatină din cap, iar inima îi țiuie de furie.

În noaptea aceea așteaptă tăcută, ascultând, atingându-și de față lama rece a briceagului. Îl deschide și-l închide în liniște, declanșând mecanismul cu degetul mare și lăsându-l apoi la loc, ca să-l împiedice să facă zgomot. Îl aude plimbându-se dintr-o cameră în alta. Turtle își curăță unghiile. Când se oprește el, se oprește și ea. Martin rămâne tăcut în sufragerie. Încet, în liniște, Turtle închide briceagul. Își trosnește încheieturile degetelor de la picioare cu călcâiul celuilalt picior. Martin urcă scările și o ridică, iar ea își atârnă mâinile de gâtul lui, și el o duce jos, prin sufrageria întunecată și în dormitorul lui, unde umbra frunzelor de arin în lumina lunii dispare și apare pe rigips, frunzele având cel mai închis verde-cerat pe fundalul sticlei ferestrei, al podelei negru-roșcat, cu crăpături ca niște răni de secure, cu îmbinarea nefinisată

dintre lemnul de sequoia și plăcile de rigips formând o deschizătură neagră spre fundația fără țevi trase prin ea, unde grinzile mari de lemn vechi își emană mireasma ca de ceai negru, pietre de râu și tutun. O așază jos, cu vârfurile degetelor apăsându-i coapsele, ieșiturile și intrându-rile coastelor, fiecare adâncitură umbrită, fiecare creastă de un alb imaculat. Turtle se gândește: „Fă-o, vreau s-o faci“. Stă întinsă, așteptând să se întâmple în orice clipă, privind afară pe fereastră spre conurile mici, verzi, abia formându-se ale arinului și spunându-și „Asta-s eu“, cu gândurile în suspensie și măduva însângerată în tubulatura femururilor și a oaselor antebrațului, legate între ele și ușor curbate. Martin se ghemuiește deasupra ei și, cu glasul răgușit de spaimă, spune: „Fir-ar să fie, Bobiță, fir-ar să fie“. Își pune mâinile în adânciturile din oasele soldurilor ei, pe stomac, pe față. Ea privește fără să clipească. Martin spune „Fir-ar să fie“ și-și trece degetele pline de cicatrici prin părul ei încâlcit, iar după aceea o întoarce, și ea e întinsă cu fața în jos și-l așteaptă și, cât așteaptă, ba vrea, ba nu vrea. Atingerea lui îi aduce la viață pielea, iar ea ține totul pe scena personală a minții ei, unde este permis orice, umbrele lor proiectându-se pe cearșaf și împletindu-se între ele. Martin își duce mâna în susul piciorului ei și-i prinde fundul în palmă și spune „Fir-ar să fie, fir-ar să fie“ și-și plimbă buzele peste ridicăturile coloanei ei, sărutând-o pe fiecare, zăbovind la fiecare, cu răsuflarea tăiată de emoție, spunând „Fir-ar să fie“, iar picioarele ei se desfac, ca să arate o deschizătură care dă în bezna măruntaielor ei, și ea știe că el crede că asta e adevărul ei. Îi ridică părul în pumni și îl lasă pe pernă, ca să-i dezgolească ceafa și spune „Fir-ar să fie“, cu glasul ca un rașpel, descurcând cu degetele firicele de păr

rebele. Gâtul ei e așezat pe pernă, plin cu frunze umede ca hârtia, de parcă ea ar fi o infiltrație rece de toamnă, ca apa iernatică strecurându-se printre ele, înțepătoare și cu aromă de pin, de frunze de stejar și cu gustul verde al ierbii de câmp. El crede că trupul ei e ceva ce poate să înțeleagă și, în mod perfid, așa și este.

După ce Martin adoarme, Turtle se ridică și traversează singură casa, ținându-se de păsărica umflată, ca să prindă căldura care se destramă. Se ghemuiește în cadă, privind robinetele de cupru, turnând apa rece peste ea, pânza de păianjen cu textură aspră dintre degete rămânând lipită chiar și sub apa care curge și părând doar să devină mai vâscoasă. Stă în picioare lângă chiuveta de porțelan, spălându-se pe mâini, iar în oglindă sunt ochii tatălui ei. După ce se spală, răsuțește rozeta de cupru și se uită în albastrul acela despicat, tivit cu alb, pupila neagră dilatându-se și contractându-se cu de la sine putere.

Doi

Când ceața se ridică din iarba care încă scoate aburi de rouă, Turtle își ia Remingtonul 870 din cuiul de pe perete, ridică piedica și culisează închizătorul, ca să se vadă tubul verde al alicelor. Închide mecanismul, pune pușca pe umăr și coboară scările, ieșind pe ușa din spate. Începe să plouă. Picăturile răpăie din pini și rămân tremurând pe frunzele de urzică și lamele ferigilor. Turtle se cațără peste grinzile terasei din spatele casei și coboară dealul plin de bușteni putreziți și tritoni cu pielea aspră și salamandre de California, călcâiele strivind crusta lipicioasă de frunze de mirt și răvășind pământul negru. Coboară prudent și cu schimbări bruște de direcție, până în locul de unde izvorăște pâraul Abatorului și unde ferigile au tulpini negre și frunze ca niște lacrimi verzi, unde florile de conduraș atârnă încâlcite, cu parfumul lor înviorător și umed de plante acvaticе, iar pietrele sunt înfășurate în fierea-pământului.

Izvorul de-aici iese dintr-o văgăună plină de mușchi de pe coasta dealului și, acolo unde cade, a săpat un bazin din lithops¹, un puț de apă rece și limpede, cu gust de

¹ *Lithops*, fam. *Mesembryanthemaceae* — Gen de plante suculente, originar din Africa de Sud, fără trunchi la suprafață, cu perechi de frunze concres-

fier, mare cât o cameră și acoperit cu bușteni care, cu trecerea timpului, au devenit ușori ca pana. Turtle se așază pe bușteni, scoțându-și toate hainele și punând pușca printre ele, după care se lasă încet să alunece, cu picioarele înainte, în iazul de piatră — pentru că aici își caută ea propria consolare specială și aici simte mângâierea locurilor reci, a unui lucru care e limpede și rece, și viu. Își ține răsuflarea și se cufundă până jos, apoi își trage genunchii spre umeri, cu părul ridicându-se în jurul ei ca niște buruieni, deschide ochii în apă și ridică privirea, văzând schițate uriaș, prin suprafața împetriștată de ploaie, siluetele tolănite ale salamandrelor, cu degetele desfăcute larg și arătându-i burțile roșu-auriu și cozile învolburând leneș apa. Sunt contorsionate și distorsionate, încetoșate așa cum sunt toate lucrurile sub apă, iar frigul îi face bine, o face să redevină ea însăși. Iese la suprafață și își dă drumul pe bușteni, simte căldura revenind și privește pădurea din jurul ei.

Se ridică și urcă atent panta dealului, merge punând un picior în fața celuilalt peste grinzile terasei din spate, prin ploaia care se întetește, apoi intră în bucătărie, unde hermina tresare și întoarce privirea, cu o lăbuță ridicată deasupra unei farfurii pline de oase de friptură uscate.

Așază pușca pe blatul de bucătărie, se duce la frigider și-l deschide, rămânând acolo, udă, cu părul lins pe spate și răzlețit în jurul feței, scoate ouăle pe marginea blatului și le sparge în gură, aruncând apoi cojile în găleata de compost. Îl aude pe Martin ieșind din dormitor și

cute formând corpuri cilindrice (asemănătoare pietricelilor printre care cresc), cu o mică fisură ce le traversează vârful. Flori mari, parfumate, albe sau galbene (*Dicționar dendrofloricol*, Milea Preda, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989).

înaintând pe coridor. Intră în bucătărie și privește ploaia prin ușa deschisă. Turtle nu spune nimic. Își coboară mâinile pe blat și rămâne cu ele acolo. Pușca e plină de picuri de apă. Acestea atârnă de cartușele verzi, zimțuite din șaua puștii.

— Păi, Bobiță, spune el, uitându-se dincolo de ea. Păi, Bobiță.

Turtle dă deoparte cartonul cu ouă. Scoate o bere și i-o aruncă, iar el o prinde.

— Ora să te duc la autobuz?

— Nu-i nevoie să vii.

— Știu.

— Nu-i nevoie, tati.

— Știu, Bobiță.

Turtle nu spune nimic. Stă lângă blatul de bucătărie.

Merg împreună prin ploaia tot mai deasă. Aleea e inundată, apa umplând fâgașele cu ace de pin. Stau amândoi în capătul aleii. De-a lungul marginii sfărâmi-cioase a asfaltului, vițelarul și odosul se pleacă sub ploaia torențială, cu flori de rochița-rândunicii îngemănate pe tulpini. Aud ecoul venit de la pâraul Abatorului răsunând în canalul de scurgere de sub autostrada de coastă. Pe oceanul cenușiu ca nichelul, valurile se ridică înspumate pe fundalul stâncilor negre.

— Uită-te la nenorocitul ăla, spune Martin, iar ea se uită, fără să știe la ce se referă el — golfulețul, oceanul, stâncile, nu e clar.

Aude autobuzul vechi schimbând viteza în timp ce se ivește de după curbă.

— Ai grijă de tine, Bobiță, spune Martin amenințător.

Autobuzul oprește cu un scârțâit și, cu un oftat epuizat și cu pocnetul izolației de cauciuc, deschide ușile.

Martin o salută pe șoferiță, ținându-și berea în dreptul inimii, ursuz în fața batjocurii ei. Turtle urcă treptele și o pornește pe banda de cauciuc, cu rizuri, luminată de becuțe montate în podea, rizuri care sunt acum pline de apă de ploaie, iar celelalte chipuri, pete albe șterse, stau răspândite în scaunele lor verde-închis, de vinilin. Autobuzul se saltă și, odată cu el, Turtle se zgâlțâie și se lasă pe locul ei liber.

De câte ori încetinește autobuzul, apa se scurge în față pe sub scaune și prin rizurile de pe culoar, iar elevii își trag picioarele în sus, scârbiți. Turtle stă și se uită la apa care trece pe sub ea, ducând o coajă de oă roz, ce s-a desprins întreagă și zace răsturnată pe val. Rilke e de cealaltă parte a culoarului, cu genunchii împinși în spătarul scaunului din față, aplecată peste cartea ei, trecându-și o şuviță de păr printre degetul mare și cel arătător, până rămâne doar cu un evantai de vârfuri, iar haina London Fog roșie încă e împodobită cu picături de apă. Turtle se întreabă dacă Rilke și-a luat-o la școală gândindu-se: „În regulă, dar trebuie să am mare grijă de haina asta“. Ploaia vine într-un moment prost, dar n-a auzit pe nimeni spunând așa ceva. Turtle nu crede că, în afară de tatăl ei, își mai face cineva probleme din cauza asta. Se întreabă ce-ar zice Rilke dacă ar vedea-o seara, stând sub becul fără abajur din camera ei cu lambriuri de sequoia și cu fereastra care dă spre Buckhorn Hill, ghemuită peste arma dezasamblată, mânuind cu grijă fiecare piesă, și se întreabă, dacă Rilke ar putea vedea, ar înțelege? Crede că nu, sigur că nu. Sigur că n-ar înțelege. Nimeni nu înțelege pe altcineva.

Turtle poartă blugii Levi's vechi peste un colant negru de lână Icebreaker, tricoul lipit de abdomen din

cauza umezelii, o cămașă de flanelă, o haină militară verde-marونی, mult prea mare pentru ea, și o șapcă din plasă. „Aș da orice pe lumea asta să fiu în locul tău”, se gândește ea. „Aș da orice”. Dar nu e adevărat, iar Turtle știe că nu-i adevărat.

— Chiar îmi place geaca ta, spune Rilke.

Turtle întoarce privirea.

— Nu, adică... chiar îmi place, spune Rilke repede. Eu n-am așa ceva, știi? Adică... mișto și veche?

— Mersi, zice Turtle, strângându-și haina în jurul umerilor și trăgându-și mâinile în mâneci.

— Ai tu stilul ăsta șic, gen haine militare, Kurt Cobain.

— Mersi, spune Turtle.

— Deci Anna te omoară, cum să zic, cu testele alea de vocabular.

— Dă-o naibii pe Anna, dă-o naibii de târfă, zice Turtle.

Geaca îi e extrem de largă pe umeri. Mâinile, cu încheieturile degetelor albite, ude de ploaie, îi sunt încheștate între coapse. Rilke scoate un hohot surprins, privind în față pe culoar și apoi în cealaltă direcție, spre spatele autobuzului, cu gâtul ei foarte lung și părul căzând în şuvițe drepte, negre și lucioase. Turtle nu știe cum de e așa de lucios, așa de drept, cum de are sclipirea aia, și după aceea Rilke se uită înapoi spre Turtle, cu ochii strălucitori, punându-și o mână la gură.

— O, Doamne, spune Rilke, o, Doamne.

Turtle se uită la ea.

— O, Doamne, zice din nou Rilke, aplecându-se conspirativ în față. Nu spune așa!

— De ce? întreabă Turtle.

— Anna chiar e foarte drăguță, să știi, spune Rilke, încă aplecată.

— E o pizdă, zice Turtle.

— N-ai vrea să ieșim odată? întreabă Rilke.

— Nu, răspunde Turtle.

— Păi, mă bucur c-am stat de vorbă, zice Rilke după o clipă de tăcere și-și îndreaptă din nou atenția asupra cărții.

Turtle își mută privirea de la Rilke spre scaunul din fața ei și apoi pe geamul acoperit de apă. Două fete îndeasă un bol într-o pipă de sticlă. Autobuzul se scutură și se smucește. „Mai degrabă“, se gândește Turtle, „te despici de la cur până la gătișorul ăla al tău de târfă, decât să fii prietena ta“. Are un cuțit Kershaw Zero Tolerance cu clema de prindere scoasă, pe care-l poartă în fundul buzunarului. Se gândește: „Curvă ce ești, stai acolo cu oja ta și-ți treci mâinile prin păr“. Nici măcar nu știe de ce face Rilke gestul ăsta; de ce-și controlează vârfurile părului; ce-i de văzut acolo? „Urăsc totul la tine“, se gândește Turtle. „Urăsc felul cum mergi. Urăsc vocea ta de curviștină. Abia dacă te aud, cu chițăitul ăla pițigăiat. Te urăsc și urăsc scoica aia mică și lunecoasă dintre picioarele tale“. Privind-o pe Rilke, Turtle se gândește „fir-ar să fie“, dar fata chiar se uită la păr de parcă ar fi ceva de văzut la vârfurile alea.

Când sună de prânz, Turtle coboară dealul spre câmp, cu bocancii lipăind. Se bălăcește prin noroi spre poarta de fotbal, cu mâinile în buzunare, iar ploaia mătură terenul în rafale. Acesta e înconjurat de o pădure întunecată de ploaie, ai cărei copaci sunt uscați și strâmbi din cauza pământului sterp, subțiri ca niște stâlpi. Un șarpe-jartieră alunecă peste apă, maiestuos dintr-un capăt în altul, cu capul ridicat și îndreptat înainte, negru, cu dungi verzi și arămii, cu un maxilar îngust galben, fața neagră și ochi

negri strălucitori. Trece șanțul și dispare. Turtle vrea să plece, să fugă. Vrea s-o ia la goană. Dacă pleacă, dacă fuge în pădure, înseamnă să deschidă butoiușul vieții ei, să-l învârtă și să-l închidă la loc. I-a promis lui Martin, i-a promis, și i-a promis, și i-a promis. Martin nu poate risca s-o piardă, dar, se gândește Turtle, n-o s-o piardă. Nu știe ea totul despre pădurile astea, însă știe suficient. Stă închisă în câmp deschis, privind spre pădure, și se gândește: „la dracu', la dracu'”.

Sună clopoțelul. Turtle se întoarce și privește înapoi spre școala aflată deasupra ei, pe deal. Clădiri joase, alei acoperite, îmbulzeală de elevi de gimnaziu îmbrăcați cu impermeabile, burlane înfundate prin care curge apă.

Trei

Este jumătatea lui aprilie, la aproape două săptămâni după întâlnirea cu Anna. Murele s-au cățărat în merii bătrâni și sunt împletite într-o boltă care înflorește în neorânduială. Prepelițele se adună în găști agitate, legănându-și moțurile, în timp ce vrăbiile și cintezele se învârt și se strâng printre butuci. Turtle iese din livadă și merge spre rulota bunicului, trecând prin câmpul cu rugi de zmeură. Pe panourile acesteia coboară fâșii de mucegai. Ramele de aluminiu din jurul geamurilor sunt astupate de mușchi. Din grămezile de frunze căzute cresc lăstari de chiparos. O aude pe Rosy, corcitura de șoricar cu beagle a bunicului, cum se ridică și vine la ușă, scuturându-se și făcându-și zgarda să zornăie. Apoi se deschide ușa, iar bunicul stă în prag și spune:

— Bună, Măzăriche.

Urcă treptele și sprijină pușca AR-10 de tocul ușii. E arma ei, un Lewis Machine & Tool, cu sistem optic U.S. Optics 5-25x44. Îi place, dar e prea a naibii de grea. Rosy topăie în sus și-n jos, fluturându-și urechile.

— Cine-i cățel cuminte? o întreabă Turtle.

Rosy se scutură entuziasmată, dând din coadă.

Bunicul se așază la o masă pliantă și-și toarnă două degete de Jack. Turtle stă vizavi de el, își scoate Sig Sauer-ul dintr-un toc ascuns în buzunarul blugilor, scoate magazia și lasă arma pe masă, cu siguranța pusă, deoarece bunicul spune că atunci când omul se apucă să joace cribbage¹ cu nepoata lui, ambii trebuie să fie neînarmați.

— Ai venit să joci cribbage cu bunicul? întreabă el.

— Mda, răspunde ea.

— Știi de ce-ți place să joci cribbage, Măzăriche?

— De ce, bunicule?

— Pentru că e un joc de viclenie animală primitivă, Măzăriche.

Turtle ridică privirea, zâmbind puțin, deoarece nu știe ce vrea să zică bunicul.

— Of, Măzăriche, spune el. Glumesc și eu cu tine.

— A, zice ea și lasă zâmbetul să-i cuprindă toată fața, întorcându-se nițel și atingându-și timid dinții cu degetul mare.

E așa de bine când o necăjește bunicul, chiar dacă ea nu înțelege.

Acum se uită la Sig Sauerul ei. Se întinde peste masă, pune o mână pe el și-l ridică.

Culisează închizătorul, se uită la țeavă, caută ancrașări și atinge arma cu vârful degetului, să verifice dacă e gresată, întorcând-o într-o parte și într-alta în lumină.

— Tăticul tău se ocupă de arma asta? întreabă el.

Turtle clatină din cap.

— Te ocupi singură?

— Mda.

¹ Joc de cărți pentru doi până la patru jucători, în care scorul este ținut prin înfigerea unor cepuri într-o tablă de marcaj prevăzută cu șiruri de orificii speciale.

Mișcă pârghia încărcătorului și dă drumul siguranței închizătorului. Scoate cu grijă închizătorul de pe corpul armei și se oprește să verifice piedica.

— Nu tragi niciodată cu chestia asta, spune el.

Turtle ia un pachet de cărți de joc, le scoate din cutie, le taie și le strânge la loc. Cărțile alunecă unele peste altele, cu o frecare satinată. Pune brusc pachetul pe tăblia mesei.

— Tragi cu ea, zice bunicul.

— De ce e un joc de viclenie animală primitivă? întreabă ea, împărțind pachetul în două jumătăți și cercețând teancurile din fiecare mână.

— A, nu știu, spune el. Așa se zice.

În fiecare seară, își demontează arma și o curăță cu o perie de alamă și cu tampoane de bumbac. Bunicul se uită la făgașele curate, intens folosite, și apoi culisează la loc manșonul. Îi tremură degetele când fixează închizătorul împins de arcul extractor. Pare să fi uitat cum să acționeze pârghia de dezasamblare, rămâne îndelung uitându-se la opritoare și pârghii, ca și cum ar ezita, ca și cum, pentru o clipă, și-ar fi pierdut simțul de orientare în ceea ce privește armele. Turtle nu știe ce să facă. Stă cu jumătățile pachetului de cărți în mâini. După aceea, bunicul găsește pârghia siguranței și încearcă de două ori înainte de a reuși să rotească declanșatorul etanș de oțel, iar apoi îl împinge în lăcașul lui, cu mâinile tremurând, și lasă închizătorul să culiseze înainte. Pune deoparte arma și se uită la fată. Turtle amestecă iar cărțile, apoi le adună la un loc și aruncă pachetul în fața lui.

— Ei bine, zice el. Sigur nu ești ca bătrânul tău.

— Cum adică? întreabă Turtle, curioasă.

— A, n-are importanță, n-are importanță, spune bunicul.

Întinde o mână tremurătoare și taie cărțile. Turtle ia pachetul și împarte câte șase cărți pentru fiecare. Bunicul desface cărțile în mână și oftează, potrivindu-le ușor cu degetul mare și arătătorul. Turtle pune jos două cărți, cu fața în jos. Bunicul oftează din nou și-și înconjoară whisky-ul cu una din palmele lui mari, apoi stă nemișcat, răsucindu-l ușor pe cercul de condens, în timp ce pietrele de steatit sună blând pe sticlă.

Dă pe gât băutura, trage aer printre dinți și-și toarnă încă una. Turtle așteaptă în tăcere. Bărbatul dă din nou pe gât băutura și-și toarnă o a treia. Rotește încet paharul. În cele din urmă, alege două cărți și le pune pe masă. Apoi taie pachetul, iar Turtle trage prima carte, dama de cupă, și o așază cu fața în sus. Bunicul pare pe punctul de a observa cum prima carte a stabilit soarta întregii lui mâini, de parcă — tocmai în clipa când era cât pe ce să facă acest comentariu — e amuțit brusc de complexitatea ei.

— Ghidajele de pe arma aia arată destul de bine, spune el după un minut.

— Mda, răspunde Turtle.

— Păi, arată destul de bine, repetă bunicul, neîncrezător.

— Am grijă să fie gresate, spune ea.

Bunicul se uită prin rulotă, pe neașteptate, nedumerit. Privirea îi trece peste tavan, peste lambriurile false care se jupoaie pe ici, pe colo, peste bucătărioara afumată. Pe podeaua din hol sunt rufe, iar bunicul se încruntă aspru, uitându-se la toate astea.

— E rândul tău, spune Turtle.

Bunicul desparte o carte de celelalte și o aruncă jos.

— Zece, zice el.

Turtle alege un cinci și marchează pe tablă doi pentru cincisprezece.

- Bunicule? spune ea întrebător.
- Douăzeci, zice el, marcând doi pentru pereche.
- Treizeci, spune Turtle, punând jos un valet.
- Pas.

Turtle marchează unu pentru pas și decartează o damă. Bunicul pune jos un șapte, aparent epuizat. Turtle dă jos un trei, pentru douăzeci. Bunicul aruncă un șase, spune „Uite, Măzăriche“, după care își descheie centura și scoate cuțitul lui vechi de vânătoare. Pielea curelei e tocită și s-a lustruit în dreptul tecii, iar el i-o întinde, cântărind-o în mâna liberă.

- Eu nu-l mai folosesc, spune el.
- Lasă-l jos, bunicule, răspunde Turtle. Încă n-am făcut scorul la mâna asta.
- Măzăriche, zice bunicul, întinzând cuțitul.
- Hai să vedem ce ai în mână, îi răspunde Turtle.

Bunicul lasă cuțitul pe masă, în fața ei. Mânerul de piele e vechi și înnegrit de vaselină, iar măciulia de oțel e cenușiu-închis. Turtle se întinde peste masă, strânge cărțile bunicului și le trage spre ea. Pune la un loc cele patru cărți și se uită la ele: cinci de pică, șase de pică, șapte de pică, zece de pică și prima carte, dama de cupă.

- Ei bine, spune ea, ei bine...

Bunicul nu se uită la cărțile lui, se uită doar la ea. Gura lui Turtle se mișcă în timp ce face numărătoarea.

— Cincisprezece pentru doi, cincisprezece pentru patru, suita de trei cărți de șapte puncte și seria de unsprezece puncte. Am uitat ceva?

Îi marchează pe tablă unsprezece puncte.

- Ia ăla, Măzăriche, spune bunicul.

— Nu înțeleg, bunicule, răspunde ea.

— Ai dreptul la două, trei lucruri de-ale mele, zice el. Țasta-i bun. Dacă înțepi vreun ticălos cu Țasta, o să caște urechile și o să fie foarte atent. Cuțitul Țasta e de la mine pentru tine.

Turtle îl scoate din teacă. Oțelul e așa de vechi, încât a devenit negru-fumuriu. Oxidat, așa cum se oxidează oțelul-carbon foarte vechi. Întoarce lama cu fața spre ea, până când vede o singură dungă neîntreruptă, lipsită de strălucire, fără creștături sau știrbituri, o muchie lucioasă și lustruită. Își trece ușor lama în susul brațului, iar perii aurii se ridică asemenea unui val.

— Ia și pietrele de ascuțit, Măzărice.

Turtle se duce în bucătărie, deschide un sertar și scoate sulul de piele vechi, cu trei pietre de ascuțit, pe care-l aduce la masă.

— Să ai mare grijă de Țasta, spune el.

Turtle privește îndelung lama, amuțită. Îi place să aibă grijă de diverse lucruri.

Rosy, care stă pe podea între ei, ciulește urechile, iar zgarda îi zornăie. Privește spre ușă, apoi se aude un ciocănit puternic. Turtle tresare.

— Țasta trebuie să fie taică-tău, spune bunicul.

Martin deschide ușa și intră. Podeaua protestează sub el. Ocupă tot holul.

— O, Hristoase, tată, zice el. Aș vrea să nu mai bei de față cu ea.

— N-o deranjează că trag o dușcă, spune bunicul. Nu-i așa, Măzărice?

— Hristoase, Daniel, spune Martin. Bineînțeles că n-o deranjează. Are paisprezece ani. Nu-i treaba ei s-o deranjeze, e a mea; e treaba mea să-mi pese, și îmi pasă. Ar

trebui să fie și treaba ta, dar tu nu-ți vezi de treabă, din câte îmi dau seama.

— Păi, nu văd care-i problema.

— Nu-mi pasă, spune Martin, dacă bei o bere. De asta nu-mi pasă. Nu-mi pasă dacă e să-ți torni un deget sau două de Jack. Dar nu-mi place când bei fără măsură. Nu e-n regulă.

— Sunt bine, spune bunicul, dând din mână.

— Cum spui tu, zice Martin abia auzit. Haide acasă, Bobiță.

Turtle ia pistolul, trage închizătorul, bagă magazia, îl pune în toc. Apoi se ridică, ținând cuțitul și sulul cu pietre de ascuțit și se îndreaptă spre ușă, unde Martin îi pune brațul pe după umeri. Aruncă pe umăr pușca AR-10 și se întoarce să-l privească pe bunicul. Martin ezită în prag, ținând-o pe Turtle.

— Ești bine, tată?

— Sunt în regulă, răspunde bunicul.

— Bănuiesc că nu vrei să vii la cină, zice Martin.

— Nu, am pizza în congelator, răspunde bunicul.

— Ești bine-venit la cină. Am vrea să vii, tată. Nu-i așa, Bobiță?

Turtle tace, nu vrea să se bage în asta, nu vrea ca bunicul să vină la cină.

— Păi, faci cum vrei, spune Martin. Dacă te răzgândești, dă un telefon și vin cu camioneta să te iau.

— Sunt bine, spune bunicul.

— Și, tată, ia-o mai ușurel, adaugă Martin. Fata asta merită să aibă un bunic. Bine?

— Bine, răspunde bunicul, încruntându-se.

Martin ezită în continuare în prag. Bunicul îl privește, cu capul tremurând un pic, iar Martin stă de

parcă așteaptă să spună ceva, însă bunicul nu spune nimic, și Martin strânge mai tare umărul lui Turtle, apoi pleacă împreună pe vechiul drum acoperit cu pietriș, care trece prin livadă. Martin e o prezență masivă și tăcută alături de ea. Trec prin pădurea cufundată în înserare, pe lângă locul unde-și parchează bunicul camioneta. Tulpinile de mure s-au împletit peste mijlocul cărării, iar mușetelul fără petale se întinde prin pietriș.

— Să nu mă înțelegi greșit, Bobiță, zise Martin, dar bunicul tău chiar e un ticălos.

Tată și fiică urcă împreună treptele verandei și intră prin sufragerie. Turtle sare pe blatul de bucătărie și așază cuțitul lângă ea. Martin aprinde un chibrit frecându-l de blugii Levi's, ca să pornească soba, ia o tigaie și începe să pregătească masa de seară. Turtle stă pe marginea blatului. Scoate pistolul din toc, armează încărcătorul și trage patru focuri într-o singură țință. Martin ridică privirea de la dovleacul pe care-l toacă și se uită la magazia ei goală. Încărcătorul revine în poziție, scoțând fum, iar Martin își îndreaptă din nou atenția asupra tocătorului, zâmbind obosit și pieziș, zâmbind în așa fel încât să-l vadă și ea.

— Ala e cuțitul bunicului?

Își șterge mâinile și întinde una dintre ele.

Turtle ezită.

— Ce-i? întreabă el, iar fata ia cuțitul și i-l întinde.

Îl scoate din teacă și ocolește blatul ca să ajungă lângă ea, întorcându-l în lumină.

— Îmi aduc aminte, când eram mic, cum stătea bunicul tău pe scaunul lui... intra într-o dispoziție proastă și bea bourbon, după care începea să arunce cuțitul în ușă, spune el. Apoi se ridică, se ducea să-l ia, se așeza la loc și

privea ușa, pentru ca apoi să arunce iar cuțitul. Se înfigea în ușă și se ducea să-l ia. Ceasuri în șir numai asta făcea.

Turtle se uită la Martin.

— Ia uite, spune el.

— Nu, zice ea, stai.

— E în regulă, o asigură Martin.

Se duce la ușa dinspre hol, aflată lângă șemineu, și o închide. Se întoarce și se îndreaptă lângă ușă.

— Ia uite, spune.

— Nu-i cuțit de aruncat, răspunde Turtle.

— Pe dracu' nu-i, zice Martin.

Turtle îl apucă de cămașă.

— Stai, spune ea.

— Ia uite, răspunde el, părând să calculeze distanța.

Aruncă în aer cuțitul și-l prinde de tăiș. Turtle privește în tăcere, băgându-și degetele în gură. Martin se răsuțește și aruncă lama, care ricoșează din ușă și lovește vatra șemineului. Turtle se împleticește în urma lui, dar Martin e mai rapid, împingând-o într-o parte, ia cuțitul de pe vatra din piatră de râu și se apleacă peste el, întorcând spatele între Turtle și cuțit și spunând:

— Neah, e în regulă.

— Dă-mi-l înapoi, zice Turtle.

Martin se întoarce, aplecat peste cuțit, spunând:

— E în regulă, Bobiță, e în regulă.

— Dă-l înapoi, repetă Turtle.

— Doar o clipă, răspunde el.

Turtle, auzind o notă periculoasă în vocea lui, se retrage.

— Ai naibii răbdare o clipă, spune Martin, ținând cuțitul în lumină în timp ce Turtle așteaptă, cu maxilarul încordat de iritare.

— Ei, fir-ar, spune el în cele din urmă.

— Ce-i?

— Nenorocitul ăsta de oțel-carbon, Bobiță, parcă-i sticlă.

— Dă-mi-l înapoi, spune ea, iar Martin i-l dă.

Lama e ciobită.

— N-are importanță, zice Martin.

— Futu-i! spune Turtle.

— Oțelul cu conținut ridicat de carbon nu face doi bani, răspunde Martin. Cum ți-am zis, parcă-i sticlă. De-asta se fac cuțitele din oțel inoxidabil. Nu poți să ai încredere în oțel-carbon. Are un tăiș de ticălos, dar se sparge și ruginește. Nu știu cum l-a păstrat omul ăla așa, prin tot războiul. Vaselină, bănuiesc.

— Futu-i, spune Turtle, roșie la față de furie.

— Hai, lasă, o să-l repar.

— Las-o baltă, spune Turtle, nu contează.

— Ba contează. Ești nebună după el, iubirea mea. O să-l repar.

— Nu, nu-mi pasă, răspunde ea.

— Bobiță, zice Martin, dă-mi cuțitul, n-o să te las să rămâi oftăcată pe mine pentru că lama aia e fragilă ca o nenorocită de jucărie. Am făcut o greșală, dar pot să fac cuțitul ăla exact așa cum îl vrei tu, ca nou.

— E un lucru de care trebuie să ai grijă, spune Turtle.

— Păi, asta-i aiurea, eu credeam că de fapt cuțitul ar trebui să aibă grijă de tine, spune Martin, râzând de furia ei. Credeam că asta-i ideea.

Turtle se ridică în picioare, privind dușumeaua și simțind că s-a înroșit până în albul ochilor.

— Dă-mi cuțitul, Bobiță. Îl trec o dată pe tocilă, și semnul ăla nici n-o să se mai vadă.

— Nu, spune ea. Nu contează.

— Se vede pe fața ta că are importanță, așa că dă-mi-l și lasă-mă să-l repar.

Turtle îi dă cuțitul, iar Martin deschide ușa și se duce în hol, trece pe lângă baie și antreu, după care intră în cămară, unde la perete se află un banc de lucru lung, de lemn, cu capete de prindere și menghine, iar deasupra, un perete întreg de panouri cu știfturi, acoperit cu unelte. Pereții de vizavi sunt acoperiți cu seifuri cu arme, dulapuri din oțel inoxidabil, cu materiale pentru umplut cartușe, cutii de câte 1 000 de cartușe de 5,56 și .308. O scară în spirală duce în pivniță, care e o încăpere din pământ, umedă și mucegăită, plină cu găleți de 19 litri, burdușite cu mâncare deshidratată. Au destulă hrană depozitată acolo, ca să țină în viață trei oameni, timp de trei ani.

Martin se apropie de un polizor fixat de bancul de lucru și-i dă drumul.

— Nu, stai, spune Turtle, acoperind hurelul polizorului.

Martin calculează din ochi unghiul de înclinare.

— Bine, zice el, o să fie bine.

Trece lama peste piatra de ascuțit, care scoate un tipăt. O scufundă, șuierând, într-o cutie de cafea plină cu ulei mineral, o apropie din nou de roată, o ține nemișcată, cu chipul concentrat, o trece peste piatră, unde cuțitul aruncă o trenă strălucitoare de scântei portocalii și albe, cu lama împănată de tușe albe și scântei fierbinți împrăștiindu-se pe oțel. Ridică lama, o cufundă din nou în ulei, o întoarce în mână și o pune iar pe polizor. O cercetează încă o dată și o încearcă pe deget, încuviințând din cap și zâmbind ca pentru sine. Oprește polizorul, iar piatra de ascuțit începe să alunece, din cauza unei piedici oarecare în mecanism, astfel încât sunetul scos de piatra

care își încetinește rotația are o mică neregularitate, un *hump-hump, hump-hump*. Îi dă cuțitul lui Turtle. Lustrul de oglindă al ascuțișului s-a dus, lama e crestată și plină de asperități. Turtle întoarce cuțitul în lumină, iar lama aruncă o mie de scânteii strălucitoare din știrbiturile și dinții din tăiș.

— L-ai distrus, spune ea.

— L-am distrus? întreabă el, rănit. Nu, e doar din cauză că... Nu, Bobiță, e al naibii de mult mai bun decât orice tăiș ar fi pus bunicul. Piatra aia de ascuțit o să facă tăișul perfect pe lama asta, o sută de zimți microscopici, asta ascute cu adevărat tăișul lamei. Tăișul dinainte nu era decât vanitatea unui om răbdător — nu era bun pentru tăiatul efectiv, Bobiță, care înseamnă să tai diverse lucruri. Un lustru de oglindă ca ăla... nu-i bun decât pentru tăiere prin apăsare, știi ce înseamnă asta, Bobiță?

Turtle știe ce-i o tăiere prin apăsare, dar Martin nu se poate abține.

— O tăiere prin apăsare e cel mai simplu mod de tăiere, Bobiță, când pui cuțitul pe o friptură și apeși, fără să tragi lama peste ea. Dar, Bobiță, într-o friptură nu doar împingi cuțitul, îl tragi peste ea. Aia, ce aveai tu înainte, era un brici supraevaluat. În viața reală, tragi lama peste ceva. Cu asta se taie cu adevărat, Bobiță, cu o lamă cu zimți. Lustrul ăla ca oglinda e menit să te distragă prin frumusețe de la scopul cuțitului. Vezi... Vezi...? Tăișul ăla de lamă e o frumusețe, dar scopul unui cuțit nu e să fie frumos. Cuțitul e pentru spintecat beregate și pentru asta vrei să ai zimții microscopici pe care-i obții cu o piatră de ascuțit cu granulație mare. Ești tristă că ți-am distrus iluzia? Lama aia era o amăgire, Bobiță. Trebuie să încetezi să te mai lași distrasă de amăgiri.

Turtle încearcă tăișul pe degetul mare, privindu-l pe tatăl ei.

— Asta-i o blestemată de lecție de viață, chiar acolo, spune el.

Turtle răsucește cuțitul în mâini, nesigură.

— Pur și simplu n-ai încredere în mine, nu-i așa? întreabă Martin.

— Am încredere în tine, răspunde ea și se gândește: „Ești sever cu mine, dar ești și bun și am nevoie de severitatea asta din tine. Am nevoie să fii sever cu mine, pentru că eu nu-mi sunt de niciun folos, iar tu mă obligi să fac ce vreau să fac, dar nu pot face de una singură; totuși, totuși... uneori nu ești prudent; e ceva în tine, ceva care nu-i tocmai prudentă, ceva aproape... nu știu, nu sunt sigură, dar știu că e acolo”.

— Uite, spune Martin, luându-i cuțitul, împingând-o pe coridor și ducând-o în sufragerie.

Trec de ușă, iar el arată spre un scaun:

— Urcă-te pe ăla, îi spune.

Turtle se uită la el și se urcă pe scaun. Martin arată spre masă, iar ea se urcă pe ea, printre sticle de bere, farfurii murdare și oase de friptură.

— Grinda aia, zice el.

Turtle se uită la grindă.

— Vreau să-ți arăt ceva.

— Ce? întreabă ea.

— Sari pe grindă, Bobiță.

— Ce-o să-mi arăți?

— Fir-ar să fie, spune el.

— Nu înțeleg, zice Turtle.

— Fir-ar să fie, repetă Martin.

— Știu că lama e ascuțită, spune ea.

— Nu pari să știi.

— Nu, răspunde Turtle. Am încredere în tine, chiar am. Cuțitul e ascuțit.

— Fir-ar al dracului să fie, Bobiță!

— Nu, tati, doar că era cuțitul bunicului, și o să fie dezamăgit.

— Nu mai e cuțitul lui, nu? Acum prinde-te de grinda aia!

— Am vrut să încerc să am grijă de luciul ăla de oglindă, spune ea, doar să încerc să am grijă de el, atâta tot.

— Nu contează. Oțelul ăla va avea puncte de rugină până la sfârșitul anului.

— Nu, spune ea, n-o să se întâmple asta.

— Încă nu te-ai mai ocupat de așa ceva, o să vezi. Acum, sari pe grindă!

— De ce?

— Fir-ar al naibii să fie, Bobiță! Fir-ar al naibii să fie!

Turtle sare și prinde grinda.

Martin răstoarnă masa de sub ea, împrăștiind pachetul de cărți de joc, farfuriile, lumânările și sticlele de bere. Își proptește umărul în masă și o împinge de sub Turtle, dând deoparte toate resturile ca un buldozer și lăsând-o pe Turtle să atârne de grindă, deasupra podelei.

Își prinde degetele în așa fel încât să se țină confortabil pe suprafața zgrunțuroasă. Martin o privește de jos cu o grimasă aproape furioasă. Se îndreaptă spre ea și rămâne în dreptul picioarelor ei, întorcând cuțitul dintr-o parte într-alta.

— Pot să cobor? întreabă ea.

Martin se uită în sus la ea, cu chipul tot mai împietrit, cu gura încleștată. Privind în jos spre el, Turtle e aproape convinsă că-l înfurie până și faptul că o privește astfel.

— N-o spune așa, zice el.

Apoi ridică lama și-i pune cuțitul între picioare, uitându-se urât la ea.

— Stai acolo atârnată! îi spune.

Turtle tace, deloc amuzată, privind în jos, către el. Martin apasă cuțitul și zice:

— Hopa sus!

Turtle face o tracțiune, își așază bărbia pe grinda plină de așchii și rămâne atârnată, în timp ce Martin stă în picioare dedesubt, cu chipul golit de orice urmă de căldură și bunătate, părând blocat într-o reverie plină de ură. Cuțitul taie materialul blugilor, iar Turtle simte oțelul rece prin chiloți.

Se uită spre următoarea grindă, și spre următoarea, până la peretele cel mai îndepărtat, toate împâslite cu praf și purtând urme de șobolani rătăcitori. Picioarele i se înfiorează. Începe să se lase în jos, dar Martin spune „Nu, nu...”, pe un ton tăios și plin de avertisment, lăsând cuțitul între picioarele ei. Turtle tremură, incapabilă să se ridice înapoi pe grindă, așa că-și pune fața pe latura plină de așchii, ținându-și obrazul acolo. Se încordează, gândindu-se: „te rog, te rog, te rog”.

După aceea Martin coboară lama, iar ea se lasă împreună cu aceasta, incapabilă să facă altceva, tremurând și înfiorându-se din cauza efortului de a coborî în ritmul lent al cuțitului. Atârână la limita brațelor și spune:

— Tati?

— Vezi tu, despre asta vorbeam, fir-ar să fie, răspunde el.

Apoi începe să ridice iar cuțitul, pocnind din limbă în semn de avertisment. Turtle se ridică într-o tracțiune completă și-și prinde bărbia de grindă, rămânând acolo

nemișcată și tremurând. Începe să se lase în jos, iar Martin zice: „Nu, nu...”, ca s-o oprească, făcând o grimasă care ar vrea să spună că e păcat că lucrurile stau așa și că le-ar schimba dacă ar putea, dar nu poate.

„Ticălos ce ești tu, ticălos nenorocit”, se gândește Turtle.

— Asta-i a doua, zice Martin.

Coboară lama, iar Turtle se lasă în jos odată cu ea, după care Martin ridică iar cuțitul, spunând:

— Cu un mic stimulent, chiar poți să faci tracțiunile alea, nu?

O face să coboare cu o încetineală chinuitoare. Face douăsprezece, apoi treisprezece. Rămâne tremurând, agățată de brațele istovite, iar Martin, ridicând lama cu o apăsare lentă și amenințătoare, spune:

— Ești terminată? Stoarsă? Fă un efort, Bobiță. Ar fi bine să găsești ceva. Hai să încercăm cincisprezece.

O dor degetele, fibrele lemnului îi pătrund în carne. Antebrațele îi sunt amortite. Nu știe dacă mai poate face încă una.

— Ei, haide, spune Martin. Încă două.

— Nu pot, răspunde ea, aproape plângând de frică.

— Acum crezi că lama e ascuțită, nu? Întreabă el. Acum crezi, nu-i așa?

Împinge lama înainte, iar Turtle aude materialul blugilor sfâșiindu-se cu un foșnet. Caută ultima picătură de forță, încercând cu disperare să rămână agățată.

— Poate vrei să rezisti, Bobiță. Poate nu vrei să-ți dai drumul, fetiță, spune Martin, după care lui Turtle îi alunecă vârfurile degetelor de pe grindă și cade pe lamă.

Martin smucește cuțitul de sub ea în ultimul moment, trecându-i-l peste coapsă și fund. Turtle aterizează

în șezut și rămâne cu picioarele desfăcute, uluită, privind în jos, unde nu se vede nicio urmă, cu excepția unei tăieturi în materialul blugilor. Martin ține cuțitul de vânătoare pe care nu se văd urme de sânge ori alte semne, cu sprâncenele ridicate într-o expresie uluită și cu gura deschisă într-un rânjet.

Turtle rămâne în fund, iar Martin începe să râdă. Fata se apleacă să se uite la pâza despăcată și spune:

— M-ai tăiat, m-ai tăiat, deși nu poate să simtă sau să vadă nicio tăietură.

— Ar fi trebuit, spune Martin, dar se oprește și începe să râdă în hohote.

Trasează în aer un semn cu cuțitul, încercând s-o facă să înceteze, ca să-și poată trage suflarea.

— Ar fi trebuit... gâfâie el.

Turtle se lasă pe spate și-și descheie blugii. Martin pune cuțitul de vânătoare pe blatul de bucătărie și o apucă de turul pantalonilor, răsturnând-o și scoțând-o din ei. Ea se revarsă pe podea, se adună și apoi se apleacă peste coapse, încercând să vadă tăietura.

— Ar fi trebuit... spune Martin. Ar fi trebuit...

Iar ochii i se îngustează din pricina râsului.

Turtle găsește tăietura și un firicel de sânge.

— Ar fi trebuit să-ți vezi... fața, spune Martin.

Se strâmbă, imitând o expresie de adolescent care se simte trădat, deschizând larg ochii uluiți și apoi, făcând semn cu mâna ca pentru a termina toate tachiările, spune:

— O să fii în regulă, puștoaico, o să fii în regulă. Doar că, data viitoare... nu-i da drumul!

Spunând asta, începe iar să râdă, scuturându-și capul cu ochii mijiți și lăcrimând, și întreabă, adresându-se încăperii:

— Iisuse! Am dreptate? Am dreptate? Iisuse! Nu-ți da drumul! Nu-i așa? Futu-i!

Se lasă în genunchi, îi ia în mână coapsa dezgolită și, părând să-i vadă pentru prima dată suferința, îi spune:

— Nu știu de ce ți-e așa de frică, scumpo, abia dacă ești puțin crestată. Vezi tu, n-aveam de gând să te tai. L-am luat de sub tine, nu? Și, dacă ți-e așa de frică, fir-ar să fie, data viitoare nu-ți mai da drumul.

— Nu-i chiar așa de ușor, spune ea, ascunsă în spatele mâinilor.

— Este, pur și simplu... nu-i da drumul, spune Martin.

Turtle zace lată pe podea. Vrea să se sfărâme în bucățele.

Martin se ridică, pornește pe coridor și se duce la baie. Se întoarce cu o trusă de prim ajutor și îngenunchează între picioarele ei. Desface un burete verde de unică folosință și începe să tamponeze tăietura.

— Asta? întrebă el. Ești îngrijorată din cauza ăsteia? Uite, o să mă ocup de ea, uite.

Deșurubează capacul flaconului de Neosporin și începe să tamponeze rana cu unguentul din el. Fiecare atingere îi trimite valuri de senzații în trup. Martin desface un Band-Aid și i-l așază ferm pe piele, iar apoi îl netezește, să se asigure că e bine lipit.

— E mai bine, Bobiță, uite, e în regulă.

Turtle întinde gâtul și, de la muntele pubian până la stern, i se reliefează mușchii asemenea unor frânghii, unei pâini. Îl privește și apoi își lasă din nou capul jos, închide ochii și-și simte sufletul ca o tulpină de mentă porcească, așa cum sunt cele care cresc în fundația întunecată, șerpuiind către o crăpătură luminoasă printre scândurile dușumelei, lacomă și însetată de soare.

Patru

E vineri și ei doi au un ritual pentru zilele de vineri. Turtle vine din stația de autobuz până la butoaiele de aproape 200 de litri unde își ard gunoiul, pline cu apă de ploaie, așa cum se umple orice găleată, orice butoi și orice oală lăsată în curte, și cum o să se tot umple până în iunie, deși vremea a fost imprevizibilă. Ia vătraiul așezat de-a curmezișul peste gura butoiului și-l cufundă adânc în apa cenușie, scoțând o cutie de muniție atânată de un lanț de oțel. O deschide și scoate un Sig Sauer de 9mm și o magazie de rezervă. Ar trebui să-și ia măsuri de precauție și să verifice casa încet și cu atenție, de la ușa din față și până la ultima cameră, și să descopere toate țintele. Dar Turtle s-a plictisit de operațiunea asta, așa că se duce la treptele verandei și deschide ușa glisantă de sticlă, apoi armează, iar lângă masa din bucătărie se află trei ținte de antrenament, standuri de placaj și foi de tablă cu siluete imprimate prinse de ele, și Turtle le doboară pe rând, pășind în lateral dincolo de prag, cu focuri duble, unul după altul, șase focuri în ceva mai puțin de o secundă, și pe toate cele trei ținte împușcăturile se află între ochi și puțin dedesubt, așa de apropiate, încât găurile se ating.

Trece dezinvolt de ușa coridorului, se dă într-o parte, pe vatră, și o deschide ușor, mișcându-se într-un arc rapid peste prag, trei pași înapoi, și după aceea în lateral, astfel încât holul îi intră treptat în câmpul vizual, și lovește toate cele trei ținte din placaj și foi de tablă când apar pe după tocul ușii, împușcături duble rapide în cavitatea nazală, apoi intră pe ușă și iese cu viteză din gâtuitura fatală. Pasul pușcașului pe lângă peretele coridorului, în baie, liber... în antreu, un tip rău, două focuri, liber... în cămară, liber. Scoate magazia și o înlocuiește cu cea de rezervă, îndreptându-se către ușa dormitorului lui Martin, aflată în capătul culoarului. Nu-i destul loc să se rotească peste prag, așa că lovește ușa ca să se deschidă și face trei pași rapizi de retragere pe culoar, trăgând din mers — șase focuri, două secunde și, când linia de trageră e liberă, avansează din nou spre ușă și mai găsește încă trei ținte, pe care le doboară pe rând. După aceea e liniște, cu excepția rostogolirii alamei fierbinți prin dormitor și coridor. Se duce înapoi în bucătărie și pune Sig Sauerul pe blat.

Îl aude pe Martin venind pe alee. Parchează în față și deschide brusc ușile glisante de sticlă, intră direct în sufragerie și se așază greoi pe canapeaua capitonată. Turtle deschide frigiderul, scoate o Red Seal Ale și i-o aruncă pe sub mână, iar el o prinde, bagă capacul între măsele și deschide sticla. Începe să bea, cu răsuflări prelungi și satisfăcute, apoi se uită la ea și spune:

— Deci, Bobiță, cum a fost la școală?

Iar ea ocolește blatul, se așază pe brațul canapelei, amândoi privind vatra plină de cenușă, de parcă acolo ar fi un foc care să le atragă atenția, și spune:

— Școala-i școală, tati.

Martin își trece o unghie peste barba lui țepoasă.

— Obosit, tati?

— Neah.

Se așază și mănâncă împreună. Martin se tot uită la masă, încruntându-se. Mănâncă mai departe în tăcere.

— Cum te-ai descurcat cu degajarea casei?

— Bine.

— Dar nu perfect? întreabă el.

Turtle ridică din umeri.

Martin pune jos furculița și se uită cu atenție la ea, ținând antebrațele pe masă. Ochiul stâng îi e întredeschis. Ochiul drept îi e strălucitor și deschis. Împreună, dau o senzație de preocupare totală și nuanțată, dar, când se uită mai atent la ei, lui Turtle i se pare neliniștitor și bizar și, cu cât îi acordă mai multă atenție reală, cu atât pare mai străin, de parcă fața lui n-ar fi deloc o singură față, ci ar încerca să arate lumii două mine opuse, așezate una peste alta.

— Ai verificat sus? întreabă el.

— Da, răspunde Turtle.

— Bobiță, ai verificat sus?

— Nu, tati.

— Pentru tine, e un joc.

— Nu, nu e.

— N-o iei în serios. Vii aici și te plimbi agale și tragi direct în orbite. Dar, știi, într-o luptă adevărată, nu poți întotdeauna să contezi pe faptul c-o să nimerești cu precizie orbita, s-ar putea să fii nevoită să tragi în șold — să rupi șoldul unui bărbat, Turtle, iar el cade și nu se mai ridică — dar ție nu-ți place lovitura aia și n-o exersezi, pentru că nu înțelegi că e necesară. Tu crezi că ești invincibilă. Crezi că n-o să ratezi niciodată... intri acolo

calmă și relaxată, pentru că ești încrezută. Trebuie să băgăm frica aia în tine. Trebuie să înveți cum să tragi când faci pe tine de frică. Trebuie să te lași totdeauna în voia morții, înainte să te apuci de orice, și să accepți viața ca pe o stare de grație, iar atunci, și numai atunci, o să fii destul de bună. Asta-i scopul exercițiului.

— Mă descurc bine când mi-e frică. Știi cum mă descurc.

— Te duci naibii, fetiço.

— Chiar dacă dispersia gloanțelor se duce naibii, tot sunt cinci centimetri la douăzeci de metri, tati.

— Nu-i vorba de dispersie și nici de cât de puternică ești, și nici de cât de rapidă ești, pentru că ai toate astea și îți închipui că și înseamnă ceva. Nu înseamnă nimic. E altceva, Bobiță, e inima. Când ți-e frică, te agăți de viață ca o fetiță speriată, și nu poți să faci așa ceva, o să mori, și o să mori speriată și căcată toată. Trebuie să fii mult mai mult de-atât. Pentru că o să vină vremea când n-o să fie suficient să fii rapidă și să ai precizie, Bobiță. O să vină vremea când sufletul trebuie să-ți fie absolut convins și, indiferent de dispersie, și indiferent de cât de rapidă ești, o să reușești doar dacă lupți ca un nenorocit de înger căzut pe nenorocitul de pământ, cu o inimă fără îndoieli și deplin convinsă, fără ezitare, îndoială sau teamă, fără nicio parte din tine în dezacord cu celelalte; în final, asta o să-ți ceară viața. Nu măiestrie tehnică, ci neîndurare, curaj și un scop unic. Te uiți. Deci e în regulă dacă te plimbi pe-aici, dar nu asta-i scopul exercițiului, Bobiță. Nu-i pentru dispersia gloanțelor. Nu-i pentru acuratețea țintei. E pentru suflet.

Ar trebui să vii la ușă și să crezi că de partea cealaltă te așteaptă iadul, să crezi că toată casa e plină de coșmaruri; toți demonii tăi personali, toate spaimile tale profunde.

Asta pândești prin casă. Asta te așteaptă în capătul coridorului. Cel mai urât coșmar nenorocit. Nu o machetă de carton. Exersează convingerea, Bobiță, scapă de ezitare și de îndoială, antrenează-te pentru unicitatea absolută a scopului și, dacă va trebui vreodată să intri pe vreo ușă în iadul tău personal, va trebui să *tragi*, să ai o *șansă* de supraviețuire.

Turtle s-a oprit din mâncat. Se uită la Martin.

— Îți place tocana cu carne? întreabă el.

— E bună, răspunde Turtle.

— Vrei altceva?

— Am zis că-i bună.

— Hristoase, spune Martin.

Turtle reîncepe să mănânce.

— Uită-te la tine, zice el, fiica mea. Fetița mea.

Își dă la o parte farfuria și rămâne pe loc privind-o. După o vreme, face semn din cap spre ghiozdan. Turtle se duce la el, îl deschide și-și scoate caietul. Se așază în fața lui Martin, cu caietul deschis.

— Numărul unu. „Erinii“.

Se oprește, ridică privirea spre Martin. Acesta pune o mână mare și plină de cicatrici peste caietul deschis și-l trage peste masă. Se uită la ea.

— Păi, zice el. Uite aici. „Erinii“.

— Ce-i asta? întreabă Turtle. Ce înseamnă „Erinii“?

Martin ridică privirea din caiet, cu atenția îndreptată asupra ei, iar aceasta e enormă, încărcată cu toată afecțiunea lui și cu ceva tainic.

— Bunicul tău, spune el cu grijă, umezindu-și buzele cu limba, bunicul tău a fost un om dur, Bobiță, și încă mai este: un om dur. Și știi că bunicul tău... Păi, futu-i, sunt multe lucruri pe care nu le-a spus sau nu le-a făcut

bunicul tău. Omul ăla are ceva distrus, ceva complet aiurea, și distrugerea asta se vede în tot ce-a făcut, în toată viața lui. N-a putut niciodată să vadă mai departe de asta. Și vreau să spun, ei bine, Bobiță, cât de mult însemni tu pentru mine. Te iubesc. Greșesc uneori, știu, și te-am dezamăgit, și o s-o mai fac, și lumea în care te cresc... nu-i lumea pe care mi-aș dori-o. Nu e lumea pe care aș alege-o pentru fiica mea. Nu știu ce ne rezervă viitorul, nici ție, nici mie. Dar mi-e teamă, asta pot să spun. Orice ți-ar fi lipsit, orice n-am fost în stare să-ți ofer... dar ai fost întotdeauna iubită, Bobiță, profund, absolut. Și voiam să zic că tu o să faci mai mult decât am făcut eu. O să fii mai bună și o să fii mai mult decât sunt eu. Să nu uiți asta niciodată. Acum, uite. Numărul unu. „Erinii“.

Turtle se trezește cu asta în minte, în întunericul dinaintea zorilor. Gândindu-se la ce a spus Martin. Nu poate să adoarmă la loc. Stă la fereastra cu bovindou și se uită la ocean, cu spinii trandafirilor zgâriind geamurile. Ce-a vrut să spună cu *omul ăla are ceva distrus*? În afară de asta, e clar. Își zice: „O să fii mai bună și o să fii mai mult decât sunt eu“, reproducându-i în minte expresia, încercând să priceapă ce a vrut să spună. Vede stelele deasupra oceanului, deși, când se uită spre nord, poate să vadă luminile din Mendocino reflectate în nori. Se întoarce, cu tălpile pe podea și coatele pe genunchi, și își privește camera. Rafturile din grinzi și bolțari, hainele ei frumos împăturite. Platforma de placaj, prinsă în perete, cu sacul de dormit și păturile de lână împăturite. Ușa, mânerul de alamă, broasca de cupru, gaura cheii de modă veche. Își trage pe ea blugii și pune la centură cuțitul bunicului, adăugând un toc ascuns, spunându-și: „Pentru orice eventualitate, pentru orice eventualitate“, se duce

la pat și întinde mâna dedesubt, scoțându-și Sig Sauerul din consola lui. Trage pe ea un pulover gros de lână și o cămașă de flanelă și pornește cu picioarele goale pe hol, băgând pistolul în toc.

Coboară scara, dar se oprește pe ultima treaptă, ezitând și impregnându-se cumva cu singurătatea casei, de parcă și clădirea însăși ar avea ceva să-i spună, cu toate generațiile familiei Alveston care au stat aici, toate, se gândește ea, nefericite, toate crescându-și cu severitate copiii, dar toate având ceva aparte.

Chiar în capătul coridorului, Martin e întins în patul lui uriaș din sequoia, luna aruncând umbra frunzelor de arin pe panourile de rigips, iar ea și-l imaginează culcat, solid, cu o mână odihnindu-se pe pieptul ăla enorm. Intră în bucătărie și întredeschide ușa din spate. Noaptea e senină. Lumina lunii îi e de-ajuns să vadă. Merge de-a lungul grinzilor și rămâne în picioare privind în jos, spre ferigile negre. Simte mirosul pârâului. Simte mirosul pinilor. Simte mirosul acelor lor curbate și prăfuite.

Merge în zigzag printre tufișuri de mirt și frunze ruginii. Ajunge în pârâul pietros și intră în apă, iar picioarele îi amorteșc de frig. Copacii se ridică înnegriți pe bolta cu stele strălucitoare. Se gândește: „Mă întorc acum. Mă întorc în camera mea. Am promis, și am promis, și am promis, și nu poate suporta să mă piardă.“. Spre est, pârâul lucește sticlos în beznă turbulentă. Se oprește cu sufletul la gură, cuprinzând tăcerea foarte multă vreme. Apoi pleacă.

Cinci

Turtle urcă din Râpa Abatorului și intră într-o pădure de pini de mlaștină și afini, deslușindu-i în beznă după luciul frunzelor și după încâlceala delicată a tulpinilor întinse, într-un moment în care până în zori mai erau ore întregi. Uneori, iese din pădure în locuri deschise, luminate de lună, pline de rododendroni cu flori roz și siluete fantomatice în întuneric, cu frunze tăbăcite și preistorice. E o latură a ei pe care o ține închisă și tăinuită, căreia îi acordă doar o atenție difuză și vagă și, când Martin se apropie de această parte a ei, îl atrage într-un joc de tipul ochi pentru ochi, retrăgându-se fără cuvinte și aproape fără să-i pese de consecințe; mintea ei nu poate fi ocupată cu forța, e și ea o persoană, ca și el, dar ea nu-i el, și nici o parte din el — și există momente tăcute, singuratic, când această parte a ei pare să se deschidă ca o floare de noapte, îmbătându-se cu răcoarea aerului, și îi place momentul acesta și, plăcându-i, se rușinează, pentru că și pe el îl iubește, și n-ar trebui să se înfioareze așa, n-ar trebui să se înfioareze în lipsa lui, n-ar trebui să aibă nevoie să fie singură, dar își rezervă totuși momentele acestea, detestându-se și având nevoie de ele, și e așa de bine să urmeze aceste căi fără poteci, printre afini și rododendroni.

Merge kilometri în șir, cu picioarele goale, mâncând năsturel din șanțuri. Pinii de mlaștină și brazilii Douglas lasă loc chiparoșilor, rogozului, strugurilor-ursului, pinilor Bolander, gârboviți și antici, care au sute de ani și-i ajung doar până la umăr. Pământul e bătătorit și are culoarea cenușii, acoperit cu smocuri de licheni cenușiu-verzui, smălțat cu bazine de argilă lipsite de vegetație.

În lumina zorilor, cât soarele e încă zăgăzuit printre dealuri, sare un gard și traversează pista unui mic aeroport, cu totul tăcut și liniștit, fâșia de asfalt aparținându-i doar ei. Umblă de puțin mai mult de trei ore, mergând de-a bușilea prin lăstăriș. Ar fi trebuit să-și ia încălțări, dar nu contează prea mult. Până acum s-a învățat așa de tare să meargă desculță, că poate să ascută lama pe tălpi ca pe o curea. Sare gardul și merge pe un alt drum, mai lat. Se oprește în mijlocul lui, pe linia dublă, galbenă.

Din lăstăriș sare un iepure, o mișcare cenușie vagă, pe fondul negru. Turtle scoate pistolul, îl armează cu o mișcare lină și trage. Iepurele se aruncă în *gaultheria*¹. Turtle traversează drumul, rămânând lângă făptura delicată care se zbate la picioarele ei și care e mai mică decât își imagina. O ridică de picioarele dinapoi, o biată pojghiță de blană moale peste oasele de care e legată, cu articulații și tendoane, legănându-se înainte și înapoi în mâna ei.

¹ *Gaultheria shallon* Pursh. Specie care înflorește vara. Număr mare de flori (corolă albă-roșiatică în formă de ulcior) în ciorchini terminali și laterali, pendente, glanduloase, pubescente și unilaterale. Frunze oval-rotunde, glabre, cca 10 cm lungime, pieleose, groase, serate, pe lujeri erecți, glandulos-pubescenti. Tufă foarte densă, circa 55 cm înălțime. Fructe purpuriu-închis. (*Dicționar dendrofloricol*, Milea Preda, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989).

Turtle ajunge la un vechi terasament de cale ferată, mărginit de mahonia și cu frunze căzute, îngrămădite pe el. Se oprește, uitându-se în jos, la bazinul râului Albion. Soarele s-a ridicat la o palmă deasupra orizontului, încoronând dealurile din est cu mănunchiuri de lumină ce trece pieziș printre copacii sfrijiți. Drumul șerpuiește dedesubtul ei, urmând o creastă cu râpe împădurite pe ambele părți. Se mișcă încet și cu atenție, oprindu-se să privească ascunzișurile căptușite cu mătase săpate de păianjeni în malul abrupt, căutând prin iarbă călugărițele de culoarea ierbii și întorcând pietrele de pe marginea drumului. Are o viziune a lui Martin în bucătărie, făcând clătite pentru micul dejun de sâmbătă, fredonând de unul singur și așteptând-o să coboare din clipă în clipă. I se frânge inima când se gândește. Pe măsură ce se răcesc clătitele, o să se întrebe ce să facă, și o să se ducă în capul scărilor și o să strige: „Bobiță? Te-ai trezit?”. Turtle crede c-o să urce scările și o să deschidă ușa de la dormitorul ei, o să se uite la camera goală, scărpînându-și barba scurtă cu vârful degetului mare, iar după aceea o să se întoarcă jos și o să se uite la toate farfuriile, și clătitele și gemul de zmeură pe care le-a pregătit.

Dimineața se schimbă în început de amiază, iar nori albaștri cu fundul plat, care arată ca bumbacul, aruncă umbre peste pantele împădurite. În dreptul unei ridicături de argilă lipsite de vegetație, drumul face o curbă și coboară în albia dinspre est, iar acolo se află un intrând care domină valea. Făgașe lungi și uscate. Un autobuz VW vechi, cu cauciucurile putrezind în pământ și arbuști de liliac californian crescuți pe aripa din stânga față.

Turtle lasă iepurele în țărână și deschide ușa ruginită a autobuzului, iar înăuntru descoperă că e plin de covoare

orientale. Trage unul afară, îl desface și nu găsește în el decât câinele-babei și tarantule. Se duce în fața mașinii. Deschide ușa din partea pasagerului și se așază înăuntru, inspectând cu atenție cabina. Se aude un scârțâit ciudat, intermitent. Sună ca un arc sărit din tapițerie, dar nu-i asta. Deschide torpedoul și găsește hărți descompuse și ceva demult putrezit. Se apleacă și-și trece degetele de-a lungul lăcașului pedalelor, unde tapițeria mucegăită s-a încrețit și a ieșit din cadrul care o fixează. Scoate cuțitul de vânătoare al bunicului, taie covorașul și-l trage deo parte. Așezați pe o cută ridicată a acestuia din urmă, se află trei șoricei nou-născuți, cât vârful degetului ei, cu ochii închiși, cu lăbuțele strânse în pumnișori, chițâind frenetic. Turtle pune la loc covorașul peste șoareci.

Coboară din autobuz și se întoarce în locul unde a lăsat jos iepurele. Îl prinde de picioare, îl despică de la anus până la gât, îi trage blana ca pe o șosetă însângerată și aruncă pielea în tufăriș. Îi scoate măruntaiele și le aruncă după blană. Apoi face un foc din iarbă și crengi uscate, pune iepurele într-o țepușă și îl frige deasupra focului, privind, pe rând, când spre foc, când spre vale.

De sub șasiul VW-ului iese un șoarece, iar ea îl privește rătăcind în jur. Se cațără stângaci pe un fir de iarbă, să ajungă la semințele aflate în învelișul lor ca hârtia, aplecând firicelul. Își întinde botul, adulmecând, și, în cele din urmă, deschide gura ca să-și arate daltă dinților. Are urechile mici și rotunde, iar soarele se vede rozaliu prin ele, cu o singură vinișoară rubinie șerpuind în mijlocul fiecărei urechi ce strălucește în lumină.

Turtle scoate iepurele din frigare, iar șoarecele o zbughește, prefăcându-se că o ia la dreapta și apoi schimbând direcția, într-o încercare disperată de a ajunge la o

piatră din apropiere. Dar indiferent ce ascunziș se aștepta să găsească acolo, nu e niciunul, iar el dă un ocol panicat pietrei. Într-un ultim efort, șoarecele se lipește de piatră și așteaptă, gâfâind. Turtle smulge coastele de pe șira iepurelui și mestecă toată carnea de pe ele, lăsând zeama să-i curgă pe degetele pline de cojițe. În cele din urmă, șoarecele se întoarce și hoinărește pe movilița de argilă, ridicând o lăbuță, să se sprijine de câte un lujer de iarbă, și agitându-și mustățile în timp ce adulmecă. Turtle termină de mâncat animalul și-l aruncă peste marginea râpei, printre copaci. Focul arde înăbușit. Stă pe jos, cu mâinile strânse, privind.

Trebuie să se ridice și să se ducă acasă. O știe, dar pur și simplu nu se duce. Vrea să aștepte aici, pe ridicătura asta de argilă de deasupra văii râului, și vrea să se uite cum trece ziua. Are nevoie de timp, să stea și să-și aleagă gândurile, cum ar alege mazărea dintr-o strecurătoare. Nu așa cum face Martin, când se plimbă *gândindu-se* și tot *gândindu-se* și dând uneori din mâini de unul singur, de parcă ar încerca să dea de cap unei probleme dificile. Ziua se încălzește, se schimbă în după-amiază târzie, iar Turtle tot nu se duce, nu se mișcă.

Apoi vede un păianjen. Are culoarea argintie a lemnului plutitor, decolorat de soare. Stă posac la marginea cuibului, cu ochii ascunși în spatele unei încâlceli de picioare păroase. Picioarele se desfac și se întind prudent în afara cavernei, ca niște degete cadaverice târătoare. Turtle nu vede nici ochi, nici față, doar strânsoarea degetelor. Are un stil contemplativ de a se târî. Șoarecele se ghemuiește la câțiva metri distanță, aplecat deasupra altei capsule, cu burta ieșită printre labe. Când termină cu semințele, privește în jos și aruncă o privire spre perișorii

de pe burta roz, apoi își trece degetele printre ei, într-o mică explorare bruscă și insistentă, după care își afundă botul în burtică și mestecă o clipă concentrat.

Păianjenul se mișcă prudent. Fascinată, Turtle îl urmărește înconjurând un smoc de iarbă și trăgându-se mai aproape. Aude apoi un zgomot venind dinspre drum — cineva care merge de-a lungul terasamentului — și se gândește înnebunită la Martin. E mai mult decât posibil să fi reușit s-o urmărească. A mai făcut-o și altă dată. Ba chiar e foarte probabil. Se ridică încet, în liniște, scoțând pistolul din toc și trăgând închizătorul, ca să vadă alama strălucitoare din cameră, toate mișcările fiindu-i rapide și silențioase, însă imediat după aceea se oprește să privească. Păianjenul iese în spatele șoarecelui și parcurge ultimii cincisprezece centimetri, după care se ridică pe picioarele din spate și afundă doi clești negri în umărul animalului. Acesta se smucește spasmodic, cu unul dintre picioarele din spate pedalând prin aer. Turtle aude alți pași, dar e captivată, privind păianjenul care trage șoarecele înapoi spre vizuină, unde se adăpostește de-a curmezișul peste marginile cu pânză de păianjen mătăsoasă. Cu încheieturile degetelor în gură, Turtle privește păianjenul ieșind iar pe jumătate, cu chelicerele îngropate în spina șoarecelui. Îl răsuțește cu picioarele lui abile și apoi îl trage în beznă, în timp ce coada rozalie zvâcnește.

Turtle își mușcă degetele chinuită. Pașii se apropie, iar ea se ascunde, întinzându-se în spatele unui buștean. Pe drum vine un băiat slăbuț, cu păr brunet, de vârsta ei sau poate puțin mai mare, în jur de cincisprezece sau șaisprezece ani, care merge fără să se uite la picioare, purtând un rucsac și pantaloni scurți de surf, un tricou

vechi, imprimat cu o singură lumânare, înconjurată de un colac de sârmă ghimpată și cu un cuvânt pe care ea nu-l știe. Băiatul se oprește, cercetând ridicătura de argilă și sugând din muștiucul recipientului de apă. Nu e prea experimentat. Șortul de surf e o idee proastă. Pantofii de alergare nu sunt deloc uzați, rucsacul e nou. Nu știe ce vede sau ce caută. Privirea lui nu face decât să rățăcească. Pare încântat.

În urma lui vine un alt băiat, acesta cu un rucsac vechi și deformat, din piele și poliamidă Cordura, având o prelată albastră imensă rulată și legată în lateral cu o coardă elastică.

— Frate! Frate! Ia uite! Un autobuz! strigă al doilea băiat.

Ține în mână un tub de Easy Cheese¹, pe care o împrăștie peste un Butterfinger². Turtle își fixează cătarea frontală pe tubul de brânză.

— Frate! Jacob! îi strigă el băiatului cu păr brunet. Frate! Jacob! Vrei să dormi în minunăția aia de rablă?

Își îndeasă Butterfinger-ul în gură și-l mestecă. Rânjetul îi e așa de larg, încât falca îi iese mult în afară și-i scoate la iveală dinții pătați de ciocolată. Nu poate să mănânce batonul de ciocolată dintr-o singură îmbucătură, și o parte din el îi scapă din gură, așa că-l împinge la loc cu arătătorul. Turtle ar putea spulbera tubul pe care-l ține în mână.

Jacob zâmbește și se lasă pe vine lângă cărbunii din focul lui Turtle, zgândărindu-i cu un băț. I-a mai văzut și înainte pe băieți, anul trecut, când ei erau în clasa a

¹ Marcă de cremă de brânză distribuită de Mondelēz International, ambalată în recipiente metalice, dotate cu un tub flexibil.

² Baton cu umplutură de unt de arahide, învelit în ciocolată și produs de Nestlé.

opta, iar ea era într-a șaptea. Băiatul care mănâncă batonul de ciocolată e Brett. Trebuie să fie în primul an de liceu acum, iar ea nu știe cum au ajuns aici, dar probabil că s-au rătăcit. Se întreabă la ce se gândește brunetul. E dureros să-l privești, cu chipul lui frumos și vulnerabil. Probabil că sunt în vreun fel de excursie de weekend. Părinții i-au însoțit până într-un punct, iar ei o să petreacă o noapte aici și o să plece mâine, ceva de genul ăsta. Jacob își lasă jos rucsacul și scoate o hartă dintr-un buzunar de plasă. O netezește și spune:

— Ei bine...

— Brânza asta, spune Brett, ridicând tubul de brânză, iar Turtle fixează cătarea frontală exact pe el, e bestială. Adică, e al naibii de tare, asta-i tot.

Își proptește rucsacul de una dintre roțile VW-ului și se întinde, punându-și capul pe el și turnându-și Easy Cheese în gură, direct din tub.

— Știi că nu crezi, dar e adevărată, vreau să zic, cât se poate de adevărată.

Jacob, privind, pe rând, când la hartă, când spre vale, spune:

— Frate, nu ne descurcăm deloc.

— Doar pentru că e într-un tub, nu înseamnă că nu e brânză „adevărată“, știi? spune Brett.

— Suntem extrem, adică extrem... nu vreau să zic „rătăciți“, dar nu sunt tocmai sigur unde anume ne aflăm.

— Ai idei preconcepute împotriva brânzei, să știi.

Jacob se întinde la loc pe covorul pe care l-a desfăcut Turtle acum câteva ore.

— Abilitățile noastre de orientare sunt uluitoare.

Își deschide rucsacul și scoate o felie de Jarlsberg¹ și o bucată de foccacia, aflată încă în punga de hârtie de la Tote Fête². El și Brett își dau unul altuia diverse lucruri, stând sprijiniți de rucsaci, întinși pe covorul oriental cu mici molii cenușii și prăfuite străduindu-se să se ridice din puf. Mușcă direct din felia de brânză.

— Hai să campăm aici.

— Nu-i apă.

— Mi-aș dori să fi fost o fată aici, spune Brett gânditor, privind cerul. Am fi putut s-o cucerim cu abilitățile noastre de orientare.

— Dacă ar fi oarbă și n-ar avea simțul direcției.

— E dezgustător să amăgești așa o fată oarbă, spune Brett.

— Aș ieși cu o fată oarbă, răspunde Jacob. Totuși, nu doar pentru că e oarbă. Ce vreau să zic e... nu cred că are importanță.

— Aș ieși cu ea doar pentru că e oarbă, spune Brett.

— Serios?

— Ce diferență ar fi între asta și transformarea fetei într-un obiect, datorită inteligenței ei?

— Inteligența ei nu poate fi separată de personalitate, în timp ce faptul că e oarbă e secundar personalității și poate fi separat de ea, spune Jacob. Adică nu e o gagică oarbă. E o gagică și, întâmplător, e oarbă.

— Dar, zice Brett, totuși, frate! Nu e, cum ar veni, responsabilă pentru inteligența ei în vreun mod semnificativ. Asta-i superficial, frate.

— Nu e responsabilă nici pentru faptul că e oarbă, spune Jacob, dezgustat.

¹ Marcă de brânză norvegiană.

² Tote Fête Deli & Burger Grill — fast food în Mendocino, California.

— Doar dacă nu și-a scos singură ochii într-o criză de furie.

— Ai ieși cu o fată care și-a scos singură ochii într-o criză de furie?

— Știi că e năbădăioasă. Pur și simplu, știi.

— Pare să fie un eufemism.

— Frate, hai să te văd. Sunt cu totul pentru.

— Pun pariu că are o fire afurisită.

— Fetele trebuie să fie îndrăznețe de la început, Jacob, altfel clasa a noua le dă gata.

Turtle stă în lăstăriș, cu cătarea fixată întâi pe fruntea lui Brett, apoi pe cea a lui Jacob, și se gândește: „Ce mama dracului? Ce mama dracului?”. Băieții se întind pe covorul lor, rupând fâșii de *focaccia*. Brett face semn spre peisaj.

— Zeilor, spune el, dar ce mi-aș mai dori să fi avut mai multă Easy Cheese.

Când termină, se ajută unul pe celălalt să se ridice și, făcând mișto, își târăsc picioarele în lungul făgașelor de jeep, către pădurea de sequoia californian. Turtle se ridică și rămâne în picioare o clipă, apoi se strecoară printre copaci, după ei. Drumul nu-i mult mai bun decât o albie de râu. Din malul abrupt ies rădăcini lungi. Merg ore în șir, și în cele din urmă urcă într-o poiană cu o cabană construită din resturi de cherestea. Nu se vede nicio lumină, iar ușa e deschisă. Turtle se lasă pe vine în spatele unui butuc ars, negru ca tăciunele, mistuit de foc într-o spirală pe care s-au cățărat niște ciuperci cu pălării maronii și codițele ca niște gâturi de broască. Se întunecă ușor, spre începutul serii. Totul e colorat în verde-închis și purpuriu magnific. Îi privește pe băieți intrând în poiană. Norii arată ca niște lumânări care s-au topit în băltoace stratificate de ceară albastră.

— Frate, frate! Ce-ar fi să intri acolo... și înăuntru să fie un copil diform, orb și albinos, într-un balansoar, cu un banjo? întreabă Brett.

— Care ne ia prizonieri și ne pune să le citim cactușilor peyote¹ Finnegans Wake²? adaugă Jacob.

— Nu poți să spui nimănui că mama ne-a pus s-o facem. Nu poți, spune Brett.

— De ce tocmai Finnegans Wake? De ce nu Ulise? De fapt, de ce să nu citim Odiseea? Sau... Frații Karamazov?

— Pentru că, frate... dacă le citești cactușilor tâmpenii rusești sucite o să-ți meargă rău.

— Bine, deci: Spre far³. Sau... știi ce?... în cartea aia, oamenii mor în propoziții subordonate. Poate D.H. Lawrence? Pentru o stare de euforie pasională, de genul fă-dragoste-cu-paznicul-de-vânătoare.

— Frate, glasul tău zice „la uite ce de cărți am citit!”, dar ochii zic „Ajută-mă!”.

— Știi ce-ar fi bun, de fapt? Harry Potter.

— Păi, bănuiesc că n-o să aflăm niciodată ce-i dincolo de ușa aia, spune Brett.

— Știm deja, Brett.

— Serios?

— Aventură, răspunde Jacob. În spatele oricărei uși se află aventura.

— Doar dacă prin „oricare” înțelegi „unele” și prin „aventură” înțelegi „țărănoi sodomiști”.

— Neah.

— Frate. Ar putea fi periculos. Periculos de fapt și în realitate.

¹ Cactus din care se extrage mescalina, alcaloid folosit ca stupefiant.

² Roman publicat de James Joyce în 1939.

³ *To the Lighthouse*, roman scris de Virginia Woolf.

— E în regulă, spune Jacob, urcând treptele și intrând pe ușă.

— Primejdios din punct de vedere fizic, Jacob, strigă Brett după el, într-un mod cu totul real, întru totul neamuzant.

— Haide!

Turtle urmează liziera pădurii, ocolind spatele cabanei și strecurându-se prin lăstăriș. Se gândește: „Stai calmă, stai calmă”. Pășește pe terasa din spate, care scârțâie sub tălpile ei, și rămâne privind spre pădure. La picioarele terasei se văd colaci negri, mari de furtunuri pentru irigații și grămezi de saci de peste 20 de kilograme de îngrășământ organic. Lângă un butoi răsturnat, cu o scrumieră improvizată dintr-o cutie de cafea pe el, se află furtunuri cu coliere și racorduri. Pe terasă e o baie exterioară, cu toaletă și duș, evacuarea fiind tăiată grosolan în scândurile de sequoia, cu o conductă de PVC care duce la o fosă. Lângă toaletă se află o cutie de PBR¹ și, când o ridică, Turtle aude fâsâitul carbonatării. Pune berea jos, deschide ușa și intră într-o bucătărie săracăcioasă. Acum e în spatele casei, iar băieții sunt în față, separați de ea printr-un perete despărțitor și o ușă închisă. Poate să-i audă.

— Frate, spune Brett, nu-mi place.

— Crezi că stă cineva aici?

— Frate... evident că stă cineva aici.

— Și citește Roata Timpului².

— Probabil le-o citește cactușilor peyote.

— E epic. Citește-le, cum ar veni, toate cele treisprezece cărți, ia o mână de măciulii de peyote și, după aia, cum ar fi, țin-te bine.

¹ Pabst Blue Ribbon — marcă de bere americană.

² *Roata timpului*, în original *Wheel of Time*, serie de romane fantasy scrise de Robert Jordan.

Turtle trece printr-un fel de sufragerie. Vede o masă de lucru cu foarfeci pentru crengi, foarfeci de grădinărit și un exemplar cu o colecție de eseuri ale lui Thomas Jefferson. Alături de o zeiță Quan Yin¹ din lemn, de 1,80 m, sculptată ornamental, se află niște cutii nedesfăcute de saci de gunoi Hefty. Pe tavan se încrucișează frânghii de rufe din bumbac alb. Turtle intră într-un dormitor cu un pat mare cu baldachin și o comodă cu un borcan cu marijuana, un teanc de romane ale lui Robert Jordan și un exemplar din *Depășește traumele copilăriei*.

Se întoarce la ușa din spate și-o trăneste în urma ei ca să-i sperie, ceea ce se și întâmplă. Îl aude pe Brett șoptind „Rahat! Rahat!” și pe Jacob râzând. Băieții dau năvală afară din casă. Turtle privește spre pădure, cu pistolul în mână.

Drumul nu se continuă dincolo de cabană, iar băieții agitați o iau spre sud, pornind într-un cros pe teren accidentat, spre albia râului. Turtle ascultă multă vreme tăcerea poienii. Apoi o ia după ei. Merg de-a lungul unei îngrădituri înalte de rugi de zmeură, până într-o poiană cu flocoșică și vițelar. Turtle trece în tăcere printre buturugi de copaci bătrâni. Se oprește lângă un cerc mare de beton înconjurat în iarbă și alături de care se vede silueta unei pompe acoperite cu o prelată.

Îi aude pe băieți, dar nu-i ascultă. Se gândește: „Opriți-vă și uitați-vă”. Merge pe jumătate ghemuită, mișcându-se rapid prin iarba înaltă, spunându-și: „O, Doamne, pentru numele lui Dumnezeu, opriți-vă și uitați-vă”. Îi vede în față, lângă un pârau care curge la marginea pădurii, aproape năpădit de ferigi.

¹ Zeitate asiatică asociată cu compasiunea și venerată de budiștii Mahayana și adepții unor religii populare chineze.

Deschide gura să-i strige, dar imediat după aceea vede un bărbat în depărtare, în josul pârauului, îmbrăcat cu pantaloni de camuflaj și un tricou cu Grateful Dead, cu un colier împletit din cânepă, cu un fir argintiu care înfășoară un ametist mare și o pușcă semiautomată cu acționare prin pârghie, de calibru 20, atârnată pe spate. E un bărbat scund și are fața roșu-aprins, tăbăcită de ani întregi petrecuți în bătaia soarelui. Vârful nasului îi e lucios și borcănat, cu vinișoare roșii ieșite în afară. Într-o mână are o sticlă de suc de lămâie și echinacea. Turtle ridică Sig Sauerul și-l îndreaptă către bărbat, țintind cătarea frontală către tâmplă și spunându-și: „Doar dacă trebuie, doar dacă trebuie“.

— Bună, băieți, strigă bărbatul. Ce mai 'aceți?

Brett se îndreaptă de spate și se uită în jur, ca să-l repereze. Jacob îl zărește și-i strigă:

— Bine, mulțumim, ne-am rătăcit puțin, dar dumnea-voastră?

Turtle o ia printre buruieni, trăgând înapoi cocoșul. „Nu te grăbi, ia-o ușor și încet, javră ce ești, și n-o face de oaie, fă-o, fă fiecare pas exact cum trebuie, fiecare neno-rocită de etapă; fă exact și numai ce e necesar, dar fă-o bine și fă-o cum trebuie, putoare ce ești“, își zice ea.

— De unde sunteți voi, băieți? întreabă bărbatul.

— Păi, eu sunt din Ten Mile, și el e din Comptche, spune Jacob.

Se duce spre bărbat, întinzând mâna.

— Eu sunt Jacob. El e Brett.

Își strâng mâinile, iar Jacob spune:

— Încântat de cunoștință, prietene.

Turtle îngenunchează în spatele unei buturugi și îndreaptă cătările spre tâmpla bărbatului.

— Bine, bine, spune acesta, încuviințând din cap.

Scoate o cutie metalică de tutun Grizzly¹, o bate o dată cu podul palmei, apucă o priză uriașă și o împinge sub buză.

— Mestecați? întreabă el.

— Nu, răspunde Brett.

— Doar la ocazii speciale, adaugă Jacob.

— A, răspunde bărbatul, păi să nu vă apucați. Eu încerc să mă las. În chestia asta se pune fibră de sticlă. Vă puteți imagina așa ceva? Deci, băieți, credeți-mă, dacă e să vă apucați, și are și asta părți bune, vă zic așa, dați un ban în plus și alegeți marfă organică. Bine?

— Bine, spune Jacob, ăsta-i un sfat serios.

— Organic, așa trebuie, spune bărbatul, nu chimicalele astea. Și eu cred în produsele organice. Și mai bine, rămâneți la marijuana. Dacă n-ar fi fost nailonul, n-am mai fi fumat altceva.

— Apropo de asta, spune Jacob, dându-și jos rucsacul din spate și așezându-l pe pământ. Avem vreo șansă să cumpărăm de la tine?

— Păi... zice bărbatul, răsucind cutia cu tutun în mână. Se încruntă.

— Nu-i problemă, adaugă Jacob, nu vrem decât să adăugăm ceva la excursia noastră.

— Asta pot să înțeleg, spune bărbatul, dând din cap. Uneori nu cauți decât ceva micuț, care să facă mai plăcut tot mersul ăsta pe jos și să te ajute să-l mai îmbogățești cu niște detalii, nu-i așa? Observi lucruri pe care altfel pur și simplu nu le-ai vedea.

— Este exact ce voiam să zic, spune Jacob. Îmi dau seama că dumneavoastră sunteți și poet, și erudit, domnule.

¹ Marcă americană de tutun de prizat.

— Păi, n-aș vrea să las un prieten la nevoie, recunoaște străinul.

— E omul meu, spune Jacob.

— Pot să vă ajut, adaugă bărbatul, după o ezitare.

Ce dracu'? se întreabă Turtle. Stă în picioare în iarbă, cu arma îndreptată spre bărbat. Jacob îi dă acestuia o bancnotă de 20 de dolari, iar străinul deschide un săculeț de dril de la curea și scoate o cutie de tablă pentru ceai. Desface capacul și lasă să cadă în mână câțiva muguri, pe care i-i trece lui Jacob. După aceea scoate o pipă făcută dintr-un femur de căprioară, cu muștiuc de lemn cioplit pe măsura scobiturii osului, și un bol scobit din articulație. Începe să sfărâme între degete un alt boboc și să-l îndese în capătul pipei, spunând:

— Chestia asta... Acum, chestia asta... Nu-i ca tutunul, care dă dependență, la fel ca toate... la fel ca heroina, și care te omoară. De ce am început măcar să fumez, mă depășește. Încerc să mă las. De unde și tutunul de mestecat, știți. Singura problemă cu marijuana e că, atunci când o cultivi afară, fertilizatorul nu-i bun pentru somon, nici chiar îngrășămintele organice, ceea ce mă scoate din sărite. Încerc să găsesc o soluție să scap de asta. Și altă chestie e că avem rozătoare și alte alea, care vin din pădure să ciugulească tulpinile plantelor, și trebuie fie să le otrăvești, fie să le suporti. Eu le suport, și de-asta ar trebui să cumpărați produse locale. Cultivatorii ăia mexicani, ăloră nu le pasă, nu-i casa lor, nu-i așa? Pun pur și simplu otravă de șobolani, și e îngrozitor, de-a dreptul îngrozitor, ucide pisici-veveriță, ratoni, nevăstuici, toate animăluțele alea. De-asta trebuie să vă cumpărați iarba de la de-ăștia ca mine. Localnici. Asta

susține economia și e și mai bine pentru mediu. Apropo, încotro mergeți?

— Încercăm doar să găsim un loc în care să campăm, spune Jacob.

Bărbatul încuviințează din cap, mestecându-și priza generoasă de tutun de sub buză.

— Sunteți în regulă, băieți, sunteți în regulă, păi, o să vă arăt direcția bună.

Îngustează ochii spre vest.

— De ce fibră de sticlă? Întreabă Brett pe neașteptate.

— Ăă? răspunde bărbatul. Ce-i aia?

— Ai zis că se pune fibră de sticlă în tutun, dar de ce să faci așa ceva?

— Păi fibra de sticlă îți face tăieturi pe buze, ca să se absoarbă mai repede tutunul și să creeze o dependență mai mare, spune bărbatul. La fel e și cu toată mâncarea asta ambalată de pe piață, să nu vă încredeți niciodată într-o corporație, băieți, și, în special, să nu lăsați mâncarea pe care o înghițiți pe mâinile unei corporații. De-asta n-am mașină, înțelegeți voi. Nu poți să ai o mașină și să fii cu conștiința împăcată. Când am fost chiar eu în America de Sud, am trăit printre triburile din jungla Amazonului și am văzut dezastrul pe care-l face acolo industria petrolieră. După mine, ar trebui să mâncăm cu toții mult mai multe alimente crescute pe plan local, să fumăm mult mai multă iarbă și să mergem mult mai puțin cu mașina. Și să ne iubim unii pe alții. Asta cred. Comunitatea, băieți, asta-i calea.

Aprinde pipa din os și trage îndelung. Pufăie și apoi îi întinde pipa lui Jacob. Stau în picioare, dând din cap și trecând pipa de la unul la altul.

— Păi îmi place, dar trebuie să merg cu autobuzul la școală, spune Brett. N-ai cum să ajungi altfel.

— Și eu, adaugă Jacob, deși uneori merg cu mașina. Dar mi-ai dat o temă de gândire.

Turtle nu știe ce să facă. Se uită, destinzându-și degetul de pe trăgaci, dar nu coboară arma. După o tăcere întreruptă doar de mestecatul intens al străinului și de bricheta aprinsă de băieți, Brett spune:

— Știți încotro s-o luăm acum? Suntem puțin cam dezorientați.

— Calea noastră către glorie a fost rapidă și limpede, dar destinația ne scapă, adaugă Jacob.

Străinul face semn cu capul spre râpă.

— Pe-acolo, țineți-o tot înainte, pe lângă albie, spune el și apoi se întoarce și arată spre direcția din care veniseră, sau înapoi, pe-acolo.

— Pârâul ne scoate la drum?

Bărbatul încuviințează, fie pentru că este de acord, fie pentru că aprobă întrebarea, lui Turtle nu-i e clar.

— Sunt drumuri pe-acolo, spune străinul.

— Bine, răspunde Jacob, mulțumim pentru sfat, omule.

— Mda, frate, apreciem, adaugă Brett.

— Păi, luați-o din loc, spune bărbatul.

Brett și Jacob o iau în jos pe versant, urmând pârâul. Străinul scutură pipa, o pune deoparte, se întoarce și pornește înapoi printre ferigi. Turtle îl urmărește cu Sig-ul, până dispare. Apoi se uită spre sud, în râpă. Planul e prost. „Ar trebui să mă întorc“, își spune ea. Apoi se gândește: „Ce-o să facă Martin? O să iasă rău, dar la dracu'. Sunt genul de fată pentru care lucrurile ies rău“. Începe să cadă o ploaie ușoară, iar Turtle întinde mâinile și se uită în sus spre cer, la turnurile enorme și hidoase de

nori, după care începe să plouă de-adevăratelea, udându-i părul, udându-i bluza, iar ea se gândește: „Ei bine, acum chiar avem probleme“.

Şase

În ploaia torențială, Turtle stă în picioare pe o buturugă căzută. La vreo cinci-şase metri dedesubtul ei, raza galbenă tremurătoare a lanternei lui Brett joacă peste scoarţa încreţită şi aspră a copacilor, peste frunzele ferigilor, peste zmeuri, peste butucii solzoşi şi scobiţi de tsuga¹, deasupra pârâului umflat mult peste maluri. Înaintează cu atenţie spre ei. Printre rizomii noduroşi de ferigă curg pârâiaşe de apă, cărora taninurile le-au dat culoarea ceaiului, tăind cascade ca pentru nişte căsuţe de păpuşi, iar pământul e presărat cu ceva auriu, dar care nu e aur, bucăţele de minerale fărâmicioase ce înconjoară bălţi micuţe de captare, reflectând lumina, acolo unde această există. Revărsarea duce cu ea miriapodele de pe sub buşteni, un capriciu al curentului alegând zeci de artropode în torenţi noroioşi, astfel încât acestea zac

¹ Tsuga fam. *Pinaceae*. Gen originar din America de Nord şi Asia, cca 14 specii, arbori şi arbuşti cu frunze persistente, ramuri orizontale, lujerul terminal curbat la cele mai multe specii. Frunze liniare, scurte, pe 2 rânduri, până la 2 cm lungime, cu baza îngustată în peţiolii scurţi, alipiţi de ramuri. Conuri până la 2,5 cm lungime, la capătul unor lăstari penduli. (*Dicţionar dendrofloricol*, Milea Preda, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989).

stivuite la un loc, aproape toate încovrigate, albastre, și galbene și negru-lucios.

„Băieți buni de nimic, buni de nimic“, se gândește Turtle. Trebuie să plece, trebuie să se ducă, dar băieții s-au rătăcit și n-o să poată coborî de pe deal fără ea. Totuși, să-și găsească drumul spre casă era mai ușor de zis decât de făcut. O plimbare pe teren accidentat, sub luna strălucitoare și sub cerul senin de dinaintea zorilor e cu totul altceva decât să-ți găsești calea prin negrul ăsta sufocat de nori. Avea să fie dificil.

— Nu știi, frate, spune Brett, lângă ea.

— Mda. Nici eu nu știi, răspunde Jacob.

Turtle se saltă pe un buștean și se retrage în liniște printre ferigi, târându-se pe brațe, chiar înainte ca Brett să vadă bușteanul și să se apropie, sprijinindu-se de el, ca să mai scape de greutatea rucsacului.

— Mergem mai departe?

Jacob clatină din cap, dar nu se pot opri aici, măcar asta e limpede. Pământul e răscolit. Turtle se gândește: „Zi ceva, spune-le ceva, arată-le drumul“, dar nu pare să reușească să rostească nimic. Singura pâlpâire e lumina înșelătoare a licuricilor, aproape același verde-fosforescent ca și cătările de tritium ale Sig Sauerului, și pune mâna pe el chiar acum, gândindu-se: „Nu mi-e teamă de băieții ăștia și, dacă trebuie să-mi găsesc drumul prin beznă asta, o s-o fac“. Dar îi e teamă de ei. Știe că-i e teamă de băieți fie și numai după cum își înfășoară mâna pe patul liniștitor al Sig Sauer-ului, patul ăla care spune *n-o să-ți facă nimeni niciun rău*, numai după cât e de dispusă să înfrunte singură acest întuneric năpădit de ploaie.

Jacob își prinde rucsacul pe umeri și coboară mai departe dealul, urmând pârau care s-a revărsat din albia

îngustă și a inundat malurile din apropiere, așa că băieții plescăie prin apa care le ajunge până la glezne. „O să aștept să văd dacă ajungem la vreun drum“, se gândește Turtle. „Și, dacă da... nu trebuie să fac nimic; ei o să se ducă pe drumul lor, iar eu pe-al meu. Dar dacă nu-i niciun drum, atunci o să aibă nevoie de mine“.

Coboară într-un bazin unde pâraul formează un iaz, înainte să se reverse peste mal, cu un hățiș de papură pe maluri. Iazul e plin de broaște și, când Brett trece raza galbenă palidă peste apă, Turtle le vede sutele de ochi și forma clar crestată a capetelor care ies la suprafață.

— Hai s-o luăm pe-acolo, spune Jacob, făcând semn spre vest, peste malul canalului, nu în josul lui. Dacă mergem pe lângă pâraul ăsta, o să fie prea abrupt.

— Frate, răspunde Brett, pâraul ăsta o să ne ducă la drum. Așa a zis tipul. Nu ne prea descurcăm cu improvizațiile la capitolul orientare.

— Ce motiv ți-am dat eu vreodată să te îndoiești de simțul meu de orientare?

Râd amândoi, Jacob privind în jos spre râpă și dând din cap.

— În regulă, amice, în regulă, vrei să mergem direct în josul pâraului ăstuia?

— Mda, spune Brett, ăsta-i drumul de care ne-a zis.

— Bine, ia-o...

— Șșt! zice Brett, întorcându-se și aproape îndreptând lanterna spre Turtle.

Fata stă adăpostită în ferigi, rânjind. „Nemernicule“, se gândește ea, încântată. „Nemernicule!“. Se întreabă: „Ce m-a dat de gol?“. O simte pe propriul chip; plăcerea; ochii îngustați de bucurie; se gândește: „Nemernicule, m-ai auzit, m-ai văzut, vreo mișcare?“. E încântată de ea,

și de el, pentru că aproape a văzut-o, și se gândește „Aha, aha, până la urmă băiatul cu brânza la tub nu-i orb“.

Jacob se uită la Brett.

— Scuze, omule, am avut doar o senzație... nu știu, spune Brett. Am avut o senzație.

— Ce senzație?

— Nu-i nimic acolo, zice Brett, trecând lanterna peste ferigile din care picură apa, peste încâlceala de papură, aproape de Turtle.

„Ticălosule“, se gândește ea, încântată de el, „ticălos nenorocit“. Nu mai poate de bucurie.

Trec prin iaz cu rucsacii deasupra capului, zdrobind în cale papura. Cei doi băieți urcă pe malul noroios, cu cascada curgând sub ei, și se uită în jos, în râpă. Turtle nu poate să vadă ce văd ei, dar Jacob se apleacă în afară și spune:

— Pare destul de abrupt acolo, amice.

Brett încuviințează.

— Bine, adaugă Jacob.

Își scoate rucsacul din spate și coboară peste margine. Brett îi dă pe rând rucsacii, iar Jacob îi îngrămădește pe versant. Apoi coboară și Brett. Se ajută unul pe celălalt cu rucsacii, după care dispar din raza ei vizuală. După ce pleacă, Turtle se târăște prin apă, după ei. Nămolul de pe fundul iazului e încâlcit cu rizomi de nufăr. Sunt groși cât brațul ei și au țesutul striat și scorțos, cu textura aproape ca a conurilor care încă n-au înmugurit. Algele aflate în derivă se simt ca niște pânze de păianjen compacte și îmbibate de apă. Ajunge la marginea iazului și urcă pe mal, cu apa curgând de pe ea ca o perdea. Dedesubt, râpa e întunecată, cu excepția strălucirii albastre a lămpii pe care o poartă Jacob pe frunte și a sulitei de lumină a

lanternei lui Brett. Dincolo de sunetul ploii și de zgomotul vijelios al cascadei, îi aude strigându-se unul pe celălalt. Capetele li se ridică pe deasupra ferigilor, ca niște capete de șobolani de apă.

Brett se oprește și se uită înapoi, în direcția lui Turtle, iar ea se lasă în jos printre buruieni. Jacob își mișcă prin întuneric lanterna de pe frunte.

— Jur, am... am o presimțire neagră.

Turtle stă perfect nemișcată și se uită la ei.

— Ce vrei să spui?

— E ceva... zice Brett.

Jacob o ia prin apă spre ea, mișcându-și lanterna de pe cap astfel încât să poată cerceta meticulos terenul.

— Nu-i nimic aici, zice el.

— Doar o presimțire neagră, o senzație sinistră.

Jacob se ridică în picioare, se răsuțește încet în cerc, privind atent în întuneric. Întoarce neajutorat privirea înapoi spre Brett.

— Dacă nu-i nimic acolo, înseamnă că nu-i nimic, spune Brett.

— Nu văd nimic.

— Sper numai să nu fie tipul ăla.

— Nu-i tipul ăla.

— Sper numai să nu ne urmărească prin beznă, cum ar veni.

Râpa se îngustează și devine mai abruptă, acoperită de sequoia căzuți și cu malurile purtând cicatricile torenților de noroi. La vreo cinci-șase metri mai jos, e blocată în cele din urmă de un zid de netrecut, format din oșetari otrăvitori. Lanterna lui Brett slăbește, își reduce luminozitatea și apoi se stinge. Brett o lovește de mână și lanterna revine la viață, un filament mohorât

aprins pentru o clipă, înainte să se stingă din nou. Turtle așteaptă deasupra, agitată, gândindu-se: „Haide odată, Turtle”. Își spune: „Nu mai ai de ales acum”, dar tot nu poate. Va trebui să se lase în patru labe și să-l implore pe tati s-o ierte, să se milogească și, poate, atunci o s-o ierte.

Îl aude pe Brett desfăcând capacul și scoțând în mână bateriile R20. Le cuprinde în palme și suflă peste ele.

— Dacă e vreun drum, ar trebui să fim deja pe el, spune Jacob.

— Rahat! zice Brett, o, rahat!

— Nu-i altă variantă.

— Trebuie să trecem prin grămada asta de oțetari.

— Drumul ar trebui să fie chiar dincolo de ei.

Brett se apleacă deasupra lanternei, șoptindu-le bateriilor:

— Haideți, haideți, haideți!

În momentul de tăcere, tot ce pot auzi e ploaia, liniștită, răpăind pe frunze, trosnetele pământului ud și zgomotul râului.

— A zis că dacă mergem pe-aici o să ajungem la drum, spune Brett, cu un aer de om trădat.

— Probabil că suntem chiar pe el, spune Jacob, trebuie să fim chiar acolo, la dracu!

O ia nesigur în jos, prinzându-se de ferigi și lăstari de oțetar, afundându-se în noroi la fiecare pas. Turtle își dă seama că n-o să ajungă niciodată la poalele dealului și, înainte să se poată opri, înainte să apuce să ezite, se ridică dintre buruieni, pășește pe un buștean de deasupra lor și spune:

— Stai.

Se întorc amândoi și o caută în întuneric, iar apoi e scăldată dintr-odată în lumina strălucitoare de LED a lui

Jacob, stând printre urzici și brânca-ursului, conștientă de urâtenia ei, de mutra îngustă de javră și şuvițele de păr care miros a mâl și cupru, întorcându-se pe jumătate, să ascundă ovalul palid al feței. Pentru o clipă, nimeni nu spune nimic. După aceea, îi întreabă:

— V-ați rătăcit?

— Nu atât ne-am rătăcit, cât nu suntem ancorați de nicio cunoaștere a localizării noastre, spune Jacob.

— Ne-am rătăcit, adaugă Brett.

— Nu cred că ăsta-i drumul, spune Turtle.

Jacob privește în jos, în răpă. Lumina trece peste o grămadă de oțetari, noroi și apă care acoperă pământul.

— Nu știu ce te face să crezi asta, zice el.

— Suntem deasupra unui drum? întreabă Brett.

— Nu știu, răspunde ea.

— Cine ești? întreabă din nou Brett.

— Sunt Turtle.

Coboară și se oprește în fața lui Jacob, iar el se întinde și dau mâna.

— Jacob Learner, spune el.

— Brett, adaugă Brett și dă și el mâna.

— Ce cauți aici? întreabă Jacob.

— Stau pe-aproape, răspunde ea.

— Deci suntem pe lângă un drum?

— Nu, spune Turtle, nu cred.

Brett se uită întrebător în susul pantei.

— Stau oameni pe-aproape?

— Sigur.

Jacob îi întoarce privirea, iar ea e din nou orbită de lumina albastră.

— Scuze, spune el, mutând lumina. Poți să ne duci la râu?

Turtle își îndreaptă privirea către întuneric.

— Ce s-a întâmplat? Mai e aici? întreabă Brett.

— Se gândește, răspunde Jacob.

— Am supărat-o?

— E gânditoare.

— Tot nu vorbește.

— Bine: e foarte gânditoare.

— Pe-aici, spune Turtle, conducându-i pe un traseu norios, pe lângă deal, și căutând un loc curat mai încolo.

— Fir-ar al naibii! zice Brett, fir-ar al naibii! Uite cum se duce.

— Hei! strigă Jacob. Stai puțin.

Turtle îi duce printre sequoia căzuți și apoi coboară spre râu printre brazi măreți, pe o culme joasă înclinată, lanterna lui Jacob aruncându-i umbra în față, iar băieții alunecând în urma ei.

Râul s-a revărsat peste maluri, iar Turtle coboară într-o mare încâlceală de arini, în apă până la șold, cu bice lungi de urzici usturătoare aplecate în curentul apei și legănându-se ca algele, verze de mlaștină¹ scoțând nasul din torent, plute de frunze moarte ca o spumă în orice intrând sau spărtură, vârtejuri răsucindu-se întunecat, cu îngrămădiri imense, înspumate.

— Lua-m-ar naiba să mă ia! spune Brett și fluieră.

— Nu-i niciun drum, zice Jacob.

— N-avem nevoie de el, răspunde Turtle.

— Poate tu n-ai nevoie, protestează Brett.

Jacob rămâne pe loc, în noroi până la brâu, și râde:

— Omule, zice el, scoțând un „o” lung, căruia glasul lui îi dă cumva un optimism bogat și un profund aer de

¹ *Symplocarpus foetidus*, plantă specifică zonelor de mlaștină din estul Americii de Nord.

bună dispoziție, cu care ea nu-i obișnuită, trecându-și cu plăcere limba peste buzele pline de noroi și spunând din nou:

— Ah, omule! de parcă nu poate să creadă norocul incredibil de a fi așa de complet rătăcit pe lângă un râu așa de revărsat, iar Turtle n-a mai văzut niciodată pe cineva care să înfrunte astfel ghinionul.

— Ah, omule, zice Brett, și o zice altfel, după care spune: Am pus-o!

Turtle se uită de la unul la celălalt.

— Am pus-o! repetă Brett. N-o să mai ajungem niciodată acasă. Am pus-o!

— Da, spune Jacob cu groază înăbușită, rostind cu poftă cuvintele. Da.

— E ironic, pentru că înainte eram bine, înainte aveam locul perfect de tabără, dar nuuuuu, aveam nevoie de apă, zice Brett.

— Și uite, spune Jacob. Hashtag de succes! Victorie de hashtag!

— Avem nevoie de un loc în care să ne refugiem, zice Brett, apoi, către Turtle: Știi unde suntem? E vreun loc unde să putem dormi? E noroi peste tot, nu-i așa? Nu-i niciun loc care să nu fie plin de noroi.

Încă plouă tare și tuturor, inclusiv lui Turtle, le e frig, dar nu-i niciun loc drept pe-aici, nu când râul e revărsat, iar ca să găsească un loc de tabără ar trebui să urce din nou pe creastă și, deși Turtle ar fi în stare s-o facă, nu știe dacă ar putea și băieții.

— Mi-e așa de frig, frate, așa de incredibil de-al naibii de frig, spune Brett.

— E răcoare, e de acord Jacob cu umor, încercând să-și steargă noroiul din orbite.

Stă țepăn, așa cum stau oamenii care au hainele reci pe ei și pentru care orice mișcare aduce noi porțiuni de țesut în contact cu țesătura udă și zgrunțuroasă. Se uită la Turtle și îi vine o idee.

— Cum de ne-ai găsit?

— Am dat peste voi, spune ea.

Băieții se uită unul la celălalt și ridică din umeri, vrând parcă să spună că au auzit și lucruri mai ciudate.

— Poți să ne ajuți? întreabă Brett.

Se cocoșează tremurând sub rucsac. În jurul lui cade ploaia înghețată. Jacob își descoperă o frunză de oțetar lipită de obraz și o azvârle degustat în beznă. Turtle își mușcă degetele în timp ce se gândește.

— Iisuse, spune Brett, nu simți nicio nevoie presantă să umpli pauzele din conversație, nu?

— Ce înseamnă asta? întreabă Turtle.

— Nimic, spune Brett.

— Pari să ai foarte multă răbdare, adaugă Jacob.

— Te miști în ritmul tău, spune Brett.

— Meditativă, zice Jacob.

— Meditativă, așa e, căzută pe gânduri, e de acord Brett.

— Adică, unde ai studiat budismul Zen?

— Și maestrul tău Zen era reptila străveche care se mișcă în ralanti și pe carapacea căreia stă întregul univers, cunoscut și necunoscut, sondabil și insondabil?

— Asta înseamnă numele tău?

— Țsta-i un koan¹? Poți să ne ajuți? La care răspunsul este, și nu poate fi decât: tăcere.

— Beznă, frate.

¹ Exerciții practicate în meditația budistă, pe baza unor afirmații paradoxale sau întrebări care nu au răspunsuri logice.

Turtle e surprinsă de faptul că o pot ține așa în ploaia torențială rece și apoi se gândește: „Pe tine te așteaptă, Turtle. Te așteaptă pe tine, iar vorbitul le e de ajutor“.

— Pe aici, spune ea și-i conduce înapoi în pădure.

În beznă, ocolește copacii cei mai mari, pe care îi luminează Jacob. Îi lasă pe băieți cuibăriți împreună și se aventurează în toate direcțiile, revenind la ei când nu găsește ce caută. Speră să dea peste un sequoia ars, care să aibă o scorbură, dar nu găsește nimic mai bun decât o buturugă tăiată demult, cu creștături de topor, unde a fost fixat pe trunchi fierăstrăul.

Ridică privirea către vârful ascuns al buturugii, iar Jacob se uită la ea, ferindu-și ochii de ploaie, și apoi îi urmărește privirea. Fulgerul lovește pe creasta Albionului, dincolo de râu, iar Turtle estimează distanța, cam trei kilometri până să ajungă tunetul care bubuie în depărtare.

Se urcă pe scoarța copacului, se întinde și se prinde de vârf, după care cade într-un puț adânc, circular, unde a putrezit miezul bușteanului. Scobitura din partea de sus a buturugii are trei metri diametru și e destul de înaltă încât să poată sta așezați fără să poată vedea peste margini. În mijlocul unui cerc aproximativ de lemn putred care drenează apa crește un singur afin. Turtle își înfășoară pumnul în jurul bazei, îl smulge și-l azvârle în beznă. Îi ajută pe Brett și pe Jacob să urce și încep să scoată de-acolo frunzele uscate. Turtle deschide rucsacul lui Brett, găsește 30 de metri de coardă de parașută, încă strânsă în colacul în care a fost cumpărată, îl desface, o împarte în patru și trece cuțitul prin bucle, ca să obțină patru corzi de câte șapte metri și jumătate.

Desfac prelata albastră, iar Turtle înnoadă coarda de parașută de inelele din colțuri. După aceea sare de pe buturugă, și Jacob vine după ea, în timp ce Brett ține prelata. Îi aruncă lui Brett o prăjină pentru stâlpul central, iar el o fixează. Turtle înfășoară prima coardă în jurul unui ciot, trece capătul legat peste coarda întinsă și face un nod marinăresc, un nod autoblocant care poate fi asigurat pe coarda udă, deși se întreabă, chiar în timp ce-l leagă, dacă n-ar fi fost mai bun un nod în formă de opt. Fixează pe rând fiecare coardă. Când ajunge la ultima, descoperă că Jacob a întins-o deja și a făcut nodul. Apa se scurge pe coardă în jos și se strânge chiar deasupra nodului, șiroind într-un singur firicel. Lumina albastră a lanternei de pe fruntea lui Jacob urmărește apa care curge pe coarda de parașută. Turtle trece nodul printre degetul mare și arătător și constată că e strâns și bine făcut.

Jacob stă în spatele ei.

— Știai deja nodul ăsta? întreabă ea.

— Nu, spune el, te-am văzut doar pe tine făcându-l.

Turtle trage de coardă, și aceasta vibrează. Se uită la el, dar nu știe ce să spună, pentru că a făcut nodul bine, pe întuneric, fără să știe cum se face, și crede că ar trebui să-i spună cât de bine e, cât de neobișnuit e un astfel de lucru, dar nu știe cum să spună așa ceva. Desface nodul lui Jacob, după care face următorul nod cu o încetineală demonstrativă. Face un laț sus, pe coarda întinsă. Ia capătul corzii, care e prins în jurul unei crengi, îl trece prin laț și-l trage în jos, făcând un troliu. Trage de coardă, până îi taie cute palide în palme. Troliul întinde tot sistemul; prelata geme de tensiune. Se uită din nou la Jacob.

Ploaia îi curge pe față, iar el se șterge la ochi, dând din cap.

Turtle egalizează tensiunea cu noduri pe jumătate, pe care le face cu o încetineală exagerată. Îi aruncă din nou o privire și trage de coardă.

— Ahh, spune el.

— Ploaia slăbește corzile, zice ea.

Jacob încuviințează din nou.

„Asta-i diferența dintre mine și Martin“, se gândește ea, „asta-i diferența... că eu știu că ploaia slăbește corzile și îmi pasă, iar Martin știe că ploaia slăbește corzile și nu-i pasă, dar eu nu știu de ce, nu înțeleg cum e posibil să nu-ți pese, fiindcă e important să faci lucrurile cum trebuie și, dacă nu-i așa, atunci nu știu despre ce altceva e vorba“.

Ocolește buturuga, încercând toate parâmele, trăgându-le în jos și întărindu-le cu noduri pe jumătate, spunându-și: „Fir-ar să fie, Martin, cum o să mai plătesc pentru asta, cum o să mă așez în genunchi și o să te implor să nu mi-o plătești și cum o s-o încasez oricum“.

— Parcă ar putea să vadă pe întuneric, spune Brett.

— Poate, răspunde Jacob. Îți dai seama că poate.

— Nu, adică pare că poate într-adevăr să vadă pe întuneric. Și nu doar un pic.

— Mda, confirmă Jacob. Chiar asta voiam să zic.

— Unde crezi că e acum?

— În mintea ei, răspunde Jacob.

— Vă aud, le spune Turtle.

Se cațără pe marginea buturugii și-l ajută pe Jacob să urce după ea.

— E așa de tăcută.

— Nu putem trece toți prin viață într-o furie alimentată de cafeină, Brett, spune Jacob.

— Hei, face bine la stomac, răspunde Brett. Cafeaua arde ulcerile direct de pe căptușeala stomacului.

— Despre ce vorbiți? întreabă Turtle.

— Cafea, spune Jacob, și cum îți alimentează ea oasele cu minerale.

— Așa e?

— Nu, răspunde Jacob.

Înăuntru s-a conturat un fel de grotă întunecată și umedă, cu diametrul de 3 metri și poate 1,20 adâncime. Brett a întins pe jos o pânză impermeabilă rezistentă, iar acum se ghemuiește în capătul îndepărtat al grotei, cuibărindu-se în sacul de dormit și dârdâind cu brațele strânse în jurul lui. Jacob își desface rucsacul. Scoate un sac din nailon siliconizat și i-l întinde lui Turtle.

— Ce-i? întreabă ea.

— Ia tu sacul meu de dormit.

— Nici vorbă.

— Tremuri.

— Și tu, spune ea.

— O să-l țin în brațe pe Brett, răspunde Jacob.

— Ce? sare Brett.

— Ia sacul, spune Jacob.

— Nu, răspunde Turtle.

— În primul rând, îți suntem datori, spune Jacob. Dacă nu erai tu, n-am fi găsit în veci un loc uscat. În al doilea rând, Marcus Aurelius spune...

Brett geme.

— Ce mi-aș dori să fi fost ars jurnalul împăratului, așa cum a cerut el, zice Brett. Chiar trebuie să ne luăm după

vorbele unui om a cărui ultimă dorință a fost ca toate învățăturile lui anterioare să fie distruse?

— Marcus Aurelius spune că „bucuria omului este să facă cele proprii firii omenești, iar firii omenești îi sunt proprii: bunăvoința către cei care se trag din aceeași tulpină, disprețul pentru ispitele instinctelor, cercetarea atentă a unor reprezentări, deși par convingătoare, înțelegerea naturii universului și a tuturor evenimentelor survenite potrivit legilor sale”¹. Iar asta — faptul că-ți împrumut sacul meu — satisface toate aceste condiții. Te rog, ia-l.

Turtle se uită la el sceptică.

— Ce se întâmplă? întreabă Brett.

— Nu știu, răspunde Jacob. Poate că face mutre?

— Ce? întreabă Turtle.

— Te rog, lasă-mă să-ți dau sacul.

— Nu.

— Turtle, ia sacul, spune Brett. Serios. Contactul lui cu realitatea e firav, în cel mai bun caz, așa că o discuție în contradictoriu cu tipul ăsta e periculoasă. Nimeni nu știe ce-o să zdruncine acel ultim punct de sprijin pe care-l mai are și o să-l arunce cu capul înainte în nebunie. În altă ordine de idei, eu am un sac de dormit pe care-l putem întinde cumva ca pe-o pătură.

Turtle se uită de la unul la altul, acceptă șovăielnic sacul de dormit și începe să-l scoată din husă. Nailonul e de calitate atât de bună, încât e moale ca mătasea. E făcut artizanal și n-are fermoar. Se strecoară în el. Ploaia răpăie pe acoperișul de plastic, umplând de zgomot încăperea. Își simte dărele umezi ale răsuflării și-și freacă mâinile

¹ Epictet, Marcus Aurelius, *Manual, Către sine*, Editura Minerva, 1977, Colecția BPT, traducere de M. Peucescu și D. Burtea, p. 176, VIII, 26.

reci, cu vârfurile degetelor zbârcite. Îi aude pe băieți în beznă, expirațiile lor neregulate, mișcările în timp ce se înghesuie mai tare sub singurul lor sac de dormit.

— Jacob? zice Brett.

— Mda?

— Jacob, crezi că e o ninja?

— Nu sunt ninja, răspunde Turtle.

— E ninja, nu-i așa, Jacob?

— Nu sunt ninja, spune ea.

— Hmmm...

Brett își dregе vocea și se bâlbâie.

— Hmmmm... un fel de, da, de fapt, un fel de ninja.

— Nu.

— Unde-i școala ta de ninja? întreabă Brett.

— N-am fost la școala de ninja, spune ea.

— E legată prin jurăminte de tăcere, observă Jacob.

— Sau, poate, spune Brett, poate că au învățat-o animalele din pădure.

— Nu sunt ninja! țipă Turtle.

Băieții sunt reduși la tăcere preț de o clipă infinită. Apoi, ca și cum dezmințirea ei ar fi oferit ultima dovadă pentru o teorie cândva firavă, Brett spune:

— E ninja.

— Dar are puteri supranaturale? întreabă Jacob.

Băieții discută într-un mod care i se pare îngrijorător și captivant — extravagant, ușor elogios, absurd. Pentru Turtle, care vorbește greu, cu mintea ei îndreptată spre interior și funcționând circular, ușurința cu care folosesc ei limbajul e amețitoare. Se simte inclusă în mod strălucit în sfera lucrurilor pe care le vrea, încălzită lăuntric de această posibilitate. Năucită și agitată, îi privește pe băieți, mușcându-și vârfurile degetelor. I se deschide o

nouă lume. Își zice: „Când o să mă duc la liceu, băieții ăștia o să fie acolo“. Se gândește: „Și oare cum o să fie să ai prieteni acolo, prieteni ca ăștia?“. Își spune: „Fiecare zi în care te trezești și urci în autobuz și ar fi... ce? O altă aventură? Și tot ce trebuie să fac e să deschid gura și să spun: «Ajută-mă la materia asta», și ei m-ar ajuta“.

Încet-încet, băieții adorm, iar Turtle stă întinsă lângă ei. Se gândește: „Îl iubesc, îl iubesc așa de-al naibii de mult, dar, dar lasă-mă să nu mă întorc acasă. Lasă să vină el după mine. O să vedem ce face, nu? Țasta-i un joc și cred că și el știe că-l jucăm; îl urăsc pentru ceva, ceva ce face el, merge prea departe, și eu îl urăsc, dar nu sunt sigură de ura mea; mă simt vinovată și mă îndoiesc de mine și mă urăsc aproape prea tare ca să i-o iau în nume de rău; asta-s eu, o putoare nenorocită; așa că încalc din nou regulile, ca să văd dacă o să facă iar ceva la fel de rău; ăsta-i un mod de a verifica dacă am dreptate să-l urăsc; vreau să știu. Așa că pleci și te întrebi: Trebuie să-l urăști? Și presupun că o să capeți răspunsul când te întorci, pentru că o să reacționeze în fața absenței tale într-un mod care s-ar putea să-ți placă sau o să reacționeze dincolo de orice judecată, iar asta va fi dovada, dar, Turtle, întotdeauna — și tu știi asta — e cu un pas înaintea ta în jocul ăsta. O să se uite la tine și o să știe exact cât de departe poate să meargă și o să te ducă exact până la limită, apoi o să vadă că a ajuns la limită și o să dea înapoi; dar poate că nu, poate că o să meargă prea departe, sau poate că în mintea lui nu există niciun astfel de calcul“.

Începe să simtă o mâncărime pe șale. Își trece mâna peste talia blugilor și găsește căpușa chiar deasupra elasticului chiloților. Îi simte trupul lucios ca o perlă.

— Brett? șoptește ea, desfăcând cureaua pantalonilor și scoțând tocul pistolului, pe care-l lasă să alunece în fundul sacului, ca să-l ascundă.

— Jacob?

— Mda? șoptește Jacob, la rândul lui.

— Aveți o pensetă?

— Are Brett, spune Jacob, în sac.

Îl aude pe Jacob ridicându-se în șezut pe întuneric. Foșnește ceva prin sac, aparent foarte multă vreme, până s-o găsească.

— Am găsit-o, spune el. Căpușă?

— Mda, căpușă, răspunde ea.

— Unde e?

— Pe spate, jos.

— În regulă, spune el.

— N-o pot scoate singură, adaugă Turtle.

— În regulă.

Turtle se răsuțește pe burtă și-și trage blugii în jos și bluza în sus, ca să-și descopere șalele. Jacob se târăște fără zgomot spre ea, încercând să nu-l deranjeze pe Brett, care doarme. Turtle stă cu obrazul pe plasticul negru și rece al foliei de protecție de pe jos. Jacob se lasă în genunchi lângă ea. Aprinde lanterna de pe frunte și sunt scăldați de strălucirea ei albastră.

— N-am mai făcut niciodată așa ceva, spune el.

— Prinde-i capul, răspunde ea.

— O răsuțești în sensul acelor de ceasornic? întreabă Jacob. Am auzit că se înșurubează. Au gurile ca niște sfredele.

— Nu. O să-și verse conținutul stomacului când începi s-o scoți. Doar trage drept, dintr-o singură mișcare, dacă poți, spune ea.

— În regulă, răspunde el.

Își pune o mână pe șalele ei, prinzând căpușa între degetul mare și arătător. Are mâna caldă și sigură, iar pielea ei vibrează electric. Câmpul vizual e îngust și cuprinde folia de protecție neagră, murdară și strânsă în cute, dar ea e concentrată cu totul asupra lui, nevăzut, aplecat deasupra ei.

— Haide odată, spune.

Jacob tace. Turtle simte penseta strângându-se pe căpușă. Îi intră în carne și apoi are o senzație de smulgere.

— Ai scos-o pe toată? întreabă.

— Am prins-o, răspunde Jacob.

— Ai scos-o pe toată?

— Am scos-o pe toată, Turtle.

— Bine, spune ea.

Își trage tricoul în jos și se răsuțește la loc pe spate. Îl aude pe Jacob strivind căpușa cu vârfurile pensetei. Ploaia răpăie pe prelată întinsă deasupra lor. Jacob stinge lanterna, iar ea îi ascultă, acolo, în întuneric, împreună cu ea.

Șapte

Turtle se trezește cu o tresărire, cu inima bătând să-i spargă pieptul, și așteaptă, ascultând, cu ochii lipicioși din cauza deshidratării și cu gura pârjolită. Cineva dărmase cu piciorul stâlpul central și prelata atârna acum, aproape plină cu apă, iar frunzele cufundate în ea se adunau la fund, într-un cerc negru de resturi. Așteaptă respirând greu, întrebându-se ce a trezit-o și dacă Martin stă afară, lângă buturuga asta, cu pușca lui automată. Încet, în liniște, își trage Sig Sauerul și-l atinge de obraz, oțelul fiind aproape încins de la căldura din sacul de dormit. Își aude propria răsuflare greoaie. Se gândește, „liniștește-te“, dar nu se poate liniști și începe să respire mai adânc, gândindu-se: „Asta-i rău, e foarte rău“.

Ceva lovește apa, iar Turtle tresare, privind un obiect de mărimea unui pumn care se năpustește către ea ca o cometă prin apă, atinge prelata și se îndepărtează plutind. Așteaptă, cu arma lipită de față, în mâinile tremurătoare. E un con, probabil un con de pin de mlaștină. Asta a trezit-o: conurile căzând în apă și lovind prelata. Trage adânc aer în piept și tresare când un al doilea con lovește suprafața apei și se scufundă, încetinind în timp ce vine

spre ea. Atinge prelată, apoi plutește spre suprafață și se îndepărtează. Pe suprafața apei se întind mici valuri. Umbrele lor îi scaldă pe băieți, sacii de dormit, rucsacii, harababura din coliba mititică. Se gândește: „Îmi place tot ce-i al lor pentru că este al lor și-mi place ce înghesuiți de lucruri suntem aici, învâlmășeala și dezordinea, totul e atât de umed și cald“ și își zice: „Îmi place“. Își împinge picioarele pe nailonul umed al sacului de dormit al lui Jacob. Stă întinsă, cu mușchii destinși, și, când poate, pune pistolul în toc și așteaptă, cu mâinile pe gât, privind în sus, spre baltă. Vrea să tragă pistolul și nu poate suporta să stea acolo fără el, așa că-și pune mâna pe pat și atinge cocoșul nearmat, în timp ce se gândește: „Lasă-l, lasă-l“, apoi ia mâna de pe el și rămâne întinsă, ascultând apa de deasupra și pădurea din depărtare.

Se gândește, o clipă: „Eram sigură că e el, și singurul lucru pe care nu-l știu e cât de departe ar merge și cât de supărat ar fi“. „Întotdeauna a reușit să mă surprindă“, își zice. Când e din nou liniștită, se dă jos, târându-se stângaci printr-un gol dintre prelată și buturugă. Se așază pe marginea buturugii, cu picioarele goale, cu blugii flească și lipindu-i-se de coapse, și bea din apa strânsă în prelată.

Coboară de pe buturugă și se așază pe un buștean acoperit cu ciuperci translucide, care arată ca niște urechi diforme. Își scoate cuțitul și începe să-și curețe spinii și așchiile din tălpile bătătorite. În jurul ei, printre rădăcinile de sequoia cresc popilnici, cu frunzele lor verde-închis și florile purpurii în formă de inimă, cu gâturile lor deschise și colții de culoarea ficatului, adânc îngropate în frunziș. Își duce pumnul la frunte. „Dacă li se întâmplă ceva, ce faci, Turtle? Uiți cine ești și crezi că poți să fii

altcineva, și o să-ți faci rău, și o să-i faci rău și lui Martin și, Doamne ferește, o să le faci rău și băieților ăstora, și asta-i cel mai rău, dar într-un fel nu-ți pasă așa de mult de riscul pe care și-l asumă fiind cu tine. Pare să merite riscul, iar asta arată că nu gândești limpede, pentru că nu merită riscul, nu pentru ei, nu dacă îi întrebi pe ei, și nu dacă poți să explici cât de departe ar putea merge tăticul tău", își zice. „Știu că a plecat în căutarea mea și singura întrebare e dacă poate să mă găsească aici, și pun pariu că poate, dar nu știu", se gândește. Apoi își spune: „Nu cred că pot să înțeleg bine răspunsul, pentru că uneori mă gândesc la el și mi se pare că ar putea să facă orice". „Poate să le facă rău băieților ăstora", își zice ea. Știe că așa e și își spune: „Nu te gândi la asta".

„E destul de multă lumină acum", se gândește. „Aș putea ajunge acasă, și nici măcar n-ar fi prea greu, atâta doar că... la ce renunți, dacă o faci?", se întreabă ea. Și își zice: „Știi exact la ce renunți, și întrebarea este ce ești dispusă să riști. În privința asta, sunt dispusă să risc o grămadă. Sunt dispusă să-i risc pe băieții ăștia, și totul e doar pentru mine, iar pentru ei nimic, ei nici măcar nu știu, și nici măcar n-o să le spun. Dacă află, află", își zice ea, „și o să-mi asum riscul ăsta pentru că sunt o javră".

Nu după multă vreme, se târăște afară și Jacob, cațărându-se cu greutate pe marginea buturugii. Se așază lângă Turtle și se uită la picioarele ei, care sunt mici, cu o boltă plantară extrem de înaltă. Par aproape strunjite, sau prelucrate, tendoane și oase articulate, fără niciun fel de parte moale. Calusul e conturat ca o albie de râu și e șagrinat ca o amprentă. Jacob se uită o clipă. Turtle se bucură să-l vadă, și se bucură să-l vadă mai ales din cauza riscurilor pe care și le asumă ca să facă posibil așa ceva.

Jacob nu știe în ce e băgat și, din cauza asta, momentul în care stă pe buștean, lângă el, devine important pentru ea.

— Ei bine, e bizar de atrăgător, spune Jacob.

Face semn din cap spre locul unde Turtle scormonește cu vârful cuțitului în bătătură. Are vocea nevinovată, dar plină de umor, iar ea zâmbește fără să vrea. Nu știe dacă râde de ea sau de el și apoi, imediat după ce zâmbește, înțelege.

Se crispează, aplecată peste picior cu cuțitul în mână, strângând maxilarul, acut conștientă de fața ei de javră și pielea urâtă. Albeața îi e hidoasă și inegală, știe, o albeață semitransparentă, plină de pistrii, așa încât țâțele, jalnic de mici, neatinsse de soare și albe ca laptele, sunt aproape albastre. Se simte împresurată de imperfecțiune și vrea să meargă mai departe cu tachinăria lui Jacob, de parcă aspectul dezgustător ar fi o farsă pe care și-a jucat-o singură. Zâmbește cu jumătatea ei de zâmbet pieziș și, zâmbind, vrea să se sfărâme în bucăți, pentru că și-a spus să nu meargă mai departe când cineva se poartă nemilos cu ea, dar băiatul ăsta a zăpăcit-o într-o asemenea măsură, încât nu-și mai poate respecta intențiile.

Are un fel de-a o privi care o face să se simtă de parcă este cel mai important lucru din lume. Se gârbovește, gândindu-se, despicătură, despicătură, despicătură, scobitura aia dizgrațioasă adăpostită între picioarele ei, ne-terminată din neatenție sau din proiectare, deschizătură în propria ei ciudățenie, deschiderea ei și semnul ei, și înțelege acum; despicătura e analfabetă... cuvântul o despoaie de tot ce a înnodat și ancorat în legătură cu ea; se simte prăbușită... fiecare parte dureroasă și șleampătă a ei, prăbușită și devenită același lucru cu scoica aia oribilă.

— Încotro, Mowgli? întreabă Jacob.

— Vrei ajutorul meu?

Încă se uită la el, dornică să lase totul baltă, dar nu fără demnitate. Turtle cere ceva, iar el îi oferă totul doar prin expresie, care e deschisă, și generoasă și întristată.

— Da. Foarte tare.

— Încă n-ai nicio iritație de la oțetari, observă ea.

— O să fie rău, spune Jacob.

— Mda, răspunde Turtle. Pot să vă ajut.

— Deci, nu e treaba mea... începe el.

— Da?

— Dar n-am putut să nu observ, adineauri, că ai pistol.

— Mda.

— De ce? întreabă el.

Turtle se apleacă și scuipă în stratul de frunze moarte.

— Pentru că pot.

— Păi, asta-i drept, spune el, dar crezi... crezi că s-ar putea să fie nevoie să împuști pe cineva?

— E o măsură de precauție, spune ea.

— Chiar așa? întreabă Jacob. Când deții armă, riscul să fii împușcat de un membru al familiei e de nouă ori mai mare decât să fii împușcat de un intrus.

Turtle își trosnește o încheietură, deloc impresionată.

— Îmi pare rău, spune el, pe un ton mai blând. Nu te provoc, nici nu te critic — absolut deloc —, vreau doar să aud punctul tău de vedere. Atâta tot. Nu cred de-adevăratelea că o să fii împușcată de un membru al familiei.

Înainte să poată răspunde Turtle, Brett geme și se foiește, apoi scoate capul de sub prelată.

Ridică împreună tabăra. Jacob deznoadă fiecare coardă în parte și ține capetele care se destramă deasupra unei brichete, răsucind nailonul între degetul mare

și arătător, până formează o umflătură neagră. Scutură prelata, după care Turtle și Brett o împăturesc împreună până obțin un dreptunghi îngust. Jacob rulează pachetele pe coapse. Turtle le leagă cu noduri pe jumătate și le prinde cu lasouri de rucsac. Apoi rămâne înăuntrul buturugii și le aruncă bagajele, iar ei le încarcă pe toate în rucsaci.

Merg pe malul de nord al râului, mâncând *foccacia* și felii de brânză, și urmează cărări largi printre copaci, unde torentul care se scurge alege acele ruginii în mici valuri.

Curând, ajung la un drum pavat, care coboară în serpentine, asfaltul fiind brăzdat cu smoală în locurile unde au fost reparate crăpăturile. „La dracu’, nu fac decât să amân momentul, dar momentul o să vină, și atunci o să vedem noi, și o să fie corect cu mine, sau n-o să fie corect, și, dacă e corect, atunci o să fie greu”, se gândește Turtle. Ajung la o excrescență în trunchiul unui sequoia, pe care e gravat SPRE RIVENDELL SPRINGS. N-au întâlnit nici mașini, nici alți oameni. Lumea e doar a lor.

— Cred că mama face masaj terapeutic aici, spune Brett.

— Adică e acolo chiar acum? întreabă Jacob.

— Probabil. Vine aproape zilnic. Dacă are programări.

— Ne-ar lua cu mașina?

— Sigur.

Cotesc spre o parcare cu ramuri de rădăcină de inorog fals¹ în ghivece mari de ceramică albastre și aurii și o poartă înaltă de sequoia. Vreo duzină de mașini rablagite. Brett deschide un Ford Explorer cu o cheie de la capacul rezervorului și-și îndeasă bagajele în mașină. De oglinda

¹ *Chamaelirium luteum* — plantă perenă cu efect medicinal diuretic; este utilizată în medicina populară ca tonic uterin.

retrovizoare e agățat un *dream catcher*¹, consola centrală e plină de uleiuri, creme de protecție solară, creme pentru mâini și balsamuri cu ceară de albine pentru buze. Pe bord sunt îngrămădite facturi nedesfăcute. Jacob își scoate tricoul plin de noroi, îl face ghem și-l aruncă la picioarele scaunului pasagerului, înainte să-și tragă pe el un tricou de sport Humboldt.

— Vă las aici, spune Turtle.

Privește în urmă spre pădure și știe că a venit momentul.

— Dar nu poți să pleci, zice Brett.

— De ce?

— Dacă deschidem poarta și toți sunt zombi?

— Ce?

— Dacă suntem nevoiți să rătăcim prin ruinele postapocaliptice din nordul Californiei, vrem să fii tu regina taciturnă purtătoare de armă a frăției noastre.

— Cred că ar trebui să aibă o drujbă pentru busculade, spune Brett.

— Pentru zombi, răspunde Turtle, aș vrea un .308, dar dacă chiar trebuie să jucăm, puteți să mă convingeți să mă mulțumesc cu un 5.56.

— Dar, serios acum, ce-are o drujbă? întreabă Brett.

— I-ar sări lanțul, răspunde Turtle.

— O sabie de samurai.

— Dacă vorbim de zombi, aș alege un tomahawk, desigur, spune Turtle. Folosești toată greutatea pe care-ai folosi-o pentru muniție de pistol pentru mai multe 5.56.

¹ *Dream catcher* (capcană de vise) — Obiect artizanal, format dintr-un cadru circular, cu o rețea țesută în interior, adesea decorat cu pene și mărgelile, folosit în unele culturi ale nativilor americani ca talisman care asigură somnul liniștit.

— O armă semiautomată, zice Jacob.

— Nu poți să cari suficientă muniție. La un cartuș cărat, poți să duci trei sau patru cartușe de pușcă. În plus, semi-automatele se încarcă încet.

— Nu poți să iei un automat cu magazie, ca la puști? întreabă Jacob.

— Sigur, răspunde Turtle, dar cartușele de pușcă au îmbrăcămintă metalică și funcționează bine în magazie. Cartușele de automat se deformează la presiune și se blochează dacă sunt ținute în magazine. În plus, automatele sunt capricioase. Când ai de tras mult, de cărat mult și de folosit cu zgârcenie muniția, 5.56 e reg.

— Vezi, n-o să ne descurcăm niciodată fără tine. Vino cu noi, spune Jacob. Te rog?

— Te rog?

Turtle rânjește.

— O să vă descurcați.

— Nu, nu fără tine.

— Vine, spune Brett, uită-te la ea.

— Vin.

La poartă, trag de șnurul soneriei și așteaptă toți trei, dezbătând cum să se înarmeze pentru apocalipsa ce stă să vină, Turtle descultă, cu blugii suflecați până la genunchi și plină de noroi care începe să se usuce. Le deschide ușa un bărbat fără cămașă, în pantaloni de cânepă, cu pieptul tatuat cu un Buddha deasupra unor valuri care se sparg și cu părul strâns în codițe împletite, de grosimea unui trabuc, care-i ajung până la brâu.

— Hei, frate, îi spune el lui Brett. Se pare că vremea v-a luat prin surprindere.

— Hei, Bodhi... mda, vremea ne-a cam surprins.

— O cauți pe mama ta?

— Speram să ne ia cu mașina.

— Cine-s ăștia?

— Tovarășul meu Jacob, iar asta-i Turtle, viitoarea regină purtătoare de automat și mânuitoare de drujbă a Americii postapocaliptice.

— Chiar așa? Întreabă Bodhi, oarecum interesat. Ei bine, Jacob, Turtle. Haideți înăuntru.

Îi conduce pe o pajiște și printre piramide mari de sticlă, către o pădure de sequoia californian, cu cabine acoperite de mușchi și bazine gen butoi cu apă aburindă, făcute din lemn de sequoia. În aer se simte o mireasmă minerală, de la un izvor termal aflat pe undeva prin apropiere. Trec pe lângă un grup de femei dezbrăcate, Jacob fiind profund stingherit și privind în sus, spre acoperișurile de șindrilă, spre copaci, oriunde. Trec pe lângă un alt bazin stil butoi, unde se tolănesc dezbrăcați trei bărbați, fumând dintr-un *bong* din sticlă suflată.

Intră după Bodhi într-o cabană cu streășina plină de licheni atârnați și mușchi care crește printre țigle, apoi pătrund într-un interior încălzit, cu o sobă cu lemne într-un colț. Pe un pedestal de lemn stă în poziție semilotus o femeie dezbrăcată, care mănâncă roșii *cherry* dintr-un castron de lemn lăcuit. Jacob cascadează ochii cu surprindere. Femeia are pielea măslinie, părul negru, sârmos, strâns cu șnururi de cânepă, fața drăguță și deschisă, sfârcurile mari, areolele maroniu-deschis, întărite, abdomenul undeva între căzut și ferm, pielea cu aspect sănătos, dar îmbătrânită. Vulva are două părți interne de țesut care atârnă în afară. Vulva lui Turtle e netedă și strânsă ca o actiție care se adăpostește în așteptarea valului.

— Oameni buni, asta-i mama mea, Caroline. Mamă, poți să...

Iar femeia spune:

— Julia Alveston?

Și Brett, și Jacob se întorc surprinși spre Turtle.

— Ce-i? întreabă ea.

— Mamă... ai putea... ai putea să-ți pui niște pantaloni?

— O, fetițo, spune Caroline. Nu te-am mai văzut de când erai atâtica.

Ridică mâna la mai puțin de un metru de pământ.

— Mama ta, Helena, era cea mai bună prietenă a mea și, frate... îți zic eu... era... ei, bine...

Turtle simte o repulsie bruscă. Se gândește: „Nu vorbi tu despre mama mea, stricată ce ești, străină ce ești tu!”

Mama lui Brett se întoarce să se uite la băieți.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat, zice ea.

— Mamă, poți să... repetă Brett.

— Bineînțeles, spune femeia, ridicându-se și trăgând pe ea o pereche de pantaloni cu șnur, în vreme ce băieții explică pe rând.

— A apărut cam din senin, spune Jacob.

— Era pur și simplu acolo, în întuneric, fără lanternă, fără rucsac, fără încălțări, fără nimic, descurcându-se numai bine, de parcă putea să vadă în beznă.

— Ploua torențial, beznă neagră.

— Ar trebui să-i vezi picioarele. Bătăături... e o nebunie.

— Chiar merge peste tot desculță.

— Nu simte frigul.

— Sau durerea.

— Doar dreptate.

— Credem că s-ar putea să fie ninja.

— Dar ea neagă.

— Însă bineînțeles că ar fi obligată să nege.

— Dacă ar fi spus că da, e ninja, am fi știut că nu e.

— N-aș zice că teoria cu ninja e cea mai plauzibilă, dar e o posibilitate reală.

— Oricum, ne-a scos din valea morții.

— Și poate să vadă pe întuneric.

— Poate să meargă pe apă.

— Are ritmul ei. Se oprește, și se uită, și stă acolo privind, și toată lumea întreabă: „La ce te uiți?“, dar ea se uită în continuare, și tu zici: „Hm, nu te-ai plictisit încă?“. Dar asta e din cauză că-i maestru Zen.

— Are foarte multă răbdare.

— Ritmul ei de conversație nu-i tocmai unul convențional.

— Sunt chiar aici, spune Turtle.

— E prudentă, dar mai e altceva, mai ciudat de-atât.

— Mai puțin prudentă, cât vigilentă.

— Mda... mda! Vigilentă. Îi pui o întrebare și nu face decât, cum ar veni, să se uite la tine, și tu rămâi... „Ăăăă?“ și, dacă aștepti destul de mult, vine cu un răspuns.

— Poate să facă noduri, poate să se descurce prin pădure.

— Animalele vorbesc cu ea și-i spun tainele lor.

Când termină, Caroline zice:

— Bine, băieți. Foarte evocator.

Apoi se întoarce spre Turtle:

— Ce mai face taică-tău?

— E bine, răspunde Turtle.

— Muncește mult?

— Nu prea mult, spune ea.

— Iese cu cineva? întreabă Caroline. Pun pariu că da.

— Nu, răspunde Turtle.

— Nu? întreabă Caroline. Totdeauna a fost genul ăsta de bărbat, trebuia să aibă o femeie în viața lui.

Zâmbește.

— Un adevărat crai, tatăl ăsta al tău.

— Nu, n-are nicio femeie prin preajmă, spune Turtle, puțin amenințătoare.

— Păi, îmi pare rău să aud asta; probabil că se simte tare singur pe dealul ăla.

— Nu știu, spune Turtle. Mai e și bunicul, și mai e și livada, și pârâul; și apoi, îi are pe partenerii lui de pocher.

— Păi, zice Caroline, oamenii se mai schimbă. Dar tatăl tău era unul dintre cei mai frumoși bărbați pe care i-am cunoscut. Pun pariu că încă mai e.

— Mamă, spune Brett exasperat, e nepoliticos.

— Era un frumușel, adaugă Caroline, și un bărbat inteligent. Totdeauna m-am gândit c-o să facă ceva cu viața lui.

— N-a făcut nimic, spune Turtle.

— Te-a crescut pe tine, și uite ce mai fată puternică ai ajuns, zice Caroline. Totuși, trebuie să spun, arăți de parcă-ai fi pe jumătate sălbatică.

Turtle nu răspunde.

— Deci, Julia, v-ați întâlnit la câțiva kilometri de-aici?

Turtle încuviințează dând din cap.

— Pare să fie undeva la mama naibii.

— Ieșisem la plimbare, spune Turtle.

— Pornind de unde?

— Cum?

Turtle își duce mâna la ureche și se apleacă înainte.

— De unde ai plecat?

— De acasă.

— Și ai venit pe jos de la Buckhorn până aici? întreabă Caroline.

— Da, răspunde Turtle, am ieșit prin Râpa Abatorului, pe la aeroport, și apoi pe deasupra malurilor Albionului, pe lângă curțile din spate ale oamenilor.

— Păi, scumpo, arăți destul de zdrelită, asta-i sigur. Trebuie să fi fost kilometri întregi. Fără apă? Fără mâncare?

Turtle mestecă în gol, deschizând falca și închi-zând-o. Se uită la podea.

— Scumpo, sunt doar îngrijorată pentru tine. Ce făceai afară în toiul nopții? Cât de departe crezi că erai de casă?

— Nu știu, spune Turtle.

— Brett, ce-ar fi să-l iei pe Jacob să-i arăți piramidele de sticlă? zice Caroline.

Băieții schimbă o privire, iar Brett își smucește capul într-un gest de *haide* și pleacă amândoi. Turtle rămâne în mijlocul încăperii, frângându-și mâinile și uitându-se la baza pedestalului pe care stă Caroline.

— Știi că aproape că am fost nașa ta? întreabă Caroline.

Turtle își trosnește o încheietură, ridică privirea spre ea și aproape că reușește să și-o amintească dintr-un trecut neclar. Simte nevoia s-o ia ușor și să-și protejeze viața modestă, de la Buckhorn Hill.

— Mama ta și cu mine ne distram la greu împreună și trebuie să-ți spun că am avut și noi partea noastră de vagabondat prin pădurile astea, când eram un pic mai mari ca tine, și nu ne gândeam decât la sărutat băieți și LSD. După școală, ne duceam pe promontoriu și e acolo, pe faleză, chiparosul ăla dintre Big River și Plaja Portugheză. Ne atârnam picioarele peste faleză și ne uitam în jos, la golfulețele ascunse, și spre insule, și vorbeam, și vorbeam și vorbeam.

Turtle nu spune nimic. Se gândește: „Javra asta. Javra asta“.

— Ai prietene bune la școală?

— Nu.

— Pe nimeni?

— Nu.

— Și îți place?

— Da.

— Dar sper că există femei în viața ta.

Turtle nu spune nimic.

— Și Martin? Pun pariu că e o minune și te ajută.

— Mda. Este.

— Poate să explice orice dacă vrea.

— Mda.

— Știe să vorbească frumos, nu-i așa?

— Da, așa e.

— Era persoana cu cea mai bogată imaginație pe care am cunoscut-o. Zeiță, citește! Și știe să vorbească! Nu?

— Da.

Turtle zâmbește.

— E un băiat bun, spune Caroline, dar când e supărat, poate să pocnească rău, nu-i așa?

Turtle își trece limba peste dinți.

— Cum? răspunde ea.

Se gândește: „Javră ce ești, curvă ce ești tu!“. E genul de truc pe care-l folosește lumea cu copiii, încearcă să te facă să răspunzi la o grămadă de întrebări și după aia îți pune o întrebare despre familie. Turtle a mai avut de-a face cu el și înainte. Femeile sunt totdeauna târfe, până la urmă. N-are importanță cum încep. Totdeauna au ele un motiv să se bage.

Caroline stă cu picioarele încrucișate pe scăunelul ei și se uită la Turtle cu o bunăvoință senină, iar Turtle se gândește: „Javră ce ești! Cuvă nenorocită! Știam că asta urmează, și s-a întâmplat“.

— Mă rog, spune Caroline, înțelegând că a greșit și dând înapoi, pe vremuri îi sărea ușor țandăra.

Turtle stă nemișcată.

— Îmi aduc aminte, când eram copii... pur și simplu... mă rog, zeiță, chiar își ieșea din fire. Nu zic decât că uneori își ieșea din fire. Și ce mai face acum? întreabă Caroline.

— Trebuie să plec, răspunde Turtle.

— Stai, spune Caroline.

Turtle își șterge orice emoție de pe față, dar nu și din postură, și își zice: „Uită-te la mine“. Se gândește: „Uită-te la mine. Știi că iau lucrurile în serios. Uită-te la mine. Dacă încerci vreodată să-l iei, o să vezi tu“.

— Am zis ceva greșit?

— Nu știu ce vrei să spui.

— Julia, scumpo, mă întreb doar cum stau lucrurile acasă. Nu pot să-ți spun ce des m-am gândit la tine în anii ăștia. De câte ori am crezut că te-am văzut la Corners of the Mouth¹, sau așteptând în fața poștei, sau mergând pe lotul Heider². Și nu puteam să fiu sigură niciodată, fiindcă, bineînțeles, nu te cunoșteam. Și acum, că ești aici... mă rog, sigur că tu ești. Arăți exact ca mama ta.

— Tati n-ar face niciodată așa ceva, spune Turtle.

— Știi, scumpo, sunt doar curioasă, continuă Caroline. Știi, eram așa de apropiată de mama ta, că am voie să-mi

¹ Magazin de produse organice în Mendocino, California.

² Proiectul de dezvoltare a lotului Heider a fost catalizatorul formării Mendocino Land Trust, în 1976. John Heider, proprietarul lotului, intenționa să construiască o școală pentru Potențialul Uman, însă locuitorii din zonă au respins ideea. Heider a încercat să vândă lotul, ceea ce a determinat formarea unui grup local pentru achiziționarea terenului. Ulterior, grupul a jucat un rol esențial în transferarea lotului către administrația de stat a parcurilor.

fac un pic griji. Noi două ne-am fi cunoscut, dacă ar mai fi trăit ea, iar tu și Brett ați fi crescut ca frații, dar, în loc de asta, nu vă cunoașteți deloc. Nu pot să nu mă gândesc că e o întorsătură bizară de situație, știi tu, că ea nu mai e și că tu ai crescut fără să mă cunoști măcar. Și, sfântă zeiță, ai nevoie de o femeie în viața ta, fetițo!

Turtle se uită țintă la Caroline, spunându-și: „N-am întâlnit nicio femeie care să-mi placă, și când o să cresc n-o să semăn deloc cu tine sau cu Anna; o să fiu directă, dură și periculoasă, nu o târfă șireată, zâmbitoare și plină de trucuri ca tine”.

— Ah, scumpo, spune Caroline. Lasă-mă să te duc acasă. Aș vrea să vorbesc cu Marty. Au trecut secole.

— Nu știi, răspunde Turtle.

— O, draga mea, nu pot să te las să te duci pe jos atâția kilometri. Pur și simplu nu pot. Dacă preferi, pot să-l sun pe tatăl tău, să vină el să te ia, dar e un ocol de-o oră de la drumul lui și aș prefera să te duc eu acasă.

„O să stau în mașină cu femeia asta și cu gândurile ei despre Martin”, își zice Turtle. Dar vrea să vadă cum vorbește Caroline cu el. Vrea să fie acolo, pe jumătate vrea să știe ce gândește Caroline și pe jumătate nu vrea.

Opt

E aproape amurg când ajung la bifurcația spre casa lui Turtle. Caroline urcă greu pe pietrișul vălurit, vreo 600 de metri, Explorerul hurducându-se când intră și iese din făgașe.

— Uită-te la asta, Julia! Zeiță! Dacă ai ști cum arăta locul ăsta pe vremuri! spune ea încontinuu.

Băieții își țin mâinile și fețele lipite de geam și privesc fascinați câmpurile. Drumul continuă pe partea de nord a dealului, iar în stânga lor pinii Bolander domină Râpa Abatorului, care se întinde sub ei spre vest. Deasupra, nu pot vedea decât casa de pe coama dealului, cu toate ferestrele întunecate. Pe dreapta, câmpurile se întind până la livadă, dincolo de care, ascunse de privirile lor, sunt zmeurișul și rulota bunicului. Prin iarbă își face drum un pârau, care se vede doar ca un șanțuleț de zmeură și aluni. „Acum o să vedem cum stă treaba, dar n-o să mă pedepsească prea tare până nu pleacă ei“, se gândește Turtle.

Caroline încetinește, uitându-se la iarba de Pampas de lângă drum, și spune:

— Daniel era mai mândru de pajiștea aia decât de orice altceva, cred. Nu știu câte ceasuri și-a petrecut îngrijind-o

și, știi, nu era decât timoftică... cât vedeai cu ochii, doar timoftică. Dar nu s-a mai ocupat de ea, nu-i așa?

Căprioarele care stăteau întinse pe pietrișul cald se ridică brusc în picioare și fug prin iarbă. Caroline se uită la Turtle și spune:

— Tu crești aici într-o junglă, nu?

— Uite! exclamă Brett. Uite!

Zăresc un umăr de deal neted pe versant, nu departe de livadă, năpădit de odos, unde stau în cerc șapte uși, fără niciun fel de pereți sau tocure. Pe pragul de sus stau câțiva corbi, care își lasă capetele într-o parte, să se uite la Explorer-ul care urcă pe drum.

Caroline se uită la Turtle, apoi la casă, unde trandafirii albi s-au cățarat printre ferestre, până la etajul al doilea, împlețiți cu oțetari, ce aruncă în aer lăstari verzi cu roșu, lungi și zbârliți.

— Uită-te la ei, spune Caroline, uită-te la ei! Uită-te la toți trandafirii ăia! Când am fost aici ultima dată, când... acum peste zece ani... totul era complet diferit, Julia. Toți trandafirii ăia erau tunși și legați de spaliere, casa era proaspăt zugrăvită, câmpul ăla n-avea nicio buruiană, iar drumul avea pietriș nou și frumos. Nu pot să cred cum s-au schimbat toate. Și nu știe nimeni ce soi sunt trandafirii ăia. A venit o dată un fel de specialist în trandafiri, să-i cerceteze și să ia butași. Stră-străbunica ta era o mare amatoare de trandafiri și avea tot felul de soiuri, inclusiv unele care se găseau doar aici, în Mendocino, despre care se crede acum că sunt dispărute, atâta doar că, poate, se mai află încă aici. Și pe verandă erau ghivece, ghivece mari, smălțuite, pline cu salată, și varză, și ceapă, și usturoi, și dovleci, și anghinare, și mai erau și stupi, spune ea, arătând spre terasa dormitorului principal.

— A, zice Turtle, bunicul încă mai are stupii. Sunt în livadă.

— Și livada nu era deloc așa năpădită de buruieni. Pomii ăia mai rodesc?

— Nu prea, răspunde Turtle.

Privește livada, cu lăstari crescuți primăvară după primăvară fără să fie tăiați, mase enorme de împletituri, într-o mare de muri.

— Livada era pe o peluză, vreau să zic, chiar o peluză, pe care bunicul tău o cosea. Și uită-te la ea acum! Numai uită-te! Pomii ăia arată îngrozitor. Adică, arată jalnic. Of, scumpo!

Turtle își bagă degetele în gură. Nu-i place cum vorbește Caroline, de parcă e vina tatălului ei că pomii au încetat să mai rodească, vina tatălului ei că sunt buruieni pe câmp, și ce nu spune e cum a cheltuit bunicul toți banii, iar mama a murit, și cum o crește Martin de unul singur, luându-și slujbe pe unde poate, și nu-i în aceeași situație în care fusese poate bunicul când mai trăia bunica, iar el se pensionase și avea bani.

Martin stă într-un fotoliu de lemn, ținând o sticlă de Red Seal Ale într-o mână și privindu-i. Are Coltul 1911.45 așezat pe brațul fotoliului și, sprijinită de spătar, o armă semiautomată Saig. Lumina înserării cade pieziș peste deal, dinspre oceanul albastru-sclipitor.

— Rămâneți în mașină, băieți, le spune Caroline lui Jacob și Brett, care-l cercetează prin geamurile ușor colorate pe bărbatul masiv de pe verandă.

Acesta se ridică încet, pune Coltul la betelia pantalonilor și coboară atent treptele. Caroline lasă în jos geamul, iar Martin vine în dreptul SUV-ului, se apleacă pe geam, umerii depășind lățimea acestuia, și-și proptește

coatele pe ușă, astfel că mașina se lasă într-o parte. Privirea lui Turtle se încordează de neliniște și i se ridică părul pe brațe și picioare, pe scalp și pe ceafă, după care urmează o senzație de frig, ce i se răspândește în tot corpul. Martin se uită în mașină, direct la Caroline, care rămâne tăcută, iar el pare să rumege ce vede, înainte să i se întindă pe față un rânjel strâmb.

— Caroline! spune el. Dumnezeuule, ce mă bucur să te văd!

— Martin, am găsit-o pe fiică-ta.

— Măcar dacă ai fi găsit-o pe maică-sa, spune el.

Caroline deschide și apoi închide gura, uluită, dar Martin continuă, aproape blând, vrând parcă s-o liniștească, arătând cu capul spre Julia și spunând: „Fata asta“, cu o privire ștregărească spre Caroline, o privire așa de conspirativă și plină de bună dispoziție, că aceasta zâmbeste fără să vrea.

— Marty, zice ea, încercând să pară neînduplecată, era departe, în Little River, aproape de Comptche.

— Păi, pentru ea totul e doar o țopăială, un hop, o săritură¹. Fie vorba între noi, n-ai cum s-o ții în loc pe fata asta, Caroline. Știu că a mers odată aproape 50 de kilometri prin bălării, într-o singură zi. Fata e în parte Helena Macfarlane, în parte pisică sălbatică, nu poți s-o epuizezi. Fie vorba între noi, Caroline, e aproape ceva mitic. Poți să-i tai tendoanele și s-o duci departe, în boschete, și s-o lași acolo, iar când te întorci descoperi că s-a împrietenit cu lupii și a întemeiat un regat. Când era mititică, mergea pe jos tocmai până la piața din Little River. Vreau să zic că era un bebeluș în scutece, desculț, și fetele de la casă

¹ Vers din refrenul cântecului *Arkansas*, al lui Jimmy Mcracklin (1965).

îi dădeau să mănânce un pachet de unt, după care mă sunau pe mine. Odată, când era un pic mai mare, a ajuns pe jos până la Ten Mile River, înainte s-o găsesc. Dar dacă ești prea dur cu ea pe tema asta, nu faci decât s-o îndepărtezi, nu-i așa, puștoaico?

Turtle, auzind cum i-a spus, zâmbește și apoi își îndepărtează repede privirea. Lui Martin îi face mare plăcere să vorbească. Și continuă.

— Dumnezeule, Caroline — își trece degetele prin păr — arăți exact ca acum zece ani, știi?

— Ah, încetează, răspunde Caroline, zâmbind fără să vrea.

— Exact la fel, spune Martin.

— Un pic mai mult cenușiu în păr, zice Caroline.

— Dar îți stă bine, adaugă Martin, îndreptându-și atenția spre smocul de păr sârmos, sare-și-piper. Doar asta te împiedică să arăți de douăzeci și ceva de ani. Aerul de mare și tenul ăla măsliniu al tău.

— Cum merge?

— Ești sigură că nu există pe undeva vreun tablou cu tine, care devine tot mai bătrân și grotesc cu fiecare zi? Întreabă Martin.

— Nici poveste, răspunde Caroline.

— Doar viață sănătoasă, atunci. Cât despre mine, spune Martin, îndepărtându-și privirea de mașină și îndreptând-o spre soarele care apune deasupra oceanului, nu mi-a mers niciodată mai bine.

— Nu-i rău deloc, spune Caroline.

— Bine, continuă Martin, prinzând sensul pe care-l sugerează ea, o am pe fiica mea. Și, Dumnezeule, asta-i mai

¹ Referire la *Portretul lui Dorian Gray*, de Oscar Wilde.

mult decât suficient pentru oricine. Cum vezi, mă țin ocupat. Dacă nu poți să găsești fericirea așa, cu o fată ca asta, Hristoase, nu cred că ar mai merita să trăiești. Înseamnă totul pentru mine, Caroline. Uită-te la ea, și e și o frumusețe, nu-i așa?

— Da, este, spune Caroline, părând un pic sceptică în privința frumuseții lui Turtle.

— Știi, nu poți să fii prea dur cu fata, e exact cum erai voi, doar că, până acum, fără băieți și psilocibină¹.

— Asta i-am spus și eu, răspunde Caroline, râzând. Exact așa i-am zis!

— Pentru că e adevărat, uită-te la ea! Sper că n-ai fost prea dură cu ea, spune Martin, și ambii adulți o cântăresc din ochi pe Turtle. Totuși, mi-ar prinde bine sfatul tău.

— O să ți-l dau, răspunde Caroline.

Martin privește spre ocean și, mijind ochii de parcă ar descrie ceva aflat în depărtare, adaugă:

— Bobița — și apoi face o pauză lungă, ca să-și formuleze ideea — are bătaie de cap la școală. Nu cu toate, doar cu engleza. Cu listele de vocabular.

Pe locul din spate se lasă tăcerea, și se aude un scârțâit de arcuri când Jacob se apleacă în față, ca să audă mai bine. Turtle își mușcă degetele, furioasă că Martin a adus vorba despre asta în fața prietenilor ei.

— Păi, zice Caroline, aruncându-i o privire compătimitoare lui Turtle, toți avem probleme cu asta.

Martin aprobă din cap, încet și fără să se amuze.

— Am descoperit că n-ai ce face, trebuie doar să-i ajuți să depășească momentul, deși numai zeița știe că nu-i ușor. Martin, el e băiatul meu, Brett.

¹ Substanță halucinogenă extrasă din ciupercile *Psilocybe*, având efecte asemănătoare cu LSD.

Brett se apleacă în față și-și dau mâna, Martin întinzându-se pe geam și zâmbindu-i lui Brett cu falca împinsă în față, în timp ce nasturii cămășii de flanelă i se desfac.

— Ei, spune Martin, ce băiat mare și frumos.

Se uită din nou la Caroline, care pare să caute pe chipul lui ceva ce nu-i acolo. Are capul întors, iar Turtle nu poate să-și dea seama ce gândește, deși știe că probabil joacă un rol, că e probabil îngrijorată și încearcă să-și dea seama de ceva. Turtle se uită la Martin și se întreabă dacă știe și el asta și, văzându-l, crede că da.

— Ar trebui să vin mai des, Martin, zice ea. Aș vrea să fac parte din viața fetei.

— Bineînțeles, spune tatăl lui Turtle.

— Am același număr de telefon, adaugă Caroline.

— Serios? întreabă Martin. Același număr? Păi atunci îl am.

— Chiar și aceeași casă.

— Acolo, pe Flynn Creek Road? Îmi aduc aminte foarte bine casa aia. Tot infestată cu păianjeni pustnici¹?

— Trebuie să bați orice surcea de un stâlp, înainte s-o aduci în casă.

— Păi, bine, zice Martin uimit. Oricum, am numărul tău și-o să te sun.

— Mi-ar face plăcere, răspunde Caroline.

— Haide, Bobiță, spune Martin, iar Turtle deschide ușa și agață cu degetul de la picior ceva de pe podeaua mașinii și-l aruncă în iarbă fără să fie observată, iar apoi coboară.

Se uită o dată la băieți și închide ușa, îndepărtându-se de mașină. Caroline îi face un ultim semn de bun-rămas

¹ *Loxosceles reclusa* — specie de păianjen veninos, cu un desen asemănător cu o vioară pe cefalotorax, originar din sudul și centul Statelor Unite.

lui Martin, întoarce SUV-ul și coboară pe drum, lăsându-i pe Turtle și Martin stând unul lângă celălalt și privindu-i cum se îndepărtează.

Tăcut, Martin se întoarce la fotoliul lui și se așază. Își ia trabucul de pe brațul fotoliului, deschide capacul brichetei Zippo și o aprinde, pufăind și mijind ochii din cauza fumului. Trage din trabuc și apoi îl potrivește între două degete, iar Turtle urcă treptele verandei și se așază pe genunchiul lui, în timp ce el o trage în fotoliu și pune în jurul ei un braț masiv, care miroase a tutun, îi strânge părul pe gât și rămân tăcuți multă vreme. Martin își pune fața pe ceafa ei și trage aer în piept. Cu mâna atârnată peste umărul ei, face semn spre deal, spre câmp.

— Când erai micuță de tot, spune el, n-aveai cum să ai mai mult de douăzeci de kilograme. Mama ta te lăsase să te joci afară. Erai departe, pe câmp, la marginea livezii, și în anul ăla iarba era înaltă, cât tine de înaltă. Și ies pe verandă să fumez o țigară și mă uit, și abia reușesc să te disting. Acolo, cu monstrulețul ăla de jucărie al tău, o Godzilla de jucărie. Îl făceai să meargă prin iarbă, și eu abia te zăream. Și la nici zece metri de tine, aproape ascunsă în vegetație, era cea mai mare pumă pe care-am văzut-o vreodată. Stătea acolo și se uita la tine. Cea mai mare ticăloasă pe care-am văzut-o eu vreodată, Bobiță.

Martin are un braț în jurul ei, iar îmbrățișarea lui e neobișnuit de blândă, însă Turtle îi poate simți forța. Trage brusc aer printre dinți, clătinând din cap, de parcă face ceva care-l doare, și spune:

— Așa că am intrat în casă, și am luat pușca, și am ieșit pe verandă și n-am mai văzut nenorocita aia de pisică.

Turtle îi simte mirosul, învăluită în îmbrățișarea lui, privind peste câmp și gândindu-se la asta. Unde câmpul

mai e curat, timoftica e toată la aceeași înălțime, verde și unduită de vânt. Odosul stă cu paniculele arcuite și spiculețele agitându-se. Curând, știe ea, pajiștea va fi năpădită de buruieni. Coboară privirea spre podea și observă urmele de pe bocancii lui Martin, de argilă portocalie și cenușie. Stă și se uită la ele, după care își îndreaptă atenția spre argila de culoarea scrumului, de pe șireturile bocancilor. Pe terenul lor nu există astfel de argilă, cel puțin nu din câte știe ea.

O întoarce în poala lui, ca s-o poată vedea, și spune:

— Fir-ar să fie, Bobiță! M-am întors pe verandă și am căutat cu pușca și nu puteam să văd pisica. Era vară, și toată iarba era galbenul ăla pe care-l capătă iarba, și pisica avea aproape aceeași culoare. Știam că era acolo, însă nu puteam s-o văd în iarba înaltă. Și stăteam, Bobiță, și știam că nenorocita aia de pisică e acolo, și poate că dacă te strigam îi atrăgeam atenția, o făceam să vină după tine. Pe tine te vedeam. Nu făceai decât să te târâști prin iarbă, iar eu stăteam acolo și pur și simplu... pur și simplu nu știam ce să fac.

Turtle își agață brațele de gâtul lui Martin și-și apasă urechea pe pieptul de flanelă al cămășii lui. Îi simte miștea de pe bărbie, mirosul de Swisher Sweets¹, aroma de malț a berii. Pe marginea treptei, unde și-a șters noroiul de pe șireturi, e argilă, argilă și frunzulițe delicate de afin.

— Nu sunt sigur că înțelegi ce încerc să-ți spun, Bobiță, spune el. Am crezut că s-ar putea să te pierd. Și n-am știut ce să fac. M-am gândit... m-am gândit... Știi la ce m-am gândit, Bobiță? M-am gândit că n-aș putea să te pierd

¹ Marcă americană de trabucuri aromate, produsă de Swisher International, Inc.

niciodată, n-aş putea să te las. Eşti a mea. Dar s-ar putea să nu fiu întotdeauna lângă tine. S-ar putea să nu fiu întotdeauna destul de rapid sau destul de deştept, Bobiţă. Şi lumea e un loc rău. Chiar e un loc al naibii de rău.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-ai ridicat, spune el. Pur şi simplu te-ai ridicat şi te-ai uitat prin iarbă, cu blestemata aia de jucărie într-o mână, şi ştiam că te uiţi la pisică, Hristoase, probabil că te uitai direct la ea. Stăteam pe marginea verandei, doar că n-o puteam găsi prin iarbă. Parcă era invizibilă.

Trage aer printre dinţi. Pe antebraţele lucioase îi ies în relief venele, care coboară şerpuind mai departe, pe dosul palmelor. Încheieturile degetelor îi sunt noduri tăbăcite, degetele îi sunt brăzdate de cicatrici. Turtle se uită în jos, la genunchii blugilor Levi's ai lui Martin, pătaţi de vaselină şi rugină, apoi se întinde şi culege o cojiţă de răşină epoxidică. În dreptul gleznelor, blugii sunt plini de noroi şi frunze. Prinse într-o cută a blugilor, capsula sporiferă închisă şi pedicelul ca un ruj ale unei flori de strugurii-ursului.

— Nemernicele alea pot să se lase aproape de pământ şi să nu facă altceva decât să aştepte. Ticăloasa asta! M-am lăsat în genunchi pe verandă, te-am prins în bătaia puştii şi am pus ţinta pe tine. Întâi, m-am gândit că pot s-o prind înainte să sară pe tine. Apoi m-am gândit că mai degrabă te-aş omorî cu mâna mea, decât să las pisica să te prindă. Decât s-o las să te târască în iarbă şi să-ţi scoată mâţele. Aşa fac ele. Te prind cu gura şi labele din faţă şi după aia lovesc cu labele din spate, ca să-ţi scoată mâţele. Şi al dracului să fiu dacă aveam să las să se întâmple aşa ceva. Pun ţinta drept pe tâmpla ta, şi gata... pffff, şi o ceaţă roşiatică. Mai degrabă decât să las pisica să te sfâşie.

— Ai văzut pisica, tati?

— Nu. Te-ai întors, ai luat-o în sus pe deal și ai urcat pe verandă, iar eu știam că ticăloasa era acolo, undeva, gata să te ia de lângă mine. Ai venit și m-ai prins de pantaloni, iar eu n-am făcut decât să stau acolo, până ai intrat în casă. S-a întunecat, iar tu ai ieșit și ai zis că ți-e foame.

— Chiar m-ai fi împușcat?

— Tu ești fetița mea, Bobiță. Însemni totul pentru bătrânul tău și n-o să te las niciodată să pleci, dar nu știu. Cred că e greu de zis ce e bine de făcut.

— Tu și cu mine, spune Turtle, împotriva întregii lumi.

— Așa e, zice el.

— Îmi pare rău că am plecat, tati.

— Unde te-ai dus?

— Sper est, spune ea, spre est, deasupra Albionului. Sunt sequoia acolo, tati.

El încuviințează și privește spre est.

— Acolo sunt cultivatori și nu cred că vreunul dintre ei ar face rău unui copil, nu cred, dar au câini care ar putea s-o facă. Și, Bobiță, sunt oameni și, așa cum sunt oamenii, nu toți sunt oameni buni. Ai grijă. Cred că ar fi mai bine să nu mai pleci niciodată. Însă o s-o lăsăm așa de data asta.

— Tati, spune ea, pe creastă, deasupra Albionului, era o tarantulă.

Martin o ține în brațe o vreme, apoi spune:

— Nu, Bobiță, nu sunt tarantule acolo.

— Nu, tati, am văzut-o. Era cât mâna mea.

— N-ai văzut un asemenea păianjen, Bobiță.

— Dar, tati...

— Bobiță.

— Da, tati.

Stau pe fotoliu, Turtle în brațele lui, Martin îmbrățișând-o, și privesc norii care vin în șiruri spre ei. Soarele la apus luminează un nimb de ocean albastru-verzui, cu purpuriu. Stâncile marine se ridică din apă într-un contur aproape negru. Pe umerii lor albiți, așteaptă cormoranii cu aripile întinse în lumina apusului. Martin are bicepșii mai lați decât poate cuprinde Turtle cu mâinile, măsurate de la degetul mare la degetul mic. Venele care-i brăzdează sunt mai late decât vârfurile degetelor ei.

Turtle sare de pe genunchii lui Martin, care se ridică și se uită în jos spre ea, în timp ce fața îi e străbătută de un spasm. Pune un genunchi la pământ și o ia în brațe.

— Hristoase, spune. Hristoase. Iisuse Hristoase, Bobiță. Ai grijă. Hristoase, Bobiță. Hristoase!

O ține în brațe, iar ea rămâne acolo, cu talia prinsă în îmbrățișarea lui.

— Ce mare te faci, spune el, ce puternică! Iubirea mea desăvârșită. Iubirea mea desăvârșită.

— Da, spune ea.

— Doar a mea?

— Doar a ta, răspunde Turtle, iar el își îndeasă fața în soldurile ei, o apasă cu disperare de ea și ridică privirea, iar brațele îi înconjoară șalele.

— Pe cuvânt? întreabă el.

— Pe cuvânt, răspunde ea.

— A nimănui altcuiva?

— A nimănui altcuiva, spune ea.

Martin îi inspiră parfumul și închide ochii. Turle se lasă ținută în brațele lui. Fiindcă n-a găsit-o, ea a crezut că nu plecase s-o caute. Și-a imaginat că a stat pur și simplu s-o aștepte să se întoarcă. Dar acum stă cuprinsă de brațele lui, privindu-i urmele de noroi de pe bocanci și gândindu-se:

„M-ai căutat, dar nu m-ai găsit“. Totdeauna i s-a părut că ar putea-o găsi oriunde, că îi poate anticipa orice mișcare, mai bine chiar decât ea însăși. „Ar fi fost mai bine să nu-mi spui, tati, și am fi râs de asta. Ai fi putut să schimbi totul într-o glumă. Ai fi putut să spui: «Ce înaltă și puternică ești, ce lipsite de urme-ți sunt căile»“, se gândește ea. „Ai fi putut să spui ceva, în loc să mă lași să mă uit la noroiul ăla și să ghicesc, să mă lași să ghicesc că ai venit după mine și nu m-ai prins, așa că a trebuit să te întorci aici și să stai să aștepti“, își zice. „N-aș fi avut o părere mai proastă despre tine dacă mi-ai fi împărtășit asta“, se gândește ea.

Cândva, în cursul nopții, se trezește și rămâne în tăcere, mușcând bumbacul matlasat al sacului de dormit. Apoi se ridică, deschide geamul și pășește pe tocul ferestrei, cu luna strălucindu-i pe brațele și picioarele goale. Iese pe fereastră și coboară pe tulpinile trandafirilor, groase cât încheietura unei mâini noduroase, ajunge în curtea plină de noroi și se pierde în întuneric, printre buruieni. Luminile cu senzor se aprind cu un clic, iar ea rămâne acolo, trăgând în piept mireasma umedă a ridichilor zdrobite și a ierbii Sfintei Marii.

Ușa spre antreul dormitorului principal se deschide, iar Martin iese și rămâne pe balconușul dormitorului, aflat pe latura de sud a casei, privind câmpul. Are o pușcă atârnată pe un umăr, dar Turtle nu-și dă seama care dintre ele. Cu reflectoarele îndreptate asupra ei, Martin e aproape imposibil de distins pe balcon, ca o siluetă care stă în dreapta soarelui. Așteaptă acolo, cu picioarele depărtate și răbdător, iar Turtle își imaginează răsuflarea lui atentă, în timp ce privește câmpul. Își îngroapă fața în iarbă, ținându-și albul ochilor ascuns, și răsuflă, așteptându-l și știind că n-o s-o vadă deloc. „Era ceva în

neregulă cu povestea aia despre pisică. Nu vede lucrurile așa cum sunt, nu le vede limpede", se gândește.

Martin intră în casă. Turtle aude cum se trânteste ușa. Expiră neregulat și se târăște printre tulpinile de odos, căutând cu vârful degetelor până găsește ce căuta, lucrul pe care îl aruncase discret în iarbă când coborâse din mașină, pe ușa de pe partea pasagerului.

Îl găsește și și-l lipește de față, respirând prin el. Apoi se întoarce, iar luminile cu senzor se aprind din nou. Traversează rapid distanța, își pune bluza pe umeri, ca să-și elibereze mâinile, și se cațără pe zid. Urcă în jurul unei ferestre și intră în ungherul format între pereții vestibulului și etajul al doilea, se cațără pe acoperișul vestibulului și apoi urcă pe partea laterală a casei, spre fereastra ei. Aude ușa lui Martin deschizându-se și-l aude ieșind pe terasa dinspre sud. E ascuns de vestibul. Deasupra ei, fereastra cu bovindou iese în afară cu aproape un metru. Se agață de tulpinile trandafirilor privind în sus, aude pașii lui Martin, apoi se saltă în afară. Se prinde de pervaz și se ține într-o singură mână, cu picioarele în aer. Pune și cealaltă mână pe pervaz și se strecoară pe fereastră, iar de acolo, pe podea. Ține în mână bucata de bumbac. Dedesubt, Martin iese în curte. Turtle aruncă o privire pe fereastră, răsuflând greu. Martin stă lângă butoiul cu gunoi, privind în iarbă, după care se întoarce să se uite la casă. Când pleacă, Turtle se destinde și se sprijină de perete.

E tricoul lui Jacob Learner. Are o lumânare în centru, și, în jurul lumânării, un colac de sârmă ghimpată. Deasupra lor, un arc de stele. Pe tricou scrie AMNESTY INTERNATIONAL. Se așază și-și mușcă degetele, cu picioarele goale depărtate pe podeaua rece de lemn, unde se văd urmele de noroi lăsate de călcâiele ei. Își îngroapă mâinile în tricou.

Nouă

Venind dinspre zmeuri, Turtle o aude pe Rosy cum se ridică și vine la ușă, scuturându-se și făcându-și zgarda să zornăie, apoi bunicul deschide ușa și se uită în jos, spre ea.

— Măzăriche, spune el, îmi dai o mână de ajutor cu pizza asta?

Turtle își sprijină pușca de tocul ușii, scoate cu dexteritate pizza din cuptor și o pune pe un tocător. Ia de la bunicul un cuțit de bucătărie, îl încearcă pe degetul mare și taie feliile de pizza.

— A, bun, spune el, privind cuțitul plin de brânză lipicioasă, a, bun.

— Bunicule, zice Turtle, trebuie să mai mănânci și altceva din când în când, nu doar pizza.

— A, e în regulă, răspunde el, e în regulă. Am depășit demult momentul în care îmi făceam griji pentru sănătate, Măzăriche.

Se mută la masă.

— Nu-ți stă în obicei să vii la cină, spune bunicul.

O spune ca pe o întrebare.

— Îhî, zice Turtle.

Bunicul ține mâna pe un pahar cu *bourbon* plin cu pietre de steatit răcite. Îi atârnă fălcile și arată de parcă s-ar încrunta. Turtle își trage Sig Sauer-ul din toc, scoate magazia, blochează închizătorul și-l pune pe masă. Duhnește a praf de pușcă. Țeava descoperită e presărată cu reziduuri de praf, cadrul e afumat, ea are vârfurile degetelor înnegrite de praf de pușcă, iar degetul cu care apasă pe trăgaci e arămiu. Scoate cărțile din casetă, ciocănește rapid în pachetul de cărți și le amestecă.

— Bine, spune el. Spune-mi că nu iei chestia aia la școală.

— N-o iau la școală, răspunde ea, apoi taie cărțile, le amestecă și le împarte.

Bunicul își ia cărțile. Îi tremură în mână cu un răpăit de hârtie.

— Pinii din partea de nord a râpei au început să moară și, spre Albion, de-a lungul autostrăzii, la curbă, mai sunt și alții care se usucă. S-ar putea ca de vină să fie gândacul ăla de scoarță de care vorbește toată lumea, nu știu, Măzărice.

Turtle așază jos cele două cărți. Pinii aceia erau uscați de multă vreme.

Bunicul își atinge și alege cărțile cu o mână tremurătoare.

— Se apropie sfârșitul anului, spune bătrânul.

Turtle ridică privirea spre el. Nu știe ce-ar putea să vrea să spună. Bunicul își alege cărțile.

— Ce spu...? întreabă el după o clipă.

— Nu știu.

Bunicul are ochii galbeni. Își trece limba peste buze.

— Păi, ce ziceam?

— Pinii, sfârșitul anului, dar nu e sfârșitul anului, bunicule.

— Păi, știu, spune el.

Jocul se oprește, în timp ce el stă și cumpănește. În cele din urmă, spune:

— Mor albinele. Șase stupi, Măzăriche, și cinci dintre ei sunt morți.

Turtle nu spune nimic.

— Nu știu de ce, urmează el, încruntându-se. Vreo gân-ganie, ceva. Poate că e vina mea.

— Nu-i vina ta, răspunde Turtle.

— Poate că... spune el, făcând un semn cu mâna. Am uitat ceva.

— N-ai uitat nimic.

— Șase stupi, spune el, și cinci dintre ei sunt morți, cu larvele acoperite în celulele lor. Lucrătoarele pur și simplu nu se mai întorc, nu știu de ce. Trebuie să fie ceva ce am făcut eu.

Turtle așteaptă să-și pună și el cărțile jos.

— Nu pot să-mi dau seama ce-ar fi putut să fie. Ah. Ah. Sfârșitul anului. Nu trebuie făcut ceva?

— Bunicule, e luna mai.

— Ceva ce se face la sfârșitul anului, spune el.

— Habar n-am ce vrei să spui, răspunde ea.

— Balul de absolvire, zice bunicul.

— Nu-i bal de absolvire, spune ea, pentru că balul de absolvire e la liceu. Banchetul e pe 16 mai, în mai puțin de două săptămâni. Ultima zi de școală e pe 10 iunie.

— Bun așa, zice bunicul și pune jos cărțile.

Turtle taie pachetul, bunicul trage prima carte, un valet, iar Turtle marchează pe tablă doi pentru acesta. Au revenit la joc.

— Bun așa, spune el, bun așa.

Își ia cărțile și pune jos un opt.

Turtle pune un șapte și marchează doi.

Bunicul dă jos un nouă, marchează trei pentru suita
7-8-9.

— Și te duci la banchet?

Turtle râde, bunicul arată din cap spre Sig Sauer, iar
gestul seamănă foarte mult cu al lui Martin.

— Nu pot să cred că te lasă să te fâțâi cu ăsta, spune el.

— Mda?

— E de neconceput cum te crește omul ăla!

— Mă iubește, spune Turtle.

Bunicul clatină din cap.

— Mă iubește foarte mult, insistă Turtle.

— Nu mai face așa, Măzăriche.

— Ce? întreabă ea.

— Nu mai suci lucrurile. Nu poți să schimbi vorba în
felul ăsta, Măzăriche, așa că nu începe.

Turtle își trosnește degetele, gândind: „Scuze, îmi
pare rău“.

— ăsta-i orașul nostru. E orașul tău. Oamenii de-aici
sunt lumea ta. Și tu porți chestia aia peste tot.

Își strânge în mână paharul cu whisky, iar privirea
îi devine tot mai aspră, expresia schimbându-i-se foarte
puțin, sau chiar deloc, dar sugerând cumva o închegare
lentă a amărăciunii. Ia o sticlă de Tabasco și începe să-l
împrăstie peste pizza. Apoi ia o felie și o ține în mâinile
tremurătoare, după care o pune jos. Își ia cărțile, și jo-
cul continuă în tăcere. Turtle vede pe chipul lui cum
nu poate să pună lucrurile în ordine și cum stă acolo,
dorindu-și s-o poată face.

— Și nu există niciun băiat? întreabă el după o vreme.

— Niciun băiat.

Bunicul ridică privirea și se uită la ea iscoditor.

— Cum așa?

— Nu-i niciun băiat. Punct.

— Ți-e greu la școală? Te supără cineva?

— Nu, răspunde ea.

— Asta-i bine.

Își mai toarnă niște whisky. Întorc cărțile, marchează scorurile, pun cărțile pe masă și le numără. Bunicul le adună cu greutate. Le amestecă. Joacă o mână. Își toarnă iar whisky și se uită la băutură. Își pun jos cărțile și marchează punctele pentru cele etalate.

— Dacă te-ai duce, cu ce te-ai îmbrăca? întreabă el.

— Nu mă duc, răspunde ea.

— Nu-mi place să mă gândesc că nu te-ai duce.

— Păi, bunicule, atunci va trebui să mă duc la banchet.

— A, zice el, e vreun băiat?

— Sigur, răspunde ea. Sigur că e un băiat.

Ochii bunicului se încrețesc de plăcere. Nu-și poate opri un zâmbet larg. Își trece o mână peste față, încercând să-și șteargă zâmbetul, deoarece știe că arată ca un tâmpit, iar ea își dă seama că nu vrea să-i strice plăcerea arătând astfel, dar nu se poate împiedica să zâmbească, așa că stă acolo, prefăcându-se că nu zâmbește și uitându-se în paharul de whisky, cu ochii mijiți de plăcere.

— Răhățelul ăla, spune bunicul.

— Nu-l știi. E foarte drăguț.

— E un răhățel, repetă bunicul.

Nu se poate abține să zâmbească spre whisky-ul din pahar. Își trece iar mâna peste față. Își șterge o clipă surâsul de pe buze, apoi reîncepe să zâmbească pe partea

stângă și-și răsuțește paharul în cercul de condens pe care l-a lăsat pe masă.

— Păi, atunci ai nevoie de o rochie, Măzăriche.

— Fără rochie, spune ea, ținând pachetul de cărți, câte o jumătate în fiecare mână.

Are senzația că se poate întâmpla orice. Are senzația că lumea i-ar putea oferi noi perspective.

— Martin nu te-a pocnit niciodată, nu-i așa? întreabă bunicul.

— Nu, răspunde Turtle.

— Sigur că nu. Sigur că nu.

Ridică paharul, privește lumina filtrată prin whisky și dă pe gât băutura. Pune paharul pe masă. Pare să fi uitat de jocul de cărți.

— Îi zici că vrei să mergeți să-ți cumpere rochie.

— O rochie, spune ea, și râde.

— O rochie. Uite ce să spui, uite ce să faci, zice bunicul și dă din cap. O să-i placă. Îi spui: „Vreau să merg la banchet“. El spune ce are de spus. Și după aia tu spui: „Tati, haide să mergem să cumpărăm o rochie“. După aia nu mai spui nimic despre asta, gata, și nu mai pomenesci de asta, și pari să fi renunțat la idee, până te duce la cumpărături să-ți iei rochie, și apoi nu spui nimic despre banchet, și nu spui nimic despre niciun băiat. Nu-i vorba decât despre rochie și despre tine, și despre el. După aia, când vine banchetul, te duci pur și simplu. Și te întorci și nu spui nimic, și e ca și cum la banchet a fost vorba despre tine și despre el și n-a existat niciodată niciun băiat.

Turtle amestecă iar cărțile, le împarte și rămâne privind la cele două mâini. Nici bunicul, nici Turtle nu le întorc. Își spune: „Ce dracu', chiar s-ar putea să meargă, dar nu există niciun băiat și n-o să fie nicio rochie“, și

apoi se gândește: „Uiți cum e viața ta, Turtle, și nu poți să uiți așa ceva, și trebuie să nu te îndepărtezi de ce știi că e adevărat, fiindcă, dacă scapi vreodată din chestia asta, o să fie pentru că ai fost atentă și te-ai mișcat cu grijă și ai făcut totul bine“. Apoi își spune: „Mișcă-te de-aici, ce rahat! Ai o minte găunoasă și nu poți să ai încredere în tine, nici măcar nu știi ce să crezi, în afară de faptul că-l iubești, iar de-aici pleacă toate“.

Își iau cărțile de pe masă. Cărțile lui Turtle nu sunt bune. Va aștepta să vadă ce-i oferă prima carte, dar cărțile din mână nu sunt bune. Ar putea scoate ceva din ele, dacă joacă bine, dar când n-are cărți bune e un joc al regretelor, pentru că indiferent ce pune jos, s-ar putea să-i trebuiască mai târziu, și n-are de unde să știe dinainte cum o să meargă lucrurile, dar nici n-are încotro. Le privește îndelung, încercând să vadă dacă poate să scoată ceva din ele și întrebându-se ce o să-i ofere prima carte întoarsă. Bunicul răsucesce încet paharul cu whisky, făcând steatitul să lovească pereții paharului. Turtle așteaptă ca el să joace, dar bunicul nu face nicio mișcare.

Când iese din livadă în seara aceea și începe să întrevadă în depărtare casa, observă că pe alee mai e parcată o camionetă, alături de VW-ul Bug portocaliu al lui Wallace McPherson. Se lasă pe vine în iarbă și apucă pistolul. Vede umbrele bărbaților așezați la masă și se gândește: „O să fie prost dispus, sigur o să fie prost dispus“. Rupe măcriș și rămâne pe loc, mestecând frunzele acrișoare. După aceea se ridică, se duce pe terasă și intră pe ușa gli-santă de sticlă. Martin stă la masă cu Wallace McPherson și Jim Macklemore, pe masă sunt împrăștiate sticle de bere, în scrumiere sunt *joint*-uri și trabucuri, iar Martin împarte cărțile pentru o mână de pocher. Se uită toți la

ea, iar Martin își trănțește mâna pe masă cu un zgomot ca un foc de armă.

— Ei, bine, iată-te! spune.

— Am fost cu bunicul, răspunde Turtle.

— A fost cu bunicul, îi spune Martin lui Wallace McPherson. Ne făceam griji că n-a ajuns acasă, dar s-a dovedit că nu era decât cu bunicul. Cu bunicul ei preaiubit. N-ar fi trebuit să-mi fac griji. Ce-ar putea să se întâmple rău, dacă-și petrece tot timpul liber cu un psihopat lipsit de remușcări? Un om fără nicio urmă de imaginație, înghesuit într-o rulotă sinistră și puturoasă? O rulotă plină de duhoarea de Jack Daniel's și de visuri otrăvite, emanații mizerabile ale unei minți înguste, înverșunate și odioase? Stătea doar cu dragul ei de bunic, care bea în timpul ăsta până nu mai poate.

Wallace McPherson se uită la Turtle împăciuitor. Scaunul lui e lăsat pe spate, sprijinit doar pe două picioare. Barba neagră îi e tunsă impecabil și are mustățile date cu ceară.

— Dragul ei bunic, îi spune Martin lui Wallace, cel mai blând om din lume, pe bune. Genul de om pe care oricine și l-ar dori prin preajma fiicei lui.

Lovește iar în masă și se uită la Turtle.

— Ce-ai de gând să faci acum?

— Să merg la culcare.

— La culcare? Bine.

— Aia-i o armă îngrozitor de mare pentru o fetiță, nu-i așa? întreabă Jim Macklemore.

Turtle se uită la el calm.

— Cu o bătaie... ce bătaie ai acolo?

Turtle nu vede ce rost ar avea să-i spună.

— Poți măcar să tragi cu chestia aia?

Nu-i răspunde.

— Poți să nimeriești ceva?

Turtle stă nemișcată și mestecă măcrișul.

— Mă rog, spune el și clatină încet din cap. Poate că poți, poate că nu poți.

Martin nu zice nimic.

Turtle urcă în liniște în camera ei. Își coboară lădița de scule, scoate un prosop și se așază cu picioarele încrucișate. Își ia Sig Sauerul, scoate închizătorul și-l desface în două piese. Apasă axul ghidajului arcului recuperator. Ia o șurubelniță din cutia cu unelte și scoate mânerul de polimer, ca să expună știftul cocoșului și arcul principal. De jos, îl aude pe Wallace ridicându-se și spunând:

— Păi, cred că o iau spre casă.

Apoi, glume nedeslușite, care nu se aud, râsete, zgomotul făcut de Wallace când își pune haina, foșnetul și dubla atingere a ușii glisante de sticlă, iar după aceea pașii lui Wallace coborând scările și mergând pe iarbă, contactul Bug-ului și Wallace dând cu spatele pe alee. Turtle se apleacă peste prosopul ei și ridică piesele pistolului cu degetele înnegrite de la praful de pușcă. Își leagă părul într-o coadă de cal strânsă în vârful capului și continuă să extragă toate camele și arcurile. Le știe pe toate și le așază cu grijă pe prosop. De jos, se aud discutând Jim și tatăl ei. Glasurile le sunt înăbușite și întrerupte de tăceri îndelungate. Nu poate înțelege cuvintele, dar distinge destul de bine tonul. Se ridică și iese pe coridor. Se întinde pe burtă și se târăște până pe palier, care n-are balustradă, ci doar un cadru de scânduri de sequoia crăpate, înnegrite de timp și de ulei. Se târăște până pe una dintre grinzi, stând cu obrazul lipit de ea, și ascultă.

— Fata aia a ta...

— Hristoase, spune Martin.

— I-o sălbăticiune.

— Hristoase, repetă Martin.

— Seamănă leit cu maică-sa, zice Jim.

— Și deloc cu mine, adaugă Martin.

— Se vede în ochii ei, spune Jim.

Urmează o tăcere îndelungată, în timp ce amândoi se gândesc la asta.

— Ochi albaștri reci, plini de crime și vitriol.

Râde singur de gluma lui. Martin lovește în masă și râde. Tac amândoi. Turtle se rostogolește pe spate și ascultă în continuare, privind tavanul.

— Maică-sa a zis că puma i-a făcut-o.

— Ce?

Un alt moment de tăcere prelungă. Turtle aude zgomotul făcut de buzele lui Martin deschizându-se și închizându-se apoi la loc, prefăcând niște vorbe pe care nu reușește să le și rostească. Apoi, cu un râs ca un murmur, zice:

— Spunea că dormea în pat, în timp ce eu tăiam scânduri ca să schimb lambriurile în camera de sus. În dormitorul principal e un antreu și, dincolo de el, o terasă. Zice că am lăsat ușa deschisă.

— Nu, zău?

Tăcere. Poate că Martin încuviințează din cap. Sunele ușoare ale buzelor, un fel de plesnet pe care-l face cu limba, când se gândește sau e pierdut în amintiri.

— Și zicea că, atunci când s-a trezit, puma era în pat cu ea, doi metri jumate, din cap până în picioare.

— N-am văzut niciodată o pisică așa de mare, spune Jim, nu că aş sta în sălbăticie, ca voi.

— E o pisică mare.

— Îi plăcea să te sâcâie.

Din nou tăcere, și apoi:

— Zicea că blestemata de pisică s-a urcat peste ea, i-a prins gâtul între fălci și i-a tras-o chiar acolo, în pat, pe la spate, zicea că avea pe sculă ceva ca un cârlig, ca un ghimpe.

Jim râde, bătând cu palma în masă.

— Ah, futu-i. Avea ceva tupeu. Nu?

— Foarte amuzant, răspunde Martin sec.

Urmează încă o tăcere prelungită, apoi Jim spune:

— E fata ta, fără îndoială, până-n măduva oaselor ăloră afurisite. Fata asta are cât, 50 de kilograme, numai pișat, și oțet și nenorocite de crime. E a ta, fără îndoială.

Alt moment de tăcere, apoi Martin spune:

— Hristoase.

— Știi, zice Jim, de cele mai multe ori îmi fac griji pentru fetele care cresc în lumea asta, corect? Corect? Nu-i la fel ca pentru băieți. Ce li se poate întâmpla? Dar cu fata ta...

Strânge pachetul de cărți cu un hârșăit de hârtie și-l lovește de marginea mesei.

— Chestia cu Julia. Chestia cu fata aia. Vreun nenorocit, corect? Doar... doar că ți-e milă de ticălosul ăla și ce e cât pe ce să descopere.

Jim izbucnește în râs.

— Nu cred că e amuzant deloc, spune Martin.

— Știu, știu, răspunde Jim repezit.

— Ticăloși ca tine, spune Martin foarte încet. Ticăloși grășani, care n-au văzut niciodată cum se întâmplă lucrurile rele și care cred că asta e destul ca să te faci bun. Dar adevărul, Jim, e că lucrurile o pot lua în orice direcție, și uneori chiar nu contează cât de bun ești.

— Știu, bineînțeles că ai dreptate, răspunde Jim.

— Așa că nu-i amuzant. Am făcut pentru ea tot ce-am putut, dar nu-i decât o fată de paisprezece ani, Jim.

— Știu, îmi pare rău, răspunde Jim.

— Nu știi niciodată cum o să iasă lucrurile, spune Martin. Rezultatul nu e niciodată sigur.

— Bineînțeles, îmi pare rău, Marty.

— Și, Hristoase, grijile te țin treaz noaptea. Îți faci griji despre lumea în care crește, și ce-o să se aleagă de ea. Doamne, e ceva îngrozitor. Și aș vrea să fiu cum zici tu. Dar adevărul e că n-are importanță cât de dur ești.

Turtle stă întinsă pe podea, ascultându-l pe tatăl ei, cu glasul îndurerat, uitându-se la scândurile din tavan. Se îmbină una cu alta, scândură după scândură, pe tavanul aproape învăluit în beznă, și toate sunt miraculoase în ciudățenia și individualitatea lor, iar Turtle se gândește: „Viața e o chestie ciudată, dacă te uiți în jur, dacă te uiți, aproape că te poți pierde în ea” și își spune: „Încetează, gândești ca Martin”. Jos se lasă din nou tăcerea.

— E o chestie al naibii de îngrozitoare, spune Jim după o clipă.

— Hristoase, zice Martin.

— La dracu', Marty, nu începe cu ea acum.

— Hristoase, repetă Martin. Uneori, aproape că pot să uit.

— Nu începe cu ea acum. S-a terminat.

Se aude un zgomot când Martin își mută scaunul. Masa scârțâie când își sprijină antebrațele pe ea, probabil aplecându-se în față. Spune:

— Și trebuie doar să te gândești ce-i spui unei fete, ce-i spui despre lume, ce-i spui despre viață. Ce zici?

— Ah, futu-i, Marty. Nu știu.

— Temperatura ar putea să crească în următoarele zeci de ani cu șase grade și nu-s doar „temperaturi în creștere“, e un cataclism. Crezi că putem opri așa ceva? Lumea nu crede nici în obezitate, și asta poate să vadă fiecare într-o nenorocită de oglindă. Oamenii nu pot să aibă grijă de blestematele lor de corpuri. Câți oameni mor pentru că au inima îmbâcsită cu placă de aterom, te gândești? O grămadă. Cât... șaptezeci la sută dintre americani sunt supraponderali? Jumătate din ăștia sunt obezi? Și te gândești... poate persoana asta, americanul ăsta de rând, să aibă grijă de ceva? Nu. La naiba, nu. Așa că lumea naturală, pe care n-o pot vedea de drumurile, și benzinăriile, și școlile și închisorile lor, nenorocita de lume naturală, care e mai importantă și mai frumoasă decât orice a văzut sau a înțeles vreodată americanul ăsta de rând, în toată nenorocita lui de viață, lumea naturală o să moară și noi o s-o lăsăm să moară și n-avem cum s-o salvăm. Futu-i.

— Optimism?

— Optimism, pe dracu'! spune Martin. Întrebi câteodată, întrebi pe cineva ce va face dacă vine sfârșitul. Te duci și-i întrebi, și printre cei pe care-i întrebi o să fie un eșantion care o să-ți spună c-o să moară pur și simplu, și, dintre cei care n-o spun, o s-o creadă și mai mulți. Oamenii se mulțumesc să trăiască, dacă viața e simplă. Dacă încetează să mai fie simplă... mă rog.

Tăcere. Stau o vreme și apoi se aude Martin scrâșnind, cu glasul aspru și scăzut, trecându-și unghiile peste suprafața de lemn:

— Păi, îți zic eu ce vrea de fapt să spună întrebarea aia... ce-o să faci când lucrurile devin dificile? Și viața o să fie dificilă. Viața o să devină dificilă și dacă spui că n-o să

te lupti pentru ea... mă rog. Ce comunicare poți să ai cu asemenea oameni? Nu poate să existe niciuna. Viața lor e o prefăcătorie doar de ochii lumii, pretinsa lor putere e perfidie, o minciună socială, și să-i consideri oameni e fetișism. Așa încât, despre ce fel de optimism poate fi vorba? N-o să lupte pentru ei înșiși — crezi că o să lupte pentru o lume care e în afara lor? O lume dificil de imaginat, dificil de înțeles? N-au limbajul necesar ca s-o înțeleagă măcar. Nu văd nicio frumusețe în ea. Și știi care-i dovada? Vine sfârșitul. Și uită-te la noi — așteptând, cu sculele în mână.

— Mă rog, futu-i, Marty.

— Știi ce cred? N-a vrut să facă niciun al naibii de efort! A devenit prea al dracului de greu, și durerile de cap erau prea puternice și a renunțat.

— Nu începe cu asta, spune Jim.

— De ce nu?

— Ai spus-o chiar tu, poate să se întâmple orice. Ar fi putut fi orice chestie, la întâmplare. N-a fost ceva ce a vrut ea să se întâmple. Doar știi.

— La dracu', nu știu nici pe naiba.

— Hai să nu vorbim despre ea.

— Presupun că nu e ceva ce să știe toată lumea, spune Martin, dar ajungi să te întrebi.

— A fost un accident și, dacă n-a fost, nu văd ce importanță are.

— Are.

— Nu, Marty, nu cred.

— Ești băiat bun, pentru un găozar.

— Nu-s găozar.

— Dacă ești un poponar republican, căruia îi e silă de el însuși, nu înseamnă că ești mai puțin poponar, Jim.

Înseamnă că ești poponar, și mai ești și un nemernic orb, care se amăgește singur.

— Mare minune că n-ai mai mulți prieteni.

Turtle așteaptă să audă și altceva, dar nu mai urmează nimic și se târăște înapoi de pe palier, se ridică și intră în liniște în dormitorul ei, mușcându-și degetele. Se întinde și privește pătratul de lumină aruncat de lună pe podea, prin fereastră. „Nu știi ce-ai auzit, nu știi, așa că nu, și nu știi ce-au vrut să spună, așa că nu, Turtle, nu!” își zice.

Zece

Abia se crapă de ziuă. Lujerii lungi și umezi de păiuș roșu se apleacă deasupra ei. Turtle stă întinsă, privind prin luneta puștii. Cu fața aproape de armă, îi simte mirosul de vaselină și reziduu de praf de pușcă. În jurul ei, pajiștea e încărcată de rouă, iar în josul dealului se răsucesc fuioare de ceață. Pe măsură ce se încălzește, tulpinile lungi, îngreunate de rouă se îndreaptă brusc și sar în sus, cu semințele din vârf săltând. Încă nu sunt nori pe cer, cu excepția unui altocumulus lenticular îndepărtat, pe care vântul îl deșiră jucăuș în fâșii. Turtle își fixează distanța și rămâne întinsă, cu obrazul lipit de patul armei. Ținta puștii, așezată pe suportul ei, pare foarte departe. „Sub nicio formă n-o să nimeresc. Nici n-am motive s-o fac. La 500 de metri, te ridici și pleci. Pun pariu că mulți cred că pot să nimerescă de la 500 de metri și pun pariu că foarte puțini sunt cei care pot. Așa că ridică-te, pleacă și riscă”, își zice ea. „Dar presupun că nu merge întotdeauna”, se gândește. Reduce iluminarea, reticulul trecând de la linii laser roșii la negru. Apasă pe trăgaci. Arma azvârle cartușul fierbinte în iarbă. Ținta scoate un *bang* și se leagănă sălbatic pe suport, Turtle rânjind de norocul

pe care l-a avut, să nimerească ținta din prima încercare. Trage din nou, ținta scoate un *bang* și se leagănă, iar ea așteaptă să cadă și trage din nou, iar ținta oscilează, revenind în poziție, în timp ce Turtle zâmbeste, iar tuburile .308 fumează cuibărite în iarba umedă. Din spatele ei, un râs chicotit. Se întoarce. Martin înaintează pe câmp, cu blugii umeziți pe fluierul piciorului și cu o bere la piept. Vine și se întinde lângă ea.

— Futu-i, zice el cu o plăcere înăbușită, clătinând din cap, atingându-și gânditor buzele uscate și privind obiectul din toate unghiurile, gata să vorbească despre el, dar nevorbind despre el, o clipă în care lucrurile pe care le voia s-au împlinit și uite, dimpreună cu ele, toate îndoielile, tot efortul pentru a ajunge aici, toată investiția, iar Turtle poate vedea întristarea momentului.

— Futu-i, spune el, îndreptându-și privirea în josul curburii dealului, dincolo de linia soarelui, spre locul unde valurile strălucitoare se ridică și înving prundișul nevăzut.

— Cum a murit? întreabă Turtle.

Martin se întoarce spre ea, cu privirea pierdută.

— Cum a murit?

Clatină din cap, cu întrebări mute și mirate despre ea, despre moment, despre ținta din poligon, ducându-și vârful degetului la buze.

— Nu știi? Cum să nu știi? Am impresia că ți-am spus de o sută de ori. De o mie de ori.

— Nu, spune Turtle.

— Futu-i.

Se oprește, gândindu-se.

— Serios?

— N-am auzit niciodată.

— Futu-i, uite, zice el și face un semn cu mâna, ca să scoată în evidență neseriozitatea întregii chestiuni.

Îndoaie o tulpină verde, începe să-i smulgă spiculețele, iar hoaspele i se despică umede pe degete. În cele din urmă, spune:

— Păi, s-a scufundat după urechi-de-mare și nu s-a mai întors.

— Serios? întreabă Turtle.

— Chiar acolo. Buckhorn Bay.

Arată cu capul înspre stația de autobuz, ocean și stâncile negre, mărginite de diguri.

— A plecat singură, dimineața devreme. Era o zi frumoasă. Nu erau valuri mari. Pe la prânz, am coborât pe plajă și i-am găsit barca. Am înotat până la ea. Dispăruse.

— Ce i s-a întâmplat?

Martin își cercetează falca.

— S-a scufundat și n-a mai urcat niciodată la suprafață?

— Da.

— Putea să fie un rechin?

— Putea să fie orice.

Martin soarbe din sticla de bere, înclinând-o cu dificultate.

— Îmi pare rău, Bobiță. Dacă tot trebuia să fie unul dintre noi, ar fi trebuit să fiu eu. Aș vrea să fi fost eu. Ea era tot ce aveam. Mă rog. Nu totul.

Se ridică și pleacă. Turtle își lasă fața în iarbă. Apoi se silește să se ridice, pune magazia de rezervă în buzunarul de la spate și o ia pe urmele lui Martin, spre casă. Urcă treptele verandei împreună, iar el aruncă sticla de bere în iarbă. Turtle se duce la frigider și scoate o Red Seal, pe care i-o aruncă pe sub mână, pe deasupra blatului, iar Martin o prinde și o deschide pe marginea mobilei. Turtle

ține ușa frigiderului deschisă, spărgându-și ouă direct în gură, termină cartonul și-l aruncă. Așteaptă amândoi în tăcere. Martin îi întinde berea. Turtle bea din sticlă și se lovește cu palma peste gură.

— E vremea să mergem?

— Nu-i nevoie să mă duci.

— Știu, Bobiță. Știu.

Turtle încuviințează. Merg împreună. Așteaptă în refugiul pavat cu pietriș.

— Nu-i nevoie să aștepți, tati.

— Uită-te la javra aia nenorocită și mare de ocean, Bobiță.

Cormoranii stau pe stâncile albite, cu aripile întinse și fața întoarsă spre soare. Prin puțul de aerisire de pe insula Buckhorn se ridică spuma valurilor.

— N-are absolut niciun sens, spune el, iar Turtle nu știe de ce ar avea vreun sens, sau de ce ar trebui să cauți un sens, și nu înțelege de ce ai vrea să fie altfel decât este, sau de ce ai vrea să fie vorba despre tine.

Pur și simplu e acolo, iar asta a fost dintotdeauna de-ajuns pentru ea. Autobuzul vine găfâind de după curbă și oprește în refugiul cu pietriș, deschizând ușile cu izolație de cauciuc, iar Martin o salută pe șoferiță cu berea, și Margery se uită drept în față, la drum. Turtle se duce până la scaunele de vinilin verde și nu se uită nimeni la ea, iar ea nu se uită la nimeni.

Nu așteaptă ca autobuzul să ajungă la gimnaziu. În loc de asta, Turtle se ridică odată cu elevii de la liceu și coboară când autobuzul face prima oprire în oraș. Traversează dealul și se îndreaptă spre promontoriu. Nu știe încotro merge, știe doar că nu se poate duce la școală și că nimic nu e în regulă în viața ei și că trebuie să plece

și să-și limpezească mintea. Ce vrea, mai mult ca orice, este să se rătăcească din nou pe pantele noroioase de deasupra Albionului. O alergătoare care vine din sens opus se oprește în fața lui Turtle, își sprijină o mână pe genunchi și-și scoate ochelarii de soare cu cealaltă, apoi își șterge transpirația de pe frunte cu dosul încheieturii. E Anna, care încearcă să-și recapete suflarea, îmbrăcată într-un șort de alergare roz și un maiou albastru, cu părul negru strâns într-o coadă de cal.

— Julia? Ce cauți aici? întreabă ea.

— Ah, rahat! spune Turtle.

— Julia? repetă Anna, surprinsă.

— Ah, futu-i! zice Turtle.

— Ești bine?

— Ce cauți aici? întreabă Turtle.

— Alerg, răspunde Anna.

— Dar n-ar trebui să fii la școală?

— Dar tu? ripostează Anna. N-am ore până la 12:30. Dar tu ar trebui să fii acum la ora de matematică a lui Joan Carlson. Așa e?

— Mda, spune Turtle.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Anna.

— Nimic... sunt bine, răspunde Turtle.

— E totul în regulă? întreabă Anna, venind mai aproape și uitându-se cu atenție la ea.

— Măcar o singură dată, la naiba, lucrurile ar putea să meargă bine! spune Turtle.

— Cum?

— De ce să mă duc la școală? întreabă Turtle. De ce ar trebui să merg?

— Cum? întreabă Anna.

— De ce să mă duc? Am trecut măcar vreunul dintre testele astea ale tale cu curu-n sus, idioate și nenorocite? Mă iei deoparte și te ții după mine cu „Ah, Julia, de ce n-ai trecut testul?“, dar nu-i al dracului de evident de ce n-am trecut testul? Ce te aștepti să zic? Mă pui să te mint. Nu-mi place să mint. Cred că există motive serioase să nu minți și nu-mi place că asta trebuie să fac la ora ta. Trebuie să plec și, bineînțeles, dau peste tine... „Ah, de ce nu ești la școală, Julia?“. Du-te naibii, javră șuie ce ești tu! Sunt de rahat la școală pentru că nu sunt bună de nimic, Anna! De-aia! Țsta e răspunsul meu pentru tine.

Ridică mâinile a neputință și le lasă apoi să cadă.

— Am încercat și am tot încercat, și am tot încercat, și dau greș și asta e tot ce-o să fac vreodată.

Anna rămâne pe loc, suflând încă greu, cu mâinile în solduri. Turtle simte mirosul celeilalte femei, o mireasmă sănătoasă și asudată, de alergătoare cu maioul lipit de abdomenul ud. Își șterge iar fața, gâfâind și părând să se gândească la ce aude.

— Julia, de ce crezi așa ceva? Întreabă.

— Bineînțeles, spune Turtle, bineînțeles! Bineînțeles că asta-i tot ce ai tu de spus. Urăsc întrebările astea. De ce cred asta? Pentru că e adevărat. E așa de evident adevărat, așa de limpede, că nu înțeleg de ce mai întreb. Întrebi doar pentru că n-ai nimic de oferit, în afara întrebărilor deschise, ceea ce nu înseamnă predare, ceea ce nu ajută. De ce cred asta? O cred pentru că e adevărat. Știi că e adevărat.

— Chiar crezi că e adevărat?

— Ah, futu-i Dumnezeii mă-sii, spune Turtle. Ce-i cu tine?

Anna roșește până-n albul ochilor. Până și urechile i se fac rozalii. Se uită într-o parte, către ocean, cu gura deschisă, de parcă ar fi primit o lovitură. Din coada de cal strânsă și ridicată i-au scăpat șuvițe de păr, iar de vârfurile lor atârnă picături de apă.

— Julia, e drept. Am dat-o în bară; mi-ai spus ce nu-ți place și eu exact asta am făcut.

Drumul pleacă din oraș, unde se pot vedea clădirile albe, scunde, cu acoperișuri în pantă, acoperite cu șindrila și olane roșcate, și turnurile de apă devenite maroniu-închis odată cu trecerea vremii. Vizavi de oraș, o întindere de prerie litorală, până la îngrăditura de arbuști *baccharis*¹, chiparoși aplecați și neîngrijiți, ocean, stâncile sterpe și acoperite de o numeroasă adunare de păsări. Anna răsuflă adânc, nu pare să știe ce să spună. Turtle se uită la ea, simțind că parcă nu poate să expire, cu pieptul umflat și strâns. E pregătită s-o vadă pe Anna dând-o în bară, iar Anna pare să se adune și să-și spună: „N-o da în bară, Anna”. „Am încurcat-o. Am spus prea multe și sunt așa de terminată, că nici măcar nu e distractiv, și am distrus totul, iar acum sigur o să sune la Protecția Copilului”, își zice Turtle.

— Julia, știi ce cred eu? Întreabă Anna.

Turtle își mută privirea, stânjenită, iar Anna continuă, roșind:

¹ *Baccharis* (l.) *Bacaris*, fam. *Compositae*. Gen originar din America, circa 420 specii erbacee, perene, arbuști sub formă de tufe sau semitufe. Flori numeroase dispuse în capitule mici, reunite în panicule sau ciorchini, la subsuoara frunzei sau terminale. Frunze, de obicei alterne, rareori opuse, dentate și lipicioase. Fruct plat, de obicei cu 10 muchii, papus cu peri lungi. (*Dicționar dendrofloricol*, Milea Preda, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989).

— Asta a fost o întrebare retorică, nu era o întrebare adevărată. Ce vreau să spun, Julia, e că orice ai crede tu că e în capul meu nu-i adevărat. Aici a fost o problemă de comunicare. Mă uit la tine în fiecare zi și știu că ești isteță. Știu că nu spui ce gândești și că nu pui suflet în ce faci, și de-asta ai probleme... dar nu înseamnă că ești proastă. Înseamnă că, la ore cel puțin, ești agitată și timidă.

— N-ai de unde să știi, spune Turtle. Nu sunt bună la asta. Nu sunt bună la nimic din toate astea. Nu pot s-o fac. E ca și cum ai spune că sunt bună la matematică, dar nu pot să fac calcule. Nu sunt isteță, Anna.

— Dacă ai da dovadă de ceva îndrăzneală la materia aia...

— Am îndrăzneală, spune Turtle.

— Nu asta voiam să spun, răspunde repede Anna, am greșit, nu îndrăzneală voiam să spun.

Se uită împrejur, dând un pic ochii peste cap, nemulțumită de ea însăși, iar Turtle se uită uluită și se gândește: „Își dă ochii peste cap pentru că sunt așa de enervantă și de proastă sau pentru că vrea să meargă bine chestia asta, și e încurcată că a făcut o greșală?”. Turtle nu știe.

— Julia, ascultă-mă, vii la școală, stai acolo și te holbezi pe fereastră, urmează Anna. Nu ești atentă. Nu înveți. N-ai prieteni, nu te simți în siguranță, ajungi la prima întrebare din testul ăla, apoi ai senzația că nu știi și nu faci niciun efort, te oprești acolo și te gândești. „Nu știu” și stai acolo, detestându-te pe tine însăși, așa se vede. Asta-i teoria mea. Dar cred că în jumătate din timp, sau mai mult de-atât, tu știi răspunsul și l-ai ști și mai bine dacă ai învăța, și ai fi în stare să completezi testele alea

dacă ai face efortul să depășești momentul ăla de spaimă. Îmi spui că te-ai străduit din răputeri și că ai încercat, dar nu-i adevărat...

Se oprește, știind că a spus ceva greșit.

Turtle rămâne pe loc, neștiind ce să spună.

— Îmi pare rău că am spus asta, ce voiam să zic e că...

— Știi ce-ai vrut să spui, zice Turtle.

— Păi, nu asta voiam să spun, urmează Anna, n-a ieșit cum trebuie... vreau doar să spun că, dacă încerci, poți să te descurci. Trebuie doar să pui un pic de îndrăzneală.

— Așa crezi tu?

— O să te descurci bine. Încearcă doar.

— Chiar încerc.

— Ba nu, spune Anna, și imediat își mușcă buza. Fir-ar să fie! Vreau să zic...

— Nu, e în regulă, răspunde Turtle.

— Nu-i în regulă, îmi pare rău, Julia... Iisuse, nu-i ziua mea bună! Ce voiam să zic e că trebuie să te implici, și nu să te lași învinsă sau înstrăinată. Deoarece eu cred că vii la școală și crezi că nu ești bună, așa că într-adevăr nu ești bună la școală. Dar nu-i adevărat că nu ești bună la școală.

Anna se întinde dintr-un impuls și apucă mâinile lui Turtle.

— Doar încearcă, spune ea, ținând-o în continuare de mâini. Doar încearcă.

— Bine, răspunde Turtle.

Instinctiv, Anna îi dă drumul.

— Îmi pare rău, spune.

— E în regulă.

— Îmi pare rău, repetă Anna. N-ar trebui să-i ating pe elevi.

— Ești o javră! Știi?

Anna pare mai îndurerată decât și-ar fi putut imagina Turtle că e posibil. Fața ei se întunecă, iar fetei îi pare îngrozitor de rău.

— Mda, spune Anna. Ei bine, tu îmi plăci mult, Julia.

— Pot să te întreb ceva?

Anna se duce spre una dintre grinzile impregnate, care mărginesc drumul. Se așază. Își pune coatele pe genunchi. Privește spre prerie.

— Ce anume?

— Știi dacă pot să aduc un elev de liceu la banchet?

— Cum?

— Pot să aduc un elev de liceu la banchet?

— Sigur, spune Anna. Trebuie să aibă sub 17 ani, iar tu trebuie să ai acordul părinților.

— E un băiat cu care aș vrea să vin la banchet, spune Turtle.

Se apleacă și culege un fir de măcrișor, pe care-l bagă în gură. E acrișor și se aude crăntănind.

— Cine e?

— Am nevoie doar de o hârtie semnată de tata?

— Da, spune Anna.

Se uită cu mare atenție la Turtle.

— Crezi că tata mă bate, spune Turtle.

— Îmi fac griji pentru tine. Prezinți o mulțime de indicii clasice. Vigilență. Izolare. Misoginism.

— Ce e misoginismul?

— Ura față de femei.

— Nu mă bate, spune Turtle.

Se uită la Anna, ca să vadă dacă o crede, iar pentru că ea însăși crede, nu poate suporta ideea că există pe lume oameni care cred altceva.

— Știi că mama mea a murit?

— Da.

— A murit și bănuiesc că el nu și-a mai revenit după aceea.

Anna se uită atent la ea. Turtle își zice: „Nu pot să-mi aduc aminte de niciun moment în care să-mi fi făcut vreun rău”, și chiar nu poate. „Și ce-a fost cu cuțitul ăla?”, se gândește ea. Apoi își zice: „N-a fost nimic și nici cuțitul n-a fost nimic, e doar un cuțit și n-are nicio legătură cu felul cum are grijă de tine și cu ce o să fii când o să te faci mare”.

— Știu cum e el, spune Turtle. Încă suferă. Suferă destul de rău. Dar nu m-a pocnit niciodată.

— Bine, spune Anna.

— Știu că tu crezi că mi-a făcut rău, spune Turtle, și mi-e greu să vorbesc cu tine, pentru că știu că asta crezi.

„Nu știu dacă moartea mamei m-a durut”, se gândește Turtle. „Dacă m-a durut, nu pot să-mi dau seama și nu pot să simt pierderea. Nu mi-e dor de ea, n-o vreau înapoi și nu pot să simt nimic în legătură cu asta, absolut nimic, și, dacă mă doare, e pentru că Martin mi-a făcut rău, dar aproape pot crede că de vină e tragedia, și nu cruzimea lui”, își spune ea. „Deformezi ceea ce ești tu de fapt și, odată ce începi să minți, o să tot minți și o să începi să vezi lucrurile cum îți convine și, odată ce ai ajuns acolo, e greu să te întorci. Așa spune mereu bunicul. Poate că începi să sucești lucrurile, poate că n-o să le mai descurci niciodată. Poate că e ca auzul, nu mai revine și în fiecare zi îți rămâne tot mai puțin”, se gândește ea.

Anna o privește foarte atent, iar Turtle își dă seama că e aproape ca și cum ar spune adevărul și că Anna nu prea știe ce să zică. Anna se pricepe să se uite la o fată și

s-o evalueze, dar Turtle aproape că și-a scos din minte toată povestea și e ca și cum ar fi adevărat, iar faptul că e adevărat e surprinzător pentru Anna. Adevărul și felul cum l-a spus.

— Ah, Julia. Îmi pare foarte rău să aud așa ceva. Trebuie să fie îngrozitor de greu.

— M-am gândit că trebuie să știi.

— Julia, ești uluitoare.

Turtle nu spune nimic.

— Ești o fată neobișnuită, știi? continuă Anna. Ai o minte neobișnuită. Bine, bine, Julia, e drept; e drept și ar fi supărător să ai de-a face cu cineva suspicios. Ești așa de incredibil de isteată! Îmi dau seama că-l iubești pe tatăl tău și că ar fi supărător ca cineva să aibă suspiciuni, și vreau să fii în stare să vorbești cu mine, și vreau să fiu în stare să fiu profesoara ta. Așa că te înțeleg, înțeleg și că tatăl tău e îndurerat și că situația e dificilă acasă, dar nu e nimic reprobabil. Înțeleg și respect asta. Dar hai să-ți spun...

— Nu.

— Lasă-mă să vorbesc, insistă Anna.

— Nu spune nimic.

— Dacă vreodată lucrurile degenerază, o să fiu alături de tine. Mă suni, sau vii la mine, la orice oră din zi ori din noapte. Mă suni de oriunde, și eu vin și te iau, fără nicio întrebare. În regulă? Și poți să stai cu mine cât ai nevoie, și nici măcar n-o să pun întrebări, până nu începi tu să vorbești, bine?

— Nu mă ascuți, spune Turtle. Așa ceva n-o să se întâmple niciodată.

— Sper că nu, răspunde Anna, dar o să fiu alături de tine. Mă înțelegi, nu?

— Eu te înțeleg, spune Turtle. Tu mă înțelegi?

— Te înțeleg și cred că spui adevărul. Dar dacă, din neștiut ce motiv, m-ai mințit, dacă ai avut senzația că a trebuit să mă minți, nu trebuie să te simți jenată. Tot mă poți suna, și n-o să am o părere mai proastă despre tine.

„Javră bănuitoare ce ești tu! Ce ți-am spus e adevărat, totul e adevărat, chiar și eu cred că e adevărat“, se gândește Turtle și, spunându-și asta, îi zâmbește Annei, se simte zâmbind cu afecțiune, așa cum simte întotdeauna afecțiune pentru oamenii cu care nu-i e ușor să aibă de-a face, zâmbește și își trosnește degetele, iar Anna repetă:

— Te înțeleg.

Se oprește pentru o clipă, apoi privește din nou pieziș spre Turtle și spune:

— Zi sau noapte, și o să mă ocup eu, Julia.

Turtle stă acolo, urând-o pe femeia din fața ei, gândindu-se: „Javră ce ești!“, dar zâmbind, conștientă de expresia urâtă de pe propria față îngustă, de javră.

— Vrei să te duc cu mașina la școală? întreabă Anna.

Turtle privește în jur, stânjenită.

— Da, răspunde ea.

Merg împreună în liniște. Bate vântul, iar rafalele culcă într-o parte și într-alta iarba și măcrișelul. Mașina Annei e un Saturn albastru, cu suport de caiac și cu un caiac deasupra, iar oglinda laterală din partea pasagerului e prinsă cu bandă adezivă. Pe plafonul mașinii e așezat un bățlan albastru mare, înalt de peste un metru, albastru-cenușiu, cu pieptul zburliț și aripi curate, cu pene ca niște eleroane. Când le vede, își ia zborul, ridicându-se în aer și plutind de-a lungul promontoriului.

Anna se urcă prima, face ceva ca să-i descuiе ușa lui Turtle, iar Turtle trebuie să ridice de pe scaunul

pasagerului o strecurătoare cu struguri negri, în timp ce Anna mută teancuri de cărți și hârtii, după care Turtle se urcă și închide ușa, dar aceasta nu se blochează. Anna ia o coardă elastică prinsă de podea și o întinde peste picioarele lui Turtle, până la un șurub cu ureche fixat de ușă. De oglinda retrovizoare atarnă amulete de piatră învelite în iarbă și piele neargăsită, care se ciocnesc unele de altele. Locurile din față sunt acoperite cu prosoape de plajă. Bancheta din spate e lăsată și acoperită cu folie de plastic, iar deasupra e un costum de înot aproape uscat, așezat peste niște grămăjoare de nisip negru. Anna încearcă de câteva ori contactul, până pornește motorul. Apoi bagă în marșarier, apăsând cu putere schimbătorul de viteze, după care așteaptă.

— Ce se întâmplă? întreabă Turtle.

Aude roțițele zimțate angrenându-se, iar mașina se smucește și se hurducă înapoi. Anna bagă în viteză și înaintează greoi prin parcare plină de gropi, mașina trosnind și zdruncinându-se cu zgomote neașteptate ale motorului. Anna o ia pe Little Lake și oprește în parcare profesorilor. Rămân împreună în mașină o clipă, Turtle cu strecurătoarea cu struguri în brațe. Se uită prin mașină. Se gândește: „Seamănă puțin cu o casă neglijată” și apoi își zice: „În mașina asta mă simt ca acasă, fiindcă mașina asta pare locuită, doar că nu sunt sigură care e senzația într-o casă”. „Ce chestie ciudată, nu-i așa? Îmi plac lucrurile îngrijite bine și cu atenție, dar asta-i altceva”, se gândește ea. „Ce înseamnă să nu renunți la mașină multă vreme după ce s-a dezmembrat?”, se întreabă, adăugând: „Și asta îmi place”. În cele din urmă, Anna spune:

— Păi, nu mă bucur că ai chiulit de la oră, dar mă bucur că am ajuns să purtăm discuția asta.

Turtle își strânge buzele și ridică privirea spre Anna. Profesoara își strânge mâinile în jurul volanului, le desface, le strânge din nou.

— Ce-i? întreabă Turtle.

Sună de pauză, iar ușile se deschid larg și încep să se reverse copiii. De aici, Turtle nu poate să vadă uniforme, dar își imaginează elevii aruncându-și ghiozdanele de pe umeri, așezându-se să-și mănânce pachetul și discutând. Alții se îndreaptă spre bibliotecă sau spre câmp, sau spre terenurile de baschet.

— Haide, spune Anna, e pauza ta.

— Ce-i? întreabă din nou Turtle.

Anna oftează. Se uită la Turtle și spune:

— E o tâmpenie. Dar știi că Rilke e hărțuită?

Turtle încuviințează.

— E nou-venită în districtul nostru și e un fel de știe-tot, și cam lingușitoare.

Anna oftează din nou, iar Turtle o privește. E puțin șocant să te gândești că tot ce văd elevii pot vedea și profesorii.

— Uneori, nu-i nevoie decât de cineva care să spună: „Hei, nu-i mișto“, zice Anna.

Turtle o privește din cap până în picioare, sceptică. Anna își mută privirea, apoi se uită din nou la Turtle și spune:

— Mă pune pe gânduri, pentru că, dacă ai putea... știi tu, dacă ai putea îndrăzni să-i fii alături, uneori, și să zici ceva de genul: „Hei, încetați“... Fetele astea sunt niște lașe. Nu știi dacă ai stat vreodată de vorbă cu colegii tăi. Nu cred că-ți pasă de ei, dar ei te respectă, Julia. E ceva legat de tine. Știu că n-ai prieteni, nu prieteni adevărați, dar ei știu de tine. E vorba de atitudinea ta. Ai ceva, un

fel de... nu ești genul de fată pe care să încerce s-o intimideze cineva. Ai o prestanță, cred. Probabil că poți opri toate astea doar cu o vorbă. Și ai nevoie de ajutor la ortografie, iar Rilke poate să te ajute. Ar putea fi o ocazie.

Se uită din nou la Turtle.

Turtle n-are nimic de zis.

În seara aceea, Turtle stă cu picioarele încrucișate și cu pușca AR-10 desfăcută în față și pârghia închizătorului scoasă din țeavă, strălucind roșiatic în lumina focului, fără închizător, și came și cui perculator. A turnat solventul de carbon într-un pahar de whisky. Nici nu se poate deosebi de whisky. Turtle înmoaie cărpa în el, gândindu-se: „Și dacă Anna are dreptate și mi-e frică să dau greș?”. „E ciudat că Anna îmi spune ce mi-a spus Martin — că mi-e teamă să dau greș și, din cauza asta, mi-e prea frică să încerc? E ciudat că amândoi văd la mine același lucru, ezitarea, îndoiala de sine care mă paralizează?”, se întreabă ea. „Ești sortită să faci greșeli și, dacă nu ești dispusă să faci greșeli, o să fii veșnic ostatică la începutul unui lucru, trebuie să încetezi să te mai temi, Turtle. Trebuie să te obișnuiești să fii rapidă și cumpătată, altfel, într-o bună zi, ezitarea o să ți-o tragă”, își zice.

A doua zi dimineată, coboară scările și se duce în bucătărie, unde-și sparge ouă direct în gură și, când apare Martin pe coridor, încheindu-și cămașa, îi aruncă o bere peste blat. El o prinde, o fixează pe marginea mobilei și o deschide cu zgomot.

— Nu-i nevoie să vii cu mine, spune ea.

Martin bea, expiră și apoi duce sticla în dreptul inimii.

— Toate bune la școală?

Ea sparge un ou, îi varsă conținutul în gură și aruncă la coș coaja.

La ora de studiu, cu domnul Krebs, atinge cu un cui perculator literele cuvintelor din vocabular, răsucind cuiul între degetul mare și arătător. În spatele ei, Rilke poartă haina ei roșie London Fog, deși e prea cald pentru ea. În fața ei e Elise, care se apleacă să discute cu Sadie, ambele numai păr blond și luciu de buze de culoarea cireșelor, numai priviri ironice și blugi brodați și maieuri asortate, al Elisei, roșu, al lui Sadie, albastru, iar Elise spune:

— E așa o javră! Adică, pe bune, așa o ja-vră! Și, dacă aveai nevoie de motive, în primul rând, taică-său e polițai, iar în al doilea rând, numele ei ar trebui să se pronunțe Rilkey, și în al treilea rând își face părul cu, știi, miere și, știi, ulei de jojoba. Nici nu pot...

Turtle așteaptă să audă ce nici nu poate Elise... dar acolo s-a încheiat ideea. Elise nici nu poate. Turtle se simte pierdută. Mai mult decât orice, pierdută și nepăsătoare, parcă s-ar uita la o propoziție din vocabular care n-are nicio noimă: „Rilke își face părul cu ulei de jojoba și Elise *nici* nu poate”. Turtle se întreabă: „Ce-i o jojoba? Vreun fel de balenă?” Elise scrie numele lui Rilke pe un bilet și spune:

— Și-i umflă. Pur și simplu îți dai seama că și-i umflă. Adică maică-sa i-a cumpărat sutienul ăla push-up ca s-o placă băieții, pentru că maică-sa nu înțelege că n-o place nimeni și că toată lumea vede ce false și urâte sunt țâțele ei false și umflate — împăturește bilețelul, apăsându-l cu unghia, dându-se cu ruj și lipindu-și buzele de el, în batjocură și cu încântare — și se învârte peste tot cu sutienul ei umflat, scos în față, de parcă ar fi o prințesă. Dar le-am văzut. Nu-s nimic. Sunt triste. Sunt niște țâțișoare

mititele de bebeluș, zbârcite și scârboase, cu fire de păr negre în jurul sfârcurilor.

Sadie râde necontrolat, cu mâinile la gură.

— Îți dai seama că stă trează noaptea și plânge pentru că lumea e așa de rea cu ea la școală, și probabil că-și piaptăna cu ulei de jojoba perii de pe sfârcuri, ca să fie mătăsoși când o suga Anna.

Turtle are Sig Sauerul la spate, și din cauza asta poartă cămașa de flanelă. Biletul e ținut între două degete ca o țigară și trece din mână în mână până în fundul clasei, unde Rilke îl despătorește, se apleacă peste el și citește. Se apleacă din ce în ce mai tare în față și nu scoate niciun sunet. Poartă haina aia, se gândește Turtle, pentru că e stânjenită.

În după-amiaza aceea, Turtle stă pe ultima treaptă a verandei, cu camera puștii deschisă și fumegând, cu ținte de carton înfipite în curte, la distanță unele de altele, fiecare cu câte un snop de alice în ea, iar Martin șade în fotoliul lui de lemn.

— Aș vrea să mă duc la banchet, spune Turtle.

Martin își freacă degetul mare de falcă, uitându-se la ea.

— Aș vrea să mergem să cumpărăm o rochie, adaugă ea.

Se uită la el și se gândește: „Sper că înțelegi ce avem noi doi, noi doi, cei de-aici, de pe dealul ăsta, și sper că asta îți ajunge, sper că îți ajunge, fiindcă pentru mine e totul“.

Martin nu spune nimic, iar Turtle pune arma pe balustradă și iese în curte. Strânge țintele de carton și le duce înapoi pe verandă. Se apleacă peste ele și măsoară dispersia alicelor cu o ruletă, notând focurile într-un caiet, dispersia și distanța în intervale de câte cinci metri.

Martin o privește cu o carte deschisă în brațe. Când termină de scris numerele, strânge caietul și pușca, se duce înăuntru și urcă în camera ei. Închide ușa și se reazemă de ea. Scoate tricoul lui Jacob și-l întinde pe dușumea. „Nu-i nimic“, își zice, „decât lucrul în sine“. Pe ici, pe colo, materialul s-a întărit din cauza noroiului uscat și miroase a fructe de pădure cu frunze verzi, și miroase și a Jacob, iar ea își spune: „Sunt concentrată asupra intenției și scopului meu“, dar nu știe nici jumătate din ce face, sau de ce face, și nu-și cunoaște propria minte.

Turtle visează eșecul. Eșecul și arma automată declanșându-se în mâna ei, și senzația aceea, smucitura aceea, o zguduie și o trezește, și stă în capul oaselor în pat, dreaptă, în tăcere, răsuflând greu și ascultând un țârâit îndepărtat, sunetul celulelor ei auditive murind. Casa miroase a lemn umed și a eucalipt. Sacul de dormit e șifonat și transpirat, pe alocuri înnegrit de vaselină. Așteaptă, lăsându-se încet și fără zgomot înapoi pe platformă. Martin deschide ușa și ea are grijă să nu se miște. Luna proiectează pe podea dreptunghiul ferestrei.

Martin vine s-o ridice, cu mâinile bătătorite și uscate, iar ea se răsucește în strânsoarea lui, scoțând un sunet ca un miorlăit discret, iar el o prinde și o trage din sacul de dormit, dându-i drumul pe podea, și rămâne întinsă acolo. O clipă, nu spune nimic, n-o atinge și nu se întinde spre ea, dar îngenunchează alături, în întineric.

Îl simte cum îi supraestimează și interpretează greșit rezistența, așa cum a mai făcut-o, deducând prea multe, dar ea rămâne mută din motive respingătoare și necutate, gândindu-se: „Lasă-l atunci să deducă prea multe, lasă-l să creadă că e ceva mai profund decât e în realitate“. Stă nemișcată, privind cum se întinde podeaua,

cu lumina lunii proiectată prin fereastră și lumina slabă a focului care intră pe ușă. Martin se ridică și traversează camera, oprindu-se în fața ferestrei și privind afară, la dealul întunecat.

Nu știe nici ea ce e în neregulă cu propria persoană, dar o simte și n-o să accepte că nu știe de unde vine sentimentul sau dacă e corect, așa că stă în continuare mută și nemișcată, încă simțind o nemulțumire pe care n-o poate articula, care nici măcar nu-i încape în minte. Își dorește să-i poată spune Annei că nu el a făcut-o să fie așa. Nu el a făcut-o să fie temătoare, și izolată și să urască fetele.

— Ce-i asta? întreabă Martin întorcându-se, lăsându-se într-un genunchi și dându-i părul după ureche. Ce-i asta?

Turtle scrâșnește din dinți.

— Haide, spune el, cu glasul periculos de nerăbdător, ceea ce-i întărește hotărârea. Vorbește cu mine, spune el, încă în genunchi.

Turtle stă nemișcată.

— Bobiță, spune el, nu te juca așa cu mine.

Cum ea nu răspunde, se ridică și se duce spre patul ei. Armele ei, în cuie pe pereți. Păturile ei de lână frumos împăturite. Sacul de dormit cu fermoarul deschis. Martin ridică sacul de dormit și fiecare pătură, cântărindu-le în mâini. Ocolește patul și se așază la picioarele lui. Deschide cufărul. Turtle se ridică neliniștită.

— Ahh, spune el, strângând din buze, până devin o linie subțire.

Se apleacă, răscolește prin cufăr și apoi ridică tricoul. Ținându-l de parcă n-ar ști ce e, îl duce la față și-l miroase. Turtle îl privește din locul ei, de pe podea. Martin se ridică și se duce la ușă, ținând tricoul atârnat pe braț

și, pentru o clipă, Turtle nu face nimic. Apoi sare ca arsă și fuge după el, țipând:

— Nu, tati, nu!

Se ține după el până în curtea plină de noroi. Luminele cu senzor de mișcare se aprind, dezvăluind aluviunile duse de șuvoaie de pe alee și bezna de dincolo de ea, iar noroiul îi plescăie printre degetele de la picioare și simte iarba înghețată pe glezne. Tatăl ei se îndreaptă spre butoaiele de 200 de litri unde ard gunoiul, se întinde dincolo de marginea peste care se revarsă apa și scoate un vătrai, cu brațul acoperit de apa cenușie, apoi ține în mâna complet întinsă vătraiul de pe care se scurge apă, cu tricoul încurcat în vârf. În cealaltă mână are un recipient cu butan, stropind tricoul în sus și-n jos, fără să spună absolut nimic, iar Turtle fuge spre el și se aruncă asupra lui, lovindu-l cu pumnii în piept. Martin își depărtează picioarele și rezistă, în timp ce tricoul se îmbibă cu butan. Apoi aprinde bricheta Zippo și apropie flacăra de cârpa albă murdară. Tricoul se aprinde cu un pufăit, iar Turtle se oprește și se uită cum se înnegrește cârpa și cum zboară în aer fărâme carbonizate în jurul lor, prinzând în mână mici tăciuni strălucitori. Zboară vremelnice în spirală și apoi cad, presărând iarba și noroiul și stingându-se în cele din urmă. Tricoul n-a ars complet, iar Martin îl smucește cu dispreț din vârful vătraiului și-l aruncă în apă. Rămâne o clipă la suprafață, apoi se scufundă.

— Ești a mea, spune el și rotește vătraiul împrejur, lovind-o în braț, iar ea se aruncă pe burtă în noroi, simțindu-și brațul stâng amorțit și având senzația că are umărul rupt; încearcă să se ridice, își strecoară o mână sub ea și se saltă, dar Martin își pune bocancul pe șalele ei și o împinge jos.

Ridică vătraiul, iar ea își zice: „Fugi, fugi, Turtle, fugi să-ți salvezi viața!”, dar e ținută locului de bocancul lui și își spune: „Trebuie... trebuie s-o faci”, însă nu se poate mișca, iar Martin îi coboară vătraiul pe dosul coapselor, și ea se smucește și se zbate.

— A mea, spune Martin, cu vocea frângându-se.

Turtle râcăie noroiul, încearcă să se tragă de sub bocancul lui, dar nu reușește. Nu-i poate permite să mai coboare o dată vătraiul peste ea, nu poate. Durerea i se răspândește în tot trupul. E singurul lucru la care se poate gândi și, în mintea ei, repetă iar și iar — nu, nu, nu, nu — și neajutorarea ei e totul, blocându-i tot creierul cu o panică irațională, iar lui nu pare să-i pese, se apleacă peste ea, apăsând cu călcâiul.

— Ești a mea, zice el, jăvruță, ești a mea!

— Te rog, tati, spune ea, încleștându-și mâinile ca pentru rugăciune și zăcând cu fața în noroi, te rog, te rog, nu, te rog, tati, nu!

Nu-i poate vedea bine cu coada ochiului silueta cocoșată și ezitantă, și așteaptă, și se gândește că a terminat, și apoi îl vede ridicând brațul, și teroarea care o cuprinde e ca atunci când muști dintr-un cablu electric alimentat, insuportabilă, iar el o lovește tare cu vătraiul peste coapse, și trupul îi înțepenește și se zvârcolește.

— Te rog, spune.

— Ascultă, Julia Alveston. Ascultă, zice el și împinge vătraiul în față, astfel încât vârful să o atingă sub maxilar, și folosește cârligul ca să-i ridice fața din noroi. Dacă tu crezi că n-am văzut cât ești de diferită. Dacă tu crezi că nu te-am văzut cum dai înapoi. Dacă tu crezi că n-am avut bănuielile mele.

— Nu, spune ea.

— Ești a mea! zice el, aruncând vătraiul în apa leșioasă și îndepărtându-se de ea. Ridică-te, îi spune.

Turtle se străduiește. Își trage o mână sub ea și se ridică într-un genunchi.

— Ridică-te naibii odată! spune el foarte încet.

Turtle nu crede c-o să fie în stare să stea în picioare și apoi se gândește: „Trage-ți picioarele sub tine, Turtle. Trage-le sub tine“. Se ridică, prinzându-se de marginea butoiului cu gunoi, cu degetele încleștate.

— Așa, stai naibii în picioare! îi spune Martin.

Turtle se îndreaptă.

— Treci înapoi în camera ta, spune el, și, dacă mai purtăm vreodată conversația asta, dacă mai văd fie și numai o picătură de ezitare în tine, de îndoială, crede-mă, ți-o trag cu vătraiul ăla.

Turtle începe să meargă șchiopătând. Cu greutate, ajunge până la treptele verandei.

— Și, Bobiță? spune Martin.

Se oprește. Nu e în stare să se întoarcă. Tot ce poate face e să stea în picioare.

— Să nu te mai lași niciodată doborâtă așa. Înțelegi? Nu-mi pasă nici dacă te lovește un nenorocit de camion. Cazi în picioare. Mă auzi, Bobiță?

Turtle încuviințează istovită. Trece prin ușa glisantă de sticlă și pornește pe scări, rezemându-se de perete cu umărul sănătos, scoțând scâncete ușoare de durere. Intră șchiopătând în camera ei, închide ușa și se lasă foarte încet pe pat. Închide ochii, iar întunericul înflorește roșu și auriu în dosul pleoapelor ei. Se gândește: „Asta sunt. Asta sunt eu, și aici trăiesc“. Își spune: „Tăticul meu mă urăște“. Apoi se gândește: „Nu, nu-i corect“. Adoarme cu asta în gând.

Când zorii îi aduc lumina cenușie la fereastră, Turtle se străduiește să se dea jos din pat. Se proptește de cufăr, aplecată, răsuflând chinuitor printre dinții încleștați, dar rămâne pe picioare. „N-o să cad“, își zice. Face pași măsurați și dificili spre ușă. Ajunge doar cu greutate până jos, pas cu pas, schimonosindu-se de durere. Când intră în bucătărie, Martin stă în pragul ușii, privind spre terasa din spate. Turtle deschide frigiderul și scoate cartonul de ouă și o bere. Se întoarce și-i aruncă berea pe sub mână. Martin o prinde și o deschide cu dinții, strâmbându-se când mușcă din capac. Rămâne în picioare bând din sticlă, apoi o ridică la piept. Turtle ia un ou, îl sparge în gură și aruncă în compost coaja. Martin vine și-i oferă berea. Turtle bea și se bate peste gură. El o ia înapoi și bea, oftând de plăcere. Turtle înaintează chinuit până la ghiozdan, se lasă în genunchi și, cu mare greutate, își trage în picioare bocancii militari vechi. Se căznește cu ușa glisantă de sticlă, folosind mâna dreaptă, apoi o pornește pe alee, spre autobuz. Martin o urmează până în capul aleii. Stau împreună lângă drum.

— Nu-i nevoie să vii, spune ea.

— Mda, răspunde el.

În liniștea aproape totală a dimineții, Turtle se reazemă de cutia poștală, fornăind și strâmbându-se. Când ajunge autobuzul, mersul ei șchiopătat atrage priviri din ambele părți ale culoarului. Se mișcă atent, sprijinindu-și mâinile de spătarele scaunelor. Trece de Rilke, iar Rilke se întoarce și privește, spunând:

— Julie? Ești bine?

Turtle se oprește, simțind cum crește în ea ura, că Rilke — care e frumoasă, are un păr adorabil și drept, mă-tăsos pentru că e tratat cu miere și ulei de jojoba, ai cărei

părinți o iubesc și care are toate agrafele și luciurile de buze, și lucrurile de care ar putea avea vreodată nevoie, Rilke, pentru care toate lucrurile vin cu atâta ușurință, Rilke, cea care o să se ducă la liceu, fără îndoială, și care o să le atragă atenția lui Jacob și Brett și a oricui altcuiva cu mințișoara ei strălucită, și cu pixulețele ei lucioase și cu felul ei atent și preocupat de a face orice, Rilke asta, a cărei viață e fermecată, care e binecuvântată mai mult decât Turtle de ordinea de nepătruns a lucrurilor, Turtle urăște faptul că Rilke asta trebuie s-o vadă slăbită și obosită, trebuie să vadă că tatăl ei o urăște, trebuie să vadă că Turtle n-o să aibă niciodată un iubit, n-o să aibă niciodată nimic, așa că Turtle se întoarce încet și se uită la Rilke, având pe chip o grimasă de dezgust și dispreț, și spune:

— Ce știi tu despre asta, suzețică?

În autobuz se stârnește un val de râsete printre cei care ascultă, iar Turtle vede succesiunea de expresii, de la confuzie la furie, și apoi la durere, iar Rilke își strânge mâinile în jurul ei, trăgându-și pe umeri haina roșie și aplecându-se peste cartea ei, deschizând gura ca pentru a spune ceva și negăsind nimic de spus.

Turtle se întoarce, se îndepărtează și se gândește: „Asta nu-s eu, ăsta-i Martin, Martin face așa ceva — talentul lui să găsească lucrul pe care-l detești cel mai tare la tine și să-l numească”. Își zice: „Hristoase, a semănat mult mai mult cu Martin, batjocoritor, superior, decât cu mine”. Șchioapătă de-a lungul culoarului, se așază și-și îndeasă fața în vinilinul scaunului din fața ei. „Asta-i partea din el pe care o urăsc cel mai tare, partea pe care o ocărăsc, și acum am încercat-o și eu, și a fost simplu”, se gândește ea. „Hristoase”, își spune, „și ce dacă, ce dacă sunt o misogină? Oricum nu mi-au plăcut niciodată femeile”.

Anna stă în fața clasei și spune:

— Numărul unul. „A exacerba“. Scrieți cuvântul, definiți-l și folosiți-l într-o propoziție, vă rog.

Turtle pune pixul pe hârtie. „Nu te pricepi la așa ceva“, se gândește ea și apoi își zice: „și dacă n-ai fi fost doborâtă, și ai fi făcut mereu tot ce poți ca să te ridici și să lupți în loc să fii o jăvruță, și te-ai fi luptat cu adevărat“, după care își spune: „Ai cuțitul bunicului, și nu ți l-ar fi dat niciodată dacă n-ar fi crezut că ești o luptătoare, și nu o lașă, chiar dacă ai fost lașă, și o să mai fii și altă dată, poate că nu-i asta tot ce o să fii, și dacă nu lași pe nimeni să te mai doboare“, și se gândește: „E nevoie de o grămadă de curaj ca să fii mai mult decât crede Martin că pot să fii. Poate că nu trebuie să fii ce crede el că sunt, și poate că oricum m-ar urî. Poate că o să mă urască și o să mă iubească indiferent ce fac, și nu contează prea mult. Dacă stai să te gândești, diferența e că azi ai învățat, și ești pregătită, și până acum n-ai mai învățat niciodată, și eroismul n-a dus niciodată nicăieri, dacă nu ți-ai făcut deja treaba“. Se gândește: „Biata Turtle, ce viață grea ai! De ce nu plângi?“. Își zice: „De ce nu pleci, și nu plângi, și să nu faci niciodată nimic ca să îndrepti lucrurile, și să nu-l mai vezi niciodată pe Jacob, și apoi să poți să plângi, și să tot plângi, ca o jăvruță ce ești?“. Pune pixul pe hârtie și scrie.

1. A exacerba. A agrava problema. Dacă ești o jăvruță lașă, nu faci decât să exacerbezi lucrurile.

Zâmbește spre lucrare și ridică privirea către Anna, încă zâmbind. „Vezi, tot ce ai de făcut e să încetezi să mai dai greș“, își zice ea. „Ah, o să-ți placă propoziția asta, Anna. Ah, o să-ți placă“, se gândește.

În fața clasei, Anna spune:

— Recalcitrant. Vă rog să scrieți cuvântul, să-l definiți și să-l folosiți într-o propoziție. Recalcitrant.

Turtle scrie:

2. Recalcitrant. Opune rezistență încăpățânată în fața autorității. Sunt un elev recalcitrant și asta nu m-a prea ajutat, dar altfel mi-a prins bine și de aceea mi-e greu să renunț.

Tot restul testului, Turtle scrie concentrată și cu plăcere. Când termină, fac schimb de teste, Turtle dându-i lucrarea lui Taz și, la prima întrebare, Taz ridică mâna.

— Anna? spune el. Nu sunt sigur că acest exemplu de propoziție este adecvat.

Se uită la Turtle.

— Nu sunt sigur că merge.

Anna stă în față, cu sprâncenele ridicate, așteptând să-l audă.

— Nu sunt sigur că ar trebui să-l citesc, adaugă Taz.

Anna se duce la el, se apleacă peste umărul lui Taz. Râde. Se uită la Turtle.

— Da, Taz, spune ea. Înțeleg ce vrei să spui. A folosit cuvântul corect, așa că să-i recunoaștem meritul și, Julia, o să vreau să rămâi după oră.

Turtle știe deja că n-o să rămână. Dacă rămâne, Anna o să observe cât de lovită e.

— Ce-a scris? întreabă Elise.

— Da, care-i propoziția? adaugă Rilke.

Anna ridică privirea și se uită la elevi, după care spune:

— N-are importanță. Următorul cuvânt. „Recalcitrant”.
Cine?

Turtle se tot uită peste umăr la Taz, ca să vadă cum s-a descurcat, văzând cum Taz, cu buzele strânse, scrie un C de la *Corect* lângă fiecare cuvânt și, în capul foii, scrie 15/15. Turtle se uită din nou la Anna, o căutătură triumfătoare, și se gândește: „Vezi, javră, curvă ce ești tu!“, dar se oprește aici, pentru că Anna a crezut în ea tot timpul, și doar Turtle a fost cea care n-a crezut în ea, și, chiar dacă lui Turtle nu-i place Anna, n-o să spună minciuni despre ea. „Ei bine“, își zice ea. „Ai avut dreptate, cred, dar asta nu înseamnă că-mi placi“. Când sună de ieșire, Anna strânge lucrările și se întoarce la catedră, aplecată peste ele, citind și rânjind. Când toți elevii se ridică și-și trag ghiozdanele de sub bănci, Turtle se scoală în picioare și șchioapătă în îmbulzeala de elevi, ieșind înainte s-o poată opri Anna.

În seara aceea, stă întinsă pe covorul persan în fața focului, sprijinită într-un cot și citind cuvintele de vocabular pentru săptămâna următoare. Focul este inima încăperii, care, pentru ochii orbiți de lumină ai lui Turtle, are marginile întunecate, cu o crăpătură de cinci centimetri între vatră și podea, deoarece casa, pe pilonii ei de sequoia, s-a deplasat în timp față de șemineu. Deasupra ei, Martin se uită fix în flăcări. Privește concentrat, cu pupilele cât vârful acului, cu chipul ars de soare, ca o scândură noduroasă.

Turtle se apleacă la loc peste lucrarea ei de ortografie. Apoi se oprește și se întoarce să se uite la două salamandre maronii pătate cu auriu, care se târăsc afară din foc. Înaintează cu grijă și stângăcie peste pietrele din vatră, încet și aparent nevătămate. Turtle îi aruncă o privire lui Martin, apoi se uită din nou în jos, spre salamandre. Le culege de pe podea și, cu mâinile umede și alunecoase,

le scoate din casă și le duce pe câmp, până la o stivă de lemne pe care e fixată cu șipci o prelată. Se apleacă și le lasă printre bușteni, unde își reiau mersul târâș. Peste tot în jurul ei, în râpă și pe câmp, orăcăie un cor de broaște. Se uită în spate, spre casă, unde focul aruncă o strălucire palidă prin fereastră, și privește înainte către oceanul întunecat și autostradă, ascunsă vederii de coama dealului.

Unsprezece

Turtle îl găsește pe bunicul așteptând lângă zidul biroului administrativ al școlii, sprijinit de șipcile care învelesc clădirea, purtând blugi și papuceii lui de piele cu ciucurași tot de piele și geaca largă Carhartt, cu o sticlă de Jack într-o pungă, în buzunar. Un șuvoi de elevi de gimnaziu se împinge pe lângă el către peluza din față, unde urmează să vină autobuzele. Rilke trece în fugă dinspre bibliotecă spre autobuz, însoțită de strigăte de „Hei, suzețică!”. Turtle merge șchiopătând spre bunicu-său. Stau într-un loc ferit, între două clădiri. Bunicul se uită în jos, spre ea și-i trece o mână peste umeri, trăgând-o mai aproape de el. Turtle se strâmbă de durere, răsuflă la pieptul bunicului, în cămașa lui de flanelă afumată și izmenele lui. Pe pieptul stâng al cămășii are o pată de cafea. În buzunarul de la piept, bomboanele cu caramel care-i plac. A trecut o săptămână de la bătaie, dar vânătăile au rămas, iar lui Turtle îi e rușine de ele. Bunicul poartă o șapcă pe care scrie VETERAN, iar Turtle se întinde să i-o ia și și-o pune pe cap.

— Hei, Măzăriche, spune el.

— Hei, răspunde Turtle, ridicând privirea spre el, zâmbind și trăgând cozorocul șepcii în sus și într-o parte.

Nu se miră că-l vede, dar tot e rău. Așa face când nu trece ea pe la rulotă. Se duce la Village Spirits, magazinașul de băuturi cu fațada acoperită cu șipci, aflat la poalele dealului, și apoi o ia în sus, spre școala gimnazială, și așteaptă lângă zid, așa încât ea să treacă pe lângă el, în drum spre autobuz. Nu lasă niciodată să treacă prea mult timp.

O duce la Chevy-ul lui ruginit, aflat în parcare profesorilor. Turtle șchioapătă. Bunicul nu observă. Rosy sare în sus și-și arată fața fericită și tâmpă pe geamul șoferului.

— O, bătrânico, spune bunicul, deschizând ușa în timp ce Rosy dă ture pe locul din spate, lingându-și fața.

Turtle se urcă și-și pune rucsacul la picioare. În suporturile pentru băuturi, bunicul are un pahar de Big Gulp¹ cu semințe de floarea-soarelui și o sticlă de Tabasco. Rosy se cațără stângaci în brațele lui Turtle, dând agitată din coadă. Are ghearele murdare și netăiate.

— Cum merge la școală? întreabă bunicul.

— La școală e în regulă, spune ea.

Bunicul bagă camioneta în viteză și ies din parcare, luând-o în jos pe Little Lake Road, pe sub șirurile de chiparoși de pe margine, fac stânga la intersecție și intră pe autostrada litorală. Turtle se apleacă sub scaun, trage afară cablurile de alimentare și niște pulovere vechi, iar dedesubtul lor, un revolver .375 în toc de piele. Deschide butoiășul, îl învârte, se uită prin țeavă și-l închide. Bunicul își descheie geaca și scoate sticla de Jack în pungă de hârtie, o așază între picioare, deșurubează capacul și trage o dușcă.

— Ai reușit să-l inviți pe băiatul ăla la banchet?

¹ Marcă de băuturi răcoritoare comercializată de 7-Eleven.

— Nu.

Bunicul se uită la ea.

— Nu?

— Nu, răspunde Turtle.

— Nu-i bine, spune el.

— Am dat-o în bară, zice Turtle.

Ies din oraș, peste podul Big River, și merg pe Autostrada 1, pe lângă plaja Van Damme. Se întorc în Buckhorn Bay. Sunt doar vreo șase kilometri și jumătate — un drum de șase minute, dar le ia mai mult. Bunicul ia curbele încet, cu punga de hârtie strânsă între genunchi. Totdeauna conduce încet când e băut. Pe plajă, o fată singuratică, în costum de înot, trage peste prundiș un caiac, iar Turtle se gândește la Anna.

— Cum ai dat-o în bară? întreabă bunicul, uitându-se la ea.

— Pur și simplu n-am avut curaj, spune Turtle.

— Nu ești lipsită de curaj. Oi fi tu în multe feluri, dar lipsită de curaj, nu.

— Am dat înapoi.

— Mai ai timp?

Turtle se apleacă pe geam. Banchetul e într-o săptămână. Părul îi flutură în vânt, se încurcă și cade în şuvițe. Trage trei focuri într-un indicator pentru căprioare, nimerind două gloanțe în trupul negru al animalului și un al treilea, alături.

— Nu mai trage din mașină, Măzăriche, spune bunicul fără vlagă.

— Cum era Martin la vârsta mea? întreabă Turtle.

— Un copil sălbatic. Intra tot timpul în belele și n-aveai cum să-l oprești. Totuși, să-ți spun ceva. A iubit-o pe maică-ta, frate, a iubit-o mai presus de orice. Fărăma aia

palidă de fată. Helena. Păi, da. Helena, și toată lumea îi spunea Lena.

Bunicul trage o dușcă din sticlă.

Opresc într-un refugiu, chiar sub Buckhorn Hill, în capătul aleii lor. Bunicul trage frâna de mână și oprește camioneta. Se dă jos și ține ușa deschisă pentru Rosy, spunând:

— Haide, haide, iar Rosy cascadează gura la el și se scutură agitată de fiecare dată când îi spune „haide”.

Turtle ia o găleată portocalie de pe platforma camioanei și-și urmează bunicul pe poteca de gresie care coboară spre plajă, cu stâncile plantate printre tulpinile subțiri și aplecate de căldărușe. Pârâul Abatorului iese dintr-un canal care trece pe sub drum și ajunge într-o băltoacă plină de nămol, unde algele agățate se decolorează și se înmoaie ca niște tăiței fierți prea mult. Pietroaiele albastre, rotunde, botezate bile de bowling se lovesc unele de altele în valuri.

Bunicul trebuie s-o înduplece pe Rosy să coboare pe plajă, lovindu-se cu palmele peste genunchi și îndemnând-o: „Haide, fetițo!”. De fiecare dată când bate, Rosy se smucește înainte, dar imediat după aceea se răzgândește. Când sare, în cele din urmă, de pe potecă și ajunge în nisip, fuge agitată în cerc, în jurul lor.

Merg împreună prin nisip. În golf e o insulă năpădită de hrișcă și verigel, străbătută de caverne marine și străpunsă de o gură de vânt, care spulberă apa înspumată. Vine pe plaja asta împreună cu bunicul de când se știe. Aici a murit mama ei și, undeva, în larg, oasele ei se macină printre pietre. Turtle îi aruncă o privire bunicului. Vântul îi ridică firele subțiri de păr cărunț și le flutură în aer. E foarte încruntat, nu pentru că ar fi nefericit, ci pentru că fălcile îi trag fața în jos.

Urcă pe un dig de piatră care înaintează în valuri și se ridică deasupra apei. Piatra are culoarea negricioasă a fontei, iar bălțile formate de valuri au lăsat în urmă cercuri de sare întărită. Pâraie care pleacă din malul abrupt de gresie se scurg cu dăre de alge verzi încâlcite, unde se adună broscuțele, să privească oceanul. În vârful, acest braț alungit de stâncă este încununat de o pădure de alge-pal-mier înalte până la genunchi. Merg până ajung la un puț adânc săpat în piatră, plin cu apă învolburată și legat de ocean prin pasaje subterane înguste.

Puțul are aproape doi metri în diametru și aproape cinci metri și jumătate adâncime, fiind acoperit cu alge roșii și umflat de midii, cu toate cotloanele pline ochi de crab, cel mai mare dintre ei având vreo cincisprezece centimetri dintr-o parte într-alta, și cel mai mic, cât un bănuț, cu dungi negre și clești roz și cu toate încheieturile de un galben-cartilaginos. Când valurile îi lasă descoperiți, își clămpănesc fălcile cu bărbi galbene și bolborosesc.

Bunicul și Turtle se așază la marginea apei și se uită în jos, în adâncul întunecos. Rosy șontăcăie o clipă în jurul pietrei și apoi, ostenită, se aruncă lângă Turtle, arătându-și burta rozalie, acoperită cu blană sârmoasă. Turtle începe s-o pigulească de purici, culegându-i și azvârlindu-i în puț, unde plutesc încrețind suprafața albastru-intens a apei și dau din piciorușe, iscând cerculețe spasmodice, până când din adâncul nevăzut se ridică un scorpion de mare și-i culege. Pare bătrân cât lumea — cu fălci masive și încrețite, ale căror încheieturi ies în afara feței, cu ochii imenși și meditativi și cu gluga pe jumătate trasă. Turtle se întreabă dacă poate simți curentul rece din grotele de dedesubt și, în

caz că da, dacă a străbătut vreodată tunelurile acelea întunecate, până în beznă, unde toate actiniile și-ar întinde tentaculele lipicioase, cu sclipire blândă, și unde ar putea vedea întreaga structură a lumii sale, uluitoare și neluminată.

Bunicul întinde mâna.

— Ce mai face cuțitul ăla vechi, Măzăriche? Are grijă de tine?

Turtle privește posacă în apă, timp îndelungat. În cele din urmă, scoate cuțitul, îl întoarce ca să schimbe priza de pe plăsele pe lamă și i-l întinde bunicului, cu mânerul înainte. El se apleacă, îl ia și-i cercetează lama de oțel crestată de polizor. O încearcă pe degetul mare.

— Ei. Ei, zice el.

Pe muchie se văd puncte de rugină.

Turtle vrea ca bunicul să înțeleagă că ea pune preț pe cuțit și că *a vrut* să aibă grijă de el. Vrea să știe asta.

— Îmi pare rău pentru tăiș, spune ea.

Bunicul ridică din umeri, ca și cum n-ar fi fost un lucru important, cu chipul ascunzând într-un mod subtil durerea, un fel de sentiment resemnat și complicat de ofensă și deziluzie, uitându-se pe lângă ea la valuri și clipind ca un bătrân.

Turtle se gândește să-i spună cum i l-a luat Martin și i l-a pus pe polizor, însă nu zice nimic, pentru că nu e nimic ce să poată fi povestit și pentru că scuzele și explicațiile nu l-au impresionat niciodată pe bunicul ei. Bănuiește că poate să se uite la cuțit și să-și dea seama, mai mult sau mai puțin, ce s-a întâmplat. O scarpină mai departe pe Ruby pe burtă, iar ea ridică un picior, ca s-o poată mângâia mai bine, în timp ce piciorul ridicat îi tremură ușor.

— Cățea bătrână, o, Rosy, n-ai niciun pic de demnitate, nu-i așa? spune bunicul. Uită-te la ea. Uită-te la tine, Rosy, târfă ce ești... întoarce-te la loc.

Rosy ridică puțin capul și-și întoarce ochii spre Turtle, încercând de două ori să-i lingă mâna, înainte să se întindă din nou pe jos.

Bunicul îi dă înapoi cuțitul, cu plăselele înainte. Turtle îl pune la loc în teacă, simțindu-se copleșită de umilință. Apoi se ridică și ia găleata. Bunicul rămâne așezat, privind în jos, în baltă, și spune:

— Ascultă, Măzăriche, nu contează, ce contează e... Dumnezeule, uită-te la monstrul ăla!

Turtle se întoarce și îi urmărește privirea. În fundul puțului a apărut un crab enorm, cât o farfurie întinsă, străbătând cu greu fundul plin de alge și fluturându-și cleștii ridicați în apă.

— Pe Dumnezeul meu! spune bunicul, ai mai văzut vreodată așa un crab?

Turtle își suflecă mânecile, își desface cureaua de la pantaloni, îi dă jos și plonjează în apa rece. Îl aude pe bunicul strigând la ea, dar coboară în turbulența și presiunea tot mai mari. Simte curenții de apă rece ai canalelor de aspirație aflate în stânca din jurul ei. Cu greu, dă din picioare, coborând, și apoi deschide ochii în semiîntunericul verde-înțepător. Abia poate distinge crabul, întunecat și distorsionat, rostogolindu-se într-o parte peste stâncă, și-l urmărește, dând din picioare ca să rămână pe fund, iar apoi pune mâinile pe carapacea rece și sfărâmicioasă, face o tumbă în apă și se ridică în propriul nor de păr, pe lângă un coridor de stâncă neagră, plin de cavități și fante spiralate și căscate, care fie aruncă apă, fie o sug înapoi, cu ierburile de mare mișcându-se

ritmic înăuntru sau în afară, într-o răsuflare greoaie, iar o iluzie optică schimbă suprafața bălții într-o oglindă mișcătoare și, în ciuda faptului că ar trebui să se poată uita în sus și să-l vadă pe bunicul ei aplecat peste apă, nu poate. Nu poate să vadă decât tunelul întunecat care urcă tot mai sus și apoi se deschide parcă într-o altă lume, un inel de argint care se umflă și împrășcă, la fel de străin ei ca și inima unei stele. Arată de parcă inelul reflectant ar fi o trapă, prin care ea s-ar putea năpusti într-o altă viață.

Închide ochii și orbecăie în sus, doar cu amintirea a ceea ce a văzut acolo, creând în minte un ochi schimbător de argint, și după aceea se avântă în sus prin el, trăgând aer în piept în lumina zilei, înconjurată din toate părțile de stâncă neagră și, departe de ea, de oceanul care lovește cu zgomot stâncile și pietrele care scrâșnesc în valuri. Deasupra, bunicul și Rosy, unul lângă altul, se apleacă peste margine, cu expresii identice de surprindere și teamă, sprâncene ridicate și guri căscate, ambii cu ochii larg deschiși mișcându-se rapid dintr-o parte într-alta.

— Aici, Măzăriche, aici, spune bunicul și-i întinde găleata.

Turtle lasă crabul să cadă în găleată, răsuflând greu și rânjind strâmb.

— Ei, ia uită-te la el, zice bunicul, dându-se înapoi, iar Rosy se trage și ea de pe margine. E o grămadă de carne de crab aici, al naibii de multă!

Turtle e cufundată până la gât în apa tulbure, cu părul lipit de cap, lucios ca cel al unei foci. O dor picioarele. Înaintează spre mal dând din picioare cât de puțin poate, rămânând la adâncime suficient de mare ca să-și țină sub apă umărul vinețiu și verzui.

Bunicul se uită la ea și spune:

— Mai găsește și câteva midii, și zicem că avem cina asigurată.

Îi dă cuțitul, iar ea îl înșfacă și-l pune între dinți, strângându-l de lamă și ținându-l astfel. Prinde midiile într-o mână și taie prin filamentele păroase cu cealaltă. Când găleata e plină pe sfert, i-o dă bunicului, apoi se saltă din puț cu apa scurgându-se de pe ea și se ridică în picioare în chiloții ei roz, ținând cuțitul între dinți.

Bunicul se ridică nesigur pe picioare, cu genunchii trosnind, și spune:

- Julie, întoarce-te!
- Ce-i? întreabă Turtle.
- Julie, ce-i asta?

Vine spre ea și o atinge pe braț, acolo unde vânătaia de la vătrai e o dungă neagră-verzuie, de la prima lovitură pe care i-a tras-o Martin, ca s-o doboare.

- E doar o vânătaie, bunicule, spune ea.
- Întoarce-te!
- Bunicule, zice ea.
- Întoarce-te, Măzărichel! spune bunicul.

Turtle se întoarce, iar el exclamă:

- Iisuse Hristoase!
- Sunt doar vânătăi.
- Iisuse Hristoase! Iisuse Hristoase! spune el.
- Bunicule, nu-i nimic, n-are importanță.
- Iisuse Hristoase! spune bunicul și se lasă tremurând la loc, pe piatră.

Turtle se duce spre locul unde și-a lăsat blugii, îi ridică și-i desface. Începe să-i tragă pe ea cu mișcări smucite.

- Ce sunt vânătăile alea? întreabă bunicul.
- Sunt doar niște vânătăi, răspunde ea.

— De la ce?

— Nu-i nimic, spune Turtle, serios.

— Hristoase, parcă-s făcute cu o vergea de fier!

— N-are importanță.

— Iisuse Hristoase! spune el.

Turtle își încheie pantalonii și trage fermoarul.

— Bunicule, spune, nu-mi pasă, n-are importanță. Serios.

— De la ce sunt?

— Nimic, răspunde ea, n-are importanță. Serios.

— Bine, Măzăriche, spune el, ridicându-se cu dificultate, hai să te ducem acasă.

Se întorc la camionetă, Turtle șchiopătând tare, cu picioarele ude lipindu-se de blugi, cu chiloții desenând un contur umed prin pantaloni și găleata din care sare apă lovindu-i-se de genunchi. Rosy o ia la goană înainte, apoi vine săltând înapoi, ca să rămână țeapănă pe picioare în fața lor, rânjind șleampăt.

— Potaie bătrână, spune bunicul.

Merg pe potecă înapoi spre autostradă, iar Turtle urcă în camionetă și își pune găleata la picioare. Crabul se târăște de colo-colo pe deasupra midiilor. Bunicul o convinge cu oarece dificultate pe Rosy să urce în mașină, după care urcă și el. Pornește motorul, apoi stă cu el la ralanti și-și strânge și-și desface mâinile de pe volan, spunând:

— Iisuse Hristoase!

Intră pe autostradă și merg vreo patru metri și jumătate, după care virează pe drumul cu făgașe, spre casă, camioneta hurducându-se și clătinându-se, în timp ce Rosy se face covrig, extenuată, și o urmărește pe Turtle cu mici mișcări stăruitoare din sprâncene. Bunicul trage

o dușcă lungă de Jack Daniel's și conduce cu o singură mână, privind din când în când la Turtle, care stă cu mâinile încleștate între genunchi, uitându-se la câmp și la pini pe fereastra de pe partea pasagerului.

Când ajung la intersecția unde se despart drumul de pământ al bunicului, care o ia prin livada de meri, către zmeuriș, și cel care urcă spre casă, bunicul oprește. Turtle ia găleata și coboară.

Bunicul se apleacă spre ea și spune:

— Zi-i lui Martin că o să vin la cină.

Turtle rămâne în picioare lângă camionetă. Nu-și aduce aminte să mai fi venit vreodată bunicul la cină. Dă doar din cap.

Apoi el pleacă, iar Turtle rămâne ținând găleata și privindu-l în timp ce se îndepărtează. Își ridică ghetetele, legate între ele de șireturi, și le pune pe după gât. După aceea urcă șchiopătând dealul, cu găleata lovindu-i-se de picior, și se gândește: „Târfă ce ești! Nechibzuită ce ești! Nechibzuită ce ești! Nechibzuită, nechibzuită!”

Doisprezece

Pe porțelanul căzii imense, așezate pe picioare sunt mâzgălite dungi verzi. Toate robinetele și țevile de cupru sunt instalate în găuri nefinisate, în scândurile de sequoia, deschizături neregulate transformate în cuiburi de păianjeni-țesători, pline de coconi ca de vată și cochilii de păianjeni, vânați de o văduvă neagră imensă așa de umflată, încât atunci când merge pe podea își târăște corpul în urma ei și lasă urme în praf, o ființă căreia lui Martin îi place să-i spună „javra aia otrăvitoare de Virginia Woolf”.

Deasupra căzii, o fereastră panoramică dă spre Râpa Abatorului, pinii plini de licheni și murii care se cațără de pe frunzele de ferigă. Fereastra e prost închisă, iar tocul e umed și înnegrit de putregai. Pe pervaz cresc ciuperci roșii. Pălăriile au petice albe, din cauza capetelor rupte.

Îl aude așezând cumpărăturile pe masa din bucătărie și apoi vine în baie. Se așază pe scaunul de lemn de lângă chiuveță, cu două sticle de bere neagră Old Rasputin ținute neglijent într-una din mâinile lui mari. Turtle se așază în cadă în așa fel încât să n-aibă decât capul deasupra apei, ascunzându-și umărul vinețiu.

Martini oftează și agață capacele sticlelor de brațul fotoliului, deschizându-le una după alta cu latul palmei. Apoi își sprijină bocancii de marginea căzii, privind dincolo de Turtle, spre pinii din Râpa Abatorului, își așază una dintre beri între coapse și i-o întinde ei pe cea de-a doua. Dă din cap încurajator. Turtle o ia și bea din sticlă, uitându-se la el strâmb și cu ranchiună. Martin stă nemișcat, adunându-și gândurile și trecându-și vârful degetelor prin barbă, cu un hârșăit intermitent.

— Bobiță, am dat-o în bară, spune el. În regulă?

Turtle se lasă pe spate în cadă, cântărindu-l din ochi.

— Bobiță... spune el. Uneori nu mă simt bine. Știi, încerc, pentru tine.

Își strânge mâinile, le desface, își întoarce palmele în sus.

— Cum adică nu te simți bine? întreabă ea.

— Păi, Bobiță, bănuiesc că e o trăsătură de familie.

Turtle soarbe din nou din bere și își ridică șuvițele de păr ud de pe față. Îl iubește. Când arată astfel, iar ea vede cum se străduiește pentru ea, până și durerea lui i se pare valoroasă. Nu suportă ideea că l-ar putea dezamăgi ceva și, dacă ar putea, l-ar învălui în dragostea ei. Așază berea printre ciuperci. Vrea să-i spună, dar nu e în stare.

— Bunicul zice că vrea să vină la cină, zice ea.

— A, e bine, e bine, spune Martin. Am adus niște oase de vită și am văzut midiile și crabul ăla al naibii de mare. Avem destulă mâncare pentru un festin.

Turtle își toarnă un pic de șampon în palmă. Și-l masează în păr.

— Bobiță, spune el, ești o ființă umană al naibii de frumoasă! Uită-te la tine.

Turtle râde, ridicând privirea spre el, cu claia de păr ridicată în vârful capului, plină de spumă de șampon. Tati îi face semn, iar ea se apleacă mai mult, și el își pune palmele puternice pe părul ei și-și trece vârfurile degetelor pe scalp. Turtle închide ochii, cu fața îndreptată în sus, spre tavanul pe care pânzele de păianjen atârnă ca niște panglici.

— Dumnezeule, Bobiță, spune el, masând-o cu șamponul care face spumă, ești cel mai frumos lucru din lume. Ți-am spus vreodată asta? Pur și simplu, cel mai frumos lucru.

Turtle își ridică brațele spre tavan, întinzându-le, iar apa i se scurge în picături tremurătoare pe antebrațe, până la subraț, și se gândește: „Ce bine e, ce plăcere și mulțumire!”

Martin termină de întins șamponul pe păr, dar Turtle rămâne cu gâtul sprijinit peste marginea căzii, privind în sus, spre tavan, iar el se apleacă și o sărută întâi pe o pleoapă, apoi pe cealaltă.

— Iubesc pleoapa asta, și pe asta.

O sărută la rădăcina nasului.

— Și nasul ăsta.

O sărută pe obraz.

— Și fața asta!

Turtle își înfășoară brațele pline de spumă în jurul gâtului lui, cu falca lui țepoasă lipită de falca ei netedă.

Martin se trage înapoi și spune:

— Ah, Bobiță, îmi pare rău, așa de rău!

— E în regulă, tati, răspunde ea.

— Poți să mă ierți?

— Da, spune ea, te iert.

Se cufundă la loc în apă, gândindu-se și îngrozindu-se de ce s-ar putea întâmpla dacă bunicul ar încerca să spună

ce a văzut, iar ea știe c-o să aducă vorba despre asta. Toate eșecurile lui Martin sunt un secret al lor, iar ea simte că a violat această intimitate. Nu poate suporta ideea că ar mai putea vedea și altcineva ce a făcut el greșit. Se ridică din apă, își prinde părul în mâini și-l răsucesce.

Iese din cadă și-și vede chipul reflectat în fereastră, cu Martin în spatele ei, stând pe scaun, aplecat în față, cu ochii mijiți, trecându-și degetul mare în jos peste falcă, și amândoi uitându-se la ea, la picioarele lungi, cu dungile negre și verzi ale vânățăilor. Turtle ia un prosop de pe etajeră, se înfășoară în el și trece pe lângă Martin, cu pasul șchiopătat și scurt. El se întoarce s-o privească trecând, cu ochiul stâng părând mai trist decât dreptul și cu iubirea și mâhnirea așternându-i-se pe chip, iar Turtle urcă să se îmbrace, cu toți porii plini de dragostea lui dând pe dinafară, fericită și cu gânduri de răzbunare, fie ce-o fi! Trebuie să se aplece ca să-și ia hainele de pe rafturi, expirând ușor, dureros, și se îmbracă prudent, ceea ce durează o grămadă, iar când e gata rămâne privindu-se în geamul ferestrei și mușcându-și buzele. Se gândește: „Nu, n-o să se aleagă nimic din toate asta“. Privește spre dealuri, pe alocuri câte o întindere fermecătoare de timoftică și odos, în alte locuri, pampas și arbuști, în josul drumului, ridichile înflorite, purpuriu și alb. Nu-și poate închipui cum i s-ar putea schimba vreun pic viața, nu-și poate închipui cum chestia din seara asta ar putea duce undeva, nu-și poate închipui cum ar putea s-o ia razna. Toată viața ei și cursul acesteia, toți oamenii din ea, i se par imuabile, și poate că apar dificultăți, și poate că sunt certuri, dar n-o să ducă nicăieri.

Coboară scările, însă Martin nu e în bucătărie. Îl găsește în cămară, printre seifurile cu arme, pereții cu

panouri de plută acoperiți cu unelte, rafturile de oțel, cu lăzi de muniție și cutii de gloanțe și o platformă cu porumbei de lut, depozitată lângă perete. Turtle rămâne cu șoldul sprijinit de tocul ușii. Martin își cufundă mâinile în apa rozalie, murdară din găleata cu carne, scoate oasele de vită însângerate, din care se scurge apă, și le pune lângă fierăstrăul electric fixat de masă. Pornește fierăstrăul, care mai întâi zornăie și apoi începe să huruie, iar Martin pune oasele unul după altul sub fierăstrău, împingându-le prudent pe sub lamă cu degetul mare și arătătorul și mijind ochii în jetul de praf alb, fin și particule de apă însângerată. Oasele se despică și umplu masa de resturi, iar Martin lasă fierăstrăul pornit, până taie pe lungime toate oasele. Le duce în bucătărie, clătește praful în chiuvetă, le pune într-o tavă și le împinge în cuptor. Apoi ia cu un clește de bucătărie crabul viu și-l strecoară și pe el deasupra. Turtle aude crabul agitându-se panicat în tavă. Martin golește găleata cu midii într-o strecurătoare emailată albastră și începe să le curețe mustățile, ținându-le câte două în mână și frecându-le valvele închise, strâns lipite una de alta, ca într-o parodie grosolană de sărut, relaxat și cu fruntea încruntată. Arată pe cât de fericit știe Turtle că poate fi, uneori aruncându-i câte o privire și încrețindu-și ochii de plăcere. Toarnă smântână și supă de pui într-o tigaie și o pune la fiert. Taie arpagic pe tocător, râșnește mare câteva boabe de piper negru cu o râșniță străveche, taie în sferturi o lămâie și o storce. Răstoarnă strecurătoarea cu midii în tigaie și se sprijină de blat, uitându-se la Turtle. Pune o a doua tigaie deasupra, lăsând midiile să se desfacă la abur. Ascultă amândoi crabul orbecăind prin cuptor.

Martin găsește un cuțit de pâine pătat de rugină și rămâne rezemat de blat, uitându-se la el.

— Ei, fir-ar să fie, spune el, uită-te la ăsta, nici măcar nu-l folosești și e ruginit.

Turtle strânge din buze. Martin prăjește pâinea într-o tigaie din oțel inoxidabil. Pregătește o salată din ridichi, usturoi, arpagic și pătrunjel, amestecându-le cu suc de lămâie, ulei de măsline și sare de mare. Așteaptă amândoi în tăcere, tati privind la midiile de pe foc, iar Turtle stând cu picioarele încrucișate. După o vreme, Martin deschide cuptorul, scoate tava și, cu un clește, îngrămădește oasele pe tocător ca pe niște zăbrele, apoi trage crabul, încovrigat și mort, din fundul cuptorului și-l pune cu burta în sus, lângă oase. Așază pâinea prăjită pe o farfurie și pune tocătorul în mijlocul mesei. De-a lungul tăieturilor de pe femururi, grăsimea s-a întărit, formând o peliculă cenușiu-maronie, în timp ce măduva din interior este unsuroasă și lichidă și fierbe, făcând pelicula să se unduiască și să freamăte, de parcă ar fi ceva viu.

— Curăță rahatul ăsta, îi spune lui Turtle, iar ea se ridică și începe să arunce de pe masă cutiile de bere, cartușele, scrumierele și diversele cărți împrăștiate acolo: *Principiile cunoașterii omenești*¹, *Ființă și timp*² și *Filosofii presocratici* a lui Barnes. În bucătărie, Martin răstoarnă midiile într-un castron adânc, iar Turtle ia tacâmurile lor despe-recheate și le împarte, în timp ce Martin aduce de pe un raft înalt farfuriile și bolurile Bauer³, acoperite cu un strat

¹ *Principiile cunoașterii omenești*, George Berkeley, ed. îngrijită de Nicolae Râmbu, trad.: S. Cateanu, Editura Agora, Iași, 1995.

² *Ființă și timp*, Martin Heidegger, trad. din germană de Gabriel Liiceanu și Cătălin Cioabă, Humanitas, București, 2003.

³ Marcă americană de veselă, cunoscută pentru ceramica în culori vii.

gros de grăsime și praf. Le șterge cu o cârpă, spunând pe un ton teatral:

— Nicicând să nu se spună că n-am scos cele mai fine porțelanuri pentru învățatul nostru patriarh, Bobiță, nici-când să nu se spună!

— Ai gătit o grămadă, tati, spune Turtle.

— Și încă cum! răspunde el.

În altă parte a casei, se deschide o ușă. Nu ușa glisantă de sticlă care dă din sufragerie spre verandă, ușa prin care vin și pleacă Turtle și Martin, ci ușa masivă de stejar din față, cu barele ei de fontă, care dă în antreul cu tavan boltit, din panouri de sequoia închis la culoare, cu candelabrul vechi și cranii de urs agățate pe pereți. În capătul coridorului, un bust de elan, cu un ochi scos. Ascultă amândoi cum trece bunicul prin vestibul, cum cotește pe hol și apoi apare în pragul ușii.

— Daniel, spune tati. Nu cred că ai mai folosit vreodată ușa din față.

— Ascultă, Martin... spune bunicul.

— Ia loc, zice tati, făcând semn spre unul dintre scaunele de la masă. Ți-am făcut midiile alea. Și data viitoare... tată, folosește ușa de la sufragerie, bine?

Lui Turtle nu i se pare nimic ciudat în faptul că bunicul a intrat pe ușa din față. E o formalitate pe care o înțelege, și o înțelege și Martin, dar a luat-o în glumă, ca și cum ar fi o greșeală, și nu o formalitate, iar Turtle stă și se uită la el, sperând că n-o să-l ia în râs pe bunicul, observând și că Martin vrea să meargă toate bine, că nu vrea ca bunicul să se formalizeze cu ei, iar lui Turtle îi e teamă.

Bunicul se uită de la tati la Turtle, iar tati afișează o expresie conspirativă și glumeată. Lui Turtle nu-i place

cum arată bunicul stând acolo, în prag. Se gândește: „Intră”. „Nu fi prea dur, haide, bunicule, și lasă de la tine”, își spune. Știe că bunicul nu are cum să lase de la el, știe că ar pierde totul în ochii ei, dacă ar lăsa de la el, dar asta-i tot ce-și dorește de la el. Ar ști atunci amândoi că n-au îndrăzneală, dar ar fi totuși în regulă. Asta a spus Martin că e în neregulă cu ea, și asta a spus și Anna că e în neregulă cu ea, că îi e teamă de diverse lucruri, că are ezitări, dar, chiar și știind asta, așa își dorește Turtle să stea lucrurile, lasă să fie greșeala ei și lasă să sufere și bunicul de aceeași lipsă de îndrăzneală. Lasă numai să fie așa, să stea toți trei la masă la cină.

— Martin, spune bunicul.

— Doamne, Dumnezeu, tată, stai jos și ia-ți ceva de mâncare, răspunde Martin. Credeam că midiile alea sunt favoritele tale.

— Începeți fără mine.

O spune înverșunat și plin de reproș, iar Turtle își dă seama că n-o să lase nimic de la el.

— La dracu'... stai jos, ia niște măduvă!

Bunicul trage un scaun și se așază. Lui Turtle i se pare că a sperat toată viața că bunicul era omul care credea ea că este, și nu omul care credea Martin că este, iar acum nu vrea decât să-l vadă stând acolo, fără să spună nimic. Martin face un semn spre grilajul de oase, cu proeminențele striate ca o sculptură spiralată, cu măduva fremătând în interiorul lor și tendoanele strălucind ca un smalț pe oase.

— Ia niște măduvă, repetă el, răzuind-o și întinzând-o pe pâinea prăjită.

Ia cu o furculiță o porție de ridiche cu pătrunjel și mușcă din ea cu un zgomot asurzitor.

— Martin... ascultă, spune bunicul, aplecându-se, cu brațele pe masă.

— Nu vrei măduvă? Să-ți aduc o bere?

— Nu vreau bere.

— Hai să-ți aduc o bere, spune Martin. Încerc totdeauna să am la îndemână berea care-ți place. Știu că preferata ta e rahatul ăla ieftin și fără gust. Whisky bun și bere de rahat, ăsta-i Daniel Alveston.

— Fir-ar să fie, stai jos, zice bunicul.

Martin se duce la frigider, îl deschide și se apleacă înăuntru, căutând o bere. Se întoarce cu o sticlă de Bud Light și spune:

— Vezi, întotdeauna am niște bere pentru tine, Daniel.

O deschide folosindu-se de muchia mesei, iar bunicul stă și se uită la el, cu mâinile încrucișate peste burtă și cu fălcile adâncindu-i încruntătura, care ajunge să exprime o nemulțumire impenetrabilă. Martin stă cu berea întinsă spre el, iar capul i se vede deasupra și dedesubtul sticlei, însă bunicul n-o ia.

— Nu vreau berea ta, Martin, protestează bunicul.

Tati pune berea lângă farfuria bunicului. Își trage scaunul și se așază.

— Păi, măduva n-are succes astă-seară, dar, știi, am încercat, zice el.

— Nu-i vorba de măduvă, spune bunicul, privind crabul răsturnat cu picioarele înțepenite în sus.

— Pot să-ți fac niște brânză la grătar.

— N-am venit să mănânc cu tine, Marty. Ascultă...

— Să ascult...? Ascult pe naiba. Bea-ți berea, tată. Arăți caraghios cu ea acolo, în fața ta.

— Martin, trebuie să știi, nu așa se crește un copil.

— Ticălosule! spune Martin. Ticălosule! Crezi că nu știi? Du-te dracului! Vii aici să-mi spui mie că nu așa, nu așa se crește un copil?

Bunicul se întinde după bere, iar sticla se înclină, alunecă pe masă până în brațele lui Martin, care o înhață spunând „Ce dr...?” și prinde stângaci sticla înspumată în mână, încercând să se ridice și răsturnând scaunul, aproape căzând cu el, apoi ridicându-se cu berea care i se scurge de pe mâneci și cămașă, cu sticla făcând tumbe pe podea, lovindu-se de blat până își varsă conținutul. Martin își scutură mâinile ude, spunând:

— Hristoase! Hristoase!

Se strecoară în bucătărie, dă jos rola de șervețele albastre, le desface, le rupe, își tamponează cămașa umedă și poalele îmbibate de bere, își scoate cămașa de flanelă udă și o aruncă peste farfuriile de pe blat.

— Nu așa se crește un copil, nu așa! spune bunicul.

— Hristoase! zice Martin, uitându-se în jos, la hainele lui.

— Martin, spune bunicul.

— Ce-i?

— Nu așa se crește un copil.

— Hristoase, tată, spune Martin, deschizând frigiderul și luând altă bere, după care trăneste ușa. Hristoase! Mai spune-mi, tată! Spune-mi din nou cum nu se crește un copil.

— Trebuie să știi, Martin.

— Știu, spune Martin, venind la masă și așezând sticla de bere. Hristoase, tati, spune el, scuturându-și încă spuma de pe mâini și uitându-se la cămașa udă.

— Păi, fir-ar al naibii, Martin! zice bunicul. În mama mă-sii, ascultă-mă!

— Fac tot ce pot, Daniel. La naiba, fac tot ce pot!

— Ascultă, Martin, spune bunicul, lucrurile nu pot continua așa.

— Serios?

Martin se adună.

— Chiar așa, tată?

O spune cu un subînțeles pe care Turtle nu-l prinde și-și mută rapid privirea de la masă, în timp ce își repetă cuvintele lui, în tăcere, recompunându-i fața, expresia, tonul, *Chiar așa, tată?*, storcându-le sensul, și apoi își întoarce repede privirea din nou spre cei doi bărbați.

— Și uită-te la tine, Marty! spune bunicul. Doar uită-te în jurul tău. Nu vrei ca fata ta să ajungă așa.

Martin se uită la tatăl său, cu o pleoapă mai căzută decât cealaltă.

— Ar putea fi o tânără foarte drăguță, spune bunicul.

Martin deschide gura, se uită într-o parte și își atinge falca.

— Martin...

— Știu, tată.

— Poate să fie...

— Tată! Fir-ar să fie, știu! Nu crezi că pentru asta mă lupt? Nu crezi că asta îmi spun când mă trezesc dimineața? Nu trebuie decât să ai grijă de fata asta și o să aibă mai mult decât ai avut tu, Martin, o să aibă parte de mai multe în viață. Viața ei n-o să fie ca a ta. Poartă-te cum se cuvine cu ea și totul e al ei, lumea, totul.

Bunicul aruncă priviri furioase.

— Crezi că nu știu? Crezi că nu mă lupt pentru asta? Cu toate nenorocitele de resurse amărâte pe care le am, tată. Cu tot ce am, tată! Și știu că nu-i perfect, știu că nu-i nici

măcar suficient, nu e ce merită ea, dar nu știu ce dracu' vrei să fac! O iubesc și asta e mai mult decât am avut eu vreodată de la tine.

— Ascultă, spune bunicul. Pe coapsa fetei ăleia sunt niște vânătăi uriașe. Vânătăi. Cât se poate de negre. Vânătăi, Martin, care arată de parcă ai fi folosit o rangă pe fata aia. Te întreb. Te întreb, Martin.

— Taci din gură! spune Martin.

Bunicul se încruntă într-o expresie gravă, cu pielea de pe față îngălbenită, cu fălcile ca niște draperii de piele de om bătrân, aproape ca o scoarță.

— Gata, nu te mai las s-o crești pe fata asta și, dacă știi ce e bine pentru ea, o să... spune el.

— Taci naibii din gură! îi răspunde Martin.

Zgârie cu degetul mare marginea mesei și apoi se uită din nou la bunicul.

— Nu știi ce naiba...

— Sunt vânătăi... spune bunicul.

— Taci naibii din gură!

— Pare că ai...

— Du-te înapoi în rulota ta, bătrâne!

Martin face un semn spre Turtle.

— Habar n-ai.

Se uită fix la ea. Așteaptă cu toții în tăcerea lui.

— Se pare că nici eu. Nici ea, pun pariu. Ah, te place. Te iubește. Nu-i așa, Bobiță?

Turtle rămâne tăcută.

— Bobiță, îl iubești pe bunicul tău?

Turtle aude picioarele crabului scrâșnind în timp ce se răcesc.

— Bobiță?

— Îl iubesc, tati.

— Vezi...? Vezi...? Dar nu trebuie să vii aici, duhnind a whisky, să vii în casa mea și să spui că are vânătași. Nu trebuie să faci asta.

— Marty, trebuie să vrei ceva diferit pentru Julia. Nu asta, Marty. Nu asta.

Martin își trece vârfurile degetelor prin barbă.

— Păi... futu-i! Văd că Bobiță are cuțitul tău acum.

Întinde mâna, iar Turtle trage cuțitul de la brâu și i-l dă. Martin îl cântărește în palmă.

— Știi câte beregate a spintecat cu cuțitul ăsta? întrebă el.

Turtle coboară privirea în farfurie.

— Patruzeci și două, nu-i așa?

— Patruzeci și două, încuviințează bunicul.

— Coreea, Bobiță. Și la un moment dat l-au pus la treabă în Zona Demilitarizată, să-i urmărească pe intruși, și nenorociții ăia amărâți, nenorociții ăia amărâți habar n-aveau că în bălării îi aștepta un afurisit de psihopat însetat de sânge, venit din sălbăticia din cealaltă parte a lumii, un om ai cărui înaintași au vânat indieni în Vestul american. Cum poți să înțelegi așa ceva? Cred că atunci te-ai distrat cel mai bine.

Bunicul nu spune nimic. Îi tremură fălcile.

— Îi plăcea să vină pe la spatele câte unui biet ticălos, vreun ticălos care fusese obligat să meargă la război prin constrângere guvernamentală și presiune socioeconomică zdrobitoare, și Daniel îi vine prin spate și îi ia gâtul cu cuțitul. Nu-i așa? Brațul în jurul gâtului, îi ridică bărbia și pe urmă, hârști, direct prin arterele mari de pe partea stângă. Nu-i așa?

— Era război, Martin.

— Și după asta îți dau o pușcă și te trimit în Vietnam. Nu-i așa? Ăsta-i un nemernic căruia îi place să se apropie și să te ia direct în spate cu un calibru 12, și să se uite la tine cum încerci să te târăști naibii, și după aia se lasă în genunchi pe tine și-ți taie beregata aia nenorocită. M12, aia era o pușcă bună, nu-i așa? O vechitură deja la vremea aia, dar cea mai bine făcută vreodată.

Bunicul nu spune nimic.

Martin lovește cu mâinile în masă.

— Pentru ce!? Un război pentru ce? Ți-a păsat măcar cât negru sub unghie? Ți-a păsat sau ai înțeles pentru ce luptai? Futu-i, nu! Futu-i, futu-i, futu-i, nu! Ție doar ți-a plăcut.

— Am înțeles de ce luptam, Martin.

— Poate.

Martin trânteste cu forță cuțitul pe masă, iar Turtle îl ia de-acolo.

— O grămadă de sânge pe mânerul ăla de piele, care n-o să se spele niciodată, nu-i așa?

Bunicul lasă capul în piept, de parcă s-ar odihni, cu fălcile atârându-i și adâncindu-i încruntătura.

— Ei, bine, spune Martin, Bobiță trebuie să fie mândră să aibă cuțitul ăla. O adevărată comoară de familie. Și, Daniel, poate ar trebui să te gândești că avem o latură dură în familie. Poate ar trebui să te gândești ce înseamnă pentru nepoată-ta latura asta dură.

Martin se apleacă și scuipă pe podea.

Turtle se uită în jos, la balta de grăsime și smântână din farfurie.

— Nu contează nimic din toate astea, spune bunicul greoi.

— Nimic din toate astea nu contează?! repetă tati cu neîncredere. Nimic din toate astea nu contează? Ce spun eu e că toată viața ei a fost iubită. Și asta e ceva ce eu n-am avut niciodată din partea ta.

— Nu pot să te las în preajma copilului ăluia. Nu pot s-o fac.

— Hai să discutăm despre asta, spune tati. Vânățăile te-au îngrijorat?

— Vânățăile și toată aiureala asta cu sfârșitul lumii.

— Nu-i aiureală, tată, spune Martin.

— E aiureală și nu așa se crește un copil, pretinzând că lumea o să se sfârșească doar pentru că tu ai prefera să se întâmple astfel.

— Nu așa se crește un copil...?! Dacă nu crezi că lumea are probleme, tată, înseamnă că nu ești atent. Elanul, urșii grizzly, lupii, s-au dus toate. Somonul, aproape. Sequoia, terminat. Pini uscați pe picioare cu pogonul. Albinele tale au murit. Cum am adus-o pe Julia în locul ăsta cu susul în jos? Rămășița asta muribundă, siluită, putrezită de ce ar fi trebuit să fie? Cum anume crești un copil pe lângă chiulangii ăștia obsedați doar de propria persoană, care au irosit și au distrus lumea în care ar fi trebuit să crească fata asta? Și ce înțelegere ar putea să aibă vreodată cu astfel de oameni? Nu poate exista niciuna! Nu există negociere. Nu există alternativă. Ei ucid lumea, și o să continue să ucidă lumea, și n-o să se schimbe niciodată și n-o să se oprească niciodată. Nimic din ce pot face eu, și nimic din ce poate să facă ea n-o să-i convingă să se răzgândească, pentru că sunt incapabili să gândească, să vadă lumea ca pe ceva care există în afara lor. În măsura în care măcar o văd, își închipuie că au drepturi asupra ei. Și tu îmi spui că furia mea față de astfel de oameni,

față de o astfel de societate, e aiureală? Tu îmi spui că nu așa se crește un copil și da, știu. Dar ce altceva pot să fac?

— Fir-ar să fie, Marty, nu poți să...

Se oprește.

— Nu pot să ce? întreabă Martin.

Îi aruncă lui Turtle o privire cruntă. Bunicul își înțeleștează fălcile. Nu-și poate găsi cuvintele. Turtle are gura deschisă și-și bagă mâna înăuntru, mușcând-o violent. Simte că zâmbetul de pe chipul ei e ceva înspăimântător.

Martin se apleacă în față.

— Păi, știi ce vrei tu să spui, tată?

— Mda, zice bunicul. Mda.

— Ei bine, ce?

— Păi, ziceam...

— Mda?

— Ei, bine, voiam... voiam doar... spune bunicul.

Martin se uită la Turtle. Bunicul vorbește nedeslușit.

— Tată? spune Martin.

— Nu contează, răspunde bunicul. Ah... ah... Nu contează.

— Ce? Ce?

Bunicul se uită cu ochiul sănătos de la ea la Martin, ochiul drept are pleoapa lăsată, și se așază mai bine pe scaun, cu demnitate. Deschide gura și, vorbind nedeslușit, spune:

— Cred... Spuneam doar că... nu așa se... se... se...

Se oprește.

— Ce, tată? întreabă Martin.

— Se...

Așteaptă cu toții.

— Ah, nu contează, spune bunicul furios, nu contează.

— Se crește un copil? întreabă Martin. Nu așa se crește un copil?

— Da, răspunde bunicul și apoi tace.

Împroască salivă la fiecare cuvânt. Turtle se uită concentrată la fața lui. Partea dreaptă pare să amortească. Pleoapa e închisă. Se ridică o singură dată încet și dezvelește semiluna albă a sclerei, după care coboară la fel de încet și rămâne închisă.

Tati așteaptă, aplecându-se și privindu-l pe bunicul.

— Un... un... spune acesta, dar nu pare să-și poată găsi cuvintele.

— Un copil? spune tati.

— Ah, zice bunicul, ah, nu contează.

Întinde mâna spre ea, peste masă, și spune:

— Aș... și orice altceva ar vrea să zică, nu nimereste. Aș..., spune și încearcă, străduindu-se, mișcându-și buzele.

— Ce dracu', tată, spune tati.

— Voiam să..., spune bunicul. Voiam...

— Ce mama naibii? întreabă Martin.

Bunicul se ridică, dărâmând scaunul, se înclină mult într-o parte, iar Martin se aruncă, apucându-l pe bunicul de cămașă, însă bunicul cade greu pe podea.

— Bobiță, spune tati, cheamă ambulanța. Acum!

Turtle stă ținută locului, privindu-l îngrozită pe bunicul, care zace pe jumătate agățat în scaun. Se chinuie și se răsucesce pe-o parte. Ridică privirea spre Turtle. Partea dreaptă a feței e căzută și îi atârână în cortine de piele îmbătrânită, care seamănă cu ceara galbenă topită.

— Măzăriche..., spune el. Măzăriche...

Face o încercare firavă de a-și trage mâna sub el.

— Cheamă ambulanța, Bobiță.

Martin ocolește masa și îngenunchează lângă bunicul. Bocancii îi scârțâie.

Turtle se ridică și se duce la telefonul de pe perete, ridică receptorul și formează numărul. Martin îl ajută pe bunicul să se ridice din scaunul căzut.

— Ticălo... Nemernic... Fir-ai al naibii, Daniel! Fir-ai al naibii!

— 911, ce urgență aveți? întreabă cineva.

— Ăă, răspunde Turtle. Ce urgență avem, tati?

— Atac cerebral, spune el.

— Stai... Stai... Stai, Julie... repetă încontinuu bunicul.

Mișcă buzele și încearcă să pronunțe cuvintele.

— Stai ce? Tată. Stai... de ce?

— Ah, nu contează.

— Ce vezi? întreabă Martin.

Turtle ia mâna de pe receptor și spune:

— Așteptați.

— Aștept, răspunde operatorul.

— Atac cerebral! strigă Martin la ea.

— Atac cerebral, spune Turtle.

— Și sunteți la... și dispecerul spune adresa.

— Da, răspunde Turtle.

— Ah, Martin, spune bunicul. Voiam să zic... Să zic că...
Ce voiam să zic...

Tati se lasă în genunchi, ținând mâinile bunicului și privind în jos, spre el și spune:

— Ce? Daniel? Spune-mi ce? Ce e?

Turtle nu l-a mai văzut niciodată pe tatăl ei atât de disperat.

— Domnișoară? întreabă dispecerul. Domnișoară?

— Așteptați, răspunde Turtle.

Vrea ca toată lumea să înceteze. Vrea ca totul să încetinească. Pur și simplu are nevoie de mai mult timp.

— Așteptați, repetă ea.

— Puteți să-mi spuneți exact ce s-a întâmplat?

— Taci! spune Turtle. Așteptați puțin!

— Domnișoară...

Turtle își apasă receptorul pe piept și privește. Martin îl ține de mână pe bunicul și spune:

— Ce-i, Daniel? Ce-ai vrut să spui? Ce vezi? Spune-mi ce vezi.

Turtle lasă telefonul să cadă, se duce la masă și se așază lângă Martin. El e îngenuncheat lângă bunicul, rugându-l:

— Spune-mi ce se întâmplă, tată. Spune-mi ce vezi.

În colț, receptorul telefonului atârână de fir, iar dispecerul spune:

— Domnișoară? Domnișoară? Trebuie să rămâneți pe fir.

Bunicul se întoarce și se uită la ea, ridicându-și capul de pe podea. Turtle vine mai aproape. Bunicul mișcă buzele, încercând să-și aducă aminte numele ei, nu-l găsește, deschide și închide gura. Spune:

— Julie... nu pot...

— Fir-ar să fie, Daniel! Ce e? Ce? Ce?

Martin îl apucă de bărbie și se uită unul la celălalt.

— Ce ai... ce voiai...? întreabă Martin.

— Julie... îngână bunicul.

— Bobiță, du-te sus, spune Martin.

— Îmi pare rău, răspunde ea.

Se uită direct la bunicul.

— Îmi pare foarte rău. Îmi pare rău.

Bunicul se uită la ea. Orice ar vrea să spună, pentru Turtle rămâne nedeslușit. Din el se scurge chiar

chintesența, substanța, spune lucrurile pe care are obiceiul să le spună, dar nu spune ce vrea să spună și nu poate să priceapă ce vrea să spună.

— Du-te! spune Martin, iar Turtle se ridică și o ia la goană pe scări, gândindu-se: „N-o să se întâmple nimic. O să-și revină“.

Fuge în camera ei, se reazemă de perete, gâfâind și ascultând. De jos, îl aude pe Martin zicând:

— Spune-mi ce vezi, tată. Spune-mi ce ai vrut să zici.

Așteaptă într-o tăcere înfiorătoare, încercând să-și domolească răsuflarea. Se teme că, din cauza bubuitului inimii, a sunetului răsuflării, va pierde ce spune bunicul, dar este însetată după aer, tânjește după el. Jos, un scrâșnet, sunetul unei mișcări, și Turtle încetează să mai respire, ascultă.

— Ah, văd... văd... spune bunicul, bolborosind, și se aude zgomotul făcut de picioarele lui care lovesc podeaua, mișcându-se în locul unde e întins, iar Martin zice:

— Daniel, uită-te la mine... sunt... eu sunt, Martin. Sunt Martin. Uită-te la mine.

— Ah, nu contează, spune bunicul.

Martin, neîncrezător, întreabă:

— Ce? Ce?

Urmează un lung moment de tăcere, Turtle încercând să-și calmeze respirația sacadată, străduindu-se să prindă orice sunet venit de jos, dar nu se aude nimic, și apoi Martin, cu vocea un scrâșnet grav, înăbușit de groază sau de altceva.

— Nemernicule! spune el. Nemernic afurisit!

Apoi o tăcere lungă, în care Turtle stă cu spatele lipit de ușă, ascultând, măsurându-și răsuflarea ca s-o

potolească. Apoi aude ambulanța, o privește urcând pe drum. Îi ascultă pe bărbații străini de jos, care discută între ei. Strigă numere pe care Turtle nu le poate înțelege, vorbind între ei, și ea se plimbă de colo-colo prin cameră, se duce la fereastră și-l vede pe bunicul întins pe o targă și urcat într-o ambulanță parcată în curtea plină de noroi. Tati vorbește cu personalul de pe ambulanță, după care se urcă în camionetă și pornește în urma salvării. Turtle rămâne singură, rezemându-se de fereastră, cu trandafirii și oțetarii încadrând-o într-o ramă încălцитă.

Treisprezece

Târziu în seara aceea, camioneta lui Martin urcă huriind drumul acoperit cu pietriș, și Turtle se scutură din visarea de la fereastră, cu mâinile încleștate pe umerii înfiorați, cu pielea de găină. Se dă jos cu grijă din nișa ferestrei, coboară scările și rămâne pe verandă. Martin urcă treptele lovindu-le cu putere și apoi se așază. Scoate un pachet de țigări, îl bate ca să scoată o țigară și o aprinde. Trage din ea. Turtle vine să se așeze lângă el, iar Martin îi dă ei țigara și-și scoate încă una din pachet.

— Decedat în momentul sosirii la spital, spune el.

Își drege glasul și zice, pe tonul confidențial și afectat al doctorului:

— „Daniel a suferit un accident hemoragic masiv pe artera cerebrală medie stângă. A început ca accident ischemic, ceea ce înseamnă că un cheag de sânge s-a blocat în artera care irigă emisfera stângă a creierului și regiunile responsabile pentru vorbire și mișcare. Nu știm de unde a venit cheagul. Totuși, vasele de sânge din creierul unui alcoolic sunt foarte fragile și ulterior a suferit o ruptură și o hemoragie în țesutul cerebral”. Se pare că a fost dureros, dar rapid. Nu că el ți-ar fi putut spune. Primul atac,

cel ischemic, n-a fost dureros. N-a știut ce se întâmplă. Dar al doilea, cel hemoragic, a fost dureros, însă deja nu mai avea cuvinte să se exprime. Blocat în propria minte, cu cea mai dată naibii durere de cap, indiferent cât de scurtă. Doctorul a zis că a fost „ca o lovitură a Domnului“.

Martin scoate fumul într-o parte.

— Nemernicul! spune el.

Stau unul lângă altul. Martin culege pietricele dintr-o scândură de terasă și le aruncă în aleea năpădită de cicoare și lobodă câinească. Turtle nu spune nimic, dar se gândește la ambulanța înaintând pe autostrada litoralului, trecând pe lângă golfuri și promontorii, și la ea stând aici, așteptând. Își zice: „L-am omorât“. Gândul îi vine așa de repede, așa de chinuitor, încât o face să se înfioare de dezgust, scrâșnind din dinți, și își zice din nou: „L-am omorât“. Propria ei lipsă de însemnătate o înăbușă — faptul că ea a trebuit să fie, în cele din urmă, cea care l-a ucis pe bunicul, când eșuaseră deja așa de multe, și i se pare că propria ei relație cu bunicul a fost una superficială, în comparație cu relația lui cu Martin, și că, dacă relația bunicului cu ea a fost mai puțin problematică, asta s-a datorat numai faptului că a fost mai puțin profundă. Bunicul era dur cu Martin pentru că Martin intra în conflict cu întregul lui caracter, așa cum Turtle intra în conflict cu întregul caracter al lui tati. Și exista ceva de care Martin avusese nevoie de la tatăl lui. O întrebare rămasă fără răspuns.

Tati se ridică, se întoarce și lovește iar stâlpul scării.

— Futu-i! urlă el.

Se întoarce, privește în josul dealului și urlă:

— Futu-i!

Apoi se duce greoi în casă, iar Turtle rămâne singură pe veranda întunecată, până când Martin revine cu o canistră de 22 de litri de benzină. Se oprește o clipă, apoi trece pe lângă ea, pe cărarea care traversează livada, către rulota bunicului, aflată în zmeuriș.

— Stai! spune Turtle.

Martin se întoarce și se uită în urmă, iar chipul i se îmblânzește, fruntea îi e încruntată de durere, și rămâne acolo cu canistra într-o mână, cu umerii căzuți, cu ochiul stâng mai mijit decât dreptul, după care spune, foarte încet, cu o forță uriașă:

— Ah, Bobiță. Ah, iubirea mea desăvârșită.

Pune jos canistra și se apropie ea. Turtle stă pe verandă, complet pustiită. Martin o ia în brațe.

— Vreau să mor, spune ea.

— Ah, Bobiță, îi răspunde el.

— Mă urăsc. Mă urăsc, spune Turtle.

— Ah, nu, zice Martin, strângând-o în brațe.

Își trece vârfurile degetelor printre coastele ei, urmând adânciturile. Coastele se relaxează și cedează în strângerea lui. Turtle se simte mică în brațele sale. Simte cum i se întipărește pe față un fel de expresie de durere și pierdere, apoi spune din nou:

— Vreau să mor.

— Ah, Bobiță, spune el cu gura lipită de gâtul ei.

Trage aer printre dinți, un sunet chinuitor, care-i exprimă tot regretul.

— S-a sinucis. Sper că înțelegi. S-a sinucis și nu puteam face nimic, nici tu, nici eu. Futu-i, îl urăsc pentru asta!

— Nu, spune ea încet, surprinzând-o până și pe ea cât de încordată îi e vocea.

Martin se cutremură, ținând-o în brațe. Turtle își apasă fața în umărul lui, iar el o ține așa, împreunându-și mâinile pe ceafa ei.

— Aș vrea ca naiba de mult să fi fost altfel, spune el. Aș vrea să fi avut bunicul pe care-l meritai, și nu cel pe care l-ai avut. Dar acum nu mai suntem decât noi doi, puștoaico. Haide!

Îi dă drumul și o ia de mână, ducând-o prin livadă până la rulotă, iar când ajung acolo, la fereastră apare Rosy, lătrând și agitându-se. Martin deschide ușa și intră, iar Rosy țopăie pe podeaua acoperită cu linoleum. Turtle urcă treptele în urma lui și rămâne în pragul ușii. Aruncându-și acum ochii prin rulotă, la lucrurile bunicului, toate capătă semnificație și importanță pentru ea — par pline de prezența lui și, în același timp, micșorate, îngrozitoare și chinuitoare în meschinăria lor. Se uită la masa pliantă neînsemnată, cu tabla ei ieftină de cribbage, la marcasele rămase acolo de la ultima lor partidă și la pachetul de cărți de joc de pe masă, se uită la sacul de hârtie pe care-l folosea bunicul pentru reciclare, cu maldăre de cutii de pizza congelată înghesuite în ea. Și la cuptorul micuț, care are o culoare muștar, urâtă. Se uită prin hol către dormitor, la cearșafurile de vâscoză, pătate de umezeală, la mucegaiul negru de pe pervazul de aluminiu corodat, cu fereastra de plastic jivrată. „Hristoase”, se gândește ea, „totdeauna a fost așa de îngrozitor?”. Se duce la dulapuri și deschide unul, unde găsește o sticlă de Jack Daniel's, două pahare de whisky și o cană de plastic pentru apă, și nimic altceva, iar melamina dulapului se jupoaie pe alocuri și dă la iveală placajul ieftin de dedesubt. „Hristoase”, își zice ea. Deschide frigiderul, unde sunt doar o cutie de lapte condensat și câteva baterii AA.

„Hristoase”, își zice din nou, cu o durere tot mai adâncă. Se reazemă de blat. Durerea vine în valuri posomorâte, urmate de înțelegerea faptului că e mort, o înțelegere care pare să aibă straturi și profunzime, o înțelegere în care s-ar putea cufunda tot mai mult, ca în ape din ce în ce mai adânci, cu o presiune tot mai mare. Durerea e în stomac și în plămâni și o umple de scârbă și dezgust. Stând în rulota afumată, se gândește: „Vreau să mor. Vreau cu adevărat să mor. Numai lășitatea mă împiedică s-o fac”.

Se uită la Martin și clatină din cap.

— Nu se poate să nu mai fie, spune ea.

Martin își încleștează maxilarul. Se uită și el în jur. Face un semn.

— Toată viața mea a fost un om așa de mare, zice el. A fost tatăl meu. Totuși, uită-te la locul ăsta! Totdeauna a fost măreț. Totdeauna mi-a spus că n-o să fiu niciodată vrednic de el. Mi-a spus-o. Uită-te la asta.

Martin trebuie să se aplece ca să iasă pe ușă, se oprește în dormitor, jucându-se cu ușa de placaj ieftin. Se ridică pe vârfuri, își îndeasă mâna printr-o gaură dintre perete și tavan și smulge panoul de placaj, dând la iveală izolația ieftină de dedesubt. Ridică placa smulsă de la perete, își lasă mâinile pe lângă corp și se uită la Turtle.

— Nu știi ce ți-a spus ție, dar tu o să ajungi mai departe decât noi amândoi, zice el. O să fii mai mult decât a fost el vreodată. Și mai mult decât mine. Să nu lași pe nimeni — pe nimeni, nici pe mine, nici pe bunicul, nici pe tine — să-ți spună altceva. Uită-te la asta!

Ia canistra de benzină în mâini și-i deșurubează capacul.

— N-o face, spune ea.

Martin o privește, clatină din cap și toarnă benzină pe pat. Merge cu spatele, încovoiindu-se ca să treacă prin cadrul ușii și turnând benzină pe covor. Vine în bucătărie și varsă benzină pe masă, pe scaune, pe dulapuri și pe blaturi.

Turtle o prinde pe Rosy de zgardă și scoate câinele agitat din rulotă, în timp ce Martin toarnă benzină pe alee. Turtle se lasă în genunchi în zmeuriș, ținând-o pe Rosy de zgardă, și-l privește pe Martin stropind tot locul cu benzină. Coboară și se oprește lângă ea. Își pune mâinile în buzunare, căutând bricheta, și râde amar, încet.

— Ce-i?

— Știi, Bobiță, am trăit jumătate din viață terorizat de omul ăsta. Hristoase!

Trage zgomotos aer în piept. Sunetul e bizar și neașteptat, ca un sughiț. Găsește bricheta și o scoate, rămânând cu ea în palmă, și după care se uită în jur, căutând ceva cu care să aprindă focul.

— Dar cu tine s-a purtat frumos, nu-i așa? Întreabă el.

Turtle încuviințează.

— Mda, răspunde ea, și i se strâng măruntaiele când se gândește cât de nepotrivit e răspunsul.

Martin clatină din cap.

— Hristoase! Asta-i bine, bănuiesc. E bine. Nu știu de ce te-am lăsat așa, să vii la el. Presupun că fetele au nevoie de buncii lor. Hristoase! Aș fi zis că-și epuizase capacitatea de a mă răni, dar îți zic eu că era ceva deosebit să-l văd cu tine. Ascultă-mă. Când crești cu un asemenea om ca tată trebuie să-ți petreci o bună parte din viață convingându-te că nu-i nimic de făcut cu tine, pentru că, îți zic eu... n-a fost prea blând cu mine. Era cel mai sadic soi de

nemernic, Bobiță. Așa că a fost nevoie de ceva muncă de convingere. Și e greu, pentru că e așa de firesc să crezi că tatăl tău are un motiv să te urască. Aproape vrei să crezi asta. E cumva mai ușor decât să crezi că ura lui are cauze greu de deslușit. Asta n-are nicio noimă pentru un copil. Asta chiar e ceva deosebit, îți zic eu. Și totuși, cu tine s-a purtat ca cel mai răbdător soi de om, Bobiță. L-am urât din cauza asta. Nu-i ciudat? După ani și ani. Aș fi zis că-i secase puterea de a mă răni. Mă rog.

Se întoarce. Culege o mână de iarbă, apoi aprinde bricheta, dar iarba nu ia foc. Mocnește și se înnegrește, însă nu arde. Martin se uită în jur. Turtle stă lângă el.

— Ar fi trebuit să iau cu mine niște hârtie, spune el.

Martin se uită la covorul dinăuntru, îmbibat cu benzină.

— Mă rog, zice el.

Se îndreaptă spre el și flacăra brichetei se stinge. Cu grijă, se apleacă în interiorul rulotei, punând o mână pe blat și întinzând bricheta spre covorul ud. Aprinde iar bricheta și sare înapoi, așteptându-se să izbucnească o pălălaie. Nu se întâmplă nimic. Martin își atinge energizat și agasat maxilarul, aprinde din nou bricheta Zippo și-o aruncă înăuntru, într-o baltă de benzină. Bricheta se stinge în zbor și cade cu un plescăit.

— Ei, rahat! spune Martin.

Urcă înapoi în rulotă, ridică bricheta și rămâne ținând-o între degetul mare și arătător, scuturând benzina din ea.

— Eu n-aș folosi bricheta aia, tati, spune Turtle.

Martin clatină din cap, într-o mișcare comică, tăcută și amară.

— Al dracului de amuzant! spune.

Coboară din rulotă și se duce în spatele ei, iar Turtle îl urmează, aducând-o și pe Rosy. Stau printre zmeurii înalți din spatele rulotei, iar Martin se târăște sub șasiu și apucă o butelie de 22 de litri de propan, cuplată la racordul de gaz. Deșurubează butelia de la sistemul de alimentare, o târăște până în față și o ridică prin ușa rulotei. Sub ea mai sunt depozitate încă două, iar Martin se duce după fiecare dintre ele, aducându-le și aliniindu-le în coridorul rulotei. Vine lângă Turtle și scoate de la brâu Coltul.45. Apasă pe cocoș și trage.

Butelia de propan *șuieră*, glonțul lăsând o urmă vizibilă și scânteietoare. Iritat, Martin trage din nou și apoi a treia oară, gloanțele lăsând în oțel mici adâncituri lucioase. Apoi se oprește. Se uită la Turtle, care stă în genunchi în zmeuriș, ținând-o pe Rosy.

Martin urcă din nou în rulotă, care geme sub greutatea lui. Se duce la butelii, ocolind bălțile de benzină, deschide robinetul, dar din butelie nu se aude niciun *șuierat*. Își mușcă buzele. Apoi își trage o palmă peste frunte.

— Valva, spune el, referindu-se la valva care nu permite ieșirea gazului, dacă nu e conectată la un furtun de alimentare.

Coboară din rulotă, se târăște din nou sub ea, prinde racordul de gaze și, trăgându-și de la brâu cuțitul Daniel Winkler, taie furtunul dintr-o singură mișcare. Se întoarce în rulotă și înșurubează racordul pe butelie, care începe să împrăstie propan din furtunul tăiat. Coboară grăbit, sărind peste furtun și făcându-i lui Turtle semn să se îndepărteze. Fata vede norii de propan umplând rulota și rostogolindu-se pe ușă.

Gazul începe să aștearnă ochiuri de gheață pe po-dea, într-un model de pâlnie care pleacă din locul unde

a căzut pe podea furtunul tăiat, iar apoi se ridică în aer, măturând blaturile. Gheața urcă pe dulapuri, temperatura scăzută încrețind melamina de pe imitația de lemn, care se încovoia și se ridică pe placaj. Acum Martin stă nemișcat, ștergându-și bricheta Zippo de cămașă, scuturând benzina de pe ea, iar Turtle se dă înapoi, trăgând de zgarda lui Rosy. Cățeaua latră agitată de câteva ori și se uită la Turtle, arcuindu-și sprâncenele și zâmbind. Martin deschide bricheta, iar aceasta se aprinde.

— Rahat, rahat, spune el și o aruncă în rulotă, după care se întoarce și aleargă prin iarbă, scuturându-și mâna arsă.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Propanul se scurge pe ușa deschisă, într-un nor vizibil de abur alb.

— La naiba, faci mișto de mine! spune Martin.

Apoi focul izbucnește pe ușă și peste iarbă, ca un val nu prea înalt. Martin își duce mâinile la urechi. Ferestrele se sparg, iar de pe cadru se desprind fâșii din învelișul exterior al rulotei. Apoi urmează o a doua explozie, flăcările se ridică spre cer și pe ușă iese ceva, iar Turtle crede pentru o clipă că e un corb care se înalță din flăcări, zburând direct spre ea, dar Martin se năpustește asupra ei, cu mâinile la urechi, și o aruncă la pământ, în timp ce pe deasupra lor șuieră ceva. Flăcările coboară și lasă în urmă doar carcasa rulotei, care arde domol. Turtle vede o foaie de oțel în pragul ușii — cilindrul desprins al unei butelii de propan. În spatele ei, vede capul cilindrului, aruncat de pe butelie ca o ghiulea. Nu aude nimic. Se uită la Martin, care-i spune ceva. Apoi, în urechea stângă, un zgomot puternic și ascuțit. În urechea dreaptă, nimic. Își duce mâna la ea. Se uită din nou la Martin, ținându-se de urechea dreaptă, iar el vorbește. Râde dezlănțuit. Turtle se uită în jos și o vede pe Rosy lătrând ca nebuna, cu picioarele încordate,

privind rulota și trăgându-se înapoi de lângă ea. Stau împreună și se uită cum arde — tulpinile verzi de zmeură se încolăcesc și se înnegresc. Iarba se aprinde în insulițe împrăștiate neregulat. Turtle se uită la tatăl ei, apoi din nou la rulota care arde. Rămân multă vreme cu ochii ațintiți asupra focului. Peste zgomotul asurzitor, începe să-l audă. Începe să audă flăcările. Se simte amețită. Simte că urechea dreaptă îi e golită, fără niciun sunet, de parcă ar fi pierdută definitiv.

— Vreau să mor, spune ea și se aude distorsionat, de parcă s-ar afla sub apă.

Deschide și închide fălcile, atingându-și maxilarul sub urechi, însă nu aude nimic.

Martin dă să-și mute privirea de la foc, dar nu-și poate lua ochii de la el. Turtle se așază, încă ținându-se de urechi. Dogoarea focului îi usucă pielea. Dacă zmeura n-ar fi așa de udă, ar arde. Pe ici, pe colo, iarba e aprinsă. Lui Martin nu pare să-i pese. Se simte mirosul toxic al dulapurilor, al plăcilor aglomerate și al izolației aprinse. Stau împreună, așezați în iarbă. Martin vorbește, iar Turtle îl aude vag, prin țiuitul ascuțit, insuportabil și monoton. Rosy latră, aleargă în cerc și sare în sus și-n jos. Se retrage și se întoarce.

— Vino încoace, Bobiță! spune Martin.

Turtle se apropie de el. Martin o privește, cercetând-o. Ce zice în continuare nu ajunge la Turtle, iar ea îl privește fără să înțeleagă. Sudoarea îi taie șanțulețe prin praful de pe față.

— Ai terminat cu bătrânul tău, Bobiță? o întreabă el.

— Nu, spune ea.

— Târă ce ești! zice el.

Își bagă vârfurile degetelor în falca ei.

— Ce gândești tu în spatele măștii ăsteia micuțe?

Turtle îl aude cu dificultate. Îi privește chipul, îi citește pe buze. Simte cum i se face rău de la stomac. În craniu, în ureche, are o senzație foarte apropiată de durere, dar nu e chiar durere. Își deschide și închide maxilarele.

— Fir-ar să fie! spune Martin, privind-o cu atenție.

Turtle nu aude exact ce spune, dar îi vede gura pronunțând cuvintele, *Fir-ar să fie*. E nemișcat în lumina focului, de parcă s-ar uita într-un puț.

— Ce ești tu? Ce ești tu și ce-i în mintea aia a ta de jăvruță?

Turtle nu face decât să clatine din cap, tremurând în mâinile lui, care o țin pe loc. Îi strânge capul cu o forță care i l-ar putea zdrobi, privind-o fix în ochi.

— Ce-i în căpșorul ăla al tău? întrebă el. Și cum aș putea să știu vreodată?

Turtle închide ochii. În beznă, îi gonesc culori peste pleoape. Poate să vadă profilul rulotei care arde. Pete de roșu și portocaliu. Și, peste toate, țiuitul acela ascuțit, constant. Poate să țină ochii închiși și să se piardă în sunetul acela monoton. E lipsit de orice emoție. Martin îi strânge gâtul, iar ea deschide ochii spre el.

— Ai o îngrozitoare putere de introspecție, spune el. Uită-te la tine. Ești ceva așa de-al naibii de mic și drăguț. Afurisiții ăia de ochi. Mă uit la ei și nu văd... nimic. Se spune că poți să te uiți în ochii cuiva și să-l cunoști, că ochii sunt fereastra sufletului, dar eu mă uit în ochii tăi și pentru mine e beznă totală, Bobiță. Totdeauna au fost întunecați pentru mine. Dacă e ceva în tine, nu poate fi citit, nu poate fi cunoscut. Adevărul tău, dacă există vreunul, există dincolo de o breșă epistemologică de netrecut, ireductibilă.

— Îmi pare rău, tati, spune Turtle.

Se încordează ca să-l audă peste sunetul ascuțit și egal. Pe dinăuntru, e golită cu totul.

Perceput doar cu urechea stângă, Martin se aude metalic și distant.

— Cred că nici tu nu știi, spune el, slăbind strânsoarea și dându-se înapoi.

Turtle se simte eviscerată, cu nimic în ea și cu nimic de spus, nu se poate gândi la nimic, nu poate simți nimic. Dacă pe undeva există păreri de rău, ea nu-și poate da seama. Se simte de parcă i-ar fi fost extras ceva din măruntaie, cu rădăcini cu tot, poate vreun arin, și, unde se aflase acesta, e acum o deșertăciune grețoasă, dar asta-i tot ce poate să simtă, nu durere, nu nimic. Dacă și-ar dori, ar fi în stare să provoace un rău îngrozitor. Poate să facă orice, și răul pe care-l poate face n-are limită, doar că acum vrea să închidă ochii și să-și aducă mintea în jurul acelei deșertăciuni, așa cum îți treci limba peste locul unui dinte scos. Dacă ar putea, și-ar închide urechile în fața țârâitului aceleia îngrozitor și constant.

— Am renunțat la tot pentru tine, spune Martin. Ți-aș da orice, Bobiță. Dar asta vrei tu? Să mă urmărească? Pentru că o s-o facă. Dacă se prinde profesoara aia. Dacă află nenorocitul ăla gras de director, dacă începe cineva să pună întrebări, dacă află cineva. Asta vrei?

Turtle ridică privirea spre el și nu-i pasă. Abia îl poate auzi, nu e sigură că înțelege ce spune. Se uită la fața lui și știe că e ceva serios, dar nu poate simți seriozitatea aceea și nu se poate convinge de ea.

— Îmi pare rău, tati.

— Asta vrei?

— Vreau să mor, spune ea.

— Și chiar dacă nu spui nimănui, dacă nu dai niciun semn, dacă nu suflă niciodată vreun cuvânt, dar cineva, oricine, vine iar la mine și insinuează măcar ceva, o să-ți spintec gâtșorul ăla al tău și atunci n-o să fie al naibii de frumos? După aia o să vedem dacă poți fi înșelată. Atunci o să știm. Gândește-te la asta. Ești băgată și tu în asta, jăvruță! O să vedem ce lumină ți se aprinde în ochi atunci, ce scânteiuță inefabilă ar putea să piară din ei. Să-ți văd nenorocitele alea de cornee mici uscându-se ca solzii de pește.

Turtle nu-l poate urmări. Are mintea în altă parte. Se gândește: „Oare asta am vrut, când am înotat prin oglinda cu reflexii a luciului apei și în această altă lume, am vrut să-l tratez într-un fel anume, pe care să nu-l poată respinge, și într-un fel anume, pentru care ar fi greu, îngrozitor de greu, să mă consider responsabilă? Oare asta am vrut, și oare am știut, și, dacă da — ce parte a mea e asta, și ce reprezintă ea pentru mine, alegând ce-i putred de ce-i sănătos și dându-și cu părerea despre golurile astea din mintea mea, făcând presupuneri, și mai e oare cu mine acum?”

Abia îl poate auzi. Dacă și-ar muta privirea de la el, nu l-ar mai auzi. Desenată peste vederea ei, imaginea remanentă a rulotei în flăcări. Bezna din mintea ei e luminată de toate lucrurile astea; și plină de țiuitul acela ascuțit, constant.

— O, Doamne! spune Martin. Bobiță, tânjesc după tine! Adevărul de neatins din tine. Chiar dedesubtul suprafeței. Și când mă uit la tine... sunt momente... când aproape, aproape... Dumnezeu! Dumnezeu!

Turtle așteaptă în iarbă, simțind fiecare gând întemnițat și incoerent din ea. Martin se ridică și se

îndepărtează. Turtle își lasă capul în jos, abandonându-se dogorii care-i usucă pielea, ascultând țiuitul, cu Rosy făcută covrig lângă ea.

Dimineața devreme se stârnește briza și împodobește vițelarul cu rouă, iar ea o ține în brațe pe Rosy, ambele tremurând de frig, Turtle refuzând să se ridice, cu trupul lui Rosy cuprins în brațele ei. Rosy e osoasă, are burta moale și blana scurtă, iar copacii din jurul poienii sunt luminați de o strălucire roșie, mohorâtă. Când se ridică, simțind crampe musculare și mutând o Rosy leneșă din brațe în iarbă, Turtle miroase a plastic ars. Își duce mâna la urechea dreaptă, apoi o îndepărtează din nou, abia dacă poate sesiza vreo diferență.

— Hei? spune ea.

Glasul îi sună îndepărtat și ciudat.

— Hei!

Se ridică în mijlocul poienii, căscând fălcile, mimând cuvinte. Rosy ridică privirea spre ea.

— Hei! repetă Turtle, iar Rosy se smucește puțin, de parcă ar da să intre în acțiune, dar apoi, neștiind ce să facă, rămâne în picioare privind-o, iar ea nu-și poate da seama exact cât de tare vorbește, însă își poate auzi vocea.

„Habar n-am cât din auz a dispărut“, își zice Turtle. Rosy o urmărește cu sprâncenele ridicate. Câinele se oprește, cască, se uită împrejur, se așază, se uită iar la Turtle, care încă stă în poiană, privind rulota distrusă, marginea livezii, pădurea, sticla înnegrită, împrăștiată într-un cerc în jurul resturilor rulotei. Privește în sus, spre cerul senin și albastru. Vrea să moară.

Turtle se întoarce și pleacă încet, prin iarba udă de rouă. Ajunge acasă, urcă cu greutate scările verandei și deschide ușa glisantă de sticlă, pentru a-l găsi pe Martin

stând pe scaunul capitonat, cu picioarele întinse fără vlagă pe podea și cu mâinile căzute fără vlagă peste brațele scaunului. Țintuiește cu privirea șemineul plin de cenușă, cu o carte deschisă în poală. Turtle trece pe lângă el, sperând pentru o clipă că o să spună ceva și o să-și poată măsura auzul ascultând vocea lui, dar Martin nu spune nimic. Și Rosy rămâne în prag. Turtle deschide gura să-l întrebe ceva, doar ca să-i audă vocea, dar se răzgândește.

Se duce la baie, iar Rosy intră după ea, șovăitoare, cu ghearele țacănind pe scândurile dușumelei, privind timid în jur. Turtle dă drumul apei la duș, iar Rosy rămâne chiar lângă cadă, și când trage perdeaua de plastic în jurul căzii, câinele scheaună. Turtle își lasă capul sub duș și ascultă zgomotul apei. Vede imaginea stropilor picurând pe lângă timpanul ei spart, în spiralele urechii ei interne. Rosy se învârte de câteva ori, se aruncă pe podea cu capul pe labele din față și se uită. Turtle se gândește: „Chiar a spus toate lucrurile alea? Sau nu l-am auzit eu bine?” Și-l aduce aminte ghemuit deasupra bunicului, zicând: *Spune-mi ce vezi*. Se întreabă: „Chiar a făcut asta, chiar a spus asta sau ceva asemănător?” Nu-și poate aduce aminte. Stă cu mâinile lipite de corp și cu apa curgându-i pe cap și se gândește: „Aș vrea să pot simți ceva”. E plină de pișcături de purici.

Când iese de la duș, Martin vorbește la telefon. Îi urmărește buzele, spune „... pentru grijă. N-o să vină azi. Da. Da...” Apoi spune ceva ce Turtle nu poate pune cap la cap. Probabil că vorbește cu cineva de la școală. Probabil că au sunat ca să-l anunțe că e absentă. Stă acolo și-și mișcă buzele, așa cum le mișcă și el, ca să-și dea seama ce spune, iar Martin observă, se îndepărtează de perete

curios, cu fruntea încrețită, și acum spune fără glas: *Ce dracu' faci...?*, după care Turtle se întoarce, o ia pe Rosy în brațe și se duce sus, cu câinele foindu-se și dând din picioare, în timp ce ea se simte complet înghețată.

Aprinde o lumânare. Închide ușa. O caută pe Rosy de purici, aruncându-i cu degetele strânse în balta de ceară fierbinte. Ceara îi arde vârful degetelor, iar puricii plutesc, puncte negre întemnițate, în timp ce Rosy cască cu toată gura, arătându-și dinții îngălbeniți. Turtle se trezește cândva în timpul nopții, cu Rosy scheunând și zgâriind ușa. Duce câinele jos și-l scoate în curte, dar Rosy merge mai departe, prin livadă, cu coada zvâcnind agitat, trudind prin iarbă pe picioarele ei scurte, gâfâind, până ajunge în poiană și rămâne acolo, căscând și uitându-se la Turtle, iar Turtle spune:

— Of, Rosy, of, cătea bătrână!

O ia în brațe și o duce înapoi.

A doua zi, Rosy coboară cu ea și rămâne în bucătărie, în timp ce Turtle ia ouăle din carton și le dă crude pe gât. Martin iese din camera lui încheindu-se la cămașă. Turtle îi aruncă o bere, iar el o prinde și o deschide de marginea blatului. Merg împreună pe făgașe gemene, cu Rosy după ei, dând din coadă și scheunând, se opresc la refugiul cu pietriș și privesc stâncile ivindu-se din mare și linia orizontului. Nu-și spun nimic. În cele din urmă, gâfâitul ostentat al autobuzului, deschiderea ușilor cu sunetul izolației de cauciuc, salutul lui Martin către șoferiță, imensă în salopeta și bocancii ei, Turtle stând în clasă și încercând să asculte, dar incapabilă să audă și copiind doar ceea ce scrie Anna pe tablă, fiecare cuvânt, stând la marginea câmpului și privind către copaci, cercetându-se în căutarea vreunui sentiment și

negăsind niciunul, și, în cele din urmă, Turtle în autobuzul care o duce spre casă, scaunele de vinilin verde, privirea aruncată spre oceanul presărat cu paturi de alge, bulbii și ramurile agitând suprafața apei, minunându-se de ciudățenia ei, de care uneori nu mai e conștientă, pentru că e acolo zi de zi, dar Martin avea dreptate în legătură cu asta, cu ciudățenia ei. La capătul drumului cu autobuzul, Turtle urcă pe drumul acoperit cu pietriș, dar Rosy nu e în casă, iar Turtle înaintează prin iarbă, dincolo de cada cu picioare și mai departe, prin livadă, până în poiana de lângă zmeuri, și acolo o găsește pe Rosy tolănită în iarbă, după care ia câinele în brațe și-l duce în casă. Turtle stă în fața lui Martin; se aude hârșăitul farfuriilor și Rosy scheunând în colț; Martin se uită la câine și Turtle spune: „O să iau niște mâncare pentru câini“, apoi Martin se uită în continuare la câine și spune, în cele din urmă: „Nu, o să iau eu“.

Turtle traversează în fiecare zi câmpul, prin livadă, ca s-o găsească pe Rosy așteptând în poiană, și în fiecare zi o aduce în brațe acasă și, până la urmă, Martin vine de la Mendocino cu un sac de bobite și umple un castron, iar Rosy stă cu capul aplecat deasupra castronului și se întoarce către Turtle, ridicând privirea cu tristețe, după care se întoarce la castron și-și lasă tristă capul deasupra lui, și iar se uită la Turtle, furișându-se, cu capul plecat, privind în sus, lăsând la vedere albul ochilor, iar fata spune:

— Ce-o să ne facem cu tine, Rosy? Ce-o să ne facem cu tine?

Martin aduce niște formulare, asupra cărora își concentrează atenția tot restul cinei, și-și atinge o sprânceană cu degetul mare, dar nu se plânge, completând rând cu rând, față în față cu ea, în sufrageria lor luminată de focul

din șemineu, cu o friptură în sânge pe o farfurie Bauer albastră, împinsă deoparte, și Turtle întreabă:

— O să fie înmormântat sau incinerat?

Iar Martin ridică privirea din documente, cu brațele proptite de masă și umerii enormi, și spune:

— Tot ce voia bunicul tău era să fie azvârlit într-o groapă și lăsat să putrezească acolo. Deci...

Dimineața devreme, Turtle, trezită de scărpinatul lui Rosy, stă pe verandă cu reflectoarele aprinse și trage în talere de argilă la lumina becurilor cu halogen, smucind cu furie coarda aruncătorului și ridicând la umăr arma de skeet cu două țevi suprapuse. Aude pocnetul satisfăcător al puștii și al talerului redus la o pulbere portocalie, sclipitoare în lumina becurilor cu halogen, apoi se întoarce ca să-l vadă pe Martin rezemat de tocul ușii, cu chipul indescifrabil, după care își dă seama și nu știe de cât timp e așa, dar țiuitul din urechea stângă a dispărut. Când Martin se întoarce și se duce înapoi în dormitorul lui, Turtle își târăște picioarele prin iarba înaltă și rece, udată de rouă, și o găsește pe Rosy în poiana de lângă resturile incendiate ale rulotei, o ridică și o duce înapoi în camera ei, trezindu-se din nou în timpul nopții, când Rosy zgârie la ușă, dar Turtle n-o duce jos, iar Rosy nu renunță la zgâriat și scheunat.

Apoi Martin o ia într-o zi pe Turtle de la școală și o duce la cimitirul Little River. Parchează pe marginea drumului, intră pe porțile ruginite și privesc cum e coborât în pământ sicriul. Pereții gropii sunt din pământ litoral nisipos, zgrunțuros ca un biscuit retezat cu foarfeca. Sicriul e simplu. E atât de frig, încât o dor coroanele dinților.

— Ce voiam eu de fapt era o cutie de carton, spune Martin.

Bărbatul ghemuit care acționează scripetele ridică doar o idee privirea.

— Legea spune că trebuie să alegi un sicriu și niciunul dintre ele nu e ieftin, adaugă Martin.

Sicriul e lăcuit și Turtle e impresionată de sobrietatea lui, dar nu arată nici pe departe cum ar trebui să arate sicriul bunicului, iar ea nu poate, și nici n-o să creadă că bunicul e în sicriu, și stă și se uită la cutia aceea coborâtă în pământul negru, mohorât.

— Nu m-au lăsat să fac eu sicriul pentru tata, zice el. E nevoie de un proces de acreditare ca să faci legal un sicriu, dar cât mi-aș mai fi dorit să-l pot face eu! Aici nu mai îngroapă pe nimeni. Nu mai e loc, însă bunicul tău avea parcela asta de multă vreme. Și asta...

Face semn cu capul spre piatra de mormânt neagră, de alături, iar Turtle îngenunchează și citește: VIRGINIA ALVESTON, și Martin spune:

— Bobiță, fă cunoștință cu bunica ta.

Parcela e acoperită cu păpădii. Iarba e măturată de vântul de coastă și are aspectul buruienos al tuturor ierburilor de litoral, iar Turtle așteaptă lângă piatra de mormânt și nu pricepe nimic din ea, ridicând privirea spre Martin.

— Nu-ți face probleme, spune el. Nu semeni deloc cu ea și nici nu ți-ar fi plăcut, dacă ai fi cunoscut-o. Femeia aia avea o inimă de fontă. Tu ești mama ta, din cap până în picioare, și dacă ai ceva din Virginia, e urma aia de puritanism pe care o ai tu uneori. Păstra totul și nu arunca nimic niciodată. Spăla dușumelele aruncând peste ele o

găleată de apă. Putrezeau picioarele meselor. Presupun că ar fi fost mândră de tine, dacă ar fi apucat să te cunoască.

Turtle se îndepărtează de piatra funerară și se uită în jos, în mormântul bunicului. Martin îi pune brațul pe umăr, iar fata poate simți cum i se ridică și coboară coastele când respiră, și se uită în sus și-i poate vedea arterele șerpuiind pe mușchiul lung al gâtului, ca niște cabluri, bătând în ritmul inimii. Sunt numai ei doi la înmormântare. Dintre șirurile de copaci din marginea de vest a cimitirului se ridică negura. În clipa în care e coborât sicriul, Turtle se apleacă și aruncă în mormânt căldărușele pe care le-a tăiat din gardul viu, iar Martin se uită la ea și se lasă cu grijă în genunchi pe marginea gropii, aruncă o mână de pământ, clatină din cap, se ridică și o prinde de umăr, apoi pleacă împreună. Turtle nu și-l poate imagina pe bunicul având o soție. Fusese întotdeauna independent, ca și Martin. Nu-și poate imagina nicio femeie în casa Alveston, cu excepția ei. Se întreabă cine au fost femeile astea, cum erau ele. I se pare că Virginia Alveston e un nume bun, o femeie cu inima de fontă. „E o femeie care spăla podelele și ținea casa curată. N-am știut cine a fost, deși am mâncat din farfuriile ei”, își zice ea.

Martin parchează pe alee, iar Turtle coboară fără niciun cuvânt și o ia pe cărare, pe lângă cadă, și prin livadă, și o găsește iar pe Rosy lângă rulotă. E tolănită în iarbă, cu capul pe labe, scărpinându-se din când în când din cauza puricilor, iar Turtle se așază lângă ea și se uită la rulota arsă, scărpinând-o sub zgardă. Rosy își arcuiește sprâncelele fără să-și ridice capul, dar privind-o cu afecțiune pe Turtle și, în cele din urmă, își saltă capul, deschide gura și scoate limba, zâmbindu-i fetei, iar ea îi spune:

— Ce-o să ne facem cu tine, Rosy, cățea bătrână?

Apoi vine ultima zi de școală și, după ceremonia de absolvire, Turtle coboară din autobuz în capătul aleii. O găsește pe Rosy dormind pe câmp, lângă resturile rulotei. Alături, corbii se adună în copaci, croncănind unii la alții și uitându-se la câine. Turtle îngenunchează lângă Rosy, care dă din picioare și tresare în somn, după care rămâne nemișcată. Lui Turtle i se pare că răsufierea ei e prea rapidă și îi pune o mână pe coaste, privind spre copaci. N-are inima să care căteaua înapoi și n-are inima s-o trezească, așa că se îndreaptă singură spre casă, unde descoperă că mașina lui Martin lipsește. Trece prin sufrageria goală, urcă în camera ei și se așază pe platforma patului. Se gândește: „Căteaua aia bătrână e bine acolo deocamdată”.

Paisprezece

Turtle așteaptă seara. Își scarpină căputa piciorului de bolta plantară a celuilalt. Are pielea uscată și bătătorită, iar când își arcuiește laba piciorului, talpa e plină de cute. Pielea îi e granulată, ca un ciot de pin, iar în bătături se văd adâncituri precum golurile lăsate în urmă de valuri, pe țarm. Se lasă cuprinsă de liniște și, când se trezește, e deja întuneric, iar Martin e tot plecat. De când se știe, s-a întors acasă în fiecare seară, așa că Turtle înțelege, instinctiv, că a fost abandonată. Și-a ucis bunicul cu lașitatea și egoismul ei, iar acum taică-său a abandonat-o din aceleași motive. Stă cu spatele rezemat de perete, mușcându-și degetele, ascultând casa, ascultând ca să se asigure, dar este sigură. Briza intră pe fereastra deschisă și agită oțetarii. Pe unde s-au strecurat prin tocul geamului, lujerii sunt maronii și noduroși, ca piciorul de trupial¹. Vântul se învâртеjește în încăperea întunecată, unde Turtle stă tremurând, înspăimântată. Vrea să se ridice și să se plimbe prin casă, dar n-o face. Așteaptă. Jos, ușa din

¹ Trupial — pasăre cântătoare mică, asemănătoare cu grangurul, care trăiește în colonii în pădurile din America.

spate se deschide și se lovește de perete. Aude frunzele de arin foșnind pe podeaua bucătăriei.

Când era mică și ieșea la plimbare cu bunicul ei, îl întreba: „Ce este asta?“, iar el îi răspundea: „Tu să-mi spui ce e“, iar ea îi spunea. Își trecea prin mână un mănunchi de odos, fiecare dintre semințele-gemene având un ghimpe și o aristă neagră, lungă și curbată. Aveau o formă minunată, de săgeată, care se umfla sub ghimpe și se îngusta deasupra lui. Jumătatea de jos a fiecărei semințe era îmbrăcată într-un puf moale auriu, profund evocator, ușor ca puful bondarilor, dar rămânând neted pe umflătura seminței. Aristele negre și lungi erau aspre la pipăit. Îi plăcea cum se sfărâma pleava în mână. „Când o Măzăriche știe numele unui lucru, crede că știe totul despre el și nu-l mai privește. Dar un nume nu înseamnă nimic și, dacă spui că știi numele unui lucru, înseamnă că spui că nu știi nimic, ba chiar mai puțin decât nimic“, spunea bunicul. „Să nu crezi niciodată că numele înseamnă lucrul pe care-l numește, pentru că nu există decât lucrul în sine, iar numele sunt doar iluzii, doar iluzii care să te ajute să ți le aduci aminte“, îi plăcea lui să spună. Se gândește la ei doi, ea alergând pe lângă el, oprindu-se și întorcându-se, în timp ce bunicul își făcea drum prin iarbă și peste terenul accidentat. Abia după ce găsea ea propria cale de a-i spune unde creștea și ce era planta, abia atunci îi povestea bunicul despre ea, decorticând-o între degete și spunând: „Ăsta, Măzăriche, e spiculețul, iar astea sunt bracteele, vezi ce lungi sunt? Asta-i arista. Vezi cum e spiralată jos și îndoită deasupra? Uită-te la fel de atent și în continuare. Ține-o tot așa, privind ca și cum n-ai ști, privind ca să afli ce este cu adevărat. Asta menține o Măzăriche frumoasă și liniștită

când merge prin iarbă. Te uiți la ceva ca să afli ce-i acolo, Măzăriche, întotdeauna, întotdeauna". Totuși, n-avea dreptate în legătură cu numele. Sau n-avea întru totul dreptate. Însemnau ceva. Când îi spunea Măzăriche, însemna ceva. Însemna totul pentru ea.

Se gândește: „Ar trebui să mă duc să iau câinele ăla". Apoi își zice: „Las-o în pace". Așteaptă, iar așteptarea și tăcerea înseamnă disciplină în locul durerii reale, și totuși se prăbușește în ea, cu obrazul pe podea, respirând încet, orele trecând și fiecare fiind ca prima, fiecare răsuflare ca ultima, privind peștișorii argintii¹ care cutreieră prin crăpăturile pline de scame dintre scânduri, simțind cum se trezește în ea o anumită sensibilitate, pe care a ținut-o multă vreme în suspensie, și o simte, durerea aceea care crește, dar joacă semaforul roșu/verde² cu ea și, când se concentrează asupra ei, este îndepărtată și nemișcată, dar când nu e atentă, stând lungită pe podea și privind în gol peste scânduri, fără să se gândească, atunci o poate vedea apropiindu-se până o copleșește, suprasaturarea de tristețe în deșertăciunea nesupravegheată a minții ei, ca ridichile sălbatice înflorind pe o parcelă goală. A descoperit laturi întregi ale ei pe care nu știa că le are.

Dimineața, Turtle pășește șovăitor prin holurile și camerele goale, cu picioarele tot mai dureroase, pe măsură ce sângele începe din nou să circule prin ele. O doare spatele de la prea mult stat în fund. Rămâne în picioare

¹ *Lepisma saccharina* — specie întâlnită în locuințe, numită popular „peștele de argint" din cauza reflexelor argintii ale solzilor. Atacă hârtia.

² Joc în care un număr mare de persoane trebuie să reacționeze rapid la indicațiile coordonatorului de joc, luând-o la fugă când acesta anunță „semaforul verde" și oprindu-se la anunțul „semaforul roșu". Jucătorul aflat în mișcare după ce se anunță „semaforul roșu" este eliminat.

în sufragerie, se uită la canapele, la ușa deschisă a bucătăriei, la casa tăcută, la fiecare obiect încărcat de prezența lui. Iese și lasă ușa deschisă în urma ei. Pinii se leagănă pe creastă, merii din livadă se pleacă și briza culcă firuțele. Merge desculță prin livadă și iese în poiana cu rulota arsă. Corbii au culcat iarba la pământ, iar în mijlocul ei se află Rosy, cu picioarele din spate întinse. Când se apropie Turtle, corbii croncănesc și-și iau zborul. Au scos intestinalele câinelui prin anus. Blana e încălțită și urâtă, iar cadavrul roiește de muște. Ochii i-au dispărut. Turtle îngenunchează în iarbă, acoperindu-și gura cu cămașa mototolită. Corbii privesc din copaci. Turtle se simte ea însăși eviscerată. Intestinele lui Rosy sunt panglici de culoarea viermilor, uscându-se la soare.

În noaptea aceea, când ia o conservă din dulap, găsește o sămânță de iarbă pe capacul ei. Scoate cutii învelite în ziare mototolite, cu etichetele mâncate și duhnind a pișat. Le stivuiește pe blat. Cuibul e în colțul din fund al dulapului. Spală cutiile în chiuvetă, deschide una și mănâncă fasolea direct din conservă, chinuită de durere. Se așteaptă în orice clipă să audă camioneta urcând pe drum, dar fiecare clipă aduce doar liniștea casei pustii. Așteaptă în dormitorul ei, cu bărbia pe genunchi, mâinile pe gambe și ochii închiși. „Vreau să mor“, își spune ea. „Vreau să mor“.

Coboară scările și țipă în casa întunecată: „Tati?“. Strigă din nou, dar Martin nu e acolo, iar ea o apucă pe coridor și deschide brusc ușa dormitorului lui. Aprinde lumina, stând pe loc și privind din hol. Cearșafurile sunt răvășite. Pe podea sunt împrăștiate haine. Se așază pe pat. Se gândește la rulota bunicului arzând. „Pe tine te acuz. Pe tine te acuz pentru asta“, își zice. Nu e sigură că

înțelege ce vrea să spună. N-a arătat ca un bun-rămas. A arătat ca un exorcism. Măsuța e plină cu sticle de bere pe jumătate golite și țigări stinse în capace. Ridică în lumină o sticlă. În ea plutesc muște moarte. „Crezi că știi ceva. Știi numele cuiva și crezi că știi ceva despre el, sau îți e familiar, așa că încetezi să te mai uiți, pentru că ai impresia că l-ai mai văzut. Asta-i orbire, Măzăriche. Uită-te la fel de atent și în continuare. Ține-o tot așa, privind ca și cum n-ai ști, privind ca să afli ce este cu adevărat“, se gândește ea. Pune jos sticla de bere. Martin credea în nume. Amândoi greșeau al naibii de tare. Amândoi. Aruncă în coșul de gunoi sticlele, capacele și scrumiera. Se ridică și trage cearșafurile răvășite. Petele vechi de cafea s-au uscat, devenind contururi neregulate, cu mijlocul decolorat. Care ar putea fi motivul nu știe, poate același motiv pentru care bălțile rămase după reflux lasă în urmă sarea, în cercuri concentrice. Probabil că totul își caută marginile, și fuge de centru și astfel moare. Cochiliile sticlelor, ale hainelor împrăștiate și ponosite, ale acestui dormitor tăcut, ale acestei case goale. Trage salteaua de pe pat. Scândurile de dedesubt sunt pline de pânze de păianjen. Se duce la bibliotecă și scoate o carte dintre celelalte, cu partea de deasupra acoperită de un strat de praf. Deschide paginile îngălbenite. În măruntaie i s-au înrădăcinat rugi de mure, iar tulpinile de arini, coada-șoricelului și mentă porcească au răsărit așa cum o fac semințele, lujerii murilor împletindu-se prin spalierul plămânilor ei și, dacă ar fi fost să-și deschidă gura, ar fi vomitat lujerii într-o încâlceală fibroasă. O copleșește o stare mizerabilă, fără nume. „Uită-te la fel de atent și în continuare. Ține-o tot așa, privind ca și cum n-ai ști“, își zice. Începe să tragă cărțile de pe raft. Trage

de bibliotecă, dar nu se clintește. Se duce pe hol și aduce ranga, o îndeasă în spatele bibliotecii și o ridică. Clemele ies din tencuială ca niște rădăcini pivotante, cuiele galvanizate îndoindu-se și scoțând sunete ascuțite. Biblioteca se prăbușește într-o mare de cărți.

În cele din urmă se duce pe coridor, ia drujba de pe podea și, venind înapoi în dormitor, o pornește cu o singură smucitură puternică a corzii. Pune lama pe bibliotecă și apoi coboară prin lemnul de cireș, închis la culoare și încântător, aruncând pe cearșafurile răvășite panglici lungi de cireș. Taie prin scânduri și prin cărțile stivuite dedesubt. Aerul se umple de confeti de hârtie mărunțită, care flutură, aruncate prin întreaga cameră. Duce drujba care fumegă la patul lui tati și pune lama pe cuvertură, iar patul se despică și cade, după care, ținând drujba cu o mână, Turtle trage tăblia patului de la perete. Taie prin ea. Sună telefonul, iar ea se duce spre el și-l smulge din perete. Stă în dormitor răsuflând greu, privind mobila distrusă și cearșafurile răvășite. Oprește drujba și o pune jos, la picioare.

Ia o lopată și un târnăcop din subsol. Trece cu ele prin vestibul și iese din casă. Proiectoarele de perimetru se aprind cu un clic. Înaintează printre arini și arbuști de soc, reflectoarele aprinzându-se pe măsură ce ajunge la fiecare întindere de beznă, luminând totul cu o strălucire de halogen. Sapă o groapă printre pini, unde vreo mană necunoscută a făcut să cadă ramuri și copaci întregi. Sapă cu târnăcopul prin rădăcinile noduroase, lovind hotărât și cu grijă, făcând pauze, ca să se sprijine pe genunchi. Sapă vreme îndelungată. Groapa nu trebuie să fie decât suficient de mare ca să încapă ce-o să mai rămână, resturile, cenușa, rămășițele topite de arcuri și șuruburi. Din

când în când, se oprește să-și răsucească umerii sau să-și maseze câte o mână cu degetele de la cealaltă. Apoi se apucă din nou. Când termină, se așază pe margine, amestecând cu lama cuțitului sos de habanero¹ într-o conservă de fasole mexicană² și mâncând direct de pe lamă. Șterge cuțitul de pantaloni și aruncă în groapă conserva.

Târăște afară cearșafurile și salteaua. Târăște afară cuvertura și tăblia secționată a patului. Târăște afară biroul și rafturile din lemn de cireș. Fața îi strălucește în întuneric. Deschide cufărul, și acesta e plin de fotografii cu ea și cu mama ei. Îl răstoarnă și răcolește printre ele cu lama cuțitului. Le îngrămădește la loc în cufăr și-l duce și pe el afară. Găsește într-un dulap un carnet de cecuri, 205 dolari în registrul contabil și trei plicuri cu bani gheață, teancuri de bancnote de 100, de 50 și de 20 de dolari. Numără 4 620 de dolari și-i lasă lângă carnetele de cecuri, pe blatul din bucătărie. Facturile, extrasele bancare și documentele le duce pe toate în groapă. Scoate o roabă roșie din iarba înaltă, îi umflă roata și o împinge în bucătărie, unde aruncă în ea farfuriile de pe blat, apoi golește toate dulapurile și le reazemă goale de perete. Scoate tigăile și ceaunul și le duce în vatră, le îngrămădește în cenușă și rupe pagini din *Frații Karamazov*, mototolindu-le, îndesându-le și făcând o piramidă de vreascuri. Apoi se apleacă și suflă în cărbuni.

Se duce spre canapeaua de lângă vatră, se întinde și-și trece mâinile peste tapițerie. După aceea se ridică, ia toporul de pe podea și rămâne în picioare, cu sudoarea

¹ Soi de ardei foarte iute, folosit frecvent în sosuri și mâncăruri condimentate.

² Frijoles refritos — fel de mâncare din boabe de fasole fierte și zdrobite, specific bucătăriei mexicane.

lucind pe ea și pământul nisipos lipit de blugi și cizme, lovind cu putere cu toporul în spătarul canapelei. Lovește ritmic și chibzuit până se despică, și atunci trece cuțitul prin tapițerie. Taie și sfâșie, smulgând-o din capse, până se vede cadrul canapelei. Se duce în magazie și pompează aproape patruzeci de litri de benzină din rezervorul subteran, o duce afară, urcă până în vârful grămezii și, stând pe salteaua lui mototolită, golește canistrele de oțel, stropind dintr-o parte într-alta rafturile distruse, resturile cu-fărului și patul. Dă foc grămezii și, în timp ce o privește, aceasta arde cu flăcări enorme și fum negru, unsuros.

Muncește toată noaptea. Dimineața, îngenunchind în fața vetrei din pietre de râu, trage cu un vătrai tigă-ile din cămin. Au o crustă de cenușă roșie zgrunțuroasă și par stricate, distruse de foc și ruginite. Pescuind prin cenușa fierbinte și trăgându-le pe rând pe pietre, se teme că au oxidat în foc. Scoate o tigaie Griswold numărul 14 și o așază pe verandă, ridică furtunul și aruncă apă pe ea. Grăsimea arsă se desprinde în cocoloașe. Dedesubt, oțelul curat strălucește, fără urme și nedeformat, bun ca în ziua în care a fost turnat. Îl ridică în lumină.

Cincisprezece

Locul unde se duce în fiecare zi să-l caute pe Jacob e la șase kilometri depărtare de casa ei, mergând pe autostrada spre Mendocino. Se plimbă pe taluzul de deasupra drumului, mâncând păpădii și măcrișul-calului. Rupe ciulini și, manevrându-i cu poalele cămășii de flanelă, îndepărtează ghimpii și mestecă gânditoare tulpinile, ștergând cu degetul mare pământul de pe rădăcinile pivotante răsucite. Șoferii trag pe dreapta, s-o întrebe dacă e în regulă, s-o întrebe dacă vrea s-o ducă undeva, iar ea râcâie asfaltul cu un bocanc și-și trosnește degetele, răspunzând că se întâlnește cu niște prieteni și că-i place să se plimbe. Un bărbat, aplecându-se pe geamul pasagerului ca să stea de vorbă cu ea, o întreabă:

— Mănânci... un ciulin?

Turtle se uită la el.

— E vreun pic de carne pe el? întreabă șoferul.

Turtle clatină din cap, nu, nu prea. Bărbatul o privește cu atenție. Fata se îndepărtează de lângă ușa camionetei și urcă pe taluz, spre pădure. Bărbatul strigă ceva după ea, dar Turtle nu înțelege ce.

Trecând podul peste Big River și intrând în Mendocino, se oprește și se uită după ei, pe plajă. Vârtejurile limpezi au săpat gropi nisipoase în malul pietros, de sud al râului și în adâncul acestor puțuri apa se odihnește gelatinoasă și albastră ca safirul sub straturile mișcătoare de deasupra. La marginea apei se plimbă câteva persoane, dar băieții nu sunt acolo. Merge mai departe pe șosea, până în oraș, și rămâne pe trotuarul înalt de beton din fața librăriei Gallery, scrutând strada. Main Street dă spre promontoriu, unde rugii de mur se întind pe gard și dincolo de care flocoșica înflorește în cel mai catifelat și blând purpuriu pe care și-l poate imagina Turtle, iar pe câmp plutesc umbele albe de angelică. Stă pe loc, ridicându-se pe vârfuri și lăsându-se apoi pe călcâie, cercetând strada.

Seara, se întoarce acasă și-și pune la fierț urzicile într-o oală de cupru, frunzele formând o plută la suprafață, după care stă cu picioarele încrucișate pe verandă, ronțâind fâșii de alge pe care le-a adunat de pe plajă în coșuri, le-a spălat cu furtunul și le-a lăsat să se usuce pe suporturile din oțel inoxidabil pentru rufe. Cu o pereche de bețișoare, separă o frunză de urzică de celelalte, o rulează încet în apă și apoi o ridică din oală, cu apa scurgându-se din ea. Cu picioarele încrucișate pe blatul de bucătărie, suflă în frunza care aburește, așteaptă, apoi o bagă în gură.

În liniștea casei, cu bârnele trosnind, vântul tânguindu-se printre șindrilile și trandafirii zgâriind geamul, are mintea complet golită, și când n-o poate goli, își tot repetă diverse expresii, ca să alunge gândul. Strânge din dinți și rabdă, se gândește ea, iar și iar, până când cuvintele nu mai au niciun înțeles. Își desface pușca Noveske și scoate pârgchia închizătorului, cu mâinile unsuroase ca ale unui mecanic. Cuiul percutor e lipsit de strălucire din cauza

reziduurilor de praf de pușcă și-l bagă în gură, suflând ca să curețe oțelul, iar apoi înmoaie o cârpă în solventul de culoarea whisky-ului și ia cuiul înnegrit de praf de pușcă, gândindu-se: „Strânge din dinți și rabdă, strânge din dinți și rabdă, strângedindințișirabdă, strângedindințișirabdă, strângedintișirabdă”. Pompa din puț se strică. După aceea, într-o seară, luminile pâlpâie. Ridică privirea. Se sting. Se aud niște pârâituri stridente, ca la sudura cu arc electric. Turtle își ia pușca și, aprinzând lanterna armei, o ia pe coridorul întunecat, până în cămară. Deschide tabloul electric și trece lanterna peste el. Majoritatea siguranțelor au fost înlocuite cu monede înnegrite și corodate. Sunt antice, cu o crustă albă, solidificată. Una dintre ele fumegă și din ea se scurg picături alungite, de cupru topit. Închide comutatorul principal, întrerupând complet curentul. Apoi ia extingtorul și se duce înapoi în sufrageria întunecată, unde așteaptă, întrebându-se ce-o să facă dacă ia foc izolația. Petrece multe ore în casa pompei, cu cele două rezervoare de apă verzi ale ei, scoțând manual apă cu maneta de aluminiu a pompei, aducând-o din puțul din râpă în rezervoarele ce alimentează prin gravitație instalația din casă. Stă singură, cu picioarele goale pe podeaua de beton, mișcând iar și iar maneta. Șade pe stâncile de pe plaja Buckhorn, spintecând arici de mare și scoțându-le măruntaiele, cu picioarele goale, privind oceanul, clătindu-le într-o strecurătoare gonadele portocalii. Aruncă pumni întregi de melci de mare ca pe zaruri, păstrând unul prins între degetul mare și arătător, așteptând să se relaxeze și, când o face, trece cuiul perculator peste piciorul negru spongios, prin corpul muscular, și-l scoate din cochilie. Îi aduce pe ceilalți acasă, băgați într-un fald al cămășii, oprindu-se și scoțându-și

cuțitul din teacă și dezgropând o rădăcină albă de fenicul. Când fierb, cochiliile zornăie pe fundul cratiței. În unele nopți, când se trezește în perioada cea mai friguroasă și se târăște afară din sacul ei de dormit ca să se așeze în fața ferestrei, e bolnavă de groază, spunându-și: „Singurătatea îți face bine, fetițo“, spunându-și: „Asta nici măcar nu e singurătate, asta e altceva“. Stă cu picioarele încrucișate pe pervazul ferestrei, iar briza răcoroasă care vine dinspre ocean mușcă din ramurile uscate.

După o săptămână în care i-a tot căutat, se duce pe Plaja Portugheză, în capătul dinspre vest al străzii Principale din Mendocino, și dă peste ei. Jacob se bălăcește în valuri, în timp ce Brett se uită de pe mal, luând câte o gură dintr-un spray cu frișcă. Turtle coboară treptele până pe plajă, pe lângă indicatoare ale Serviciului pentru Parcuri, care avertizează asupra valurilor imprevizibile. Stâncile de gresie suspendate sunt năpădite de muștar sălbatic și împodobite cu ghirlande de condurași, care se împletesc cu apa de izvor. Turtle înaintează pe plaja marcată cu meduze moarte, mergând pe urma valurilor, și se așază în cele din urmă lângă Brett.

— Hei! spune ea.

— Fir-aș al naibii! exclamă Brett încântat.

Jacob se întoarce să se uite și spune:

— Fir-aș al naibii!

— E Beaver!

— E Turtle! spune Jacob.

— Turtle!

Brett se repede spre ea, iar Turtle râde când o plachează, spunând:

— Tu! Tu!

O ține la pământ.

- Tu! spune el.
- Unde-ai fost? întreabă Jacob.
- Te-au chemat Răzbunătorii?
- Arăți minunat!
- Slăbănoagă, totuși!
- Cum ți-a mers vara asta?
- Ne-a fost dor de tine!
- Serios, frate, chiar ne-a fost dor.
- Acasă, spune ea, am fost acasă.

Amândoi poartă pantaloni de surf, sunt desculți și la bustul gol. Brett are nasul, obrații și urechile arse de soare. Au firișoare de nisip lipite de gambe și părul ciufulit. Pe un buștean, mai departe, pe plajă, le vede pantofii, cărțile și cămășile.

— Haide! zice Jacob, ieșind încet din apă. Cât timp a trecut?

Turtle nu știe.

— Frate! Cam... de pe la jumătatea sau sfârșitul lui aprilie până azi, orice zi o fi azi.

— E 7 iulie.

— Am putea să nu discutăm despre asta? întreabă ea.

— Sigur. Ca atunci când am văzut-o pe mama lui Brett stând dezbrăcată pe un pedestal.

— Și n-am vorbit niciodată despre asta.

— Ceea ce s-ar putea să fi fost mișcarea corectă.

— Pentru că ce-ar mai fi de spus?

Jacob aprinde un joint, trage din el și i-l trece lui Brett. Stau rezemați de un buștean de sequoia plin de nisip și de așchii, privind oceanul. E strălucitor, iar din apă se vede o lucire, și ei mijesc ochii. Aerul e limpede și au impresia că pot să vadă până dincolo de Pacific.

— Și ce mai faci?

Brett ține fumul în plămâni, dând din cap, și îi trece țigara lui Turtle, care coboară privirea spre ea.

— Bine. A fost bine.

— Vrei să vorbești? Întreabă Jacob.

— Frate, tocmai ți-a spus.

— Totuși, ești bine? Asta pot să întreb?

— Mda, spune ea.

Jacob primește jointul și mijește ochii la ea.

— Mănânci ceva?

— Hei! răspunde Turtle.

— Hei! e de acord Brett.

— Întrebam și eu.

— Haide cu noi, Turtle, spune Brett.

— Ce?

— Turtle. Liceul ăsta e ceva... un picuț... un picuț cam plicticos.

— Nu... spune Jacob, scandalizat.

— Ba da, zice Brett. Profund plicticos.

Turtle nu spune nimic.

— Liceul e extraordinar, zice Jacob.

— Mmm... răspunde Brett. Mmm... Chiar e?

— Brett vrea să fugim și să ne facem pirați.

— Frate! Nu o spui cum trebuie.

— Cum nu spun?

— Când spui așa, sună ca o tâmpenie.

— În regulă, și cum ar trebui spus?

— Nu așa! Sună pueril. Turtle o să creadă că sunt pueril.

— Și cum o spui?

— Vreau să plecăm și să ne facem pirați!

— Ai dreptate. Sună mult mai puțin pueril.

— Ce zici, Turtle?

— Nu, zice ea.

— Neplăcut, băieți. Neplăcut.

— Îmi place aici, zice Turtle.

— Jacob, spune-i despre chestia aia.

— Tu să-i spui.

— Ce chestie? întreabă Turtle.

— Jacob, vrei, te rog, să-i spui?

— Ce chestie? repetă ea.

— În largul Oceanului Pacific, spune Jacob, există o insulă plutitoare din gunoaie, cam cât Texasul. Un turbion de sticle de plastic, containere de poliester expandat, bile de polistiren și pungi de plastic care se strâng pe epavele navelor pe jumătate scufundate. Brett vrea să ne ducem acolo și să ne facem pirați.

— Nu o spui cum trebuie.

— Brett vrea să ne ducem acolo și să ne facem pirați!

— Zi-mi că nu sună extraordinar.

— Nu sună extraordinar, spune Turtle.

Nu știe de ce ar vrea cineva să plece din Mendocino. Nici pe turiști nu i-a înțeles niciodată. Nu știe ce rost are așa ceva.

— Cu toate că... spune Jacob.

— Acum vine, adaugă Brett.

— Formarea națiunii, spune Jacob, are un anumit farmec. Nu?

— Nu, răspunde Turtle, n-are.

— Fondarea unei republici magnifice, insistă Jacob.

— Hmm, spune Turtle sceptică. Probabil dificil.

— Recuperarea deșeurilor plutitoare ale unei civilizații decadente și clădirea din cenușă a unei Utopii.

— Părinții mei au fost utopieni, spune Brett. Acum sunt divorțați și mama e obosită tot timpul. Zice că e pur și simplu extenuată. Spune „Brett, scumpule, sunt extenuată”. O

dor mâinile. E terapeut specializat în masaj. Dar are artrită. Îți zic eu, nu merge așa. Pirați. Așa merg lucrurile.

— Putem să creștem gândaci morari, spune Jacob, entuziasmându-se la această idee, în deșerturile noastre de poliester. Pot trăi doar cu plastic. Parcă ne și văd: crescând ziua gândaci morari, iar noaptea citindu-ne cu voce tare unul altuia Platon, sub constelațiile unui cer străin, însoțiți de scrâșnetul nemărginit al unui întreg continent de sticle de plastic care se agită în curenți și de șoaptele diafane ale sacoșelor de cumpărături țopăind pe dunele de plastic aglomerat.

— Cred că îți imaginezi insula de gunoi mai interesantă decât e în realitate, spune Turtle.

— Dacă ai avea 150 de kilometri de gândaci morari, pun pariu că i-ai auzi noaptea. Mestecând. Și mestecând.

— Putem să creștem pești în plase enorme, făcute din pungi de plastic împletite.

— Iată-ne: un trib sălbatic și primitiv de eco-pirați purtători de săbii, de o frumsețe aspră și în egală măsură vizionari, traversând maidanele de gândaci morari călare pe uriașele noastre iguane de luptă.

— Iguane de luptă?

— Evident că iguane de luptă.

— Dacă stai să te gândești, probabil că acolo există deja iguane, care locuiesc în acest Galápagos steril și postmodernist, având cu fiecare generație o culoare mai apropiată de cea a sacoșelor.

— Frate.

— Și, dacă folosim rizofiltrarea¹, putem recupera deșeurile nucleare din ocean și le putem izola în tetraedre uriașe

¹ Metodă de fitoremediere în cazul poluării, prin care apa contaminată este purificată folosind capacitatea sistemului radicular al unor plante de a fixa

de sticlă laminată care o să încălzească lent apele din jurul insulei, așa încât o să putem crește mai mulți pești.

Închipuiți-vă lagunele rodnice, încălzite cu uraniu, dând pe dinafară de homari și alge de cultură, străbătute de bancuri de somon și luminate din străfunduri de piramide verzi, misterioase și strălucitoare, atârinate de lanțuri enorme de ancoră, în timp ce pe țărmurile de plastic de deasupra se tolănesc gloabele noastre reptiliene, nobile, chiar dacă impetuoase.

Vântul îi ridică părul scăpat din coadă și i-l flutură peste față. Șuvițele i se lipesc de buzele crăpate. Le dă la o parte și le trece pe după ureche. Dacă există într-adevăr pe undeva o insulă de gunoi de mărimea Texasului, nu-i decât un loc de rahat și n-are cum să fie salvat. Dar nu-i nevoie să le spună asta.

O iau înapoi spre Main Street, dezbătând dacă poți să călărești o iguană în cazul în care e suficient de mare, și dacă s-ar cuveni să poarte un trident, și dacă tetraedrele enorme din sticlă laminată umplute cu deșeuri nucleare ar putea afecta curenții în întregul ocean și ar putea provoca o extincție în masă. Intră la Lipinski's Juice Joint și, când vede prețurile scrise cu creta pe tablă, Turtle începe să-și trosnească degetele. Jacob scoate portofelul, despăturește bancnotele și spune:

— E în regulă, Turtle.

— Filmul despre noi s-ar putea numi Un pumn de gândaci morar, zice Brett, iar Jacob întrebă:

— Hei, Dean, punem bazele propriei noastre republici, te interesează?

La care barmanul bărbos și rezervat spune:

— O să fie turiști?

Iar Brett răspunde:

— Nu.

Și barmanul întreabă:

— O să fie iarbă?

La care Brett spune:

— Ca piraiți, principalul nostru agent de ameteire va fi, în mod evident, romul, dar da.

Iar Jacob explică:

— O să creștem draci-de-mare psihotropi în lagune nu prea adânci, încălzite cu deșeuri nucleare, și poți să-i lingi pe cei care se amătesc.

— Ce? întreabă Dean.

Turtle nu comandă, așa că Jacob spune:

— O să ia un falafel. Cel puțin așa cred. A fost amuțită de capitalism.

— Blestemații de turiști sunt de vină, răspunde Dean. Bineînțeles că întotdeauna a fost rău, dar iar a apărut un reportaj despre noi în New York Times. Am citit că în Mendocino, cu 100 de dolari, poți să cumperi lucruri în valoare de numai vreo 82 de dolari.

— Efectiv n-are nicio noimă, zice Brett. Prin definiție, cu o sută de dolari poți să obții lucruri în valoare de 100 de dolari.

— Blestemații de turiști sunt de vină, răspunde Dean.

— În regulă, Dean, pricep că nu-ți plac turiștii, dar nu poți să-i acuzi de rele care sunt, prin propria lor definiție, imposibile, spune Brett.

Se așază la o masă de lemn pe terasă, la umbra unui turn de apă. Gardul e scăldat în aureola dimineții. Dean le aduce trei cafele cu gheață, ținând la un loc paharele, care se umezesc de la fulgii de gheață și movila de amestec

de cafea densă ca înghețata. Mănâncă grămada de *pita* cu castraveți și *falafel*, dezbătând dacă poți într-adevăr să crești somon în rezervoare enorme din sticle de plastic unite între ele și dacă îi poți hrăni cu larve crescute doar cu plastic. Jacob susține că partea cea mai dificilă este aceea că larvele de gândaci ar trebui să fie în regulă, dar când se maturizează devin gândaci otrăvitori. Turtle n-a mai băut niciodată cafea și încep să-i tremure mâinile. Pita i se desface și trebuie să se lingă mereu pe degete, lăsându-i pe băieți să continue discuția.

Jacob se uită la Turtle.

— Vrei să vii pe la mine?

— Da, spune ea.

— Trebuie să-l suni pe tatăl tău?

— Nu chiar, răspunde ea.

— Da? întreabă Jacob.

— Mda, spune Turtle.

La ora cinci, se întâlnesc cu sora lui Jacob, Imogen, care lucrează la o cafenea din oraș, iar ea îi duce acasă la Jacob. Încă au nisip pe tălpi și pe gambe. Băieții urcă în spate. Turtle se așază în față, cu Imogen, care se uită la ea cu multă curiozitate. Jacob se apleacă printre scaune, ca să facă prezentările.

— Turtle, Imogen. Imogen, ea e budista Zen mânui-toare-de-drujbă, purtătoare-de-automat, de-a-pururi regina Americii postapocaliptice.

— Încântată, spune Imogen, ieșind din parcare.

— Domina ei va fi dură, dar dreaptă.

— În rolurile noastre de consilieri, vom recomanda dreptatea.

— Dar nimeni nu poate potoli duritatea stoică inerentă miezului firii ei.

— Și cum l-ai cunoscut pe tâmpitul de frate-meu?

Turtle nu spune nimic.

— Ei, haide, cum v-ați cunoscut?

Turtle se uită peste umăr la Jacob. Ambii băieți citesc. Brett, rezemat de ușa laterală, cu *A Rage for Revenge*¹, Jacob stând drept, cu Iliada.

Merg în tăcere o vreme.

— Deci, Jacob... e juna care ți-a salvat viața ta tâmpită și pierdută, când te-ai rătăcit prin pădure?

— Nu ne rătăciserăm.

— Părea că v-ați rătăcit, totuși. Adică, erați super rătăciți.

— Nu eram. Știam unde suntem. Nu știam unde e drumul.

— Deci... rătăciți.

— Nu ne rătăciserăm.

— Și, ăă... Turtle, cum ți se pare la școală? întreabă Imogen.

— Bine.

— Unde stai?

— În Little River.

— A, așa departe de aici! În interior sau pe coastă?

— Coastă.

— Îți place?

Turtle nu răspunde.

Trec peste râul Noyo și traversează Fort Bragg, orașul aflat la 16 kilometri de Mendocino. Merg mai departe, pe lângă MacKerricher State Park, trec peste Ten Mile River și ies de pe autostradă. Sunt la distanță de o zi bună de mers pe jos de Buckhorn Hill. Casa lui Jacob e o structură modernă de sequoia, în capătul unei alei lungi și

¹ Al treilea volum din seria *The War Against Chtorr*, scrisă de David Gerrold.

șerpuite. Are vedere spre malul de nord al râului și este înconjurată de prerie litorală.

— Stați într-un conac? întreabă Turtle.

— Nu-i conac, răspunde Imogen.

— Hei! spune Brett. Hei, Turtle. Eu stau într-o rulotă dublă. Deci vezi-ți de privilegii, băiete.

— De ce să-mi văd?

— Oameni buni, sunt, cum ar veni, cinci dormitoare.

— Cum mi-ai zis?

— Taci din gură, Jacob. E un conac.

— Tocmai mi-ai zis băiete?

— Te-am verificat, domnișorică, zice Brett. Acum câțiva ani, o proprietate învecinată cu a voastră, cu 1,2 hectare de teren, s-a vândut cu 1,8 milioane de dolari. Voi dețineți 24 de hectare de teren cu vedere la ocean, într-una dintre cele mai scumpe piețe imobiliare din Statele Unite.

— Din punct de vedere tehnic, nu e una dintre cele mai scumpe... spune Jacob.

— Dar e cea mai bună! răspunde Brett. Cea mai bună!

— Dar... spune Turtle.

— Taci!

— Mda, zice Jacob. Mda. Și ăsta nu e un conac.

— Taci din gură, Jacob.

Parchează într-un garaj cu patru locuri, mare, curat și gol.

— În regulă, copii, spune Imogen coborând, distrați-vă cu... mă rog, ce faceți voi.

Jacob îi arată casa lui Turtle. Pentru el, nu înseamnă nimic. Îi e prea familiară. Pentru Turtle, e incredibilă. În fiecare cameră, ferestre din podea până la tavan, care dau spre falezele bătute de vânt și spre estuarul râului Ten

Miles. În bucătărie, blaturi de granit negru și o insulă de granit negru, suporturi atârinate de tavan, cu veselă din oțel inoxidabil și tocătoare de arțar. Totul e foarte curat. Turtle le vrea pe toate.

— Unde vă sunt sculele și cheștiile?

În garaj, nu văzuse de niciunele.

— Scule?

— Știi tu... scule, spune ea.

— A, sunt o grămadă de scule în atelierul mamei. Torțe cu acetilenă și alte cheștii.

— Și ce faceți când se strică ceva? Întreabă Turtle.

Jacob o privește zâmbind, așteptând parcă restul frazei. Apoi spune:

— Vrei să zici, adică... întrebi, cum ar veni, ce instalator chemăm? Pot să-l întreb pe tata.

Turtle se uită la el.

Trec printr-un coridor cu o vitrină de sticlă din po-dea până în tavan, cu coșulețe Pomo¹.

Turtle rămâne pe loc, uitându-se la coșulețele mici cu dungi, împletite strâns, până când Brett și Jacob ajung în capătul holului și se întorc s-o aștepte. În sufragerie, o scară în spirală enormă, cu trepte de lemn de stejar fixate direct într-un trunchi lăcuit de pin, duce spre camerele lui Jacob și Imogen. Un perete întreg al încăperii e ocupat de o bibliotecă, iar alături de ea se află o scară, pentru a ajunge la rafturile de sus. Alte cărți sunt stivuite pe lângă pereți și îngrămădite pe măsuțe, unele dintre ele deschise, cu colțurile paginilor îndoite și cu multe adnotări. Covorul bej are modelul plușat presărat cu urme de la aspiratul de dimineață.

¹ Coșuri împletite din diverse materiale, specifice culturii tribului Pomo, originar din nordul Californiei.

Turtle se așază pe pat, privind în jur.

— Știi, da? spune Brett.

— Mda, răspunde Turtle.

— Ce? întreabă Jacob.

— Mda, spune Turtle cu subînțeles.

— Tatăl lui a brevetat un proces de detectare a erorilor în microcipurile de siliciu.

— Ce sunt microcipurile de siliciu?

— Știi tu... telefonul tău.

Jacob își ridică telefonul.

— Ah.

— Mama lui face gagici goale.

— Ce?

— Toarnă nuduri. Amintesc de Rodin prin corporalitatea pronunțată și exagerarea idiosincraziilor lor omenești. La unele, a înlocuit sistemul vascular cu clematite.

— Sunt plecați tot timpul. Brandon în Utah, unde fac tabletele de siliciu — nu știu de ce, probabil din cauză că nimeni nu dă doi bani pe Utah — și Isobel, în tot felul de locuri cu pretenții artistice, de prin toată lumea.

— Nu sunt plecați chiar tot timpul.

— Își imaginează că are Imogen grijă de el.

— Imogen are grijă de mine.

— Ba nu. Îl lasă să conducă până la școală. Deși el n-are permis. Trebuie să-și gătească singur. Terci chior și porridge. Practic, e Oliver Twist.

— Mă mai duce și ea uneori.

— Merg la aceeași școală și ea nici măcar nu-l duce.

— Păi, marțea și joia începe mai târziu decât mine.

— E abuz asupra unui minor.

— Minciuni. Doar minciuni.

— Imogen îl pune să stea în intersecții, cu un carton pe care scrie „Copil abandonat. Orice e de ajutor“. După aia, seara, ia toți banii și-și cumpără luciu de buze și CD-uri cu muzică.

Jacob își dă ochii peste cap.

Mai târziu, iau cina cu părinții lui, în jurul unei mese de mahon cu picioare Chippendale. Ferestrele dau spre plajă, unde un stol de pescăruși își ia zborul și revine pe pământ, iar algele maronii se încurcă în valuri. Brett stă cu un picior îndoit sub celălalt, doar pe jumătate așezat pe scaun, părând gata să se ridice și s-o ia la sănătoasa, în căutarea a ceva. Turtle se tot uită la Brandon și Isobel Learner, apoi își coboară privirea spre mâncare. Brandon e un bărbat slab și liniștit, care poartă cămașă albă și pantaloni lungi. La începutul cinei, își suflecă atent mânecile. Turtle își strânge părul, scoate cuiul percutor din gură și-l înfige în coada de cal. Isobel Learner se uită critic în paharul ei cu vin roșu, purtând o robă strânsă cu o curea peste blugi și un tricou. Are părul negru, cu suvițe cărunte și poartă cercei micuți de argint, cu pietre albastre.

— Și, Turtle, spune Isobel. Cum îți merge vara asta?

Mănâncă ton pe pat de orez sălbatic, cu *broccolini*¹ pe grătar.

— E în regulă, spune Turtle.

Isobel are o curiozitate blândă, de băutor de vin, relaxată, cu toată treaba și toate gândurile încheiate pentru ziua aceea. Are mâinile pătate cu negru, de parcă ar avea pe ele reziduuri de praf de pușcă, dar e altceva.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

¹ Legumă verde asemănătoare cu broccoli, cu buchețele mai mici și tulpini mai lungi și subțiri; hibrid natural între broccoli și *gai lan*.

— Cum?

Turtle se apleacă în față, ca să audă.

— Tatăl tău... are o profesie?

— Ce ați spus?

— Mamă, spune Jacob, mormăi și-ți acoperi gura cu paharul.

— Ah — pune paharul jos —, cu ce se ocupă tatăl tău, Turtle?

— Ăă... spune Turtle. Lucrează ca tâmplar. Dar citește o grămadă.

Isobel înclină paharul de vin, uitându-se la el pe fundalul alb al șervețelului.

— Ia te uită, spune ea. Turtle, scumpo. Vino încoace. Vezi? Meniscul? Meniscul este... Ai făcut fizică? Ei bine, vezi un inel extrem de subțire unde atinge paharul?

Vinul e de un roșu-închis profund. De-a lungul marginii, un oval subțire ca firul de păr se despică peste pahar, ca marginea extrem de îngustă și nisipoasă a unui eleșteu și, unde se subțiază, inelul are culoarea ceaiului. Turtle se uită prudentă la Isobel, să vadă ce spune.

— Vezi cum e, un fel de maroniu-șters, așa cum se face mărul alb când îl lași afară?

— Da, spune Turtle.

— Asta-i oxidarea. E rezultatul învechirii vinului.

— E rugină?

— Ca rugina, da.

Isobel lasă jos vinul, se ridică brusc și se întoarce din bucătărie cu niște pahare de vin, ținându-le picioarele între degete.

Le așază pe masă și toarnă în toate.

— Scumpo, spune Brandon, crezi că e o idee bună?

— Da.

Isobel împinge un pahar spre Brett, apoi câte unul spre Turtle, Jacob și Imogen. Turtle îl ridică pe al ei și-l privește pe fundalul feței de masă albe. Se uită spre Isobel, iar Isobel îi arată cum să-l rotească și să-și ducă nasul la pahar.

— Ce crezi? întreabă ea.

— Despre ce? răspunde Turtle, mirosind vinul.

— Ce fel de fruct?

Isobel îi zâmbește lui Turtle și se apleacă. Are un dinte rupt și, când zâmbește, se vede.

— Ah, spune Jacob, rotindu-și paharul. Mure mari, coapte, de vară, pe un gârduleț alb în Napa, cu viticultorul care abia a ieșit pe prispă, ținând în mână o cană de cafea foarte prăjită...

— Niet! îl întrerupe Isobel. Știi ce faci, domnule. Ei bine, poate să-și vadă de ea și singură.

Își mută privirea impresionantă spre Turtle, care stă cu paharul în fața ei, și apoi spre Brett.

— Ce crezi, Turtle? Îmi place numele ăsta. Turtle? Turtle! Minunat. A venit dintr-o aventură spirituală, sau te-ai născut cu el?

— Ăă... spune Turtle.

— E în regulă. Rotește paharul ăla, scumpo.

Turtle rotește paharul.

— Ce miros simți?

— Nu știu.

— Fructe din livadă — mere, pere, drupe? Fructe negre — mure? Fructe roșii — zmeură, căpșuni? Cireșe? Piele? Pământul din pădure? Miros de fezandat?

— Nu-i place să fie în centrul atenției, spune Jacob.

— Nu-i în centrul atenției. Fructe albastre — afine? Acrișor? Fructe proaspete, de la tarabă? Care au stat pe tejghea câteva zile? Sau zdrobite — într-o plăcintă?

Isobel îi așteaptă răspunsul. Nu pare în niciun fel amenințătoare.

— Struguri, spune Brett, struguri fermentați.

— Fructe negre, zice Turtle, dar proaspete. Mure proaspete. Cireșe negre. Un pic de ceva... cum ar fi o floare de conduraș.

— Ardei iute! Da! Fructe negre și mirodenii, spune Isobel, lăsându-se pe spate pe scaun, un pic de lemn de cireș, îl simți...? De parcă ești pe punctul să muști dintr-o așchie de cireș proaspăt tăiată.

Se apleacă deasupra vinului și inhalează. Expresiile îi gonesc în jurul ochilor și al sprâncenelor, o mină de actriță cu umor sec, care știe exact cât de amuzantă e și se simte bine.

— Foarte bine, spune Brandon, întinzându-se după paharul lui Turtle, putem să ducem vinul.

Jacob îl trage pe-al lui înainte să apuce să i-l ia Brandon.

— Ah, lasă fata să-l guste, Brandon, spune Isobel.

Brandon își coboară mâinile și se uită la Isobel. Turtle a știut dintotdeauna că alți oameni au crescut diferit. Dar se gândește că habar n-a avut *cât* de diferit. Ridică paharul, gustă vinul. E mai acrișor decât părea după miros. Pare să-i umple gura. Isobel o urmărește atentă. Turtle își încrețește nasul. Simte murele acolo, chiar în miez, apoi simte o textură, așa cum a spus Isobel, de parcă ar fi mușcat din muchia unei biblioteci de cireș.

— Pe palat? întreabă Isobel.

— Îh, zice Turtle, uh.

— Păi, spune Isobel lăsând-se pe spate și zâmbind, mai are timp.

În seara aceea, Brandon o conduce în camera ei, unde are un pat uriaș de mahon, cu o cuvertură de in. O

duce în baia lipită de cameră și se apleacă peste cadă, arătându-i cum să folosească dușul și unde găsește șamponul și pasta de dinți. Dinspre coridor se aud bătăi cu perne și râsete.

— Jacob spune că i-ai zis tatălui tău că ești aici. Așa-i? întreabă Brandon.

— Mda, răspunde Turtle. Bineînțeles.

— Bine. Bine.

Așteaptă în liniște.

— Nu prea vorbești, nu-i așa? întreabă Brandon.

Turtle nu știe.

— Asta-i bine.

Zâmbește.

Turtle mijește ochii spre el.

— Jacob zice că situația ta de-acasă ar fi puțin cam, hm, liberală, spune el, conducând-o afară din baie.

Turtle habar n-are ce vrea să spună.

— Ce-a spus el e că, mă rog, că n-ar trebui să te sâcâim cu asta, pentru că tu ești un Ishmael în largul mării albastre a... cum le zice... a anilor adolescenței. Și voiam doar să spun că dormitorul ăsta este, știi tu, este mereu aici, doar în caz că ai nevoie de un sicriu al lui Queequeng¹ ca să te țină la suprafață, știi tu...

Poate că nu înțelege cuvintele lui Brandon, dar poate face analiza fiecărei idei doar alcătuindu-i expresia în minte.

— Nu-i așa, spune ea.

— A, bine. Bineînțeles, zice Brandon.

E stingherit. Bate ușor cu palma în pat.

¹ Personaj din romanul *Moby Dick* de Herman Melville, primul personaj cu care se întâlnește naratorul, Ishmael. Convins că va muri, își face un sicriu, care devine ulterior mijloc de salvare după scufundarea navei.

— E spumă cu memorie. Cea mai bună, chipurile. Și tu ești... ăăă... întotdeauna binevenită aici, oricum. Toți facem tot ce putem, presupun.

Turtle stă întinsă pe pat în noaptea aceea, ascultând zgomotele casei. Jos se aude pornind periodic un motor, sistemul de demineralizare a apei sau frigiderul. Se uită la tavanul zgrunțuros. Bănuiește că băieții sunt încă treji și stau de vorbă, dar nu-i aude. Trage cuvertura de pe pat și o lasă să cadă pe podea. Nu suportă patul. Se întinde pe covor, cu capul așezat pe brațul îndoit.

Dimineața, Imogen îi duce la Mendocino și-și petrec ziua la plajă. Se duc la Lipinski și iau prânzul pe terasă, trecându-și de la unul la altul un joint și bând cafele frapate. Așa trec mai multe zile, Turtle pleacă pe jos acasă sau o duce Imogen cu mașina, iar dimineața se întâlnesc pe plaja Big River sau pe plaja Portugheză. Uneori, îi duce Caroline din Mendocino până la rulota dublă a lui Brett, de pe Flynn Creek Road, unde chiuvetele de plastic, dușul și toaletele au o crustă de negreală minerală și apa pute a sulf și calciu. În sufragerie au o colivie mare, în care se înghesuie trei papagali, privindu-i pe oamenii care iau cina la o masă melaminată, unde sunt îngrămădite facturi și pliante publicitare, o mașină de cusut veche și un singur borcan plin cu nasturi.

Caroline se uită țintă la Turtle în timp ce mănâncă.

— Mamă, nu te mai holba, spune Brett.

— Nu mă holbez, răspunde Caroline.

Mănâncă un fel de ghiveci la cuptor.

— Mă bucur doar că e aici, spune Caroline.

Apoi, aplecându-se în față:

— Și ce mai face Martin?

— E bine, răspunde Turtle.

— Vreun proiect?

— Ăă, nu, nu chiar, spune ea.

— Întotdeauna părea să aibă câte un proiect. Așa era el. Trebuia să construiască ceva. Să cerceteze ceva. Cu ce s-a mai ocupat?

Turtle își mușcă buza și se uită în jur.

— Citește, în principal.

— Păi întotdeauna a citit mult. Știi, mă bucur că ești aici. Începusem să cred că n-o să te mai vedem niciodată. Martin n-a mai sunat. În seara aia, când te-am lăsat acasă, a zis că o să sune, dar n-am mai primit niciun semn de la el, spune Caroline, iar numărul de telefon pe care mi l-a dat e deconectat.

— E deconectat? întreabă Turtle, care știe că așa e.

— Mda, spune Caroline. V-ați schimbat numărul?

— Liniile de telefon trec prin livadă și uneori le încurcă vreo creangă sau se inundă, zice Turtle.

— Ah, răspunde Caroline. A discutat cu compania de telefonie?

— E ceva ce se întâmplă în mod repetat, spune Turtle.

— Ce-ți dă să mănânci în ultima vreme?

— Mamă! spune Brett.

— O grămadă de ceai de urzici și păpădii, răspunde Turtle.

— Ceaiul de urzici e plin ochi de vitamine și minerale și bineînțeles că e și un ușor abortiv, dar presupun că nu-ți faci prea mari probleme din cauza asta, spune Caroline. Și, zi-mi, mai cultivă?

— Să cultive? întreabă Turtle.

— Stai, spune Jacob, un ușor *ce*?

— Să cultive? repetă Turtle.

— Are grijă de tine? întreabă Caroline. E totul în regulă?

— Stai... Cultiva? întreabă Turtle.

— Nu, bineînțeles că nu... eram, nu, spune Caroline. Voiam doar să zic... Unde a fost? Dacă o să mai vii pe-aici, aș vrea măcar să vorbesc cu el. Trebuie să existe o cale să dau de el. Ați discutat despre ce cursuri o să faci la anul?

Turtle clatină din cap.

Îi plac drumurile de seară spre casă, cu Imogen și Jacob. Totdeauna e sfârșitul unei zile lungi și ea e obosită. Se duce acasă de cele mai multe ori. Isobel e zăpăcită. E prea implicată în altele. Ține foarte mult la părerea lui Turtle despre diverse lucruri, ține să discute cu Turtle despre diverse lucruri, dar n-a băgat de seamă sau n-a părut să bage de seamă nimic neobișnuit în viața de-acasă a lui Turtle, și nici nu-i pasă dacă Turtle se duce sau nu acasă. Dar Brandon îi acordă o atenție tăcută. Și Caroline. Și băieții o obosesc. Îi face bine să stea lângă oala cu ceai tulbure și să fie singură, cu gândurile care ies la lumină acolo. Îi plac băieții, dar e extenuată de tovărășia lor. N-a petrecut niciodată așa de mult timp cu alți oameni. Se alimentează fiecare din entuziasmul celuilalt. Dar pe Turtle o obosesc foarte tare. Nu știe exact cum se simte, urcând singură scara, întorcându-se în casa ei întunecată, revenind la singurătate, într-un fel, și la tihnă... dar și la regrete. Casa i se pare într-un fel anume când se întoarce. E aceeași casă, și ea știe asta, dar arată altfel decât arăta înainte. Se așază cu picioarele încrucișate pe pietrele vetrei, făcând focul, mâncând fâșii de alge uscate și ascultând tăcerea în timp ce lumina focului se ridică înaintea ei și se scurge peste podeaua goală a sufrageriei.

Şaisprezece

A doua zi, când aude 4Runnerul urcând pe drum, își trage pe ea blugii, își prinde cuțitul la curea, își pune un tricou și cămașa de flanelă. Apoi își strânge păturile, le așază pe vatră și deschide ușa. E Jacob, fără Imogen de data asta. Stând pe verandă, se uită pe lângă ea, iar ea îl privește cercetând dușumeaua frecată și blaturile curate, semineul lustruit, tigăile atârinate în cârlige pe peretele bucătăriei. Sufrageria miroase a solvent de praf de pușcă și ulei.

- Îmi place locul ăsta, spune el. E gol.
- Nu-i gol, răspunde ea.
- Bine, spune el, puțin minimalist.
- Pur și simplu, așa arată sufrageria, zice Turtle.
- Bine, zice el, îmi place.
- Așa ar trebui.
- Unde-i căpitanul Ahab?
- E ieșit.

Jacob ridică o pungă de hârtie cu gura strânsă și spune:

— Părinții mei cred că sunt la Brett. Brett e la taică-său, în Modesto. Am adus chestii de picnic.

— Ai mâncat vreodată țipar?

— Nu știam că avem țipari, dar acum, că știu, mă întreb de ce nu mâncăm țipari în momentul ăsta.

În bucătărie, Turtle dă jos o tigaie de pe perete și scoate un baton de unt din frigiderul dezghețat. Apoi trece pe lângă el și iese pe verandă, de unde ia o butelie de lichid pentru brichete și o găleată. Coboară împreună dealul pe lângă o brazdă adâncă săpată în iarbă, prin care curge apă curată și deasupra căreia atârână coacăze și zmeură neagră. Din iarbă, broaștele sar direct în apă. Trec printr-un pâlț de arini, iar Jacob se întinde să prindă între degete o frunză de arin, și atunci i se ridică bluza, lăsându-i la vedere abdomenul arămiu. Între muchiile oaselor șoldului, două adâncituri aluviale, vârful unui V curat și băiețesc ce coboară în pantaloni. Adânciturile acelea o umplu cu o nevoie chinuitoare, o senzație că aproape se petrece, ca atunci când cobori de pe o treaptă pe alta. Pentru o clipă, nu-și poate îndepărta privirea.

Se apleacă să treacă prin gardul de sârmă ghimpată, traversează autostrada și coboară pe plaja Buckhorn, o semilună largă, cu prundiș negru și spumă albă, diguri de gresie albastră, cu vine de cuarț, valuri albastre, printre grădini de bolovani mari și rotunzi. Insula Buckhorn se află la aproximativ treizeci de metri de țărm, între două limbi de pământ care formează golfulețul, iar apa valurilor care se retrag se scurge prin grota insulei, și acolo întâlnește apa adusă din larg, bubuind ca o tobă, aruncând prin horn o suspensie de apă albă și atârânănd spuma în pinii de pe insulă, după care apa cade înapoi pe stâncă. Pe brațul sudic al golfulețului se văd un conac din lemn de sequoia și un grădinar care trece înainte și înapoi cu o mașină de tuns iarba. Aceștia sunt cei mai

aproțiați vecini ai lui Turtle, la cincisprezece minute de mers pe jos. Nu i-a văzut niciodată. Cerul e furtunos. Dincolo de adăpostul golfulețului, valurile se sparg albe de insulele aride și stâncoase care împânzesc coasta.

Așază punga de picnic în spatele unui buștean adus de valuri, iar Jacob își scoate pantofii și-și suflecă pantalonii, ducându-se cu găleata pe stânci. Când valurile se sparg de stâncă, apa se adună în bălți, se ridică și se retrage. Fluxul nu-i suficient de scăzut ca să formeze bălți bune. De câte ori ridică vreun bolovan, țiparii șerpuiesc prin canale, bălți, câmpuri de iarbă-de-mare, Turtle și Jacob cufundându-și mâinile în găuituri pline de melci de mare. Când Jacob scoate primul țipar, cu capul împingându-se printre degetele lui și cu gura deschisă, acesta îi alunecă din mână dreaptă, dar îl prinde cu stânga, însă țiparul se strecoară din pumn și dispare, șerpuind nebunește pe stâncă, apoi Jacob se aruncă după el, dar creatura ajunge deja sub următorul bolovan. Jacob își proptește umărul în el și Turtle îl ajută. Împing pietroiul, iar balta liniștită de dedesubt e brăzdată de undele iscate de țiparii care se împrăstie în toate direcțiile, Turtle scoțându-i cu grămada și aruncându-i în găleată, în timp ce Jacob prinde unul într-o fundătură. E un monstru negru-unsuros, de jumătate de metru, gros cât un furtun de grădină. Îl scoate din apă, însă țiparul îi țâșnește din pumn și Jacob se aruncă în genunchi, făcând un salt, ridicându-l și scăpându-l din nou. Creatura mai iese o dată la suprafață pe gresia alunecoasă și dispare sub un bolovan cât un butoi de vin. Jacob îl împinge cu umărul, dar nu-l poate clinti.

Țiparii sunt negri, tigrați, cu dungi maronii ca algele, au fețe ca de câine și fălci proeminente. Turtle are deja

vreo duzină în găleată. Găsesc miriapode verzi, cu irizații, melci de mare galbeni, cu corn și fără cochilie, cu branhiile dantelate umflate, și viermi marini cu tuburi spirale și incrustații de porțelan. Mai întorc și alți bolovani. Uneori, apa de sub ei e nemișcată, melcii zuruind peste covoare de sidef, pagurii ridicându-și cuiburile de membre roz-albăstrui în cochiliile roz-albăstrui de melci cu cochilii spirale, peștii-ventuză ursuzi fiind atrași spre rocă, ei înșiși de culoarea rocii. Alteori, balta erupe de spinările spinoase ale țiparilor. Jacob urmărește unul într-un canal, pipăind printre salate de mare, înghesuindu-l la perete și pierzându-l, ridicându-l apoi într-o mână și pierzându-l iar într-un iaz până la genunchi, plin de arici-de-mare.

— În regulă, îi spune Turtle, o să prinzi unul de data asta.

— Cam așa trebuie să se simtă și voioșii profanatori de morminte, când întredeschid coșciugele ca să vadă ce-i în ele.

— Cum? întreabă Turtle.

— Știi, când ridici pietrele e ca și cum... ca și cum deschizi o trapă care duce în necunoscut. Putem să dăm deoparte unul dintre bolovani ăștia și să găsim... orice.

— Cum? întreabă Turtle. Nu. Stai acolo, o să-i împing eu spre tine.

— Cum o fi pentru ei?

— Nu e nicicum pentru ei, spune Turtle, sunt țipari.

— S-ar putea să nu fie, din punct de vedere tehnic, țipari.

— E evident că sunt țipari.

— E drept.

Jacob se lasă în genunchi lângă un intrând și Turtle dă deoparte un bolovan. Dedesubt, țiparii o iau în toate

direcțiile, iar când ies la suprafață și încep să se strecoare, Turtle îi mână spre Jacob. Se revarsă în intrândul lui, Jacob încearcă să-i blocheze și apoi prinde unul și-l scoate din apă cu o mână, cu capul mișcându-se încoace și încolo. Apoi, cu un gălgâit de aspirație, din balta lor se scurge toată apa.

Se uită amândoi în jos, nedumeriți. Se ridică, Jacob fluturând țiparul, iar Turtle gândindu-se: „Ce s-a întâmplat adineauri?” Apoi are brusc un presentiment negru și ridică privirea. Oceanul din jurul lor a dispărut. S-a retras dincolo de insulă, paturile de alge și bălțile trosnesc și sunt golite. Toate gropile și toate grămezile de mingi de bowling scot un sunet prelung de aspirație în clipa în care apa este trasă înapoi în ocean.

— Turtle...! strigă Jacob și apoi se ridică și-o ia la fugă.

Turtle, desculță, aleargă după el, alunecă pe o piatră udă și cade în genunchi. Jacob se oprește, se întoarce și se uită la ea. Ridică privirea. Apoi Turtle ajunge sub apă, trasă peste fundul stâncos. Sentimentul copleșitor e cel de surpriză. Toate eforturile și gândurile sunt reduse la zero. E desprinsă de trupul ei și devine colosală, enormă și fără limite, în timp ce fâșiile de alge se desfășoară și se ridică în jurul ei. Prin suprafața aflată în depărtare trec raze de lumină. Apa pare nemișcată, omogenă și albastră, dar în dărele de lumină piezișă vede prundiș și crabi trecând pe lângă ea.

Goana lui Turtle încetinește. Simte cum îi crește presiunea în urechi. Lumina pălește. E prinsă în curentul slăbit. Simte că începe să se schimbe pe măsură ce apa se retrage din golfulețul inundat și revine în mare. Curentul submarin jupoaie nisip de pe fundul apei în panglici lungi, ondulate. Turtle se gândește: „Înoată, javră ce ești!”

Apoi e trasă înapoi, neajutorată, târâtă pe fundul stâncos, în timp ce bilele de bowling se smucesc din lăcașele lor și saltă după ea. Huruitul este atât de zdrobitor de puternic, încât sunetele individuale se pierd.

Urcă disperată spre suprafață, trece printre grămezi lăptoase de apă albă și își umple plămânii cu aer. Zidul negru al insulei Buckhorn se simte dur lângă ea, înspăimântător de aproape, cu midii albastre, lucioase încrustate în stâncă, arătând ca niște brice de porțelan. Știe că dacă atinge zidul acela, n-o să supraviețuiască. Nu-l poate vedea nicăieri pe Jacob, dar în fața ei plaja e inundată, lemnele plutitoare bubuind în clipa în care se lovesc de stânci. N-avea cum să fi scăpat. E pe aici, pe undeva, numai că nu-l poate vedea. Apa încă se scurge în sens invers, chiar în timp ce alte valuri împing spre țărm, așa că tot golfulețul e plin de curenți amestecați și complicați. Oceanul se leagănă și se ridică, de parcă ar fi apă dusă într-o găleată.

Se cufundă. Fundul cu bolovani e chiar acolo — se află în 3-4 metri de apă. Îl vede pe Jacob proiectat pe suprafața apei. Plutește în derivă, fără vlagă, cu sângele curgându-i în panglici lungi și înguste. Îl trage de păr și-l ridică.

— Respiră! Țipă la el. Respiră!

Jacob trage aer în piept și imediat vomită.

Turtle îl ține. Insula Buckhorn e aproape. Sunt trași spre ea. În golfuleț a fost adusă o cantitate colosală de apă, iar acum se scurge toată înapoi în mare, revărsându-se pe lângă insulă, prin canalele stâncoase înguste care de obicei apără golfulețul. Trebuie să ajungă amândoi pe plajă. Dacă sunt trași în larg de valuri, se vor trezi în grădina cu statui, neprotejată, a stâncilor negre răspândite de-a lungul coastei.

Deasupra lor, pe limba de pământ bine îngrijită, cu conacul ei din lemn de sequoia, grădinarul încă trece încolo și înapoi cu mașina de tuns iarba.

— Jacob, poți să înoți?

El încuviințează. Turtle se scufundă, iar el o urmează. Se împing amândoi cu forță în fundul cu bolovani albaștri, în timp ce pe lângă ei zboară bice lungi de iarbă-de-mare. Nu reușesc să înainteze împotriva curențului. Turtle iese la suprafață, tușind. Apoi deasupra lor se sparge un val care se retrage și Jacob e împins la fund, tipând, în tunelul hulpav de piatră al insulei. Se avântă sub apă și-l urmează în grotă de sub insulă. Ies amândoi la suprafață. Valul de resac le aruncă apă în față. Turtle gâfâie. Trage aer. Se leagănă în sus și-n jos, în ecoul apei care clipește și al răsuflării lor, iar Turtle ridică privirea. Se află într-o grotă săpată de valuri în interiorul insulei.

Zărește semicercurile luminoase ale intrărilor în ambele părți, blocate de hula intermitentă. O parte dă spre plajă. Cealaltă e orientată spre largul oceanului. Apa se învâlburează pe lângă pereți și se scurge, cu ecou, de pe plafonul arcuit. Le ajunge până la brâu și are culoarea sticlei antice. Gura hornului se deschide deasupra lor și prin ea atârnă înăuntru condurași, cu florile de un roșu-închis. Podeaua e acoperită cu fire maronii de alge, iar pe stâncă atârnă peste tot stele-de-mare portocalii, uriașe. Taluri de alge plutesc înainte și înapoi, pe curenții cu sensuri opuse.

— Rahat, spune Jacob, iar Turtle se întoarce.

Prin gura grotei pătrunde un zid de apă.

— Nu, zice ea.

Se întoarce și se uită în spatele lor. Un al doilea zid de apă se ridică prin intrarea din partea opusă, iar cele

două valuri se apropie unul de celălalt. Unul este cel care vine dinspre ocean, iar celălalt este valul care se retrage de pe plajă.

— Nu, nu, nu! spune ea.

Gândurile îi sunt verzi și galbene de groază. Se gândește: „O să murim“, iar diafragma i se zgâlțâie de suspine. Jacob o prinde de talie, iar ea își sprijină bărbia pe umărul lui. Se gândește: „O să murim, o să murim chiar acum“. Apa se ridică în jurul lor, le ajunge până la piept, apoi valul o lovește, și alunecă prin alge și e azvârlită miraculos în aer, printre candelabrele ridicate de apă și cosițele lungi, suspendate, de condurași înfloriți. Creierul și măruntaiele i se strâng de groază. Întinde mâna ca să amortizeze impactul și se lovește de perete. I se rup degetele, i se îndoaie brațele și e târâtă peste aproape zece metri de stâncă, răsucindu-se de pe-o parte pe alta, acoperindu-și fața cu antebrațele și intrând cu forță în stânca plină de jerba explozivă de cochilii de midii care se spulberă. Cineva aflat chiar în spatele ei îi șoptește în ureche: „N-o să mori, rezistă, n-o să mori“, iar Turtle se gândește: „Javră ce ești! Pizdă ce ești! Rezistă acolo, nu renunța, nu renunța niciodată!“

Și apoi se află în afara grotei. Turtle înoată din greu. Apa i se ridică deasupra capului și valul de resac se sparge în jurul ei. Plaja, golfulețul și insula Buckhorn au rămas în spate. În jurul lor, oceanul e ridicat în grămezi verzi care se scurg și se sparg pe stâncile negre cocoșate. Din verdele indescifrabil se ridică taluri de alge, mai late decât palma ei, colorate în tușe lucioase de maroniu-închis și auriu. Și ea, și Jacob au fost trași în labirintul de insulițe și stânci negre aflat chiar lângă coastă. Se silește din răputeri să întindă o mână după alta prin apă. Nu simte

durere, nu simte efortul. Întrezărește nisip, prundiș, ziduri albastre de stâncă. E o insulă, vreo bucată de stâncă fără nume la nouăzeci de metri de malul abrupt, cu o scobitură cu nisip tăiată în frontul vestic. Se luptă cu valurile și hula o trage pe pietrele albastre, tăioase de pe plaja îngustă a stâncii. Se aruncă înainte și se smulge din apa care se scurge spre ocean, apoi se întoarce și intră în apă, ca să-l ajute pe Jacob să se ridice.

Şaptesprezece

Urcă împreună, împrôscând apă, de pe plajă până la piciorul de stâncă al insulei şi se caţără cu disperare, cât mai departe de apă, o ascensiune de şase, şapte metri, stânca albastră umedă ridicându-se sub ei, cu crăpăturile umplute cu roiuri de babuşte tremurătoare. Turtle se ridică într-o băltoacă de iarbă-de-mare spongioasă şi deasă şi rămâne întinsă, vomitând. Vârful insulei înseamnă vreo nouă metri de iarbă pipernicită, plină de oase mici şi albite de păsări. Se târăşte pe coate până pe margine şi se uită în jos. Insula e la înălţimea ţărmlui abrupt. Între ele, mai puţin de o sută de metri de roci negre, spălate de valuri şi umbra stâncii care se întinde sub apa albastru-verzui. Între schimbările de direcţie ale curentului, aproape pare că ar putea să înoate până la ţărm, dar când valurile se sparg în canale, e cu totul altceva. Turtle stă întinsă în iarbă, spunându-şi: „Suntem terminaţi“. Apoi se gândeşte: „Nu suntem terminaţi. Dacă e cineva care ştie cum să se descurce, tu eşti aia. Unde ţi-e voinţa?“

Jacob e întins lângă ea, pe burtă, cu mâinile încleştate sub piept, tremurând şi vărsând. Are o comoţie, e sigură. A avut şi ea câteva şi ştie senzaţia. Scalpul lui Jacob

sângerează abundent. Pe fața lui și în iarba din jur se vede sânge. E sângerarea excesivă pe care o asociază cu rănila scalpului. O să fie în regulă. Dar nu poate spune același lucru și despre ea.

— Putem să înotăm până acolo?

Turtle se uită la el. Nu știe nici măcar dacă se poate ridica în picioare.

— Mda, nici eu nu credeam.

Undeva, sus, se află un singur nor, care se destramă în firicele albe. Își desprinde mâinile din cutele însângerate ale cămășii și se uită la ele. Unghiile i-au fost jupuite de pe paturile lor carnoase. Mâna dreaptă e tăiată adânc de-a latul palmei. Și-a rupt trei degete de la mâna stângă. Mai puțin arătătorul. Își îngroapă mâinile la subsuoară și stă cu ele strâns lipite de ea. O doare și când respiră.

— Ce facem, Turtle?

Are nisip lipit de jumătate din față și dinții tiviți cu sânge. S-a umplut tot de vomă.

— Turtle?

— Mda?

— Suntem în regulă?

Turtle are gura plină de nisip.

— Trebuie să punem în extensiune nenorocitele astea de afurisite de degete blestemate, spune ea.

Jacob începe iar să vomite. Turtle e întinsă în iarbă, se uită la norul singuratic și se întoarce. În cele din urmă, Jacob spune:

— Pare să fie ceva ce e mai bine să facă un doctor.

Turtle nu răspunde nimic.

Vântul suflă peste vârful insulei. Jacob încearcă în minte diverse obiecții. Turtle își dă seama că asta face. Dărdăie cu frisoane scurte.

— În regulă, spune în cele din urmă.

— În regulă?

— În regulă.

— Ne trebuie bețe, să facem atele, spune Turtle. Fâșii de bumbac, late de doi centimetri și jumătate și douăzeci, treizeci de centimetri lungime.

Jacob se ridică în picioare, clătinându-se. Turtle rămâne întinsă, complet nemișcată și strâmbându-se de durere. Jacob pășește în lungul și-n latul insulei. E nesigur pe picioare. În cele din urmă, spune:

— Nu prea sunt bețe pe-aici.

Îl aude încercând câteva dintre oscioarele împrăștiate prin iarbă, dar sunt albite și fragile. În cele din urmă, zice:

— Ce zici de-un pix? Am unul în buzunar.

— Încă?

— Păi aveam trei.

— Ia cuțitul meu.

Vine spre ea. Turtle stă nemișcată. Jacob desface catarama și trage cuțitul din teaca udă. Taie pixul în două.

— Țsta era pixul meu norocos, zice el. Am scris cu el o lucrare foarte bună, despre Angela Carter.

— Acum o să avem nevoie de câteva fâșii de bumbac.

Turtle se mișcă puțin și taie împreună fâșii din cămașa ei udă, de flanelă.

Își extrage cu grijă de la subsuoară mâna rănită și o întinde.

— Iisuse Hristoase! spune Jacob.

Oasele ies de sub piele în unghiuri ascuțite. Inelarul e vizibil dislocat din încheietură.

— Cum de n-o iei razna?

— Ce?

— Nu înnebunești?

— Jacob!

— Îți trebuie un doctor.

— Trage ferm și hotărât, paralel cu degetul.

— O, Doamne!

— Nu te codi. Trage tare de javra aia!

Apucându-i degetul mic rupt, Jacob spune:

— O, Doamne, e rău! O, Doamne, e foarte rău! Pare foarte, foarte rău!

Turtle ridică privirea spre cer. Simte cum se încălzește în așteptare și cum părul o furnică și i se ridică în sus.

— Acum?

— Da, acum.

— În regulă, spune el.

— Stai! zice ea.

Jacob o privește. Turtle trage adânc aer în piept. E înfiorată de spaimă.

— Să nu-ți tremure mâna, Jacob, spune ea.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Fă-o bine din prima.

— O să încerc.

Turtle expiră printre buzele strânse, cutremurându-se.

— În regulă: acum!

Jacob trage, iar degetul se îndreaptă cu un scrâșnet al oaselor. Turtle șuieră printre dinții încleștați. Jacob chiuie în clipa în care degetul se îndreaptă.

— Ticălosule! spune ea.

Oftează, asudând.

— Ticălosule! repetă, uitându-se la el aproape năpădită de nevoie.

Jacob pune jumătatea de pix tăiată lângă degetul îndreptat și le înfășoară cu o fâșie lată de flanel, pe care o înnoadă.

— Ai noroc că n-ai murit.

— Știu.

— Vorbesc serios, Turtle.

Se uită la el fără expresie, încercând să înțeleagă cum ar putea să nu fie serios.

— Cum ai fost târâtă peste stâncile alea!

— Știu.

— Nu-mi vine să cred că mai trăiești.

Turtle nu spune nimic.

— S-ar putea să fii o persoană destul de dură.

Turtle zace în iarbă, încercând să-și adune gândurile. Simte că odată cu durerea de la pusul atelelor i-a dispărut și partea de creier care gândește, iar acum are din nou nevoie de ea.

— Deci mă uitam la plaja aia mică de sub noi, spune Jacob. Cred că e destul de sigură. Cred că putem să coborâm acolo. De fapt, valurile nu ajung foarte sus. Sunt pe-acolo câțiva bușteni aduși de apă și plute de pescuit, cu bucățele de frânghie de nailon și iarbă-de-mare, plus câteva sticle de plastic. Cred că putem să facem o plută.

— Nu s-a terminat fluxul, spune ea.

— Atunci, mai bine așteptăm.

Turtle strânge din ochi de durere.

— Sunt cam circumspect.

Jacob se uită cu atenție la întinderea apei.

— Dacă facem o plută, o să avem de luat o decizie grea.

— M-am gândit și eu, spune Turtle. Dacă ne îndreptăm direct spre faleză, chiar acolo, în față, n-o să putem trage pluta pe plajă la nivelul maxim al fluxului, pentru că plaja e inundată, și o să ne zdrobim de stânci. Dar la reflux nu putem trece de stânci. Deci, va trebui să încercăm să intrăm din nou în golful Buckhorn. Dincolo de insulă.

Jacob tace.

— Sigur... și asta. Dar tu ești Jim și eu sunt Huck? Tu ești Huck și eu sunt Jim? Paralelele astea sunt destul de încălcate și s-ar putea să fie greu de descurcat. Pentru că, într-un fel, eu sunt captivul unei mentalități capitaliste limitative și coercitive, dar și tu s-ar putea să fii un captiv în sens literal și real. Deci e greu de spus. Va trebui să discutăm pe larg despre asta.

— Ce?

— Păi, nu zic decât că... N-are importanță.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Eram pueril și naiv. De-asta n-am Twitter.

— Ce?

— Doar... Acum o să tac din gură.

Când fluxul se retrage în după-amiaza aceea, coboară cu grijă până pe plajă, iar Turtle se așază pe un buștean cu fața spre vest. Plaja e acoperită cu nisip zgrunțuros și e brăzdată de bolovani, retrasă într-un întrând micuț în partea dinspre vest a stâncii și înconjurată din trei părți de pereți albaștri de gresie înclinați, de vreo șase metri înălțime. Plaja n-are decât vreo trei metri lățime. Se ridică abrupt din apă. La fiecare val care se retrage de pe plajă, bolovanii rotunjiți saltă din paturile lor și se rostogolesc unul peste altul, sunând de parcă lumea toată ar scrâșni din dinți. Vântul bate pieziș în gura întrândului și se învâртеjește pe pereții de stâncă. În rafale, vârtejurile leagănă spuma în aer și o agită în trombe fusiforme, care se deplasează șovăitor pe linia de flux. În peretele de gresie și toasă care formează spatele întrândului se află o crăpătură triumghiulară, gura unei grote. Probabil că traversează toată insula, pentru că uneori de-acolo clipocesc valuri de apă de mare care o surprind. Jacob lovește cu

picioarul mobilele de lemne aduse de valuri, anunțând-o pe Turtle dacă găsește ceva.

— O cutie de Sprite!

După aceea:

— Turtle! O sticlă de Cola de doi litri.

Vine și se așază lângă ea. Dârdâie și-i clănțănesc dinții. Cu tot soarele, nu pot scăpa de frig, care pare să le fi intrat în oase. Sunt încă uzi amândoi.

— Ce putem face?

— Nu știu.

— Ce putem face cu astea?

— Nu știu, răspunde Turtle.

— Păi, bine, dar ce trebuie să facem în continuare?

— Trebuie să facem un foc.

— Bine. De ce?

— Păi n-o să ajungem acasă în seara asta. Nu dacă nu vine să ne ia cineva, și nu vine nimeni după noi, nu cred. Și dacă vrem să supraviețuim peste noapte, avem nevoie de un foc.

— Nu crezi c-o să supraviețuim peste noapte?

— Nu comod. Avem nevoie de apă, Jacob. Și, cu un foc, putem să facem apă dulce. În plus, așa expuși cum suntem, o să ni se facă frig. Nu destul de frig încât să murim, dar suficient de frig ca să ne simțim groaznic.

— Nu putem să facem foc frecând două bețe între ele?

— Totul e ud.

— Putem folosi cuțitul, să facem scânteii pe pietrele astea?

— Poate am putea să facem un foc cu un sfredel cu coardă.

— Ce șanse ar fi să meargă?

— Mici, spune Turtle.

— Hai să încercăm.

— Trebuie să ne gândim. Trebuie să fim siguri. Înainte să facem orice, trebuie să fim siguri.

— Sunt entuziasmat.

Turtle tace.

— Trebuie să încercăm ceva. Și, cum tendința ta de tocilar de a lua lucrurile ad literam nu ne permite să facem scânteii cu corzile tale sensibile precum cremenea, trebuie să găsim o soluție reală și viabilă.

— Bine.

— Minunat.

— N-am nicio tendință de tocilar de a lua lucrurile ad litteram.

— Știu.

Turtle stă ghemuită într-un semicerc de soare, pe plajă, cu mâinile strânse la subsuoară, și-i explică de ce au nevoie ca să facă un sfredel cu coardă, în timp ce Jacob îi aduce lemne pe care să le cerceteze.

— O să avem nevoie de o nuia flexibilă pentru arcul în sine și o s-o întindem cu o fâșie din cămașa ta. Apoi lemn la fel de dur, pentru ax și suportul de bază. După aia un mâner... mânerul contează mai puțin.

Îl instruiește cum să facă un nod-foarfecă-simplă, ca să lege arcul, spunând:

— Mai slab. Și mai slab. Așa. Coarda o să facă o buclă în jurul sfredelului și o să rotești axul, mișcând coarda înainte și înapoi.

— Bine...?

— Așa că arcul trebuie îndoit bine, numai să nu-l rupi.

— Aici?

— Acolo. Acum leagă-l cu alt nod-foarfecă-simplă.

O așchie de os i se mișcă în inelar și trage aer printre dinți, transpirând.

— Ești bine?

— Avem nevoie de un sfredel. Ceva uscat.

Se uită la el cum caută printre lemne.

— Nu-mi dau seama dacă sunt uscate, spune el, uitându-se la mâini, prea zgâriate și prea pline de nisip ca să simtă umezeala.

— Încearcă-le pe obraz.

Jacob pune o bucățică de lemn pe față și se uită la ea fără expresie — nu-și dă seama.

— Ești complet inutil, spune Turtle, împingându-și bărbia în afară.

Jacob ține lemnul pe obraz, zicând:

— Nu sunt inutil.

Turtle mijeste ochii, privind cu atenție.

— Prea umed. Dar totul e umed.

— Dar asta? întreabă Jacob, culegând un alt lemn.

— E sequoia.

— Și?

— Vrei o textură fină, compactă. În asta lași urme cu unghiile. Uite, vezi ce moale e nenorocitul ăla? Inutil.

— Bine. Asta-i bine. Spune mai departe.

Turtle încuviințează la o bucată pe care o ridică.

— Sfredelul e ținut între placa de bază și mâner. Capătul de sus al axului e un vârf care se rotește liber în mâner, ca vârful unei sfârleze. Iar capătul de jos trebuie să fie o îmbucare rotunjită, care să se potrivească în lăcașul din placa de bază cât mai bine. Vârful ăla rotunjit al axului, care pivotează în lăcașul de pe placa de bază în timp ce miști coarda înainte și înapoi, este cel care face cărbunii.

Jacob ridică axul și începe să-l lucreze.

— Așchii, îi spune ea. Mai degrabă ca tălătură unghiilor, decât tâmplărie.

Jacob își șterge sângele din ochi.

— Uite. Așa.

— E uluitor, spune el.

— Taci din gură și concentrează-te.

Turtle îl privește cum cioplește axul și scobește cu vârful cuțitului o gaură în placa de bază. Pune resturile tricoului său și ale cămășii ei de flanelă pe un buștean și, trecând lama cuțitului peste țesătură, scoate role de scame pentru amorsă. Cojește așchii din bușteni pentru surcele și le reazemă, să se usuce. Până termină, se face după-amiază târziu și lumina cade pieziș în mica lor adâncitură de plajă, iar meduzele și algele sunt suspendate în valurile albastre limpezi și proiectate pe fundalul orizontului. Nivelul apei a crescut în continuare. Un val singuratic trece șuierând mai sus decât celelalte și urcă, trosnind, până la picioarele lor.

Lui Turtle i se strânge stomacul, chiar în timp ce-l vede dizolvându-se în nisip.

— Fluxul?

— Fluxul.

Urcă înapoi în vârful insulei și se cuibăresc unul lângă altul în iarba pipernicită. Vârful insulei e expus și vântul le trece direct prin hainele umede. E șase după-amiază, ar zice ea, sau pe-acolo pe undeva, iar fluxul va ajunge la nivelul maxim imediat după apus, în jur de nouă sau zece. Dărdâie amândoi. O să fie o maree foarte înaltă. Valurile mai mari o neliniștesc foarte tare pe Turtle.

— Ar trebui să încercăm să aprindem focul acum? întreabă Jacob.

— Nu pe vântul ăsta.

— Cred că trebuie să facem o plută.

— Poate, răspunde ea.

Soarele se mistuie dincolo de orizont, luna se ridică la sud-est, în creștere, cu o zi sau două înainte de luna plină, așezată aproape în partea opusă soarelui. E frig. Vântul slăbește la apus, apoi se întetește din nou. Jacob cade într-un somn intermitent, gâfâind și tremurând, iar Turtle se agață de el ca să se încălzească, inspirând aerul fierbinte pe care-l expiră el, cu dureri în mâini, dar nu poate dormi. Vântul îi absoarbe toată căldura, și ea zace rezistând tăcută și cu amărăciune fiecărui moment, uneori cu mâna peste ureche, cu durerea prelingându-se chiar în cohlee și în maxilare și provocându-i greață. Nu poate dormi, dar mintea i se afundă în închipuiri febrile, care n-o scapă de supliciul frigului. Strânsă în ea însăși, în poziție fetală, cu spatele zvâcnind și frigul prelingându-se înăuntru, se simte rămasă fără nimic, golită. Se târăște prin iarbă și se uită în jos, spre plajă. Apa întunecată a fluxului a înghițit nisipul. Buștenii aduși de apă se rostogolesc spre stânci. Poate zări locul unde valurile se sparg de malul insulei, împrôșcând stropi de apă. Stă întinsă, blestemând ca pentru ea. Spinarea, cu tăieturi adânci unde au lovit-o valurile de paturile de midii, îi zvâcnește, congestionată. Senzația îi e familiară, umflătura caracteristică a unei răni care nu se vindecă, se agravează. Probabil că tăieturile sunt murdare, pline de bucățele de bumbac, cochilii de midii, cine știe ce. Trebuie să scape de frig și de vânt, să ajungă într-o încăpere curată, călduroasă, luminată de un foc. Se târăște înapoi la Jacob și, trăgându-se lângă el, absoarbe câtă căldură poate. Așa trec ore întregi. În cele din urmă, când aude sunetul valurilor schimbându-se din bubuitura spulberării de stâncă în foșnet și scrâșnet, îl trezește.

— Jacob.

— Ce-i? întreabă el.

— Trebuie să scăpăm de vânt.

— Turtle, spune Jacob, și dacă vine alt val...?

— Nu pot, răspunde ea, clănțănind din dinți.

Îl conduce, Jacob ținând-o de cot când coboară cu grijă, cu picioarele amortite și însângerate, până pe plajă. Nivelul apei e încă înfricoșător de mare. Nisipul e ud.

— Jacob, spune ea. Mi-e al dracului de frig!

— E din cauza vântului, răspunde el. Aș putea rezista, dacă n-ar fi vântul și jeturile de apă.

— Trebuie să facem un foc.

Jacob tace multă vreme. Turtle stă pe vine, cu brațele strânse în jurul ei. Vede pe fața lui cum încearcă și renunță la toate întrebările.

— Bine, zice el. Spune-mi ce să fac.

Îi arată cum să țină placa de bază cu degetele de la picioare, cum să țină axul între placă și mâner, apăsând mânerul cu grijă și constant, cum să miște axul cu ajutorul arcului, astfel încât acesta să se rotească, înainte și înapoi, înainte și înapoi. După care stă în capul oaselor împreună cu el, învățându-l.

— Mai încet... cu răbdare, constant. Nu te grăbi și nu încetini. Doar curse egale, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Așa.

Jacob respiră regulat, în ritmul mișcărilor arcului, înainte și înapoi, iar ea îl avertizează:

— Constant, constant.

Cu o mișcare greșită, scoate axul din locaș.

— Fir-ar să fie! spune ea, tremurând. Ascultă, Jacob: Încet. Cu grijă. Trebuie s-o facem cum trebuie.

Calm, Jacob reasamblează sfredelul și începe să-l miște.

— Nu te gândești la asta, spune Turtle. Dacă te gândești, o omori. Fii atent, dar nu te gândești la asta, pune-ți creierul în caserola de mâncare și treci la treabă, există o parte din tine care știe cum s-o facă, și trebuie să lași partea asta s-o facă.

Stă întinsă în nisipul ud, suferind de frig, dar adăpostită de vânt. Își simte bătaile inimii în spinarea inflamată și în degetele rupte, care sunt lipite de subsuoară cu sânge și sare.

Deschide gura și buzele i se desprind una de alta cu o trosnitură. Limba i se rostogolește cu zgomot în gură. Are ochii lipicioși și clipește cu greutate, ca să-și limpezească vederea. Are fața amorțită. Luna e încă spre sud-est, ascunsă de insulă. „Poate că doare, dar ești departe de a fi moartă, fetișo. Când n-o să mai tremuri, atunci o să știi. Dar încă mai poți”, își spune ea. Norii de deasupra ei sunt luminați înspăimântător și argintiu și poate să le distingă textura fumurie și diafană. Unde urcă valurile, vede argintul pe fețele lor, dar plaja în sine e neagră și neluminată în umbra insulei. Jacob e aplecat atent peste arc.

— Jacob, spune ea.

El nu răspunde nimic.

— Jacob, trebuie să reușești.

— O să încerc.

— N-o da în bară.

Frigul și propria inutilitate o cuprind ca o panică. Dacă și-ar putea folosi mâinile, ar putea face focul. „Dumnezeule”, se gândește ea, tremurând, „de ce trebuie să-ți pierzi controlul tocmai acum, Turtle?”

Jacob șovăie din nou, iar ea șuieră:

— Fir-ar al dracului să fle! Concentrează-te! Fii atent, molău răsfățat bun de nimic...

Se uită cu o insistență nefericită.

— Îmi pare rău, răspunde el.

— Futu-i, futu-i, futu-i! spune ea.

Are vocea răgușită și înverșunată.

— Jacob, trebuie să-ți faci treaba.

— Îmi pare rău.

— O, spune ea, îți pare rău? Futu-i, Jacob! Futu-i!

Ar putea să moară. Ar putea să moară aici, pe insula asta, zdrobită, deshidratată, slăbită de vânt și, în final, distrusă de frig și umezeală. Ar putea să moară din cauza incompetenței lui. Are nevoie ca el să înțeleagă asta și, în același timp, nu vrea să-l sperie, așa că, spumegând, se uită la el, sugrumată de furie.

— Rahat jalnic ce ești tu! spune ea, sfârșită de dărdâială.

Cuvintele se revarsă dintr-un puț adânc dinlăuntrul ei.

— Cred că e prea ud, spune el.

— Jăvruță bună de nimic! Bună de nimic! răspunde ea.

— Îmi pare rău.

— Îți pare rău! Îți pare rău? Ar trebui să-ți pară mult mai mult de-atât.

Turtle se gândește: „Nu știe cum s-o facă și are nevoie de tine. Dacă nu-ți dai seama de asta, ești inutilă și pentru el, și pentru tine. Dacă nu poți să-i spui, dacă nu poți să-i explici“.

Zace tremurând în nisip.

— Ascultă, spune. Jacob, trebuie s-o faci. N-ai de ales, Jacob.

— Încerc, răspunde el.

— „Încerc“, îl maimuțărește ea.

„Ce fac?“, se întreabă ea ca într-un coșmar.

— Ești așa de groaznic la tot ce faci în viață, sau doar la chestiile importante?

— Cred, cum ai spus și tu, că s-ar putea să fie prea ud.

„Are dreptate. Bineînțeles că are dreptate”, își zice ea. „Trebuie să-l îndrumi”, se gândește.

— Nu uneltele sunt problema. Ești cu totul inutil, asta-i problema.

— Turtle. Trebuie să-ți spun că nu pare să meargă. Nu doar că din cauza umezelii nu se pot face cărbuni. Pentru că e ud, lemnul parcă se sfărâmă înainte să obțin destulă fricțiune.

— Mi se pare că ar trebui să încetezi să-ți mai bagi picioarele.

„Ce-i cu tine?”, se întreabă ea. Zace în nisipul rece și în minte îi vin răspunsuri pe care și le înăbușă, gândindu-se: „Trebuie s-o faci, și trebuie s-o faci cu grijă”. „Depinde de tine, chiar depinde de tine, trebuie să-i spui ceva și trebuie să fie exact ce trebuie, iar asta s-ar putea să-ți salveze viața”, își zice ea.

— Odată, tăticul meu m-a pus să fac tracțiuni pe o grindă și... spune ea.

Vocea o trădează, se împleticește, nu știe ce să spună, nu poate să creadă că el... ce? Nu știe nici ea.

— Mi-a pus cuțitul ăla între picioare. Așa că dacă aș fi căzut de pe grindă...

Din nou, nu știe, dacă ar fi căzut de pe grindă... ce?

— Și tata... Tata...

E ceva îngrozitor, aproape neîncredere în dezvoltarea în sine, de parcă nu poate să creadă că o face, de parcă nu poate să creadă că este măcar posibil să vorbească despre așa ceva.

— Și m-a pus să fac tracțiuni, și le-am făcut. Ajungi într-un punct în care următoarea doare așa de rău! Te gândești că poți să faci tracțiuni până când pur și simplu

nu mai poți. N-ar trebui să te forțezi să faci tracțiuni. Pentru că, mă rog, ai un cuțit între picioare. Dar așa e. Fiecare tracțiune e tot o alegere, și ca să le faci e nevoie de disciplină, și e nevoie de curaj. Te gândești: „Nu trebuie să fac tracțiunea asta”. Vrei să renunți. Și începi să te gândești că poate că e o idee bună, pentru că durerea pe care o înduri ca să te ții de grindă devine mai mare decât amenințarea morții. Pentru că atunci n-o să te mai doară deloc. Pentru că să te ții bine este... este... E senzația asta rea, foarte rea, de nesiguranță, o nesiguranță așa de dureroasă, îți strânge curul așa de tare, că devine... E ceva îngrozitor de spus, dar e mai ușor să-ți dai drumul și să fii spintecat naibii în două, decât să încerci și să rezisti, suferind și neștiind ce-o să se întâmple. Ăsta-i curaj. Să-ți iei nenorocita de viață în nenorocitele de mâini când asta-i cel mai greu de făcut. Nimeni nu se gândește la asta. Toată lumea crede că face ce trebuie, dar nu-i așa. Lumea nu înțelege cât de înspăimântător e. Cât de greu e. Nimeni nu înțelege, dacă n-a trecut prin așa ceva. Și în punctul ăla suntem noi, Jacob, și va trebui să faci ce trebuie în pofida fricii și în pofida durerii.

Jacob o ascultă, mișcând arcul cu grijă înainte și înapoi, cu coarda răsucind axul.

— Rezistă! spune ea.

Jacob tace, răsuflând în ritmul mișcărilor constante ale arcului, înainte și înapoi. Turtle își dă seama cât de extenuat e după felul cum respiră. Mâna dreaptă i se mișcă înainte și înapoi, în timp ce stânga îi e sprijinită ferm pe mâner. Îl privește multă vreme. E desprinsă de realitate, în derivă în capul ei. „Rămâi trează. Rămâi trează”, își zice. Se simte ținută de nisip. Valurile se ridică și se retrag de pe plajă și, fără să vrea și în pofida frigului care-i

intră în oase, adoarme, apoi se trezește simțindu-se pe jumătate moartă, când luna e deasupra insulei, lumina s-a strecurat de la nivelul apei ca un val palid, s-a strecurat peste ea și încă nu s-a cățarat pe Jacob, care e ghemuit în întuneric. Cuțitul, înfipt în nisip, aruncă o umbră lungă. Aude, deasupra clipocitului și scrâșnetului oceanului, un fel de murmur găfâit în răsuflarea lui Jacob și-și dă seama că șoptește *haide, haide*, iar și iar, și intonația neregulată se sincronizează cu răsuflarea lui și cu mișcarea arcului. Odată cu mișcarea axului apare și dispare o strălucire portocalie, care-l luminează de jos, cu tot trupul aplecat de forța voinței lui. Din vârful firelor de păr îi curge sânge, iar adânciturile și părțile drepte ale feței, lucind de sânge, sclipesc în lumina care abia se naște a tăciunilor. Turtle, privind adânc în aceste trăsături umbrite, găsește o culoare, un roșu întunecat ca negrul, ca o imagine remanentă a unei culori. N-a mai văzut niciodată pe cineva în felul ăsta, și n-are cuvinte să-l descrie. Arată ca și cum și-a înăbușit în el însuși toate îndoielile, și-a umplut mintea doar cu posibilitatea focului, axul fumegând în locaș și praful portocaliu, strălucitor căzând din lăcaș pe uscături. Turtle își simte stomacul cuprins de anticipare.

Apoi, cu un trosnet, arcul de lemn se rupe și murmurul lui Jacob se schimbă într-un „nu, nu, nu”, iar el aruncă arcul rupt și prinde axul între palme și-l răsucesce, înainte și înapoi, șoptind fără să articuleze „haide, puiule, haide, puiule, haide, puiule”, după care Turtle vede ce vede și el: iasca a început să ardă înăbușit. Jacob aruncă axul, ia un smoc de iarbă care arde mocnit și câteva scame și le întoarce, ridicându-le în aerul rece al golfului. Strălucirea se întinde peste nisip, cuprinzându-i pe amândoi în lumina ei roșie, vioaie, pe Jacob în intimitatea

simplei preocupări, aplecat peste iască și suflând în ea s-o aprindă, iar Turtle zăcând cu mâinile prinse la subsuoară. Apare un moment în care știe că iasca o să se aprindă și focul o să se întetească, și deschide gura cu entuziasm, gândindu-se: „O, Doamne, o, Doamne“, și apoi, în aerul umed al oceanului, iasca se decolorează și devine un portocaliu șters, cărbunii pălesc împreună cu scamele, fumegând și albindu-se, și apoi focul moare. Jacob ține iasca stinsă în palme, căzut în fund de uluire, iar ea îl trage spre ea și-l ia în brațe, și-și înfige degetele sănătoase în carnea lui, apăsând, și el o lasă să-l țină în brațe, și așteaptă astfel, în noaptea rece.

Optsprezece

Turtle se trezește cu picături de apă pe gene. Clipește ca să le îndepărteze și se ridică în șezut, din adâncitura ei de nisip rece. Spatele îi zvâcnește, inflammat și dureros. O crustă îi lipește mâinile de cămașă. Totul e înghițit de ceață. Aude valurile prinzând în plasă bolovanii și aruncându-i din nou pe țărm, apoi distinge linia întunecată a fluxului și nimic altceva. Nu se vede soarele, doar o lumină cenușie difuză, nisipul neted și negru, mai puțin „biscuiții de mare”. Roua se condensează pe versantul stâncii de deasupra și picură continuu în jurul lor. Turtle are părul ud de rouă.

Urcă în vârful insulei. Buruienile sunt glazurate cu rouă. Se întinde pe burtă în iarba înrourată și-și umezește pielea. Dârdâind și tremurând, își lipește gura uscată de tulpinile buruienilor și soarbe umezeala de pe frunze. Apa e delicioasă. Se răsuțește pe spate în iarba rece și umedă.

— Jacob! strigă ea răgușit. Jacob!

Glasul nu-i ajunge până la el, așa că se târăște pe marginea insulei și croncăne până când Jacob se trezește, privind înnebunit în jur, înainte să ridice privirea. Turtle rânjește la el. Sângele de pe buze i se scurge pe bărbie.

— Uau! spune el, cu vocea frângându-i-se. Țasta-i sune-tul coșmarurilor.

Strânge lucrurile și urcă la ea.

Stau amândoi întinși, aplecându-și tulpinile de iarbă spre gură și sorbind roua de pe frunze. Dedesubt, fluxul urcă pe plajă. Turtle găsește un excrement micuț, ne-gru-uleios, plin cu cochilii sparte de crab.

— Jacob, spune ea.

El se târăște spre Turtle prin iarbă.

— Ce-i asta?

Turtle își saltă mâna din crusta scorțoasă de sânge și nisip a cămășii și scurmă în excremente cu un os de pasăre.

— Rahat de raton.

— Sunt ratoni pe insulă?

Turtle își îngroapă fața în excremente, inspirând profund și închizând ochii din cauza mirosului stătut.

— Fructe albastre? întreabă Jacob. Note de piele? Rânzezeală?

— E moale, spune Turtle, năpădită de o încântare uriașă, desfătătoare, plină de speranță.

— Taninuri medii? întreabă Jacob.

— Alaltăieri. Luna era în ultimul pătrar. Aproape plină.

— Lumea nu știe, dar ai o inteligență bizară, poetică și asociativă. Acum îmi imaginez acest raton punând jos un doiar sub luna aproape plină, în timp ce valurile se sparg de stânci.

— Lună plină diseară. Sau aproape.

— Aș vrea să înțeleg ce vrei să spui.

— Știu cum o să ajungem acasă.

Se târăsc spre interiorul insulei și rămân întinși pe iarbă, privind în ceață. Plante succulente, înalte și subțiri,

înflorite, se cuibăresc în gresie, cu solzii pudrați cu albastru. Fluxul e mai scăzut decât cu o zi înainte. Insula e vârful unei creste stâncoase subacvatice lungi. Sunt mai multe care trec prin apele puțin adânci. Sunt foarte negre, cu canale verde-albăstrui înecate de alge.

— Îți aduci aminte marea de ieri? întreabă Turtle.

Se răsucesc în iarbă, rămâne privind spre nori și numără pe degete mările.

— Tu ai venit la mine acasă puțin înainte de 7 dimineața. Pe la 9, am ajuns aici. Începea fluxul și a atins punctul maxim pe la 11 și n-a fost foarte mare. Am rămas în vârful insulei pentru că ne era frică. După aceea, cândva în cursul după-amiezii, să zicem că în jur de ora 3 după-amiază, apa s-a retras. A scăzut la vreo șaiszeci de centimetri. Atunci am coborât noi pe plajă. Am adunat ce ne trebuia pentru sfredel. După aceea a trebuit să ne întoarcem pe insulă, pentru că a venit un flux foarte înalt. Avea un metru și jumătate, doi, a atins punctul maxim în jur de ora 10 seară. Poate chiar pe la miezul nopții. Asta înseamnă trei fluxuri. După miezul nopții, a început să se retragă iar. Atunci te-am trezit pe tine. Ne-am întors pe plajă și ai încercat să folosești sfredelul, și, pentru că n-a mers, am adormit pe plajă. Dar ce n-am știut noi era că apa a continuat să scadă toată noaptea. A fost cea mai importantă schimbare de direcție a curentului, un reflux foarte, foarte jos, și ar fi ajuns la punctul minim chiar înainte de răsărit. Probabil că a fost la treizeci, patruzeci de centimetri peste nivelul mării. Asta înseamnă cam un metru și jumătate mai jos decât îl vezi acum.

Jacob țintuiește cu privirea stâncile.

— Majoritatea stâncilor ăstora n-au decât treizeci de centimetri sub apă.

— Mda.

— Poți... poți să mergi pe stânci până la țarm. La dracu', poți să te bălăcești prin zonele cu apă nu prea adâncă.

Cutele uscate, pline de mucozități de pe buzele lui Turtle se crapă și încep să curgă.

— Deci spui că, în timp ce dormeam, între noi și continent a apărut un pod de pământ, iar noi l-am ratat? Zăceam pe plajă, înfrigurați, suferinzi, murind, dar am fi putut pur și simplu să ne ridicăm și să mergem acasă?

— Nu l-am fi văzut de aici, pentru că plaja e îndreptată spre ocean și, probabil, către apă adâncă. Ar fi trebuit să ne uităm spre țarm, pe cealaltă parte a insulei. Dar da... nu ne-am uitat, n-am știut, nu ne-am gândit și l-am ratat.

— Abia ai supraviețuit peste noapte, Turtle.

Ea încuviințează. A fost o greșeală prostească, ce aproape i-a ucis.

— Și nivelul ăsta foarte, foarte scăzut o să mai fie și diseară?

— Da.

Așteaptă împreună în iarba udă, până se ridică negura. Fața lui Turtle începe să ardă și-și vede pielea de pe brațe crăpată, albă și sticloasă. Își acoperă fața cu cămașa de flanelă și privește atent printr-un colțisor. Soarele s-a ridicat mult deasupra lor și puțin spre sud-est. Lumina scânteiază și sclipește pe suprafața oceanului. Turtle privește.

— Hei, spune ea. Ziceai că ai găsit o cutie de suc?

— Mda?

— O aduci înapoi?

— Sigur, răspunde Jacob.

Turtle ia cutia de Sprite și începe să frece cu marginea cămășii fundul concav, lucios. Ia puțin noroi pe arătătorul

umezit și-l folosește ca să-l lustruiască, până devine ca oglinda. Ține cutia răsturnată în îndoitura genunchiului, cu fundul îndreptat spre soare. Apoi ia claia de uscături și învâрте resturile deasupra oglinzii concave. Apare un punct luminos strălucitor, care vibrează odată cu tremurul mâinilor lui Turtle, aruncând cercuri întretăiate de lumină orbitoare, iar ea mută iasca mai aproape de oglinda concavă, până când licărirea se micșorează și devine un vârful de ac de lumină incandescentă. În cincisprezece minute, iasca fumează. Printre fibre apar tăciuni roșu-aprins. Îi ridică și suflă în foc. Pune grămăjoara în flăcări pe iarbă și începe să adune vreascurile pe care le-au tăiat din bușteni.

— Fir-ar să fie, spune Jacob.

Turtle are un zâmbet enorm. Jacob târăște din golf lemnul adus de valuri, înainte să fie acoperit de flux, și taie vreascuri cu cuțitul. Turtle îi arată cum să bată lama cu un ciomag de lemn, folosind practic cuțitul ca pe un ic. Muncind continuu, Jacob despică bușteni întregi și-i transformă în vreascuri, iar când focul e destul de mare, Turtle îl pune să umple cu apă cutia de Sprite. O leagă cu o fâșie de alge lungă și goală pe dinăuntru de o sticlă de suc, tăind bulbul algelor, ca să facă un muștiuc la gura cutiei. Pune cutia în foc. Aburul se ridică prin furtunul flexibil și se condensează în sticla de plastic. Primele guri sunt sărate. Apoi apa e bună. Stau întinși, îngrijind focul, absorbiți de distilarea contemplativă a apei.

— Stai așa, spune Jacob. Când ești naufragiată, singură și înspăimântată pe insula pustie și bătută de vânturi, care e prima ta lecție de engleză, sfărâmată pe stânca „Literei stacojii“, o să te iau de mână și o să spun: „Să nu te temi. Luna e în ultimul pătrar. Rahatul e umed și miroase ca fructele strugurilor-ursului“. Și o să fii uluită.

Turtle are grijă să zâmbească doar într-o parte.

— Mă simt destul de arsă de soare. Cum arăt?

Mijește ochii spre el.

— Rău, ha?

— Rău, mda.

— Planul ăsta de scăpare ar face bine să meargă. Unitățile parentale se așteaptă să mă întorc de la Brett luni.

— N-o să se înfurie?

— Mda, probabil. Când o să-mi vadă mutra. Mama o să fie ceva gen: „Vrei să mori de cancer de piele?!“.

— Totuși, o să fii în siguranță?

Jacob râde. Apoi se oprește.

— Ce-i? întreabă Turtle.

— Nimic.

— Spune-mi.

Jacob nu face decât să clatine din cap. Dorm cea mai mare parte a zilei. Întețesc focul și beau apă cu porția, cam câte o cană odată. Oceanul înghite plaja și se retrage. La orizont apar metereze fumurii de nori, iar soarele apune sub ele, un pumn îndepărtat și sângериu.

— Crezi că tatăl tău are dreptate să se retragă din contractul social? întreabă el.

— Nu știu.

— Dar ce crezi?

— Dacă se întâmplă, dacă se întâmplă cu adevărat, casa nu poate fi apărută.

Jacob rămâne tăcut. După multă vreme, se întinde lângă foc și adoarme. Stând pe insulă, Turtle are senzația că se află la același nivel cu soarele care apune. Luna plutește în est, răsărind deasupra continentului, un roșu mai închis, mai fumuriu. Valuri de culoarea vinului se ridică în jurul ei și trec mai departe, adunându-se în locul

unde platforma continentală se înclină sub ele, spinările lor masive, aplecate fiind poleite în roșu și purpuriu. Se sparg de malurile abrupte, se ridică și se prăbușesc ca niște turnuri înspumate, cât luna de înalte. Turtle stă de strajă, în vreme ce se lasă noaptea și luna urcă pe cer.

Cândva în timpul nopții, în beznă, aude începutul refluxului, cu clipocitul și scrâșnitul bolovanilor proaspăt scoși la iveală. Jacob doarme un somn istovit. Turtle stă cu picioarele încrucișate, așteptând să apună luna. Va descrie un arc pe cer și va începe să coboare spre vest înainte să poată să plece de pe insulă. Extenuarea îi crește și scade în minte ca un alt val, iar Turtle își zice: „Ești nemișcată, și privești și aștepți”. „Aștepți. Aștepți, javră ce ești! Și privești, și nu pierzi momentul”, se gândește ea. „Măcar atâta ai: pe tine, și poți să faci ce vrei cu asta, Turtle”, își spune ea. Luna roșu-fumuriu călătorește prin noapte și, când luminează pieziș insula dinspre sud-vest, aruncând o lungă cărare argintie peste apă, Turtle se ridică și se duce spre marginea dinspre continent. Din ocean se ridică piteni de piatră în creștături lungi, diagonale, ude și poleite de lumina lunii. Insula stă ca un castel la capătul drumului său pietruit, partea dinspre uscat prea abruptă ca să fie urcată, cea dinspre vest coborând pieziș în golfulețul care dă înspre largul oceanului. Îl trezește cu blândețe pe Jacob, atingându-l pe față și spunându-i pe nume.

Coboară împreună pe plajă. Insula e așezată într-un bazin negru, întins, format în urma mareei. Nisipul coboară în apa aceea rece și nemișcată. Lui Jacob îi este teamă. Din adâncuri, pâlپări slabe. Peste oglinda apei, reflexiile punctate ale bolطii înstelate. Intră în apă ținându-se de mână, tremurând de frig, și apoi își dau

drumul unul altuia, plonjează și înoată, ambii răniți, mișcându-se cu greutate. Jacob se cațără gâfâind pe următorul picior de stâncă. Turtle începe să urce în urma lui, dar se oprește și rămâne ținută de locului. La suprafață apare o creastă de piele neagră, iar ea se întinde și-și pune mâna sănătoasă pe o crupă solzoasă. Se întoarce și se lasă sub apă, dar nu poate ghici dimensiunile animalului. Așteaptă, și crupa se arată încă o dată din apă, iar Turtle își pune ambele mâini pe ea și simte o forță uriașă acolo, un trup cu mușchi tari pe sub solzi. Jacob stă în picioare pe stâncă, în spatele ei, privind, iar Turtle face un pas înapoi în apă. Bezna și lumina lunii joacă în tipare nesigure pe suprafața apei.

— Turtle, îi atrage atenția Jacob.

Fata se uită în apa întunecată. Face un al doilea pas, coborând de pe stâncă, și de picior i se lipește ceva, ceva rotund, și simte trecerea crupei — aproape doi metri, poate mai mult.

— Ce faci? întreabă Jacob.

Turtle ridică privirea spre el, ca și cum ar ieși de sub puterea unui farmec, și urcă înapoi. Stâncile sunt alunecoase și greu de urcat, așa că Turtle și Jacob rămân în canalele nisipoase dintre aflorimente, cu apa până la șold. Deasupra stâncilor, pe ambele părți, trec crabi, cu siluetele schițate pe fundalul cerului albastru-întunecat, întorcându-se prudent în lateral, ridicându-și cleștii în aer, cu picioarele țâcănind pe piatră. Apa devine mai puțin adâncă și mai plină de pietre. Ținându-se de mână, Turtle și Jacob se deplasează cu ezitări, bâjbâie în căutarea drumului, se feresc de aricii de mare.

Chiar și așa, le ia mai puțin de douăzeci de minute să ajungă pe o mică plajă privată, aflată sub casa vecinilor

lui Turtle. O scară de sequoia urcă pe o peluză întinsă, cu chiparoși și o fântână mare, cu o sirenă, luminată de sub nivelul apei. Lângă ei, conacul de sequoia al vecinilor, cu ferestrele lui panoramice dintr-un perete într-altul, o cameră goală, canapele goale, o masă și lumină piezișă, care vine din bucătărie.

Merg pe o alee acoperită cu pietriș până la autostradă, și o singură mașină încetinește când trece pe lângă ei, farurile luminând tremurătoarea și odosul, luminându-i strălucitor, apoi depășindu-i. O iau de-a lungul drumului, ascultând oceanul tăcut. Urcă șchiopătând pe drumul spre casa ei, ținând mijlocul cu iarbă, și intră pe ușă, călcâiul lui Jacob lăsând urme de sânge pe scânduri. Dorm pe podeaua din camera ei, pe păături de lână și sub sacul ei de dormit, ținându-se în brațe, extenuați, trezindu-se fiecare când celălalt se scoală să mai bea apă, gâlgâind-o pe gâturile lor uscate și oftând, și apoi stând în picioare, ascultând scârțâitul casei vechi.

Nouăsprezece

Jacob se trezește devreme și o trezește și pe Turtle.

— Haide, haide, haide! spune el, trăgând de ea să se scoale de unde stătea întinsă pe burtă, protestând de sub pături.

— Haide! spune Jacob. Trebuie să te curățăm și să te hrănim, iar eu trebuie să ajung acasă. Haide, haide! Ești entuziasmată, se vede. Părinții mei o să ajungă curând de la aeroport și, serios, e mai bine să fiu acasă.

Jacob o ridică. A făcut clătite cu fulgi de ovăz, care se află pe un platou, pe blatul de bucătărie.

— N-ai curent, spune el, dar bănuiesc că știi deja. Am verificat ouăle într-un pahar cu apă. Păreau să fie în regulă, deși nu chiar ideale. N-ai mai fost la cumpărături de ceva vreme, nu-i așa? Deși nu prea duci lipsă de neperisabile.

Turtle se așază pe un prosop în baie, cu mâna stângă întinsă în față, strâmbă și distrusă, ca un crab eșuat pe mal. Jacob a găsit trusa de prim ajutor sub chiuvetă, a fierț un lighean de apă și a scos bureți pentru curățat rana, seringi de irigare, atele și bandaje. Citește instrucțiunile de pe fiecare burete și unguent, în timp ce Turtle îl privește cu o față sceptică, lipsită de expresie.

— Bine, bine, spune Jacob, frecându-și palmele și pregătindu-se psihic.

Își pune mânuși chirurgicale și începe să taie pansamentele de flanelă întărite de nisip. Degetul mic al lui Turtle iese la iveală.

— Ho. Ah... bine. Deci. Uau.

— Sunt în regulă, spune Turtle, cu termometrul în gură.

Jacob scoate termometrul și se încruntă la el.

— 37 cu 3. Ai febră.

— Temperatura mea normală e mai mare, spune Turtle.

Jacob a pus unt de arahide pe unele dintre clătite. Turtle ia una de pe platou, o împăturește în două și mușcă din ea.

— 37 cu 3 nu-i normal.

— Hmm, răspunde ea, luând încă o îmbucătură. Pentru mine, e.

— Trebuie să mergem la spital, Turtle.

— Clătitele astea nu-s rele, spune ea.

Jacob umple seringă cu apă fierbinte cu săpun și începe să spele rana. Apa se scurge rozalie în lighean.

— Deci... ce ai împotriva spitalelor?

— Lui tati nu-i plac.

— Unde e?

Turtle alege cu mâna liberă altă clătită.

— Deci Marlow nu l-a găsit încă, spune Jacob. Și ți-e teamă că dacă află ceva Protecția Copilului, o să te ia de-aici.

Turtle n-are nimic de zis. Pe clătita ei e puțin prea mult unt de arahide și îi face probleme. Mestecă zdravăn.

— Poate că ar trebui să te ia.

— Doar nu crezi așa ceva, spune ea, după o înghițitură eroică.

— Nu, zice el. Cred că sistemul e probabil complet futut și kafkian. Cred că nu vrei să faci parte din el. Dar cred că ai nevoie de un doctor.

— Fără doctori, răspunde Turtle.

— Dacă nu am încredere în tine că poți să iei propriile decizii, atunci nu știu în cine aș putea avea. Dar te rog... Turtle. Hai să mergem la spital.

— Nu.

— Te implor.

Turtle tace.

— Te implor.

Nu e nimic de zis.

— Absolut toată încrederea ta în mine; n-are niciun pic de putere de convingere?

Turtle nu spune nimic.

— O știi pe Bethany? întreabă el. Părinții ei iau metamfetamine. Așa că Will, profesorul de filozofie de la liceu, a luat-o la el și a stat cu ei o vreme, iar acum locuiește pe Little Lake Road, cu o prietenă de la școală. Țsta-i Mendo. Toată lumea urăște sistemul. Jumătate dintre noi cultivăm iarbă, iar cealaltă jumătate suntem hipioți îmbătrâniți, nu-i așa? Apoi mai sunt câțiva ca ai mei, transplanturi din Silicon Valley, care cred în serviciile sociale, dar care se plâng de actuala versiune subfinanțată și blocată în birocrație și care vor să fie administrate de Google și finanțate de scandinavi. Uite ce vreau să spun: n-o să te dea în gât nimeni. Nu vrea nimeni să te duci într-o instituție de stat sau una federală. Lumea o să aibă grijă de tine. Caroline ar face-o, într-o clipă. La fel și părinții mei. Ce vreau să zic e că, dacă îl sunăm pe Will, ăsta-i profesorul despre care vorbeam — sau, la dracu', orice profesor, dacă ai pe cineva în care să ai

încredere — și te duce la spital și-i spune doctorului că ești eleva lui, n-o să cheme nimeni Protecția Copilului. O să intri și o să ieși din spital fără probleme.

— Și o să mă lase să mă întorc aici?

Jacob ezită.

— Nu vreau să fug de tăticul meu, spune Turtle. Și nu cred nici că el ar permite așa ceva.

— Trebuie să pleci, Turtle.

— E tăticul meu.

— Povestea pe care ai spus-o e destul de gravă.

— Nu-i chiar așa de gravă.

— Poți să-i spui oricărui profesor povestea aia și ai scăpat.

Turtle tace.

— Poți să-i spui oricărui profesor povestea aia și într-o clipă o să stai cu mine, și o să-i arunci soră-mii priviri tăioase la cină în fiecare seară, și o să înveți totul despre vin, și o să auzi despre călătoriile fascinante ale tatei la Lehi, Utah — unde se întâmplă mereu câte o dramă captivantă despre analiza defecțiunilor la plăcile de siliciu, aseasonată cu povești de amor interdepartamentale, ingineri chimiști care nu se poartă frumos, știi tu, doar o poveste încurcată despre cum a fost trecută cu vederea vreo eroare. Ai dormitorul ăla numai pentru tine, iar Isabel te-ar plăti s-o ajuți la studio. Sună destul de bine, nu?

Turtle își mușcă buza.

— Te-ar fi putut răni grav.

— N-a făcut-o, răspunde ea, n-o s-o facă.

— Ba cred că da.

— Habar n-ai despre ce vorbești. Nu vrea să-mi facă rău. Mă iubește mai presus de viața lui. Uneori, nu-i un om perfect. Uneori nu-i omul care și-ar dori să fie. Dar mă

iubește mai mult decât a fost iubit vreodată cineva. Cred că asta înseamnă totul.

— „Uneori nu-i un om perfect“? repetă Jacob. Turtle, tatăl tău e o scârbă uriașă... gigantică... colosală, printre cele mai îngrozitoare care au navigat vreodată prin mările de lămâiță, e prototipul primordial al scârbei, iar adâncimea și profunzimea scârboșeniei sale descumpănesc mintea și depășesc limitele imaginației. Deși, bineînțeles, Marcus Aurelius spune că nu trebuie să-i disprețuim pe alții pentru faptul că ne-au rănit. El spune că ar trebui să ne dăm seama că aceștia acționează din neștiință — chiar împotriva voinței lor — și că și tu, și ei veți muri nu peste multă vreme, și că persoana respectivă nu ți-a făcut cu adevărat rău, pentru că nu ți-a redus capacitatea de a alege. Și cred că are dreptate. Nu trebuie să-l urăști. Însă poate că probabil ar trebui să te gândești serios să pleci. Și prin asta vreau să zic că ar trebui să te duci la spital. Pentru că numai un soi de sociopat narcisist ar putea să aibă ceva de obiectat dacă te-ai duce la un medic acum. Oricine căruia îi pasă de tine... asta ar fi principala lui grijă, dacă ar putea să vadă ce vād eu. Oricine altcineva ar zice doar: „Futu-i, fii-mea se simte rău, are fracturi deschise la trei degete, mergem la spital“.

Termină cu degetul ei mic, aplicând unguent cu antibiotic și înfășurând un bandaj. Apoi prinde atela de aluminiu deasupra și o fixează. Ridică privirea spre ea.

— Degetul următor, spune. Ești gata?

— Habar n-ai despre ce vorbești.

— Cred că am o oarecare idee.

— N-ai.

Jacob taie învelișul de bumbac și scoate la lumină inelarul de la mâna stângă, umflat, cu unghia înnegrită.

Cu seringă de irigat aruncă un jet subțire de apă și, spre surprinderea lor, unghia se ridică de pe patul ei, ținută doar de câteva fâșii palide de piele.

— Futu-i mama mă-sii! Futu-i, futu-i! spune Turtle.

— Ce vrei să fac?

— Smulge-o.

— La naiba, n-o pot smulge.

— Smulge naibii chestia aia.

Jacob apucă unghia cu forcepsul, o taie cu foarfeca chirurgicală și o aruncă în apă.

— Ticălosule! spune Turtle.

— Zi mai departe. Se pare că vorbitul ajută.

— Futu-i! spune Turtle. Futu-i, futu-i, futu-i!

— Minunat! Acum încearcă și propoziții.

— Nu-l cunoști.

— Turtle. Asta chiar arată rău.

— Jacob, l-ai văzut o singură dată, și atunci foarte scurt.

— Când te-a lăsat acasă Caroline, vrei să spui?

— Bineînțeles că asta vreau să spun. Tu ce voiai să spui?

Jacob fixează ultima atelă.

— M-am tot așteptat să-ți văd oasele degetului ieșind în afară, dar cred că fracturile sunt toate închise și tăieturile astea sunt superficiale. Ceea ce e bine. Cred. Nu știu. Știi cine ar ști? Un doctor.

— Jacob... te-ai mai întâlnit cu el și altă dată?

— Gata cu mâinile. Hai să vedem spatele.

— Jacob?

Turtle încearcă să-și tragă bluza peste cap, dar e lipită de piele. Tresărind, se întinde pe prosop. Jacob ia o foarfecă pentru paramedici și începe să taie bluza. Taie de la poale până la guler și încearcă s-o ridice, dar e lipită

de corp în puncte însângerate, iar Jacob nu se grăbește, înmuind cojile și apoi trăgând materialul.

— Ai nevoie să mergi la spital. Cămașa a intrat în rană.

— N-ai vorbit niciodată cu el.

— Am vorbit cu el. Nu ți-a spus? Am venit până aici din Mendocino, după ore. Tatăl tău era pe verandă, bea bere și citea Descartes. Am urcat și am zis că te caut pe tine.

Turtle tace.

— A zis că ești la bunicul tău și l-am întrebat despre Descartes, iar el a zis că citește dovada ontologică a existenței lui Dumnezeu. Avea o abordare ciudată, o abordare interesantă asupra dovezii...

— Când s-a întâmplat asta?

— Curând după ce ne-am cunoscut. La sfârșitul lui aprilie. Începutul lui mai. Așa ceva. Se apropia balul de absolvire și mă gândisem...

— I-ai spus cum te cheamă?

— Da.

— Te-a întrebat cum se scrie?

— Unele dintre tăieturile astea sunt adânci, Turtle.

— Te-a întrebat unde stai?

— Da.

— De ce n-ai zis înainte?

— Ți-am făcut probleme?

— Nu, răspunde ea.

— Arată îngrozitor, Turtle. Cum ai... Cum de n-ai zis că ești așa de grav rănită?

Turtle stă întinsă pe podea și-l lasă să-i curețe rănilor de cioburi de cochilii. Sfârșitul lui aprilie, se gândește ea. Începutul lui mai. Trebuie să fi fost când era la bunicul, iar bunicul îi spunea cum să ceară rochia. Momentul ales de el fusese unul prost. La fel și cel ales de ea. Aproape că

nu-i vine să creadă. Jacob îi trage fâșii lungi de bumbac din rănilor de pe spate. „A venit aici și a vorbit cu Martin, iar eu n-am știut”, se gândește. „Hristoase”, își zice ea.

După ce pleacă Jacob, Turtle se duce în camera lui Martin și ia cartea de telefon. Găsește o singură pagină îndoită. Există Larner și Lerner, dar o singură familie Learner. *Learner, Brandon & Isobel, 266 Sea Urchin Drive*. Numele are un semn alături, o singură linie trasă cu pixul albastru pe margine. Turtle rămâne cu cartea de telefon în mână. Jacob a vorbit cu Martin. Vorbise cu Martin în ziua în care bunicul îi spunea cum să ceară rochia. Poate că Jacob l-a întrebat pe Martin despre absolvire. După aceea, când ea i-a vorbit despre banchet, Martin înțelesese și se prefăcuse că nu. Așteptase un semn din partea ei. Urcase în camera ei, și ea i se răsucise în mâini. Atunci o luase în serios, fir-ar să fie, și ce profetic părusese. Cum o mai surprinsese, când zăcea în noroiul din curte, și Martin lăsa vătraiul să cadă iar și iar. I se părusese că-i putea citi în suflet, dar nu fusese așa; el știuse. Făcuse cunoștință cu Jacob, vorbise cu el și-i ascunsese asta. Bunicul voise ca ea să meargă la banchet. Jacob vorbește cu Martin, Martin înțelege și, când Turtle ezită, când se trage înapoi, Martin știe ce are de făcut. Apoi, puțul din golful Buckhorn. Moartea bunicului. Disparația lui Martin. „Și toate astea din ce cauză?”, se gândește ea. „Un băiat”, își zice. „Nu”, își spune ea, „din cauza a ceea ce înseamnă un băiat”.

Turtle trece prin hol și coboară la subsol. Deschizând dulapurile, dă jos cea mai familiară sticlă, SMZ/TMP¹. Rămâne în picioare, uitându-se la medicament. A mai luat

¹ Sulfametoxazol/Trimetoprim — Medicament din grupul combinațiilor de sulfonamide cu trimetoprim, indicat pentru infecții produse de germeni

și înainte sulfametoxazol/trimetropin, pentru infecții urinare. Se uită la el. Nu prea poate să facă față celor întâmplate. Semnul albastru făcut de Martin lângă adresă era pentru ea. Știe ce înseamnă: „Dacă tu nu poți fi controlată, el poate fi”. Jacob nu înseamnă nimic pentru el; numai îndoielile ei, numai rătăcirile ei sunt reale. Scoate fișa cu notițele lui Martin despre SMZ/TMP. O citește pentru a treia oară. Ia trei tablete de 80 mg. O să le ia de două ori pe zi. Apoi scoate cutia cu Levaquin¹. Biletul lui spune *inhalare de antrax, 500 mg 60z; pentru ciumă bubonică, altele 250-750mg q 24h*. Scoate foliile cu tablete roșii de 250 mg în bulele lor de plastic umflat și ia două. Urcă din nou scările, ducând antibioticele. „Nu poți să-l mai vezi pe Jacob”, se gândește ea. „Nu-l poți implica în toate astea, nu poți să-l lași să pățească ceva rău”. Bunicul a murit dintr-o astfel de greșală. Și acum Jacob vrea s-o facă să plece de-aici. Totul e inutil. Toate discuțiile astea, tot ce vorbește Jacob, tot ce gândește ea, totul e inutil și ceea ce contează e deja stabilit în ea, și n-o să se schimbe, și nu poate fi convinsă. Stă întinsă pe burtă pe o pătură de lână, lângă foc. Gândurile i se înalță ca niște bule prin semiîntunericul din minte. Își privește degetul mic, prins în atela de spumă învelită în aluminiu, pulsând în ritmul bătailor inimii și își simte spatele ca un burete vechi, pe jumătate putrezit, îmbibat cu apă dureros de fierbinte. Când a aflat, când a avut dovada faptului că ea s-a gândit

sensibili la aceste combinații, inclusiv infecții cu *P. carinii*, toxoplasmoză, uro-genitale și urinare, infecții ale urechii sau ale sinusurilor.

¹ Antibiotic pe bază de levofloxacină, utilizat, printre altele, pentru tratarea infecțiilor sinusurilor, plămânilor, tractului urinar, prostatei, pielii și țesuturilor moi. În Statele Unite, este recomandat și pentru tratamentul după expunerea la antrax sau ciumă bubonică.

măcar la așa ceva, a faptului că a ezitat câtuși de puțin, a ținut-o în noroi, se gândește ea. Își aduce aminte cât de neajutorată s-a simțit. Asta-i măsura seriozității lui. „Nu poți să-l aperi pe Jacob“, își zice. Apoi se gândește: „Nu, adevărul e că poți, dar nu ești dispusă s-o faci“.

Când se trezește, rămâne în picioare lângă blatul de bucătărie, mâncând clătitele lui Jacob de pe platou. Ia tabletele și bea un pahar cu apă. Razele soarelui se revarsă în ferestre, iar ea se sprijină de blat privind firicelele de praf învârtindu-se, fiecare lăsând o urmă neclară, ca o cometă. Se duce la baie, se așază lângă perete și-și bagă termometrul în gură, iar când se uită la el, are tot 37 cu 3. Își duce pumnul la frunte. „Ești în regulă, Turtle“, își zice ea. „Ești doar epuizată“.

Ia antibioticele cât de regulat e în stare. Dimineața, își fierbe ceai de urzici și iese pe verandă cu el, să se uite la ocean. Câteva zile pe săptămână, Jacob vine cu pungi de hârtie pline ochi cu mâncare, îngrămădite la subsuoară și atârându-i de încheieturi, iar Turtle, stând cu picioarele încrucișate pe podea, în fața focului, și cu palmele cuprinzând o cană de ceai, privește în sus și-l admiră. Prima dată a fost la o zi sau două după ce s-au întors acasă, când a venit cu vești:

— Ai mei au luat-o razna când m-au văzut! Ar fi trebuit să-i vezi! Cică „Ceeee s-aaaa întâmplaaaaaat?!“. Și, când le-am zis că m-a luat apa și că ai venit și m-ai salvat, mama a zis: „E foarte periculos să intri în valuri să salvezi o persoană care se îneacă“, și am zis că ție nu ți-a fost teamă de pericol, pericolului i-a fost teamă de tine, și m-au întrebat unde era Brett în toată povestea asta, și am zis că a fost și el luat de apă, numai că avea tubul de Easy Cheese, și a apăsat pe duză și a zburat la adăpost.

— Deci ai mințit, spune Turtle.

— I-am spus lui Brett la telefon toată povestea — a fost ofticat! Cică „Am ratat totul!”... I-am zis cum ne-a luat apa și am ajuns în larg și cum parcă făceai cu disperare dragoste cu o încheștare de rinoceri orgiastici într-o piscină umplută cu sticlă spartă, și cum ai făcut un foc uitându-te urât în fundul reflectant al unei cutii de aluminiu, până când forța imensă a voinței tale a fost concentrată și amplificată de oglinda parabolică, devenind o scânteie incandescentă de furie pură Turtle, care putea aprinde orice, chiar și inimile unor liceeni nechibzuiți.

— Ce-a zis?

— A trebuit să fie de acord că s-ar putea să meargă.

— Aș vrea să nu fi mințit.

— Și după aia i-am spus cum ai așteptat până în cea mai întunecoasă parte din a doua noapte, chiar înaintea zoriilor, și, când luna a ajuns la orizont, ți-ai desfăcut brațele și ai poruncit apelor să se despartă, și s-au despărțit la fel de repede și la fel de larg ca picioarele maică-sii, și ne-am întors mergând pe fundul oceanului, cu monștri marini tolăniți în bălți, și cum te chemau cu un cântec de sirenă, și cum tu voiai să cobori în întuneric și să li te alături, până te-am luat de mână și te-am dus de-acolo. Părea cât pe ce să nu mă creadă.

Când rănilor de pe spatele ei fac coji ca niște proeminente roz, late, merge la cumpărături cu familia lui Jacob, pleoștită și stingherită printre vitrine, în timp ce Isobel alege rochii de vară, spunând:

— O, dar ai arăta așa de bine! O, dar ai silueta perfectă pentru o rochie. O, uită-te la asta! O, te rog, te rog, Turtle! Îți iau înghețată! Orice!

Și Turtle își masează degetele noduroase, în timp ce Isobel face apel la Jacob, spunând:

— Jacob, spune-i s-o probeze!

Și Jacob ridică mâinile, spunând:

— N-am nicio putere asupra ei și, dacă aș avea, n-aș irosi-o pe haine.

Și Imogen zice:

— Știu eu pe ce ai irosi-o.

Iar Isobel spune:

— Imogen!

Și mai târziu, mergând din magazin în magazin, Imogen anunță:

— O duc la Understuff. Amica are nevoie de un sutien.

— Ba n-o duci, zice Jacob.

— Ba da, individule, spune Imogen.

— Nu-s individ, răspunde Jacob.

— Rețelele sociale o să-i blocheze toate pozele, și n-o să aibă niciun prieten, și o să moară singură bând vin la cutie, și o s-o înconjoare sutele ei de pisici și o să-i mănânce fața, Jacob.

— Ce? întreabă Turtle.

Până la urmă, Turtle intră singură în cabina de probă de la magazinul de lenjerie intimă. Totul pare prea elegant. Încăperea e dezagreabil de mare, iar covorul e nefamiliar. Pereții sunt acoperiți cu mățăsuri. Imogen și Isobel îi aruncă sutiene peste ușă, iar Turtle stă înăuntru ținându-le în mână și punându-le pe scaun, în timp ce ele îi descriu, prin ușă, cum trebuie să se potrivească sutienul. Își scoate cămașa, dar nu poate închide copcile. Mâna stângă e încă nesigură. E jenată de faptul că oricare dintre ele i-ar putea vedea spatele distrus. Nu-i place fața ei uscățivă și urâtă în oglindă. Are creștături în loc de

pomeți și ochi sașii. Părul blond lung are un aspect stufos și zburlit, de blană, aproape înspăimântător. Rămâne țeapănă, cu un rictus pe față. De-afară, le aude pe Imogen și Isobel făcând apel la Jacob, și pe Jacob spunând: „E timidă, oameni buni!”. Stă în cabina de probă. Ridică sutienul. „Nimic din toate astea n-are importanță”, își zice ea. „Sunt preocupați de lucruri care n-au importanță, nu văd lucrurile așa cum sunt și nu văd ce e important”, se gândește. „Dacă asta e ce are lumea, atunci nu-i invidez”, își spune.

Când Isobel bate în cele din urmă în ușă, Turtle strigă:

— Doar o clipă!

Singură în casa ei strămoșească, așteaptă în fața focului cu o lampă cu gaz și privește flăcările, ascultând vântul și închipuindu-și rugii de mure târându-se printre scândurile podelei, ca să-și arunce lăstarii verzi pe umerii ei. Fiecare zi e bună și orice zi poate fi ultima, deși are senzația că s-ar putea ca Martin să nu se mai întoarcă niciodată. Pare că așa ar putea fi viața ei. În fiecare zi, amână să-i spună lui Jacob. E conștientă că e ceva greșit și că e ceva egoist. Dar a fost același ceva greșit și egoist de când s-a întâlnit cu băieții deasupra Albionului. A știut tot timpul că-i pune în pericol. Se simte aproape liniștită știind ce trebuie să facă și nefăcând. Frecă ulei de măsline pe rănilor rozalii. Bucuria îi e completă și fără niciun scop. Îi sporește în straturi sub piele și-i împletește strâns porii. Doarme înfășurată în păături de lână, în fața focului. Într-o noapte, cu sâni dureroși și inflamați, se scoală, se duce la baie, se așază pe vasul de toaletă și se uită în jos, unde o urmă de sânge se destramă în apă. Își duce vârfurile degetelor la vulvă și apoi le ridică, mânjite

cu sângele primei ei menstruații. Le duce la gură și le sugă până le curăță, apoi își duce pumnul la frunte și plânge pentru ea și pentru Martin. Se sfârșește ceva. A fost prea slabă, organismul ei a avut prea puține resurse. Se cocoșează peste genunchii goi și suspină. Nu vrea să se schimbe nimic. Nu vrea să se piardă nimic.

— Mă îngrași, îi spune lui Jacob a doua zi.

El rânjește, punând cumpărăturile în dulapuri. N-are nicio grijă. Crede că Turtle glumește. Crede că așa o să fie mereu. E entuziasmat s-o ajute cu înscrierea la liceu. Stă în bucătărie, lângă cumpărăturile așezate pe blat, cu o felie de miel sângerând pe tocător și ceaunul încingându-se pe sobă, și zdrobește căței de usturoi cu latul cuțitului, curățându-i, tocându-i cu o ușurință și o îndemânare domestică potolită, care ei îi e de-a dreptul străină, un fel de miracol.

— Sunt îndrăgostit de George Eliot! spune el. Dumnezeu! *Middlemarch*! Asta-i o carte dată naibii! Ce carte...! Are un stil minunat, limpede, generos; scrie cum aș vrea eu să sune scrisorile mele către Congres, știi?

În timp ce-l privește, Turtle și-o poate imagina pe Isobel instruindu-l, cu un pahar de vin pe blat, și ei toți, Isobel, și Jacob, și Brandon, și Imogen, în bucătărie, gătind un fel de mâncare, cel pe care-l prepară acum Jacob pentru ea, și Turtle vede în seninătatea netulburată cu care se mișcă prin bucătărie o întreagă moștenire de dragoste. Când e aici, cu ea, dorința de a-l atinge crește, devenind un fel de nevoie, iar Turtle lasă fiecare clipă de nevoie să treacă pe lângă ea, stând lângă el, cu picioarele încrucișate, incapabilă să facă orice altceva decât

¹ Roman de George Eliot, ediția în limba română apărută la Editura Minerva, în 1977, în traducerea lui Eugen B. Marian.

să privească, până când pura nemișcare o trece prin momentul acela insuportabil. După ce pleacă, rămâne privindu-și focul, iubind dorința și neîmplinirea ei și, uneori, gândindu-se la ceva ce a zis el, zâmbeste și se lasă pe spate pe păturile din fața focului, încă zâmbind.

Momentele ei de fericire se petrec chiar la limita insuportabilului. Știe că n-o să dureze și se gândește: „Nu poți să uiți niciodată, Turtle, cum era aici fără el. Trebuie să te ții de asta, de cât de bine e. Adu-ți aminte cum părea totul curat, și bun. Nu există nicio urmă de putreziciune în toate astea“. „Dar“, își zice ea, „ce greu e“. Nimic nu-i mai dificil decât un contact neîntrerupt și constant cu propria minte. „Are importanță dacă e dificil? N-are importanță. Tot e mai bine. Turtle Alveston, vrei să înduri nimicnicia asta, și vidul ăsta, și singurătatea asta?“, se întreabă. „Înduri toate nopțile astea singură și n-o să ai parte decât de asta, și numai de asta pentru tot restul vieții tale?“, se gândește ea.

Douăzeci

Într-o dimineață, coboară pe plaja Buckhorn cu o pungă de mere mici și acre din livadă. Se așază la adăpostul unui buștean adus de apă. Fluxul s-a retras, iar golful e tulburat. Vântul bate cu putere dinspre nord și ridică nisipul umed până la treizeci de centimetri, făcând vizibili toți curenții. Pescărușii se înghesuie la adăpostul stâncilor dinspre nord. În locurile unde buștenii stau împotriva vântului, în spatele lor se iscă vârtejuri de nisip, adunându-se în valuri care urmează forma bușteanului. Se aude un scrâșnet constant, ca de frecare.

În spatele fiecărei grămezi de alge, vântul taie un V, lăsând un clin acolo unde se adună așchii de scoarță de copac și bucățele de iarbă-de-mare, care se ridică în spirală și se prăbușesc și apoi se adună ca niște mingi. Uneori, fâșii lungi de alge sau vreascuri din lemnele aduse de apă se desprind răsucindu-se din vârtej și plutesc, cap la cap, peste golf, îndepărtându-se către sud. Turtle privește spre plajă, iar spre ea vine Martin, purtând bocanci militari, blugi 501¹ și o cămașă de flanelă, ferindu-și ochii de vânt, în vreme

¹ Inițial un număr de serie intern, introdus de Levi Strauss & Co. în 1890, 501 desemnează în prezent un model clasic de blugi Levi's.

ce rafalele îi lipesc cămașa de piept. Lumina îi cade pieziș din spate. Plaja e de un albastru-nisipos, stâncile sunt de un maro-mohorât, iar pașii lui Martin ridică fire de nisip în vânt. Se apropie până la vreo zece metri de ea, își desfăce larg brațele, prezența lui aici reprezentând o violare îngrozitoare, dar ei îi place asta la el și stă privind-l, cu vântul fluturându-i părul lung în jurul chipului mare și frumos, și cu umerii lui largi și enormi ca întotdeauna. Turtle se ridică, își scutură nisipul de pe fund și aleargă în brațele lui. Martin miroase a țigări și a ulei de motor. Rămân în picioare, ținându-se în brațe. După aceea, o apucă de braț și totul e ca înainte. O duce în susul plajei și merg pe drumul de pământ de pe malul abrupt. Camioneta lui Martin e parcată lângă autostradă, în capătul de jos al drumului.

Intră pe autostradă și Martin merge spre oraș cu o nechibzuință care solicită angrenajele, luând curbele mult în afara benzii lui, uitându-se la ea și mușcându-și buza de jos. La picioarele lui e o AR-15 cu țeavă scurtă, sprijinită de scaunul de vinilin. Mecanismul de declanșare a focului a fost frezat manual și adaptat pentru tragere complet automată. Orificiile de răcire de pe închizătorul expus sunt brăzdate de murdărie. Turtle stă lângă armă și lângă el și se gândește la momentele acelea de solitudine care-i oferiseră atâta plăcere și-i închiseseră porii, dar care fuseseră atât de dureroase, atât de insuportabile, încât nu le putuse alege pe ele când i se dăduse posibilitatea să aleagă. În cabina închisă, îi poate simți mirosul, îl simte înveșmântat într-o putere colosală, o prezență ca un izvor alături de ea, cu propriul miros dulce de WD-40¹ și trabucuri ieftine, strivite în scrumieră.

¹ Marcă de spray lubrifiant utilizat pentru dizolvarea reziduurilor și deblocarea diferitelor mecanisme.

— Bobiță, spune el, am dat-o-n bară. Dumnezeule, o știu.

Bărbia împinsă înainte. Conduce nehibzuit de repede, dar atent, schimbând viteza, apăsând pe accelerație, depășind o mașină într-o curbă fără vizibilitate, cu motorul vuind, înapoi pe banda lui, schimbând iar viteza, așteptând, uitându-se la ea aproape mânios, și apoi îndreptându-și din nou privirea la drum, strângând volanul, strângând schimbătorul de viteze, o altă privire îndreptată către ea, zâmbet strâmb plin de regret, iar Turtle îl întrezărește cu coada ochiului, acolo, alături de ea și captivându-i toată atenția, în timp ce el spune:

— Futu-i, nu-i vina ta. A fost... Hristoase, îți aduci aminte cum arăta?

— Nu, răspunde Turtle.

— Groază. O privire îngrozită. Îți aduci aminte?

— Nu.

— Arăți ca el. Știi?

Turtle se uită țintă înainte, vede stânci, parapete, oceanul imens, albastru, sclipitor, un pat de alge, apoi malurile abrupte se termină la vest de ea și oceanul este ascuns de case, hanuri și indicatoarele de lemn atârinate ale hanurilor, garduri de sequoia, chiparoși bătrâni și frumoși. Martin schimbă viteza, urcând un deal pe lângă un pâlț de eucalipti, și îi aruncă o privire furișă.

— Mi-am pierdut cumpătul, Bobiță. Mi-am pierdut cumpătul. Privirea din ochii lui, Hristoase, privirea aia. Încă o mai văd. Dureros, a spus doctorul, dureros și rapid, dar nu așa a părut. Părea că a înțeles ceva, și nu ceva bun, Bobiță, nu ceva bun, ci ceva cum ar fi... Am revăzut totul în minte de o sută de ori. De o mie de ori, mai mult, și nu știu ce să înțeleg din asta. Era tatăl meu,

și a ridicat privirea spre mine, și trebuie să se fi simțit cumva, în felul ăla special și imposibil de cuantificat în care te simți când te stingi în bezna păgână, și e... Hristoase, Bobiță! L-am privit murind. L-am omorât, Bobiță. Dacă m-aș fi purtat altfel... dacă aș fi vorbit cu el altfel, mai blând.

Turtle tot nu poate ridica privirea spre fața lui, spre mâinile care i se prind și desprind de pe volan, fixate pe schimbătorul de viteze, spre blugii Levi's pătați, întinși pe coapsele uriașe, spre crăpăturile din vinilin, izolația galbenă, arcurile ruginite, covorașele de cauciuc maro de la picioare, acele de pin din modelul cu striatii al covorașelor. Martin se uită spre ea și spune:

— Mi-am pierdut cumpătul și am plecat și, futu-i, bobiță! Vreau să spun... cu tot disprețul pe care l-am simțit pentru el, cu tot disprețul pe care-l aveam pentru eșecurile lui... am plecat. Cu bătrânul meu... cred că a avut o singură ocazie cu mine. Chiar nu i-am oferit decât o singură ocazie. N-am înțeles niciodată... cine era. Nu cred că m-a iubit, sau, dacă m-a iubit, a făcut-o într-un fel sucit. Pentru toate greșelile pe care le-a făcut i-am purtat ranchiună și m-am gândit, eu n-o să fac niciodată greșelile lui. Viața lui nu-i viață și greșelile pe care le-a făcut le-a făcut pentru că era fricos și fără inimă, mizerabil, bigot, plin de ură, intolerant, irascibil... Bobiță, așa cum era tatăl meu. Un nemernic care fugea de răspundere, un ticălos alcoolic, un criminal. Iar eu eram tânăr și nu aveam compasiune, eu n-aveam să fac niciodată greșelile alea. Voiam să repudiez tot ce era el și, mai mult, credeam că pot. Nu exista salvare... eu nu eram ca tine, nu ascultam, nu-mi păsa. Nu înțelegeam. Și, fir-aș al naibii, Bobiță, cu toate cusururile lui, cu tot ce a înțeles el greșit

la sfârșit, a venit la tine, era îngrijorat din cauza ta, voia să dea totul, și eu unde eram?

Turtle se uită la umărul lui, la cămașa de flanelă, la curea, la cuțitul Daniel Winkler de la curea, la scaun, la scrumieră, la drumul din fața lor, apoi în sus, la falca lui, care se mișcă dintr-o parte într-alta cu furie.

— Mi-era frică și am făcut-o lată și nu știu cum... Hristoase! Cum am devenit omul care sunt acum, închistat, speriat cum era și el, neclintit cum era și el, intransigent cum era și el, și urăsc asta, n-am vrut niciodată să fiu omul ăsta și m-am gândit... Futu-i! L-am văzut prăbușindu-se în bezna fără niciun Dumnezeu și te-am văzut pe tine... te-am văzut pe tine și știi ce ești tu? Singurul lucru divin într-o lume întunecată și profană și, fără tine, e nihilism. Înțelegi?

Se uită la ea. Turtle privește oceanul, privește păiușul roșu, vălurit de pe faleză. „Nu“, își zice ea. „Nu, nu se poate să fiu ca tine. Nu se poate. Părțile alea din tine pe care le resping le voi respinge totdeauna și, când se sfârșește totul, n-o să descopăr că sunt ca tine“. Își lipește vârfurile degetelor, le prinde între coapse și le încleștează.

Mănâncă micul dejun pe veranda de la la Mac-Callum House, deasupra golfului Mendocino cel bătut de vânturi. Chelnerul le aduce burrito încărcat cu icre de somon și aseasonat cu flori de conduraș și lăstari de mazăre. Pe chipul lui Martin se instalează o expresie pe care Turtle n-o poate descifra și n-o poate reproduce în mintea ei. Ține furculița într-o mână și cuțitul în cealaltă, cu antebrațele pe masă, aplecându-se către ea, cu atenția îndreptată asupra ei, și spune:

— Uită-te la tine. Iisuse Hristoase!

Turtle nu spune nimic. Lângă ei, femeile poartă rochii de vară; bărbații, cămăși albe de costum. Turtle nu știe dacă sunt turiști sau transplanturi din Silicon Valley, cu case de vacanță aici. Martin nu este atent la nimic altceva în afară de ea. Turtle poartă bocanci vechi militari, salopetă kaki, un sutien negru sport și un maiou bărbătesc. Șuvițele de păr îi tot cad peste față, lipindu-i-se de buze. Martin o cercetează ca un om care-și verifică gura de ulceratii de stomatită.

— Haide, spune el, gustă din burrito.

Turtle ia furculița și se uită la icrele portocalii îngrămadite în el.

— Ești cel mai frumos lucru, spune Martin, asta cred eu. Totul e perfect la tine, Bobiță. Toate detaliile. Ești propriul tău ideal platonice. Fiecare semn, fiecare zgârietură este o adâncire irepetabilă a frumuseții și a sălbăticiei tale. Arăți ca o naiadă. Arăți ca o fată crescută de lupi. Știi?

Turtle taie din burrito și împrăștie câțiva cartofi prăjiți și jumări de ouă dinăuntru, pe care le întinde prin farfurie cu furculița.

— Știi despre Actaeon?

— Nu, răspunde ea.

— Actaeon era un tânăr vânător care a plecat în sălbăticie și a ajuns la un iaz în pădure, unde se îmbăiau zeița virgină și slujnicele ei.

Martin privește la ocean, mușcându-și buza, și apoi se uită la ea, cu chipul aprins de plăcere, și pufnește pe nas, într-o expresie de satisfacție.

— Artemis, javra aia! Artemis. Ca pedeapsă că a văzut-o, Artemis l-a schimbat pe Actaeon în cerb, iar acesta a fost

vânat și sfâșiat de propriii ogari. Fir-ar să fie; arăți exact cum trebuie să fi arătat ea. Dă-mi mâna.

Turtle se apleacă în față, iar el îi prinde mâna și i-o strânge în pumn.

— Fir-ar să fie, ce bine e să te văd! Fir-ar să fie, e bine de tot!

Turtle așteaptă să-i vadă degetele rupte, dar Martin nu pare să le observe. Cu degetul mare, îi mângâie podul palmei, privind-o atent, cu ochii lui albaștri, cu irisurile încolăcite cu firișoare albe, părul negru, des, strâns într-o coadă de cal, tot în neorânduială, dar începând să se rărească de-acum, cu pete de scalp vizibile, cu pielea din jurul ochilor crăpată ca lemnul plin de așchii, cu cearcăne adânci sub ochi, tot un om mare, dar totuși mai mic, micșorat și cocoșat, prezența lui fizică încă înveșmântată de o solemnitate enormă și specială, dar inspirând mai puțină venerație, de parcă s-ar retrage în el însuși, nemaifiind chiar omul care să poată sta în fața unei uși și aproape s-o acopere complet cu umerii lui. Așteaptă amândoi, el mângâindu-i mâna și privind-o, iar ea neștiind ce vede pe fața ei, însă Martin încearcă să-și dea seama, și pare că-l doare, și privește oceanul, iar ea își dă seama că-și adună răbdarea, îl vede cum încearcă să se convingă, îl vede spunând *Las-o o clipă*, și apoi întoarce din nou privirea spre ea și zice:

— Bobiță?

— Mda, răspunde Turtle.

„O să ai încredere în disciplina și curajul tău, și n-o să le lași deoparte niciodată, și n-o să renunți la ele niciodată, și o să fii mai puternică, îndârjită, curajoasă și dură, și n-o să stai niciodată cum stă el, privindu-ți viața așa cum o privește el, o să fii puternică, și neprihănită și rece

tot restul blestematei tale de vieți, și astea sunt lecții pe care n-o să le uiți niciodată", își spune ea.

Martin așteaptă ca ea să spună ceva, și ea nu știe ce să spună. Vrea ceva de la ea, un răspuns. Turtle nu-și aduce aminte ce-a spus el. Martin îi eliberează mâna și se lasă pe spate, aproape furios, aproape nerăbdător, iar ea culege floarea de conduraș de pe farfurie și o învârte între degete, fără să știe ce vrea el de la ea.

— De ce? întreabă ea, pentru că nu înțelege. De ce erai speriat?

Martin privește spre golful Mendocino.

— Nu știu dacă pot să formulez de fapt, nici chiar pentru mine. Moartea unui părinte, Bobiță, Dumnezeuule, poate să te înnebunească.

Turtle încuviințează, dar tot nu pricepe, știe cum i-a fost ei, durerea, felul în care îi ajunsese până în măduva oaselor, dar nu fusese vorba de teamă și nu înțelege — teamă de ce? — și se uită la Martin și știe, chiar știe, cât de puțin îl înțelege.

— Unde ai fost?

Martin face semn din cap spre burrito-ul ei.

— Ai de gând să mănânci aia?

Turtle ridică iar furculița și mănâncă, iar apoi, stânjenită că mestecă, pleacă privirea.

— În nord, răspunde el. M-am dus în nord. M-am dus în estul Oregonului și în Washington, iar apoi în Idaho și Wyoming.

— Ce ai văzut?

— Nimic, spune el.

— Atunci, de ce?

Martin clatină din cap.

— Am dat-o-n bară!

— A, spune ea.

— O să mă primești înapoi?

Turtle coboară privirea spre burrito, care stă despicat în farfurie și-și împrășteie conținutul, dar nu vrea să mănânce, fiindu-i deja greață și de groază, și de exaltare. Îl vrea foarte *tare* înapoi. Are atâtea de oferit, atâta profunzime, și asta vrea din nou, apăsarea și greutatea lui, și tot ce-i ia el, și cu toate astea jelește pierderea, pe fata care era singură în casa aia, care i-a tăiat biblioteca și i-a ars hainele, și nu crede că e locul ei să spună da sau nu, e casa lui, iar ea e fata lui, se poate întoarce oricând, o știe și ea, și o știe și el.

— Ei bine, spune el, dând din nou din cap spre ea. Ce zici?

— E bine, răspunde ea.

Plătesc nota și se duc la camionetă. Se întorc acasă și parchează pe alee. Pe verandă e o fetiță, cu fața în mâini, părul negru încurcat și brațe ca niște bețe de chibrit, tigrate cu vânătăi. Fata are nouă sau zece ani, poate 31 de kilograme. Când Martin coboară din camionetă, fata ridică privirea și fuge spre el. Martin o ridică ținând-o de subsuori și o învârte, râzând. Apoi, cu mâna pe după umerii ei, o duce spre Turtle.

— Bobiță, spune el, asta-i Cayenne.

Cayenne îi aruncă o privire printre șuvițele căzute pe ochi. Își scarpină gamba cu un călcâi bătătorit.

Turtle o privește din cap până-n picioare.

— Cine ești? o întreabă.

Fata întoarce privirea, agitată.

— Cine e? întreabă Turtle.

— E Cayenne, repetă Martin.

— De unde e?

— Din Yakima.

Turtle își trosnește degetele. Nu asta întrebase ea.

— E în Washington, spune Martin.

— Du-te de-aici, îi spune Turtle fetei.

Aceasta ezită, iar Turtle zice:

— Du-te... dracului... de-aici!

Cayenne îi aruncă lui Turtle o privire furioasă, oribilă, apoi fuge spre ușile glisante de sticlă și intră în casă.

— De unde a apărut?

— O să avem grijă de ea o vreme.

— De ce?

— Vino încoace, spune Martin.

Turtle se apropie, iar el își pune brațele în jurul ei, își lipește fața de gâtul ei și-i inspiră parfumul.

— Dumnezeuule, cum miroși, zice el. Te bucuri că m-am întors?

— Da, tati, răspunde ea, da, mă bucur.

— Mai ești fetița mea? întreabă el.

Turtle ridică privirea, iar el zâmbește strâmb.

— Uită-te la fața asta blestemată. Chiar ești, nu-i așa?

Turtle îl cercetează. Înăuntrul ei e ceva la fel de dur ca bolovanii din valuri și se gândește: „Există o parte din mine la care n-ai să ajungi niciodată”.

— Uită-te la tine, spune Martin.

Își înfășoară mâinile în jurul gâtului ei, prinzându-i afectat părul de pielea gâtului, și în ochii lui aproape că se vede ura față de ea, iar Turtle se gândește: „Fă-o! Fă-o, futu-i! Vreau s-o faci”.

— Și numai să mă uit la tine e dureros, spune el. Așa de frumoasă ești. Doare când te uiți la tine.

Mâinile i se strâng și se relaxează în jurul gâtului ei. Turtle se gândește la cum a atins fundul oceanului

împreună cu Jacob, la cum se umflau actiniile ca niște încheieturi de degete, în așteptarea valului, și la groapa aceea marină, cu creatura sa nevăzută, care înota în cercuri. Vrea să fie fata lui, fata lui Jacob, și vrea să i se ia toate astea. Stă uitându-se în sus, la Martin, și se gândește: „Ia-mi totul. Ia-mi demnitatea și toate celelalte, nu-mi lăsa nimic“.

În seara aceea, Turtle își duce păturile sus și rămâne în picioare în prag, privindu-și fosta cameră. Se duce la patul ei din lemn de sequoia și-și vede umbra reziduală, pictată în sudoare și grăsime. Își desface păturile pe dușumea, îngenunchează la picioare și le netezește. Iese din dormitor, trăneste ușa și rămâne lângă ea.

Coboară scările în sufrageria neluminată, unde Cayenne stă cu picioarele încrucișate pe blatul de bucătărie. Martin cântărește în mână tigaia ei, întorcând-o dintr-o parte într-alta în lumină.

— Ai aseasonat-o de-a luat-o naiba, nu-i așa? zice el.

— Da, răspunde ea.

— N-arată deloc diferit.

Turtle vine lângă el, își trece degetele peste suprafața tigăii, neagră de parcă ar fi fost vopsită, și spune:

— Înainte, untura a fost întinsă în strat prea gros și s-a exfoliat. Le-am îngropat pe toate în cărbuni și am ars untura aia veche Crisco¹ de pe ele. Le-am acoperit cu untură organică. Dacă le lași destul de mult, arată așa.

Martin clatină din cap și se întinde spre dulapurile deschise, din lemn de cireș, dă jos uleiul de rapiță și-l

¹ Marcă de grăsime alimentară produsă de The J.M. Smucker Company; inițial, era produsă numai din ulei vegetal, dar ulterior au fost introduse în gamă și spray-uri de gătit, diverse uleiuri de măsline și alte tipuri de uleiuri (porumb, alune, floarea-soarelui etc.).

toarnă în tigaie în bucle lungi, apoi ia tigaia și o înclină încet, dintr-o parte într-alta, ca să întindă uleiul în ea, și o pune înapoi pe flacăra.

Cayenne privește în tăcere. Se uită ba la Turtle, ba la Martin. În întuneric, expresia ei e aproape de necitit — în orice caz, îngândurată. Are o față ovală colțuroasă, un maxilar proeminent și rotunjit, pomeți lipsiți de grație și Amurg¹ deschis în poală. Turtle nu simte nimic când se uită la față. Nimic. Parcă ar fi un soclu pe care ar trebui să stea un dinte. „Greșelile lui nu sunt greșelile tale. N-o să fii niciodată cum e el. Niciodată”, își spune ea.

Martin deschide un răcitor așezat pe podea, scoate două fripturi învelite în hârtie cerată, le aruncă în tigaia de fontă și apoi se holbează la ele. Bagă mâna în buzunar și scoate o mână de mărunțiș, alege monedele cu degetul mare, ia una de 50 de cenți și îi dă un bobârnac spre Cayenne, care o culege din aer. Martin pune restul de mărunțiș la loc în buzunar, iese din bucătărie trecând prin sufragerie și se oprește lângă perete.

— Vino încoace, îi spune lui Turtle.

Ea se duce, iar Martin își scoate din toc Coltul 1911 și i-l dă.

— Ți-ai văzut de treabă mai departe? întreabă el.

— Nu, răspunde Turtle.

— Ar fi trebuit să-ți vezi.

Turtle se uită spre cealaltă parte a camerei, la fata care ține moneda. Se uită la Martin. A făcut o greșală cu tigaia, a spus puțin prea mult.

— Eu nu vreau, zice Cayenne.

¹ *Amurg* este titlul primului volum dintr-o serie de romane cu vampiri, de Stephenie Meyer.

— Uită-te la tine, îi răspunde Martin cu un rictus pe față. Nici măcar nu știi ce facem! Ridică aia mai sus.

Cayenne ridică moneda, prinsă între degetul mare și arătător, și își mută privirea de la unul la altul.

— Doar nu vorbești serios, spune Turtle.

Se uită la el.

— Eu nu vreau să fac așa ceva, repetă Cayenne.

— N-o să pățești nimic, iubito, zice Martin. O să ne distrăm.

— N-am mai exersat, spune Turtle.

— E în regulă, tati e aici, răspunde el, și râde de expresia ei.

— Doar nu vorbești serios, repetă Turtle.

Se uită la fata care stă cu picioarele încrucișate pe blatul de bucătărie. Are un smoc de păr căzut peste față, dar nu face nimic ca să-l dea deoparte. În spatele ei, singura lumină din bucătărie vine de la flacăra albastră și se răspândește difuz de sub tigaie.

— Nu vorbești serios, spune Turtle.

Pune magazia și blochează la loc închizătorul. În obscuritate, pe țeava descoperită a armei lucesc ancrasările din alamă, iar asta-i un semn rău. Știa că Martin folosea muniție ieftină și cartușe reîncărcate, așa că scoate primul cartuș din magazie. E Federal HST.45 auto +P 230 grain¹. E mult prea puternic.

Se uită din nou la el, să se asigure că vorbește serios, și își dă seama că așa e. Așază magazia, blochează închizătorul și ia poziția de tragere. Martin vine în spatele ei și-i pune mâinile pe brațe. Îi corectează poziția șoldurilor și apoi pe cea a umerilor.

¹ Grain — unitate de măsură echivalentă cu 0,065 grame (în engleză, în original).

— Destinde-te un pic. Relaxează-te. Așa. Nemișcată.

Turtle aliniază cătarea și înălțătorul, apoi își îndreaptă atenția de la imaginea din cătare la moneda prinsă între degetele lui Cayenne; pare inimaginabil de mică, o biată sclipire de argint în întuneric, iar fata se uită direct la ea și apoi închide ochii, cu pieptul umflându-se când trage aer ca să se calmeze, și moneda se mișcă ușor în sus și în jos la fiecare răsuflare. Cayenne și-a pus cartea pe blat, iar degetele îi rătăcesc spre ea, găsește marginea cartonată și rămâne cu mâna acolo, atingând-o de parcă i-ar căuta protecția.

Dincolo de monedă, Turtle vede ușa bucătăriei, de pe care se jupoaie şuvițe de vopsea albastră, iar în cercul gol în care ar trebui să fie mânerul, o șopârlă cu burta albastră, cu capul lăsat într-o parte, cu gâtul albăstrui abia vizibil și plină de căpușe ca niște semințe de susan albastre, cu solzii de pe gât ridicați ca niște ghimpi, cu crestele țepoase ale frunții perfect conturate în urma de lumină a serii.

Turtle trage aer în piept și-și îndreaptă din nou atenția spre imaginea din cătare, fata devenind încețoșată, aliniază perfect cuiul cătării, focalizează pe vârful cuiului și plasează vârful pe sclipirea nefocalizată a monedei. Nici când nu e mai conștientă de insuficienta profunzime a câmpului vizual omenesc. Martin îi spune la ureche:

— Nu gâнди, pune-ți creierul în caserola de mâncare și treci la treabă. Nu gâнди. Nu trebuie decât să țintești. Nu trebuie decât să tragi.

Turtle rotește arma într-o parte, găsește o așchie de vopsea pe ușă, la cincisprezece centimetri deasupra și alți cincisprezece centimetri la stânga monedei, apoi trage. Proiectilul Federal HST 230 grain este zgomotos și

lovește cu putere, brăzdând lemnul ușii. Cayenne tresare, dar nu dă drumul monedei, iar Turtle aliniază din nou țeava, răsuflă, găsește semnul glonțului și trage din nou, aruncând o nouă brazdă de lemn, la doi centimetri și jumătate de prima, Cayenne tresare din nou și icnește, moneda sărindu-i involuntar în mână, încruntă sprâncelele, linioare subțiri adunate între ele. Moneda vibrează. La cel de-al treilea foc, Turtle îndreaptă arma spre țintă, apasă pe trăgaci, dar nu se întâmplă nimic.

Se uită la vârful armei și vede un cartuș blocat în locașul pentru evacuarea tuburilor. De obicei, când nu se blochează închizătorul, simte diferența de recul și sesizează nota diferită, mai gravă, a împușcăturii. Nu e atentă. Nu e concentrată.

— Arma e murdară, îi spune lui Martin.

— Îți tremură mâna, răspunde el, vrând să spună că de fapt ea nu ține arma destul de strâns, pentru ca închizătorul să funcționeze cum trebuie.

— Nu, spune Turtle. Poate că se ancorasează, poate că de vină e magazia, poate fi chiar un extractor stricat.

— Sau e mâna ta care tremură.

Turtle coboară arma și-l lasă pe Martin să cerceteze urmele de glonț din ușă, observând dispersia, de circa 2,5 centimetri. Îi acceptă punctul de vedere.

— Păi, zice el, ar fi fost aiurea, nu?

— Mda, răspunde Turtle.

— A ratat, spune Cayenne.

Turtle își dă seama că fata încearcă să-și mențină glasul calm, dar e încă agitată și neliniștită. Cum niciunul dintre ei nu reacționează, spune din nou:

— A ratat.

Turtle se duce la blatul de bucătărie, lângă fată. Scoate magazia, aruncă tubul blocat și lasă încărcătorul să sară înainte. Apoi reîncarcă arma și trage închizătorul, ca să dea la iveală alama lucioasă a cartușului amplasat corect în cameră. Pune pistolul jos. Aflată așa de aproape de Cayenne, poate sesiza răsuflarea neregulată a fetei. Observă că între timp și-a pus o pereche de șosete roz. Probabil că podeaua de lemn e prea rece pentru ea. Șosetele îi sunt prea mari, cu călcâiele lălâi pe glezne și vârfurile ciorapilor împinse în afară, neuniform.

Turtle se întoarce către Martin.

— O să-ți curăț pistolul mai târziu. E murdar.

— Neah, spune el, întorcându-se în bucătărie, nu-i murdar.

— Am văzut câini cu curu' mai curat decât pistolul ăla, răspunde Turtle.

Martin se întoarce râzând la tigaie, verifică textura fripturilor cu vârful degetului și o compară cu carnea palmei, lipindu-și degetul mare și arătătorul, ca să măsoare elasticitatea fripturii în sânge. Își trage cuțitul de la curea și le întoarce cu latul lamei. Friptura se desprinde splendid de pe noul strat neaderent.

— Javă ce ești! spune el, mijind ochii spre tigaie, cu gura pe jumătate deschisă, pe jumătate rânjind, și șterge lama pe cracul blugilor Levi's, după care vâă cuțitul în teacă.

Cayenne respiră adânc, ca să se calmeze. Turtle îi simte mirosul; trupul nespălat, sudoarea de copil, fumul trabucurilor Swisher Sweets ale lui Martin în hainele ei.

Cu mâna tremurând, fata își dă deoparte o șuviță de păr agățată de gene. Transpirația îi lipește bluza de piept.

— A ratat, repetă ea, uitându-se la ei, să vadă vreo reacție.

Tată și fiică așteaptă în bucătăria tot mai întune-coasă, atenți unul la celălalt.

— N-a ratat, spune Martin. A lovit ce a țintit și ce a vrut să arate e că are o dispersie a gloanțelor prea mare, explică el, de parcă i-ar vorbi unui idiot. Nu-și poate plasa focurile de armă destul de aproape de țintă.

Se duce spre ușă, măsoară distanța dintre proiectile cu degetul mare și arătătorul, puțin mai mult de 2,5 centimetri.

— Ah, răspunde Cayenne, în mod vădit nedumerită.

— Ridică rahatul ăla, spune Martin, întorcându-se enervat.

— Am crezut... zice Cayenne.

— Ridică rahatul ăla, repetă el.

Cayenne ia moneda de jos.

— Bobiță trebuie să se descurce mai bine.

Se întoarce și privește spre Turtle.

— Bobiță, i se adresează el fetei, vrând să spună că trebuie să încerce din nou.

— O să ratez, zice Turtle.

— Neah, răspunde Martin. O să te descurci.

Cayenne se uită de la unul la celălalt.

— Credeam, credeam că are o dispersie prea mare, spune ea.

— Nu-ți face tu probleme, răspunde Martin, nu-ți face tu probleme. Bobiță e genială la de-astea. O să se descurce foarte bine.

Se uită la Turtle și spune:

— Bobiță? Nu te bâlbâi.

— Tati, zice Turtle, nu se poate să vorbești serios.

— Încă o încercare, răspunde Martin, ridicând un deget.

— Dar... spune Turtle.

— Fără „dar“, răspunde Martin.

Traversează încăperea, iar fripturile sfârâie în tigaie.

— Am un Sig Sauer, spune Turtle, un 9mm, curat și gresat, cu Hornady 115 grain FTX.

Muniția e de două ori mai ușoară decât muniția de 230 grain.45.

— Pistolul e bun, răspunde Martin, cântărind Coltul în mână.

— Nu e bun. E murdar. N-am încredere în extractor.

— Unde ți-e coloana vertebrală? Atitudine mentală pozitivă, Bobiță.

— Hristoase! spune Turtle.

— Bobiță! răspunde el, atrăgându-i atenția.

Turtle se duce în cealaltă parte a încăperii. Martin stă lângă ea și-i întinde arma. Turtle o ia, scoate încărcătorul, împinge în spate cocoșul și țintește. Apasă pe trăgaci, privind cu atenție cătarea frontală, să detecteze o eventuală mișcare. Pistolul trage în gol, cuiul cătării rămâne nemișcat, parcă ținut într-o menghină.

— Am îndoielile mele în legătură cu arma asta, spune ea, deși s-a convins de siguranța mâinii ei și de ușurința cu care funcționează trăgaciul.

Pune la loc magazia și bagă un glonț în cameră. Își înfășoară mâinile pe mâner, le unește una cu cealaltă, degetele mari îmbrățișându-se ca doi amanți dedesubtul țevii. Îndreaptă arma spre monedă și expiră.

— Așa ai ajuns să te îmbraci? întreabă Martin.

Turtle se oprește și-l cercetează cu privirea.

— Suten negru, spune el, și maiou alb? Trebuie să ai haine mai bune decât astea.

Așteptând împușcătura, Cayenne găfâie nervos, văzând că aceasta nu mai vine. Strânge din ochi.

— De unde ai sutienul ăla? Nu ți l-am cumpărat eu.

— Nu, răspunde Turtle.

— Și atunci, de unde l-ai cumpărat? Întreabă Martin.

— N-am putea să discutăm despre asta mai încolo?

— Spune-mi de unde ai sutienul ăla, insistă el.

— L-am cumpărat, răspunde Turtle.

— Păi, e groaznic.

— Aveam nevoie de un sutien, spune ea. Ce-ai fi vrut să fac?

— Păi, e un sutien groaznic.

— Nu te-am văzut nerăbdător să-mi cumperi sutien.

— Pentru că n-ai avut vreodată țâțe.

— Nu-i adevărat.

— E adevărat. Știi de unde știu că e adevărat? Pentru că, dac-ai fi avut țâțe, ți-aș fi cumpărat un sutien. De-aia știu.

— Aveam țâțe.

— Nu. Pentru că, dacă ai fi avut țâțe, ți-aș fi cumpărat un sutien.

— Ei bine, le am acum, spune Turtle.

— Dacă poți numi alea țâțe.

Turtle se uită la Martin.

— Ai de gând să apeși pe trăgaciul ăla sau ce faci? Întreabă el.

— Nu vreau s-o fac, tati, răspunde Turtle.

— Poți s-o faci, scumpo. Iubirea mea. Iubirea mea desăvârșită. Poți s-o faci. Nu te grăbi și fă-o ca lumea; pune-ți creierul în caserola de mâncare și lasă-ți trupul să se relaxeze; apasă trăgaciul fără să-l smucești, lasă mecanismul să se cupleze; știi că vine reculul și apoi uiți de el; nu-ți abați atenția, până la răsuflarea de după ce ai tras. La ce te gândești?

— La nimic, răspunde Turtle, deși nu-i adevărat.

— Așa e, spune Martin, la nimic.

Turtle își golește mintea. Concentrarea e profundă. Gloanțele nu urmează o traiectorie dreaptă. Se curbează, doar o idee, înainte să coboare. Turtle își reglează cătările pentru 22 de metri, așa încât la distanța asta se poate aștepta să tragă puțin în jos. Dar dacă Martin își reglează cătările pentru 45 de metri, o să tragă cu 2,5 centimetri mai sus. E posibil și să-și fi reglat cătările la șase metri. Nu poate să-l întrebe. Nu poate decât să ghicească. Apasă pe trăgaci până întâmpină rezistență, apoi așază marginea de sus a cătării frontale exact pe marginea de sus a monedei. Se mișcă extrem de puțin în sus și-n jos, o variație de mai puțin de șase milimetri, dar Turtle țintește la vârful superior al ciclului monedei și apoi așteaptă ca respirația fetei să ridice din nou moneda.

— N-o da în bară! o avertizează Martin.

— Nu pot s-o fac, spune ea.

— Iubirea mea desăvârșită, zice el.

În cealaltă parte a încăperii, Cayenne ține ochii strânși și plânge în tăcere, cu mucii curgându-i în jos, pe buză. Pe față i se lipesc șuvițe de păr. Turtle își scoate toate astea din minte, scoate fata din câmpul focal și tot ce poate vedea clar este cuiul cătării frontale, un orizont de oțel plan, pe care-l plasează exact pe moneda neclară, simțind în măduva oaselor c-o să nimerească, chiar și cu arma necunoscută și murdară, cu alama răzuită sclipind ca aurul în albia râului, chiar și cu muniția modificată, chiar și cu Martin suflându-i în ceafă. Toate vechile obiceiuri revin, iar cuiul cătării este neclintit și supus în fața concentrării ei. Moneda se ridică în punctul maxim al ciclului, Turtle apasă pe trăgaci, iar Cayenne se aruncă de pe blat, țipând.

— Futu-i! spune Martin surprins.

Turtle simte un fior de neîncredere traversându-i trupul. Stau amândoi privind-o pe Cayenne cum se prăbușește pe podeaua bucătăriei, cu mâna strânsă la piept. Turtle își spune iar și iar: „O, rahat!” Țipetele fetei sunt întrerupte de gâfâieli răgușite.

Martin rămâne pe loc, iar Turtle se duce în bucătărie. Cayenne e întinsă pe podea, pe burtă, cu mâna rănită ridicată la piept, scuturând cu furie din cap. Țipetele i se sting într-un gâfâit. Turtle își zice: „O, rahat! O, rahat!”

Vine și Martin după ea. Cayenne, gemând și gâfâind, se ghemuiește încet pe-o parte. Martin caută din priviri moneda de 50 de cenți. E în tigaie. O scoate de-acolo și o pune pe blat.

Turtle și Martin așteaptă, cu Cayenne ghemuită între ei. Fata nu scoate niciun cuvânt, ținând o mână strânsă la piept și pe cealaltă întinsă, râcâind cu degetele podeaua plină de așchii. Dinspre ea se aude un bocet ascuțit.

Turtle face doi pași prin bucătărie, prinde marginea chiuvelei și se apleacă peste ea, crezând c-o să vomite. Martin o atinge pe Cayenne cu vârful bocancului.

— Ești bine? întreabă el.

Dinspre fată nu se aude nimic în afara gâfâitului. Turtle se întoarce și se uită la copil. Vederea toracelui ei mic, scuturat de spasme, o umple de suferință. În golul dintre părul fetei și gulerul bluzei, Turtle vede nodurile articulate ale vertebrelor și perișorii fini de pe ceafă. Martin se ghemuiește, cu genunchii trosnind și pielea bocancilor scârțâind, și pune o mână pe umărul fetei.

— Hei, scumpo, ești bine? întreabă el.

Cayenne clatină din cap, care e prins în îndoitura unuia dintre brațe.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zice Martin.

Cayenne clatină din nou din cap.

— Unde te-a lovit?

Cayenne se cutremură. Trupul îi e străbătut de un frison nimicitor. Turtle strânge marginea chiuveltei, cu degetele încordate.

— Degetul? ghicește Martin. Te-a împușcat în deget?

Apoi, de parcă ar fi descoperit pe neașteptate că poate vorbi, fata se ridică și-și împinge fața către el, cu bărbia înaintea și ochii ieșiți din orbite, și urlă:

— Vreau la mami!

— Scumpo, spune Martin, întinzându-se către ea.

— Vreau la mami! țipă Cayenne, cu coastele înfiorându-se și ridicându-se, dar îl lasă să-i ia mâna.

Are urme roșii pe bluză. Martin îi cuprinde mâna rănită între palmele lui, iar Turtle vede că prima falangă a arătătorului a fost spulberată, lăsând în urmă un ciot cărnos.

— Vreau la mami! urlă Cayenne la el, cercetându-i fața în căutarea unui răspuns.

Pare să fie cuprinsă și de agonie, și de totală perplexitate din cauză că Martin și Turtle păstrează tăcerea. Dar Turtle n-are nimic de spus. Țipetele lui Cayenne o stingheresc.

— Bobiță, uită-te în jur, vezi dacă poți să-i găsești degetul, spune Martin.

Auzindu-l, Cayenne urlă, după care țipă din nou:

— Vreau la mami!

Gâfâie și tremură. Sprâncenele i se încruntă cu furie.

Turtle se uită prin bucătărie. Se lasă pe burtă și se uită pieziș peste scândurile dușumelei, sub marginile suspendate ale dulapurilor. Probabil că degetul a încetat pur și simplu să mai existe.

— O să fie bine, scumpo.

Fata își strânge pumnul în jurul degetului. Printre încheieturi se scurge sânge, care îi picură pe braț în jos. E tăcută, gura i se mișcă spasmodic, are ochii strâns închiși și scutură din cap. Pe antebraț îi rățăcește o singură dâră însângerată și, privind-o, Turtle e uimită de cât de subțire îi e antebrațul. Îl poate cuprinde între degetul mare și arătător.

— Așa, menține presiunea pe el, doar menține presiunea pe el și o să-l lăsăm să sângereze puțin, o să fie bine, nu-i nimic, n-ai nevoie de bucățica aia de deget, o să fie bine, spune Martin. Bobiță? Fripturile alea sunt aproape arse. Vrei să le dai tu deoparte?

Turtle se duce la blatul de bucătărie. Cayenne bocește. Turtle ia două farfurii. Își trage cuțitul, îl înfige pe rând în fripturi și le lasă să cadă pe farfurii.

Cayenne țipă din nou:

— Vreau la mami!

Turtle se oprește în plină mișcare, ascultând, și apoi își vede de treabă, ca și cum Cayenne n-ar fi vorbit deloc. Stinge soba. Se uită la Cayenne, care stă drept în capul oaselor și se leagănă înainte și înapoi. Ochii fetei sunt umflați, iar lacrimile îi udă decolteul.

— Ai fost așa de vitează, te-ai descurcat așa de bine, o să fii în regulă, îi spune Martin.

Turtle iese pe verandă, ducând ambele farfurii. Dealul e acolo, la fel și oceanul. Rămâne în întunericul tot mai adânc. În bucătărie, scâncetele ascuțite ale fetei se întesesc și se transformă în țipăt. Martin încearcă să bandajeze rana. Turtle pune farfuriile pe brațele fotoliilor și se așază. Observă un grăunte pe friptura lui Martin, îl culege cu vârful degetului și se uită la el. Arată ca o

bucățică de sticlă de plastic sfărâmicioasă și fumurie. O aruncă de pe deget cu un bobârnac.

Când iese, Martin îi pune moneda de 50 de cenți pe brațul fotoliului. E îndoită, cu o singură adâncitură neagră chiar aproape de centru, mărginită de grăsimea din tigaie. Turtle o ia și se uită la Martin. El ridică din umeri, ca să arate că nu știe exact cum s-a întâmplat. Își ia farfuria și o ține în mână, privind spre ocean. Apoi spune:

— Poate, poate a lovit moneda și ricoșat din ea în deget. Turtle încuviințează.

— Pur și simplu, ghinion, zice Martin. Turtle se uită la el.

— N-aveai cum să ghicești ce o să se întâmple, spune Martin.

— Ce?

Martin clatină din cap.

— N-aveai de unde să știi ce o să se întâmple.

— Serios?

Martin o privește pe Turtle.

— Ai nimerit la fix moneda.

— N-aveam cum să ghicesc? repetă Turtle.

Martin pare surprins de supărarea ei.

— Ar fi trebuit să i-o smulgă chiar dintre degete, spune el. Fata nu-i menghină. Nu poate să țină o monedă așa de strâns, încât să ricoșeze. Ar fi trebuit să i-o smulgă din strânsoare.

— N-aveam cum să ghicesc ce o să se întâmple? întreabă Turtle.

— De ce ești supărată pe mine? spune Martin, de parcă ar fi ceva de neînțeles. Ai nimerit moneda. La fix. Ar fi trebuit să i-o smulgi din mână. Nu se poate, nu se poate

să fi ținut moneda așa de strâns încât să-i ricoșeze în deget.

Turtle deschide gura să spună ceva. O închide și-și îndreaptă din nou atenția către ocean.

— Nu părei deranjat înăuntru, zice.

— De ce? întreabă Martin.

— Fata suferă, răspunde ea.

— Știi, unii cred că durerea e soluția solipsismului.

— Ce?

— Problema este că n-avem nicio dovadă a faptului că ceilalți sunt conștienți și vii, ca noi. Știm că noi suntem conștienți, pentru că avem experiența directă a propriilor gânduri, a emoțiilor, a modului necuantificabil în care simțim că suntem vii, dar nu avem experiența conștiinței celorlalți și așa... și așa, nu știm sigur dacă sunt vii, cu adevărat vii, trăindu-și viața așa cum ne-o trăim noi pe a noastră. Poate că noi suntem singurele persoane reale, înconjurată de cochilii goale, care acționează ca niște oameni, dar care n-au o viață interioară, ca noi.

Ideea, spun filosofii, este că stai față în față cu cineva și începi să-i rupi degetele cu un ciocan. Vezi cum reacționează. Țipă. Își strânge mâna la piept. Conchizi că se poartă așa pentru *il doare*.

Dar ceea ce se întâmplă în realitate când ești față în față cu cineva care suferă, ce se întâmplă în realitate este că prăpastia dintre tine și el devine vizibilă. Durerea lui îți e complet inaccesibilă. Ar putea foarte bine să fie pantomimă.

Când nu suferă — când nu faceți decât să stați de vorbă despre Hume sau Kant — poți să crezi că există, între voi, un schimb de idei și emoții. Dar când vezi pe cineva suferind așa, după ce depășești momentul de

surprindere, faci vizibilă prăpastia de netrecut care separă mintea ta omenească de toate celelalte personalități, de personalitățile străine. Pune în lumină starea adevărată și reală — nu socială și imaginată — a relațiilor umane. Comunicarea e o spoială subțire, Bobiță.

Turtle își coboară privirea spre friptură. Taie din ea, bagă în gură o bucată și începe să mestece. Martin înghite mâncarea cu o chibzuință tăcută, privind sumbru spre apusul fragmentat și oceanul care se întunecă, spre curbura dealului, spre pinii maritimi care se colorează în negru-verzui în amurg.

— Lumea critică observația asta, Bobiță. Crede că e o nebunie să insiști asupra izolării profunde a minții omenești. Dar, în practică, toată lumea acceptă faptul ăsta. N-am permite stratificarea socială decât dacă, la un nivel de bază, înțelegem că suntem izolați de problemele altora. Și suntem: nu ne afectează deloc. Ticăloșii ăștia țin predici de parcă le-ar păsa, dar e o minciună socială și, dacă ești atentă, o să vezi — la naiba, suntem pe cont propriu. Societatea n-o să te ajute niciodată. Directorul ăla și profesoara aia a ta o să se uite la tine în măsura în care asta e treaba lor, dar de fapt n-o să dea doi bani pe tine, Bobiță. Pentru ei, ești invizibilă. Ca persoană individuală, cu gânduri, și probleme și o minte proprie, invizibilă.

Friptura lui Turtle e sângerie la interior. Uluitor cum se despică în fața cuțitului. Pe farfurie băltesc sânge și grăsimi. Carnea are un gust pregnant, rânced. Pentru Turtle, durerea lui Cayenne a eclipsat totul, prin importanța ei și prin caracterul presant și copleșitor.

— Care-i problema? întreabă Martin.

— Nimic, răspunde ea.

Martin se uită fix la ea, mestecând.

— Nu-ți place? întreabă el.

— Ba da, îmi place, răspunde Turtle.

Martin coboară privirea în farfurie. Taie o bucată, o înfige în vârful cuțitului, i-o întinde. Turtle se uită la ea.

— Ei, haide, spune Martin.

— Nu, răspunde Turtle, nu mi-e foame.

— Ei, haide, ți-e foame.

— Mi-e bine, spune Turtle.

— O să fie în regulă. E o nimica toată. O zgârietură la vârful degetului.

— Futu-i!

— Neah, nu-ți face probleme. E doar vârful degetului.

— Futu-i!

— Mănâncă-ți friptura.

— Mi-e greață, spune Turtle.

— Ba nu, răspunde el.

Turtle deschide gura, iar el îi pune vârful cuțitului între dinți. Turtle închide gura pe lamă și se uită la el, cu vârful cuțitului pe limba umedă, iar el îi trage lama încet din gură, dinții ei zgâriind oțelul. Începe să mestece, fixându-l cu privirea.

— Nu înțeleg, spune Martin.

Ridică moneda îndoită între degetul mare și arătător și o ține prinsă între ele, așa cum a ținut-o și Cayenne. Cu arătătorul, face semn spre adâncitura neagră.

— Ai lovit moneda, zice el. Știam c-o s-o nimerești, și ai nimerit-o. Doar că nu înțeleg ce s-a întâmplat. Pur și simplu... pur și simplu se întâmplă.

Turtle îl privește în tăcere.

Martin rotește moneda în mână, clătinând din cap.

— Pur și simplu, se întâmplă, spune în cele din urmă.

După cină, Turtle urcă în camera ei și se încolăcește în sulul de pături. Fata e jos, întinsă pe sacul ei de dormit, în fața vetrei, cu degetul înfășurat în bandaje. Cum trebuie să i se pară casa asta! Turtle îl aude pe Martin pășind dintr-o cameră într-alta, și cândva, către dimineață, urcă scările și deschide ușa.

— Vino să te plimbi cu mine, spune el.

Turtle stă nemișcată, în liniște.

— Știu că nu dormi, spune Martin.

Turtle se ridică în șezut, iar el spune:

— Aceeași Bobiță dintotdeauna.

Turtle își trage pe ea salopeta și e acut conștientă de el, în timp ce-și bagă coapsele albe, palide în cracii pantalonilor și și-i trage peste șolduri. Martin se sprijină de ușă, lipsit de expresie, cu ochii ascunși în întuneric. Coboară împreună scările și trec de locul unde e întinsă Cayenne, în sacul ei de dormit, în fața șemineului, ținându-și mâna rănită la piept, ca și cum ar fi o pasăre. Ies pe ușa glisantă de sticlă, ajung pe verandă și coboară în câmpul umezit de rouă. Martin pare cuprins de o groază mută. În timp ce pășesc, iarba le udă pantalonii până la șolduri. Ajung la ușile care stau deschise și întredeschise în mijlocul câmpului, fără nicio structură, trei dintre ele sparte, patru dintre ele intacte, așezate într-un cerc aproximativ. Martin se duce la tocul uneia dintre uși, se reazemă de el și leagănă ușa în balamalele ruginite. Se uită în susul dealului, către casă, impresionantă și mohorâtă, cu șipcile năpădite de trandafiri și oțetari. Turtle își vede fereastra și rugii trandafirilor ridicați peste toc, întinzându-se înăuntru. Poate să vadă ferestrele panoramice ale dormitorului principal. La vest de ele, oceanul se umflă și se arcuiește. Turtle ridică

privirea spre Martin, iar el se sprijină de uşă, jucându-se cu mânerul şi privind în gol.

— Cum se simte? întreabă Turtle.

— E bine, răspunde Martin. O să fie în regulă, las-o câteva zile. Nu-i cum erai tu. Hristoase! Tu erai în stare să mesteci şi cuie.

Turtle vine în mijlocul cercului, înconjurată din toate părţile de uşi. Martin se joacă în continuare cu mânerul de sticlă demodat, deschide şi apoi închide uşa, blochează opritorul. Tăcerea persistă multă vreme. Vântul bate printre ei, şi lujerii se pleacă împreună, într-o adunare tăcută şi singuratică, iar mai jos, pe plajă, tala-zurile îmbrăţişează bolovanii; cu părul involburat, Turtle priveşte spre tatăl ei.

— Păi, futu-i! spune el.

Turtle îşi zice: „A plecat şi tu ai avut timp să-ţi aduni bucăţelele, şi ai adunat o parte, ai adunat suficient. Acum ai de ales, şi nu-ţi spune că n-ai. Poate că n-o să mai ai parte de momentul ăsta şi poate că n-o să fie multe astfel de momente în viaţa ta, dar acum o poţi face. Poate că n-ai avut foarte mult timp, poate n-ai avut atâtea nopţi singură pe cât ţi-ai fi dorit, dar a fost tot ce aveai nevoie, şi acum ai de ales. Pleacă, Turtle. Pur şi simplu, părăseşte-l şi, dacă te urmăreşte şi nu te lasă să pleci, îl omori. Ți-a dat totul şi nu mai trebuie decât să pleci. Îți aduci aminte când îți curgea sângele în vene ca apa rece, limpede? Poți regăsi starea aia și o să fie greu, dar o să fie bine. Nimic și nimeni nu te poate ține departe de ea; doar tu te poți aduce înapoi în întuneric, doar tu o poți face. El nu ți-o poate face, și să nu te minți în legătură cu asta. Așa că pleacă, Turtle. Gândește-te la sufletul tău și pleacă“.

Martin vine cu pași mari spre ea și o lovește cu putere în maxilar, iar ea cade pe spate într-un nor de sânge, și sentimentul copleșitor e de ușurare. O prinde de păr, o trage în sus și o lovește de ușa închisă, iar ea se prinde cu o mână de tocul ușii și cu cealaltă de mâner, folosindu-le ca punct de sprijin, cu fața apăsată de scândură, în timp ce Martin îi trage pantalonii în jos, iar ea se gândește: „O, mulțumesc Dumnezeu nenorocit!”, și Martin îi trage salopeta în jurul coapselor și, când își descheie blugii, urmează un moment în care ea îl așteaptă, ținându-se strâns de tocul ușii, cu chiloții încurcați în jurul coapselor și vulva dezgolită în fața lui, iar el stă în spatele ei, răsuflându-i fierbinte pe gât, și ea se întoarce să se uite peste umăr la el, cu ochii atât de mijiți, încât îi vede chipul umbrit printre gene, și-l privește cu dragoste, dragoste adevărată, iar Martin, cu pumnul încâlcit în părul ei, o împinge în ușă, lemnul lăsându-i creștături pe obraz.

Turtle simte ceva apăsător în mișcarea lui, ceva care ajunge prea departe, în timp ce degetele lui Martin o trag de păr, prinzându-l și rupându-l. Chipul îi e încremenit într-o expresie de concentrare, de parcă încearcă să-și îndrepte atenția, prin ea, spre vreun principiu aflat dincolo de ea, zdrobind-o cu disperare de ușa închisă, fiecare mișcare o batjocură continuă, repetitivă. Dacă ar putea, ar nimici-o. O trage de brațe, de păr, de parcă ar vrea s-o rupă în bucăți, repetând într-una:

— Javră ce ești! Curvă ce ești!

Cuvintele lui au ceva lipsit de sens și monoton, au ceva de psalmodiere. Turtle își întoarce fața spre lemn, închizând ochii, cu mâna între picioare, schimonoșindu-se de durere, cu două degete înconjurându-i scula, cu boasele lui strânse cât o lămâie verde scofâlcită lângă

degetele ei, și ea pare mai mare decât e de fapt, în afara ei, dorindu-și să moară în clipa aia, dorindu-și să fie anulată, simțind ura lui împotriva ei, o constrângere apăsătoare insuportabilă, și i se abandonează, deschizându-i-se, fiecare gând pe care-l are fiind acaparator și negru. Martin își arcuiește spinarea și se mișcă spasmodic, o prinde strâns de ceafă, de umăr, înfigându-și adânc degetele în ea, iar Turtle închide ochii, cu tot corpul încordat. Își întoarce fața de la ușă, și-o apasă în biceps și strigă, cu părul lipit de obraji. Martin se îndepărtează de ea și sămânța i se scurge dinăuntrul ei, pe picior în jos, iar Turtle prinde o parte din ea în căușul palmei și se îndreaptă, se clatină cu salopeta încă încurcată în jurul coapselor și o ridică pe jumătate, încă neîncheiată, dar acum în jurul șoldurilor, fluturând deschisă, și se întoarce să-l privească. Martin e încovoiat, răsuflând greu, cu ochii deschiși, parcă uluit de ceea ce s-a întâmplat. Turtle e calmă și hotărâtă, cu trupul rămas fără căldură, cu inima din ea rece, și sălbatică și de necucerit. Martin trage pistolul și i-l pune sub bărbie, cu răsuflarea neregulată și scoțând aburi printre fălcile deschise.

— Asta ar putea fi, spune el. Doar tu și cu mine, și apoi, nimic... nimic...

Parcă nu-și poate fixa privirea în ochii ei; se uită dincolo de ea, și apoi la gura ei, și tot nu-i întâlnește privirea. Își trece limba peste buze, vreun gest inconștient de durere sau de poftă, și apoi îi aruncă o grimasă, arătându-i toți dinții, cu buzele trase.

Îi ridică bărbia cu pistolul, iar ea și-o lasă ridicată, ochii mișcându-i-se ca să-l urmărească în timp ce-i îndreaptă fața în sus.

— Am nevoie de tine, spune el. Am foarte mare nevoie de tine. Și asta, asta poate fi lumea noastră, Bobiță. Ducă-se dracului restul! Asta ar putea să fie. Te-aș termina pe tine și apoi m-aș termina și pe mine. Ard dracului casa! O ard dracului cu totul și am terminat cu ea! Fir-ar să fie, sunt așa de obosit, Bobiță. Vreau s-o termin așa, Bobiță, tu și cu mine, un final perfect. Să te am până în măduva oaselor, odată pentru totdeauna. Știi, în momentul ăsta, nu mai e cale de întoarcere. Am mers prea departe cu chestia asta și n-am ajuns nicăieri. Am stat trei luni departe de tine și am știut, în fiecare zi, am știut că nu făceam ce trebuie. N-am cum să scap și n-am cum să merg mai departe. Așa că o terminăm împreună. Chiar aici. Chiar acum.

Îi mută pistolul de pe bărbie pe frunte, privește fix în jos, într-un punct dintre ochii ei, și ea îi întoarce privirea, acum tremurând, cu frisoane care se succed rapid și apoi se sting, iar iarba se clatină în jurul lor ca un ocean.

— Vrei să mă omori, spune Turtle, doar ca s-o spună.

Auzind, Martin se cutremură. Se îndepărtează de ea și-și duce mâinile la tâmpile, într-una dintre ele ținând pistolul. Apoi se încovoiaie în iarbă, de parcă i-ar veni să verse.

— Futu-i! spune, scuturând din cap. Futu-i! Futu-i!

Își duce arma sub bărbie, ridică privirea spre cerul întunecat, cu partea de jos a norilor luminată în argintiu. Apoi, pentru că uită că în camera glonțului mai e un cartuș sau pentru că vrea să fie dramatic, trage cu zgomot închizătorul, iar Turtle aude cartușul blocându-se. Martin scoate un sunet îndurerat și se uită la pistol, cercetându-l în beznă.

— Futu-i! spune el fără să-i vină să creadă, lovind în corpul armei cu latul palmei.

— Trebuia să-l cureți, atâta tot.

Martin clatină din cap.

— Nu vorbi așa cu mine, spune el, nu fi jăvruță. Nu în clipa asta. Nu acum.

Turtle nu spune nimic.

— Futu-i! zice Martin.

Se uită în extractorul de tuburi. Turtle își dă seama, doar după sunet, că pistolul a introdus încă un cartuș în cameră, fără să-l fi extras pe primul. Știe că-l poate debloca, dar nu face nicio mișcare să-l ajute. Martin pipăie cartușul pe jumătate înțepenit în cameră și încearcă să tragă închizătorul blocat, strâmbându-se.

— E blocat, la naiba! spune el, de parcă nu-i vine să creadă.

Turtle e jenată pentru el. Martin lovește pistolul cu latul palmei, încercând să facă să cedeze ceva.

— În regulă, spune el, uitându-se în jur. Futu-i! În regulă.

Ridică privirea, încuviințând acum din cap, reconsiderând, mușcându-și buza de jos, răsuflând greu de neputință.

— Mergem mai departe, așa cum am făcut întotdeauna.

Turtle scuipă în iarbă și o pornește pe câmp, spre casa care stă singuratică și întunecată în vârful dealului ei negru.

Douăzeci și unu

În noaptea aceea, Turtle stă întinsă pe burtă pe podeaua camerei ei, cu bărbia în mâini, privind în flacăra lămpii cu gaz, cu picioarele lipite unul de celălalt și zicându-și: „S-a întors și te-au părăsit toate. Toate visele despre fata care ai putea să fii. Duse. Totdeauna ai crezut că el e de vină. Dar îl voiai înapoi. Și tu ești băgată în asta. Odată erai copil, dar nu mai ești, și ce i se poate ierta unui copil n-o să ți se ierte și nu ți se poate ierta ție”. „Ar fi trebuit să folosești un nenorocit de prezervativ”, se gândește. Nu știe exact cum merg lucrurile, dar s-au schimbat. „Poate că a fost din cauza ta, tot timpul. Poate că e ceva în tine. Ceva putred. Tu ai cerut-o, sau tu ai vrut-o. Sigur că tu. L-ai atras în povestea asta când erai copil, iar mama ta a înțeles și, când a înțeles, s-a sinucis, și acum el nu mai poate să scape. Se uită în ochii tăi și vrea să moară”, își zice ea.

Turtle simte că s-ar putea rupe în bucăți. E o gândire proastă, o gândire confuză. „Când privești lucrurile așa cum sunt”, se gândește ea, „vezi că Martin și-a petrecut toată viața încercând să comunice cu bunicul, bâjbâind după vreun semn, și bunicul n-a făcut decât să-l urască

al naibii de tare. Tatăl tău a fost crescut într-o mizerie completă, nimicitoare, plină de ură de sine, și așa trăiește și acum. Dar te-a iubit pe tine. Te-a iubit al dracului de mult. Cum a găsit resurse, s-ar putea să nu știi niciodată. Toată forța din tine de la el a venit. Scânteia din tine, încredere din tine, tot ce e în tine și rezistă putreziciunii, toate astea de la el au venit. N-a găsit resursele pentru el, dar le-a găsit pentru tine. Și tu trebuie să te gândești că a avut ceva în cap despre scopul pentru care te pregătește și la ce s-ar putea să fie nevoit să renunțe“. Turtle tremură. „Și s-ar putea. S-ar putea să fii în regulă. Și, dacă se întâmplă așa, o să fie pentru că el ți-a dat totul. Adică tot ce era mai bun în el“, își zice ea.

De dimineață, coboară treptele care scârțâie sub pașii ei și o găsește pe Cayenne încă adormită în fața focului, încolăcită pe-o parte, puțin îndoită, cu genunchii trași în sus, călcâiele împinse până aproape de fund și mâinile încrucișate și strânse la piept. Turtle se duce în liniște în bucătărie. Nu vrea s-o trezească pe fată, așa că ia oala de aramă din cui, făcând cât de puțin zgomot poate, și, în loc să dea drumul la robinet, ia paharele de apă rămase pe blat și toarnă apa din ele în oală. Aprinde chibritul frecându-l de unghie și aprinde soba. Se saltă pe blat și rămâne acolo, cu picioarele încrucișate, așteptând. Se uită la fată. Se gândește: „Fir-ar să fie!“ Cea mai gravă interpretare ar fi aceea că Martin a luat-o pe fată pentru că are o slăbiciune pentru copii. Dar Turtle nu crede asta.

Când începe să fiarbă apa, Cayenne se foiește și se trezește, împingându-se la perete. Se ridică în șezut cocârjată, ținându-și degetul cu cealaltă mână. O privește pe Turtle în tăcere. După o clipă, își ia cartea, o deschide și se apleacă deasupra ei. Turtle îi urăște fața de târfuliță.

— Ce citești? întreabă Turtle.

Fata ridică privirea spre ea, lipsită de expresie, închisă în sine.

— Ce anume citești? repetă Turtle.

— Amurg.

— Văd.

— A.

Fata se uită fix.

— Vreau să zic, despre ce e?

Frunzărește cartea pentru sine, pagina marcată, parcă încercând să-și aducă aminte.

— Doar... spune.

Turtle ia ceai din cratiță și-l toarnă în cana ei de fontă.

— Știi, spune Cayenne, n-aveam nevoie de mama. Nu chiar. Eram doar foarte oftică. Am zis așa doar pentru că eram foarte oftică.

Turtle se gândește: *Eram doar foarte oftică*. Fata copiază pe cineva, vreun bărbat din viața ei, iubitul maică-sii, sau poate pe altcineva care zice așa.

N-am vrut. Eram doar foarte oftică.

— Mda, zice ea.

Martin vine din dormitor în bucătărie și se oprește lângă blat, aproape de ea. Coboară privirea spre oala ei de cupru, în care plutesc frunze de urzică, și apoi ia un ceainic și-l umple cu apă. Începe să caute cafea prin dulapuri, dar nu e cafea, și în cele din urmă se duce la pungile de hârtie pe care le-a lăsat pe podea, scoate o cutie albastră de Maxwell House¹ și pune încet cafeaua într-un *French*

¹ Marcă de cafea produsă de Kraft Foods și denumită inițial după Maxwell House Hotel din Nashville, Tennessee.

*press*¹. Turtle aşteaptă ca unul dintre ei să spună ceva, dar n-o face nimeni. Apa din ceainic fierbe, iar Martin o toarnă în cafetieră şi aşteaptă, uitându-se fix în crusta de boabe, groasă şi neagră care trosneşte deasupra vasului. Cayenne dă paginile cărţii. Turtle întoarce din nou privirea spre fată şi vrea să spună ceva, dar nu pare să găsească nimic de zis.

Martin îşi pune ambele mâini pe blat şi se sprijină de el.

— M-am gândit, spune, şi cred că trebuie s-o deschidem din nou.

— Ce? întreabă Turtle.

Martin se duce în sufragerie şi se lasă în genunchi lângă Cayenne, întinzând mâinile. Fata îi dă mâna rănită, iar Martin o întoarce.

— Am văzut-o bine când am bandajat-o, şi osul dinăuntru era zdrobit, iar carnea din jur era învineţită rău, şi poate chiar arsă, şi nu cred că pielea se poate închide peste rană. Cred că trebuie să spintecăm pielea degetului, să tăiem osul până la prima încheietură şi apoi să coasem la loc, să se poată vindeca pielea peste vârf.

— Nu, spune Cayenne.

Îşi trage mâna şi o duce la piept.

— Nu. Nu poţi.

Martin nu pare s-o audă.

— Bine, zice Turtle.

Cayenne se târăşte în spate pe călcâie, trăgându-se repede peste scândurile podelei, până ajunge lângă perete. Îşi ţine la piept mâna rănită.

— Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu! spune ea.

¹ Cafetieră formată dintr-o carafă şi un piston cu filtru în capăt.

— Vezi de ea, îi zice Martin lui Turtle, după care se ridică și pleacă.

Fata tremură toată.

— N-o să-l lași, nu-i așa? întreabă.

Turtle își mută privirea, jenată. Apoi, decât să stea în sufragerie cu ea, Turtle preferă să-l urmeze pe Martin pe coridor, până în cămară.

— Există un soi de instrument chirurgical pentru tăiatul oaselor, doar că nu știu ce e și nici n-am așa ceva. Știi, întotdeauna am vrut să-mi mai iau ceva instrumentar medical, dar niciodată n-ai destul timp sau destui bani, fir-ar la naibii, Bobiță, și uită-te acum, caut foarfece de tăiat sârmă și clești cu tăiș înclinat și tot felul de alte chestii.

— Chiar trebuie?

— Da, trebuie. Mă gândeam aseară. Dacă nu putem coase marginile pielii peste vârful degetului, n-o să se vindece. E o diagramă într-una dintre cărțile pe care le am jos — se cheamă amputare în gură de pește, pentru că tai capul degetului ca pe o gură de pește. Trebuie să tai tot țesutul intern, se pare, altfel amputația se umflă sau crește în formă de ciupercă la vârf. Nu trebuie decât să facem două tăieturi pe fiecare parte a degetului, să le deschidem și să scoatem osul, apoi să eliminăm țesutul în exces și să coasem. Am un set de sutură, așa că putem s-o facem fără probleme.

— Chiar o să fie atât de ușor? întreabă Turtle.

Martin se uită la ea.

— De ce să nu fie?

— Și dacă e ceva ce nu știm? Sau doar ceva ce nu luăm în calcul?

— Uite ce e, Bobiță, e doar un deget. Nu-i ceva minor, dar nici mare filosofie nu e.

Martin ia o lanternă și smucește chepengul subso-lului, iar Turtle îl urmează pe scările în spirală și printre containerele pline cu găleți de douăzeci și doi de litri, acoperite cu prelate. Martin deschide dulapurile de alu-miniu și trece raza lanternei peste șiruri de folii cu fiole de sticlă și borcănele cu medicamente eliberate pe bază de rețetă, scoate o sticlută de 10 ml cu doză unică de lidocaină .25% HCl¹, o întoarce cu fundul în sus și se uită îndelung la data de expirare.

— Expirată, spune el scuturând sticluta, dar o să vedem. Simplă. Fără epinefrină, ceea ce e bine. O să meargă.

— Ce zici de ceva mai general?

— S-o scoatem din circuit, adică?

— Mda, spune Turtle.

— N-are nevoie. N-am nimic de genul ăsta și n-are ne-voie. Putem să luăm poate niște ketamină² veterinară, dar ar dura și, cu un copil cât ea, oricum e mai periculoasă.

— Chiar o să meargă?

— Da, răspunde el.

— Ești sigur?

— Da, spune Martin.

Urcă împreună. Martin intră în baie și iese cu un coș de instrumente de prim ajutor. Scalpelul și suturile se află în pachete sterile, dar cleștele cu tăiș înclinat, forcep-sul hemostatic, pensetele și foarfecile chirurgicale sunt desfăcute, iar el le aruncă în ceaiul care fierbe. Deschide congelatorul să ia gheață, dar nu e curent și congelatorul

¹ Anestezic local, care blochează transmiterea impulsurilor dureroase către creier.

² Anestezic general, utilizat ca unic medicament anestezic sau pentru inducția anestezică, înainte de administrarea altor medicamente de anes-tezie generală.

nu funcționează, iar Martin scoate tăvița pentru cuburi de gheață cu lăcașele pline de apă și o aruncă în chiuvetă, uitându-se morocănos la Turtle.

Cayenne privește fără să spună nimic, ținându-și mâna la piept.

— Nu vreau, spune ea.

Martin se întoarce spre răcitorul de pe podea, acum plin de apă stătută, scoate o bere cu eticheta dezlipită și o deschide lovind-o de blatul de bucătărie. Se sprijină de el și se uită la copil, ținând ușor între degetul mare și arătător sticla de bere de pe care se scurge apă și sorbind din ea. Instrumentarul care fierbe zdrăngănește pe fundul cratiței.

— Nu vreau! repetă Cayenne. Nu vreau!

Martin golește vasul cu ceai într-o strecurătoare. Instrumentarul aburește. Duce strecurătoarea la Cayenne.

— Strecurătoarea e curată? întreabă Turtle.

— Sigur. E curată.

— Ai mai făcut vreodată injecții cu lidocaină?

— La dracu', nu! răspunde el.

— Și ajung 10 mililitri?

— E o sticlă întreagă. Sunt convins că e destul.

— Nu știm ce efect are după ce expiră.

— Bobiță, o agiți mai tare decât e cazul.

— E expirată? întreabă Cayenne din sufragerie.

— Nu, scumpo, e un fel de „a se consuma înainte de”. De fapt, nu e expirată. E doar o chestie juridică.

— Aș vrea s-o facem cum trebuie, spune Turtle. Dacă e s-o facem, trebuie s-o facem cum trebuie. Ce zici de niște ketamină veterinară?

— La dracu', zice Martin, o s-o facem cum trebuie. Raha-tul ăla de ketamină e scump. Nu vrem să eutanasiem din

greșeală fata și nu-i nevoie să-i facem anestezie generală când nu-i vorba decât de blestematul ăla de deget. Dacă am fi avut gheață, puteam să-l amoțim cu gheață, dar n-avem. Lidocaina e perfectă. Lidocaina o să fie de ajuns.

— Ce înseamnă să „eutanasiezi”? întreabă Cayenne.

— Bobiță, hai să aducem un prosop pe care să facem treaba, un lighean cu apă și o seringă de irigat.

Când adună toate lucrurile, Martin se uită la ea și spune:

— Știi, chiar ne-ar prinde bine o masă acum.

Turtle nu spune nimic.

— Dă-mi mâna, Cayenne, îi cere Martin.

Cayenne o ține la piept.

— Nu! răspunde ea.

— Haide, scumpo, spune Martin.

Fata clatină din cap. Martin oftează și se uită la Turtle, care nu știe ce să facă.

— Nu vreau! spune fata.

— Trebuie.

— O să se vindece singur.

— Unele lucruri, poate, dar nu și asta. Dă-l încoace.

— Pe cuvânt că o să se vindece, spune ea. Știu că așa o să fie.

— Cayenne, spune Martin.

— Pe cuvânt pe cuvânt pe cuvânt, repetă ea.

— Îți atrag atenția, fată!

Turtle se gândește: „Îți atrag atenția, fată!” Își mușcă buza. Expresia o străbate și îi umple măruntaiele cu o suferință agreabilă.

— Cayenne! spune Martin.

— Nu, nu ți-o dau, răspunde ea. Nu poți s-o faci. Nu poți. Nu! Nu! Nu!

— Număr până la trei, zice Martin.

— Nu vreau! răspunde Cayenne.

Plânge.

— Mi-e frică. Mi-e frică, Marty.

— Unu.

Fata are ochii închiși strâns și fața roșie. Plânge, scuturându-și capul.

— Mă sperii, spune. Mă sperii.

Într-o bună zi, Turtle va trebui să explice cum a permis să se întâmple așa ceva.

— Doi, numără Martin.

Cayenne și Martin ezită. Privirea lui Cayenne e îngrozită. Pare să nu știe nici ea ce o să facă. Martin e implacabil. Parcă niciunul dintre ei nu vrea să afle ce se întâmplă când va ajunge la trei.

— Trei, spune Martin, iar Cayenne își aruncă mâna în față.

Martin o prinde de încheietură și înfinge acul hipodermic plin cu lidocaină în pielea dintre arătător și mijlociu. Cayenne țipă, iar Turtle vede mâna lui Martin strângându-se dureros în jurul încheieturii fetei, în timp ce apasă pistonul până la capăt.

— Uite, spune el, n-a fost așa de rău.

Cayenne are lacrimi în ochi. Scrâșnește din dinți.

— Fruntea sus, spune Martin. Uită-te la tine. Nu ca Bobiță.

— Nu ca Bobiță? întreabă Cayenne.

Nu înțelege.

— I-a luat diavolul sufletul, răspunde Martin. Și a lăsat-o golită pe dinăuntru.

— Taci din gură, spune Turtle, o zăpăcești.

— Nu sunt zăpăcită, răspunde Cayenne, și acum se uită la Turtle de parcă vrea să vadă dacă într-adevăr e golită pe dinăuntru.

Martin începe să taie învelișul de bandaje. Dede-subt, vârful degetului e un ciot zdrențuit, retezat chiar la baza patului unghiei. Carnea e roz și are pe margini coji negricios-roșcate. Începe s-o spele, iar Cayenne protestează cu jumătate de voce și se plânge, încercând să se retragă, dar Martin îi prinde mâna. Când termină de spălat, ia elasticul de păr al lui Cayenne și-l înfășoară pe post de garou în jurul rădăcinii degetului, făcând bucle în jurul unui forceps hemostatic, până când din deget se scurge un lichid albicios.

— Doare, Marty, spune ea.

— Țasta o să reducă sângerarea. Vrei să văd ce fac, nu? Bine.

— Marty, doare!

— Și cum stă treaba, Bobiță? întreabă Martin.

Turtle îi cercetează expresia, incapabilă să răspundă.

— N-ai reușit să te descurci, să plătești factura de curent, totuși, nu-i așa?

— E închis de la tabloul principal. E un scurt pe undeva.

— Bine. O să-l repar.

Degetul lui Cayenne e alb ca varul și golit de sânge din pricina garoului.

— În regulă, spune el. Ține-i mâna în jos.

Turtle împinge mâna fetei pe un prosop.

— Mi-e frică, spune Cayenne. Mă sperii.

— Închide ochii și strânge din dinți, răspunde Martin.

— Ce? întreabă Cayenne, zăpăcită. Ce?

— Ce-i cu tine? întreabă Turtle, ținând mâna fetei cu încheietura fixată la podea.

Martin începe să taie din resturile unghiei, iar Cayenne deschide gura și țipă. Țipătul este insuportabil de strident și continuă la nesfârșit. Trupul îi devine rigid și se ridică împingând-o pe Turtle, care, deși este mai mare, n-o poate ține.

— Taci din gură! spune Martin. Bobiță, fă-o să tacă! Pentru numele lui Dumnezeu, Cayenne, taci dracului din gură!

Cayenne se oprește și gâfâie, trăgând aer în piept. Mâna i se zbate, iar Turtle n-o poate ține locului.

— Nu poți s-o simți, spune Martin.

— Ba pot, răspunde Cayenne. Pot s-o simt.

— N-o poate simți, repetă Martin. Ascultă, zice el. Știu că ți-e frică, scumpo. Știu că ți-e. Și știu că s-ar putea să arate foarte, foarte rău. Dar trebuie s-o facem. Mă auzi?

Fata ridică privirea spre el.

— Mă auzi, Cayenne?

— Da.

— Trebuie s-o facem și tu o să mă ajuți. Pentru că, dacă n-o putem face, va trebui să te ducem înapoi la benzinăria aia unde te-am găsit și să te dăm înapoi.

— Nu! spune Cayenne.

— Păi, atunci, va trebui să fii foarte vitează. Bine?

Cayenne strânge din ochi. Fețișoara i se schimbonește de concentrare. I se încrețește nasul. Martin înfige scalpелul în carne și taie dinspre partea dreaptă a degetului, peste vârf, și apoi în jos, pe stânga. Cayenne se zbate fără vlagă. Turtle ține mâna fetei înțepenită bine pe prosop.

Martin bagă scalpелul pe sub marginea desprinsă a pielii. Din cauza garoului, nu sângerează decât puțin, cum se scurge latexul dintr-un fir rupt de iarba-fiarelor.

— Asta e membrana care produce cheratină, Bobiță, spune Martin, ridicând scalpелul ca să dea la iveală o semilună de țesut neted, rozaliu, care lucește sub un strat subțire de sânge. E matricea embrionară care produce unghia.

O taie și o dă deoparte.

Cayenne se zbate frenetic.

— Nu nu nu nu! strigă ea.

Cuvintele îi sunt întrerupte de gâfâieli de plâns neregulate. Din nas îi curg muci. Părul i se lipește de față. Are ochii strânși. Degetul fetei e așa de mic, încât mișcările făcute sunt micuțe, delicate. Martin îndeasă scalpелul în mizeria gălbuie însângerată, scobind cu grijă după ceva aflat în interior.

— Ușor, ușor, spune Martin. Ușor, fetițo.

— Încetează! Încetează! Îl simt, strigă Cayenne.

— Taci.

— Poate ar trebui să așteptăm, spune Turtle.

— E isterică. Nu poate să simtă nici pe naiba.

— Chiar și așa, zice Turtle, poate niște ketamină.

— Păi, am început acum, spune Martin.

Dă la iveală un os retezat la un capăt, cât o bucățică de mină de creion. Cayenne are ochii închiși și venele umflate pe frunte. Gâfâie repezit și superficial. Turtle zărește încheietura osului cu care se continuă acesta. Martin dă deoparte pielea de deasupra, ca să-l scoată la lumină.

— Taie asta, spune.

— Doar nu vorbești serios, răspunde Turtle.

Cayenne scâncește.

— Taie, repetă Martin. Taie chestia aia.

Turtle se uită la nodul micuț, alb-gălbui.

— Taie, Bobiță, spune Martin.

— Nu pot, răspunde Turtle.

— Taie, spune el. Nu te uita la ea. Ți-am spus, nu poate să simtă nici pe naiba.

Turtle ia cleștele cu tăiș în diagonală, deschide pârghiile teșite și le strânge peste capul osului. Le ridică și lasă să cadă pe prosop bucățica de os tăiată. Imediat după aceea aude cauciucuri de mașină apropiindu-se pe aleea cu pietriș.

— Futu-i mă-sa, nu acum! spune Martin. Cine dracu' e?

— Nu știu, răspunde Turtle. De unde să știu?

— Păi, cine a venit pe-aici?

— Nimeni, minte Turtle.

— Nu face mișto de mine, Bobiță, cine a venit pe-aici? A, spune el. A, spune-mi că e iubițelul ăla al tău. O, lasă-l să vină. Doar lasă-l să vină și să vadă toate astea, și o să am cu el genul de discuție pe care n-o s-o uite niciodată.

Turtle se ridică și se duce spre ușa glisantă de sticlă. Întrezărește 4Runner-ul lui Jacob urcând pe alee. Martin smulge carnea și taie cu foarfeca.

— Rahat! spune Turtle.

Aude muzica tunând din difuzoare, Black Keys cântând *Psychotic Girl*. Îl aude parcând în față, apoi zgomotul frânei de mână. Se simte ca paralizată. Tot ce poate gândi e: „Nu așa. Nu acum și nu așa!“. Deschide ușa glisantă de sticlă, iese pe verandă și o închide în urma ei. Jacob a parcat pe locul de lângă camioneta lui Martin. Din locul în care stă, Martin și Cayenne nu se văd. Dar dacă urcă pe verandă, o să-i vadă. Jacob oprește motorul și se oprește și muzica, iar el vine în fața camionetei și se sprijină de capotă. Turtle coboară de pe verandă și înaintează pe alee. Se simte golită pe dinăuntru.

— Hei, spune el.

— Hei, răspunde ea.

— Ți-am dus dorul azi, la înscriere.

— Ce?

— Înscrierea la liceu. E azi. Toată lumea se înscrie la cursuri și profesorii și elevii mai mari îi întâmpină pe boboci la școală. Avem jocuri de destins atmosfera. E o relicvă a rădăcinilor noastre hippy. Nu-i chiar extraordinar, dar am crezut c-o să fii acolo. Presupun că nu-i o coincidență.

Face semn spre camioneta lui Martin.

Turtle se uită țintă la el.

— Nu sunt singurul care ți-a dus dorul, spune Jacob.

Turtle rămâne tăcută. Jacob pare un decupaj din hârtie al siluetei lui.

— N-o să meargă, spune el.

Turtle habar n-are la ce se referă.

Jacob își desface brațele ca pentru a cuprinde imbecilitatea unui lucru, ca pentru a o îmboldi către o atitudine rațională.

— Nu știai cât de entuziasmată era Caroline, c-o să te vadă la înscriere? Aștepta momentul ăsta de săptămâni întregi. Vrea ca tu și Brett să vă înscrieți la aceleași cursuri opționale. Crede că ți-ar plăcea atelierul de tâmplărie. Și acum te transferi la o școală oarecare din Malta, Idaho? Idaho? Ce dracu', Turtle?

Turtle se îndreaptă spre el. Jacob e ca un fragment dintr-o viață la care trebuia să renunțe cu mult timp în urmă, întreaga lui prezență e învăluită în bizarerie și nepotrivire.

— Adică, haide! spune el. Dintr-odată, e... Brandon, Isobel, Caroline, toți întreabă: „Unde-i Turtle?”, și eu sunt ceva de genul „Habar n-am”. Ce...

Desface din nou brațele.

— Ce se întâmplă?

— Jacob, nu mai poți veni aici.

— Ce?

— Du-te, Jacob. Trebuie să pleci, și nu mai poți să te întorci. Am niște lucruri de care trebuie să mă ocup. Nu mă poți ajuta și nu vreau ajutorul tău. Dacă mă iubești, și dacă ai încredere în mine, o să pleci.

Jacob face un semn, pare să n-aibă nicio idee cum să-i răspundă.

— Ce? Ce vrei să spui?

— Jacob, spune ea.

— Ce-i?

— Vreau să pleci.

— Nu-i destul.

Face iar semn spre camioneta lui Martin.

— Adică... chiar ai de gând să te duci în Idaho? Chiar te transferi acolo? Acolo te mută taică-tău? Sau taică-tu te-a transferat acolo, sperând că actele o să se rățăcească și n-o să bage nimeni de seamă? Pentru că pur și simplu n-o să meargă. Și știi de ce n-o să meargă? Pentru că sunt oameni cărora le pasă, Turtle.

— Jacob, ți-am spus. Sunt lucruri de care trebuie să mă ocup.

— Vreau să zic, care-i planul?

— Nu mă ascuți.

— Haide, zice Jacob. Asta-i o prostie. Adică, urcă-te pur și simplu în mașină cu mine și haide să te înscrii. Pentru că știm amândoi că nu pleci din Mendocino.

— Jacob, trebuie să pleci.

— Nu.

— Jacob, spune ea. Ascultă-mă.

— Nu, Turtle. E simplu! Adică... e o prostie! Haide să mergem și...

— Nemernic răsfățat ce ești! spune ea.

Îl apucă de bluză și-l smucește spre ea.

— Nu știu ce dracu' vrei să spui, dar nu e simplu. Nu-i deloc simplu, și mai bine te-ai duce naibii! Asculți? Nu vreau să te faci că știi ceva despre asta, când tu nu știi nimic! Nu vreau să-mi spui ce să fac. Acum pleacă naibii de pe proprietatea mea!

Îl înghiontește în spate, în camionetă, și spune:

— Du-te înapoi la viața ta neînsemnată, jalnică și apatică. Eu o să fiu aici, trăind-o pe a mea. Și să nu-mi mai spui niciodată ce să fac, nu așa, niciodată!

— În regulă, spune el. În regulă, plec. Dar dacă tu crezi că n-o să mă mai întorc niciodată...

Turtle scuipă în pietrișul dintre ei. Jacob se urcă încet în camionetă și pornește motorul, uitându-se la ea prin parbriz. Întoarce mașina și coboară huriind pe alee. Turtle rămâne pe loc încă o clipă. „Încă renunți la lucruri. Încă renunți la ele așa. Ce vrei tu este să n-ai de ales“, își zice ea. „Dar are dreptate. Are dreptate în legătură cu tine, și de aceea nu poți să-l mai vezi niciodată. Are dreptate în legătură cu Martin și, dacă l-ai întreba despre Cayenne, ar ști ce să facă“, se gândește. „La dracu'“, își spune ea. „Dreptate? Crezi că are dreptate? Nu știe nimic despre asta. Eu sunt tot ce are Martin, și nu pot să-l las singur așa. Nu pot“, se gândește. „Când tăticul tău vede limpede, atunci vrea totul pentru tine și, când nu, când nu poate să vadă că ești o persoană independentă, atunci vrea să te doboare împreună cu el. Cum poate Jacob să știe ceva despre asta, cum poate Jacob să aibă dreptate în legătură cu Martin? În Martin e mai multă suferință

și mai mult curaj decât ar putea să înțeleagă vreodată Jacob. Se uită la tine și vede ce trebuie să faci. Du-te, ar spune el. Fugi. Dar nu vede din punctul tău de vedere. Nu vede pe cine ai lăsa în urmă și ce au însemnat toate astea pentru tine. N-are cum. Vede doar în felul lui. Și Jacob are dreptate numai pentru că spune ce ar spune oricine altcineva, ca și cum n-ar fi deloc complicat, dar el nu pricepe. Nu pricepe în profunzime, n-o să priceapă niciodată, și lumea aia nu s-a purtat chiar așa de bine cu tine, ca să-i datorezi ceva. Doar pentru că toată lumea crede ceva, doar pentru că toată lumea în afară de tine crede ceva nu înseamnă că tu n-ai dreptate", își zice ea.

Înăuntru, Martin se ghemuiește stângaci peste mâna răsfirată a lui Cayenne și coase rana.

— Hristoase, spune el. Era iubițelul tău? Mi-ar plăcea grozav de tare să-l cunosc, să știi.

Cayenne se rezemă de perete, mușcând din bluză, cu fața strâmbată. Deschide un ochi, îl rotește și-l fixează pe Turtle, cu pielea încrețită de durere în jurul lui.

— Taci din gură, spune Turtle. Știu că l-ai cunoscut.

Vede cum i se îndârjește chipul și se gândește: „Dacă-i faci vreodată rău, te despici ca pe un nenorocit de pește, și-ți trag mațele afară cu mâinile mele și o să te las naibii așa“. Martin trage acul prin marginea însângerată și zbârcită a răni.

Douăzeci și doi

Turtle face o baie rece și privește în sus, la grinzile din tavan. A trecut o săptămână de la amputare. Școala a început fără ea. Își pune mâinile pe marginile căzii și se ridică, se duce la chiuvetă și îngenunchează acolo, răscolind printre lucrurile de dedesubt, până scoate un aparat de ras de unică folosință. Aproape că n-are păr pe picioare, dar își trece aparatul peste gambă și apoi se oprește, se uită la lamă și se întreabă: „Ce faci, Turtle, ce faci?“, după care se duce la chiuvetă, ia crema de ras a lui Martin, își toarnă în palmă și rămâne acolo, cu apa scurgându-se de pe ea, făcând clăbuc în părul pubian, și apoi desprinzându-l blând de pe piele. Când termină, se duce la toaletă, se așază, aruncă lama pe podea și-și ia capul în mâini.

Iese din baie și se duce în bucătărie. Martin a jupuit peretele și a scos la iveală izolația din ziare vechi și circuitele înnegrite. Stă pe o găleată de douăzeci și doi de litri răsturnată, smulgând scândurile din podea cu o rangă de scos cuie și trăgând dintr-un trabuc. Pe jos zac fâșii lungi de cabluri mâncate de șobolani și un ohmmetru. De găleată e sprijinită o foarfecă de bucătărie. Ușa din

spate e proptită cu un fierăstrău circular. Turtle, cu o pereche de blugi 501 și tricou, stă în picioare și se șterge pe cap. În sufragerie, Cayenne a răsturnat aparatul de sablat și ascute pe el bețe, în vreun scop doar de ea știut. Lucrează cu o mână, ținând-o pe cealaltă, cea rănită, pe lângă ea. Pare cu totul absorbită. Ce dracu' face, Turtle habar n-are.

— A, Bobiță, spune Martin, o să vină băieții la un pocher. Cred că e mai bine dacă nu pierd vremea cu Cayenne. Ar trebui să iei camioneta bunicului, să vă duceți în oraș, să-i arăți pentru câteva ore Medocino. Vă întoarceți pe la 11, după ce pleacă băieții.

— Mă urăște, zice Turtle.

— Nu te urăște, răspunde Martin.

Ridicând cleștele de bucătărie, îl întinde spre perete, scoate un șobolan mort și-l aruncă în râpă, prin ușa deschisă.

— Mă urăște, și are dreptate să mă urască.

— O să-i treacă.

Turtle se uită la Cayenne, care nu-i poate auzi din cauza mașinii de sablat. Probabil că poartă dopuri de urechi. În sufragerie mai sunt și alte scânduri scoase. Sunt stivuite pe podea, lângă Cayenne, cu grămezile de izolație din ziare ferfenițite, înnegrită și arsă de la scurtcircuit. Martin a cumpărat mobilă. Un pat nou în dormitor și o masă nouă în sufragerie, plină de colaci de sârmă, sticle de bere, trabucuri și farfurii vechi. Mai e acolo și un vraf de facturi, și scrisoarea de la inspectorat. Martin nu s-a obosit să răspundă. Turtle e convinsă că cineva o să observe absența ei de la școală. Martin n-a făcut nimic. Nu pare să-i pese. Turtle se uită la el. Îl urăște cu o asemenea intensitate, încât îi e greu să-l privească.

E aplecat în interiorul peretelui, smulgând circuitele din locurile în care sunt bătute în cuie.

Turtle își petrece ziua trăgând în talere de pe verandă. Seara, o ia prin livadă cu cheile bunicului, Remingtonul 870 și un kit de pornire. Ajunge în locul unde rămășițele rulotei cedează în fața rugilor de zmeur. Descuie camioneta și se așază pe bancheta de vinilin învechit, uitându-se prin parbrizul crăpat la rulota neagră, arsă. În suportul pentru băuturi se află un pahar Big Gulp plin cu semințe de floarea-soarelui și, alături, o sticlă de Tabasco. Pentru o clipă, e copleșită gândindu-se la bunicul, la jocurile de cribbage, la felul în care își punea Tabasco pe pizza. Își tot strânge mâinile pe volan și testează contactul. Motorul face contact iar și iar, fără să pornească, după care se trezește la viață, iar Turtle bagă în marșarier, întoarce pe iarbă și merge spre casă, fără să privească înapoi, atingându-și maxilarul cu două degete, de parcă ar dura-o. Știe să conducă, dar n-a mai condus niciodată fără Martin în cabină, așa că merge cu grijă. Parchează camioneta bunicului lângă cea a lui tati și, lăsând motorul pornit, intră în casa neluminată. Cayenne citește în fața focului. O împunge pe față cu piciorul.

— Haide! spune.

Cayenne nu ridică privirea. Degetul arătător îi e înfășurat strâns în bandaje și imobilizat împreună cu mijlociul, ca s-o împiedice să-l folosească. Stă întinsă pe burtă, cufundată în lectură. Își leagă piciorul în aer, fără s-o bage în seamă pe Turtle.

Aceasta atinge cu vârful bocancului umărul gol al fetei. Cayenne ridică privirea, cu chipul încordat și ursuz.

— Vii cu mine.

— Ce? întreabă Cayenne.

Așa răspunde ea întotdeauna. Turtle poate să se uite la fată și să spună ceva, iar fata îi întoarce privirea și înreabă: „Ce?”

— Ce mama naibii? Ridică-te!

Fata îndoaie colțul paginii și se ridică. Face totul folosind o singură mână.

— Ce citești?

— Ce?

— E altă carte, nu?

Fata o închide și se uită la copertă.

— El ți-a cumpărat cartea aia?

— Și?

— Haide, spune Turtle și o apucă de braț, fata ținându-se după ea mai degrabă ca o marionetă decât ca un copil, iar Turtle o împinge în camionetă, pe locul pasagerului.

Se urcă și ea pe partea șoferului.

— Unde mergem?

— Nu știu, răspunde Turtle, dar nu putem să stăm aici.

Îi vine s-o ia pe fată de păr și s-o pocnească de geam pentru că o urăște. Îi vine să intre în mintea mititică a târfei ăleia și să zdrobească ura aia cum înăbuși un fitil, și se gândește: „Nu poți să mă urăști, nu poți gândi lucrurile pe care le gândești despre mine”.

— Bine.

Fata o spune pe un ton morocănos, de parcă n-ar fi cu adevărat de acord, o spune cu o resemnare amară, plină de ură, pasiv-agresivă, așa cum o spunea mama ei, sau mătușa ei, sau altcineva, în fața tuturor situațiilor noi care apăreau.

— Hei, zice Turtle. Hei, nu fi târfuliță cu mine.

Fata stă nemișcată, uitându-se în jos, la cartea ei.

— Vrei să mergi undeva anume?

Cayenne clatină din cap.

— Așa mă gândeam și eu, spune Turtle.

Bagă camioneta în viteză și iese pe șosea. Virează spre nord, pe autostrada de coastă, fără vreo idee limpede încotro s-o apuce. Jacob n-a mai venit s-o vadă în ultima săptămână. Ca să se împiedice s-o ia spre nord, spre casa lui, virează pe Comptche Ukiah Road, pe lângă Stanford Inn și restaurantul Ravens. În stânga lor, taluzurile coboară abrupt spre Big River. Lumina e filtrată verde-purpuriu printre copaci. Turtle încă n-are o idee limpede încotro se îndreaptă. Lângă ea, fata e tăcută. Ajung la un grup de indicatoare așezate lângă drum, și apoi la o porțiune lungă de șosea, pe care banda centrală a fost decopertată. Printre copacii de dedesubt se văd împrăștiate foi de asfalt. Drumul se îngustează la o singură bandă, pe care Turtle o străbate încet, amândouă uitându-se la marginea zdrențuită a asfaltului. Apoi trec prin orașelul Comptche, o mână de case cu fațada la drum, o școală din lemn de sequoia, cu câteva coșuri de baschet, un magazin general și intersecția cu Flynn Creek Road. Turtle rămâne pe Comptche Road și urcă spre dealuri, mergând șerpuit pe lângă ferme, spre drumuri mai înguste și mai dificile. Conduce încet. Singurul mod în care știe să se gândească la problema asta e să-și imagineze că încearcă să comunice cu ea însăși, așa cum era acum câțiva ani. E o idee proastă, dar nu-i vine nimic altceva în minte. Cotesc pe un drum de argilă portocalie, cu făgașe adânci și acoperit cu frunze de stejar. Merg pe el vreo patru sute de metri, până ajung la o poartă galbenă a Serviciului Forestier, unde parchează.

Turtle coboară și se oprește. Pune în buzunar sosul Tabasco al bunicului, verifică magazia puștii și aruncă

arma pe umăr. După aceea se duce la ușa fetei, o deschide și spune:

— Haide. De-aici mergem pe jos.

Cayenne se holbează la ea.

— Haide! repetă Turtle.

Fata nu se mișcă. N-are nicio expresie pe chip.

— Hristoase! spune Turtle. Iisuse Hristoase!

Pleacă, lăsând ușa deschisă și farurile aprinse. După o clipă, fata sare din cabină și vine după ea. Turtle se întoarce, o așteaptă și merg împreună mai departe. Drumul e presărat cu crengi uscate. Pe mijloc cresc puieți. Ajung la un refugiu larg, unde, sub niște sequoia impozanți, putrezesc resturi de cherestea și stive de bucățele de hârtie gudronată, și, în josul unei coaste mocirloase aflate deasupra unui pârâu, văd o colibă singuratică într-o poiană, cu streșinile năpădite de licheni, cu șindrila plină de mușchi și răvășită de corbi, lăsând să se vadă pe ici, pe colo hârtia gudronată de dedesubt. Jacob și Brett îi arătaseră locul ăsta. Vreun proiect imobiliar abandonat de proprietari.

— Julia, spune Cayenne. Ce facem?

— Haide.

Turtle se duce spre o grămadă de cherestea, niște șipci vechi de învelit casa, acoperite acum cu ace de sequoia. Se ghemuiește, își bagă vârful degetelor sub o scândură și o ridică într-o parte. Scândura de dedesubt e acoperită cu frunze putrezite și poartă urmele cine știe cărei creaturi târătoare. Câteva miriapode se reped să se adăpostească. Cayenne i se alătură și se holbează în jos, cu un interes posac, potolit. Turtle ridică următoarea scândură, și asta e goală, cu excepția unei singure salamandre de California roșcate-arămii, de vreo zece centimetri, cu pielea suplă

și umedă ca un glob ocular, cu picioare subțiri, aproape rudimentare. Turtle arată spre salamandra subțire, iar Cayenne strânge din buze. Turtle dă scândura deoparte și o pune cu grijă jos. Între scânduri sunt frunze strivite, pământ și rădăcini albe târătoare, iar Turtle e pe punctul să ridice scândura, când vede scorpionul: mare, cu picioare galbene articulate, cu corpul ca o crustă înnegrită de vreme, de aceeași nuanță. Pe spate, pui îngrămădiți, toți albi și moi ca ouăle de furnică, având punctișoare negre pe post de ochi laterali și punctișoare unice pe post de ochi mediani.

Turtle prinde creatura de coada ghimpoasă. Își trage cuțitul și-i trece lama de-a lungul spinării scorpionului, aruncând puii în frunzele uscate. Se împrăștie pe scândură, târându-se în toate direcțiile, alb-strălucitor pe frunzele putrezite. Scorpionul se zvârcolește și se răsucesce sub cuțit, arcuindu-și spatele și întinzând cu disperare cleștii, în timp ce chelicerele ocrugine se deschid și se închid.

Cayenne icnește.

— Ai grijă! spune ea.

Turtle ține scorpionul în fața farurilor, iar lumina îi lucește prin măruntaiele spiralate. Cayenne se trage mai aproape. Scorpionul se încordează, întinzându-se prin aer, încolăcindu-se și apoi îndreptându-se cu totul. Turtle lasă în gură scorpionul care se zbate, îi jupoaie coada și o aruncă printre puii împrăștiați care viermuiesc pe-acolo. Mușcă, trecând arahnida care se zvârcolește de pe un rând de măsele pe altul, iar cuticula îi plesnește. Turtle înghite.

— O, Dumnezeuule! spune Cayenne.

— Vrei să încerci?

— O, Dumnezeuule! repetă Cayenne.

— Haide.

— Nu!

— Încearcă.

— Nu! spune Cayenne.

— Ești sigură?

— Nu știu.

— Nu fi mototoală, spune Turtle.

— Bine, bine, răspunde Cayenne. Poate.

Următorul scorpion e mai mare, cu carapacea de culoarea ruginii în puncte. Se întoarce dezordonat de la dreapta la stânga și apoi își arcuiește corpul, arătându-și cleștii și coada. Vezica e galbenă ca puroiul, iar acul în sine e un cârlig negru, subțire. Acolo unde se sfârșesc plăcile carapacei, cuticula este presărată cu negi chitinoși.

Turtle scoate sticla de Tabasco din buzunarul de la spate și scutură o picătură pe scorpion, care tresare.

— Vrei sos picant? întreabă ea.

— E scârbos, spune Cayenne, lovindu-și genunchii unul de altul și împreunându-și vârfurile degetelor.

— Mda? întreabă Turtle.

— Nu pot să cred că facem așa ceva, zice Cayenne, dar o spune exaltată, pe un ton aproape imperativ.

— Îți crește părul pe ovare, spune Turtle.

Cayenne scoate un hohot de râs surprins și nervos. Apoi spune:

— Îmi place sosul picant.

— Bine, răspunde Turtle.

Mai toarnă puțin Tabasco pe scorpion, care-și agită cleștii, deschizându-i și închizându-i, și se pregătește să lovească din coadă. Sosul e foarte strălucitor în lumina farurilor.

— Vrei să-l prinzi tu sau să-l prind eu?

— Tu.

Turtle prinde scorpionul de coadă și-l leagănă, în timp ce creatura se zbate prin aer. Aceasta întinde cleștii spre ea, cu sosul scurgându-se de pe ea și picioarele articulate, galben-aprins, împăienjenindu-se în aer, coborând unul după altul într-un fel de mișcare reflexă de deplasare. Smuciturile insistente îl fac să arunce picuri de Tabasco.

Turtle i-l întinde.

— O, Doamne! spune Cayenne.

— Țsta-i al tău, zice Turtle.

— O, Doamne!

Cayenne se îndepărtează ȗopăind agitată și surescitată, apoi se întoarce.

— Fă-o, spune Turle.

Scorpionul își împinge cleștii în sus, încercând să se încovoae și să atingă degetele lui Turtle. Ochii îi sunt punctulețe negre, încrustate în carapacea roșu-ruginiu. Lucirea lor reflectă lumina farurilor.

— Nu pot! spune Cayenne, ȗopăind în sus și-n jos.

Scorpionul se întinde după Turtle și apoi se îndreaptă complet, picurând sosul care i se scurge de pe clești. Cayenne deschide gura, vine sub scorpion și-și strânge dinții peste el.

— Mușcă-i coada, spune Turtle. Rupe-o de-acolo.

Cayenne strânge dinții și coada se jupoaie între degetele lui Turtle, care o azvârle pe patul de frunze moarte. Cayenne ezită, cu gura încleștată.

— Mestecă! spune Turtle. Mestecă!

Ochii lui Cayenne ies din orbite. Mușcă sănătos și apoi înghite. Turtle o bate pe umăr. Fata își duce mâinile la genunchi, gâfâind și tulburată.

— Ești bine? întreabă Turtle.

— Hristoase! spune Cayenne, ținându-și strâns în dreptul inimii vârful degetelor de la mâna sănătoasă. Sunt așa de agitată, că mă doare inima! Chiar doare!

Turtle râde, apoi râde și Cayenne.

— A fost așa de scârbos!

— Neah. Neah. A fost bine.

— Hai să-i ducem unul și lui Martin!

— Bine, spune Turtle.

Mai ridică niște scânduri, până găsesc încă un scorpiion, iar pe acesta Turtle îl duce la camionetă și-l aruncă în paharul de Big Gulp. Se întorc în beznă, pe drumul acum pustiu, cu farurile luminând pădurea. Cayenne își suge degetul mare. Ies pe Autostrada 1 și virează spre nord. Buckhorn Hill e spre sud. Se îndreaptă spre oraș.

— Unde mergem?

— Trebuie să iau ceva, răspunde Turtle.

— Bine, spune Cayenne.

— Ceva la care m-am gândit.

— Ce? întreabă Cayenne.

— Nimic important, răspunde Turtle.

— Julia, ai fost vreodată înțepată?

— Nu.

— Niciodată?

— Niciodată.

— Ah.

Merg în tăcere.

— Julia?

— Da?

— Nimic.

— Ce-i?

— Pe mine m-a mușcat înainte, totuși.

— Da?

— Mda. Sunt gângăniile alea care te mușcă și-și depun ouăle în pielea ta. După aia toate gângăniile mici ies din ou, sub piele.

— Serios?

Turtle n-a mai auzit niciodată de așa ceva.

— Mda, și am avut o mușcătură mare, așa că tatăl meu vitreg, de fapt iubitul mamei, cred, dar un fel de tată vitreg, ce face el, ia o sticlă de bere și o încinge pe sobă, cu, știi tu... o încălzește până e, cum ar veni... foarte fierbinte, și aerul dinăuntru era foarte fierbinte, și după aia mi-a pus-o pe mână și a supt pielea și, când s-a răcit, a absorbit cum ar veni toate ouăle de păianjen. Ca un aspirator. Că erau toate albe și cleioase. Le-a supt pe toate, și după aia a fost în regulă.

— Hristoase!

— Ce?

— Doar... Hristoase. Cred.

— Ți s-a întâmplat vreodată așa ceva, Julia?

— Nu.

— Serios?

— Nici măcar n-am mai auzit vreodată.

— Se întâmplă mereu. N-aveți așa ceva pe-aici?

— Mereu?

— Mda. Că oamenii se aleg cu gângăniile în piele, cum ar veni? Mda.

— Și măcar merge chestia aia?

Turtle are probleme în a-și imagina șmecheria cu sticla.

— Mda, merge. N-ai avut niciodată gângăniile alea?

— Nu.

— Sunt... știi tu.

Fata se scarpină pe braț.

— Știi tu, sub piele.

— Nu, spune Turtle. Nu știam nici măcar că e posibil.

— A, da. Și, cum ar veni, oamenii de la spital nici măcar nu te cred.

— Ai fost la spital?

— Mda. O, da, tot timpul. Cum ar veni, dacă nu poți să plătești doctorul, poți să te duci pur și simplu la camera de gardă. Trebuie să te primească. Așa e legea. Așa zice tatăl meu vitreg. Dar intri și doctorul nici nu se uită la tine. Pur și simplu, zice că nu se întâmplă așa ceva. Nu-ți fac tomografie sau altceva.

— Eh.

Merg prin Mendocino și o iau spre Fort Bragg, unde Turtle iese de pe autostradă și intră în parcare de la Rite Aid. O lasă pe Cayenne în mașină și trece prin ușile glisante. În magazin nu mai sunt și alți clienți. Luminile sunt deprimant de strălucitoare, iar la casă e o singură vânzătoare. Turtle se duce în spate, în farmacia închisă. Trece de-a lungul rafturilor, până găsește testele de sarcină. Se lasă în genunchi în fața lor, alege o cutie roz și se duce repede în față, unde plătește cu bani gheață, scoțând bancnotele cu mâni tremurânde. Casiera e o femeie în vârstă, cu părul roșcat ondulat, și nu se uită la Turtle, însă întreabă:

— Ești bine, scumpo?

Turtle ia cutia și o îndeasă în buzunar.

— Mda, sunt bine, îi răspunde femeii.

— Scumpo, ești sigură? Ai nevoie de ceva? întreabă casiera.

Turtle e pe punctul de a se întoarce și de a pleca, dar femeia spune:

— Ai unde să stai diseară?

Turtle se întoarce.

— Sunt în regulă. Mda, am unde să stau, spune ea.

Femeia se uită în continuare în jos, nu direct spre Turtle.

— În regulă, scumpo, zice. Ai grijă. O seară bună.

Turtle se întoarce și se duce la camionetă.

Când se urcă în mașină, Cayenne o întreabă:

— Ce-a fost asta?

— Nimic.

— Ce ai cumpărat?

— N-am cumpărat nimic.

— A.

— Cayenne... de cât timp ești cu Martin?

Cayenne își mușcă buza. E așa de mică. Picioarele nici nu-i ajung la podeaua camionetei. Le leagănă un pic. Are pieptul plat și e toată doar coate. Pentru o clipă, Turtle se uită la ea și se gândește: „Aș putea-o lăsa pe fata asta acasă la Anna. Caută o carte de telefon, găsește adresa Annei și las-o pur și simplu acolo. Îi zici lui Martin că a fugit“.

— De cât timp, Cayenne?

— Un pic mai mult de două săptămâni.

Turtle își trăsnește degetele.

— Ce-i, Julie?

— Îmi pierd nenorocitele de minți, asta-i tot.

Turtle se uită afară, în parcare.

— Ce-i?

— Cum a fost, cu el?

— Bine, zice Cayenne.

— Asta ce înseamnă?

— Foarte, foarte bine, spune Cayenne.

— Bine?

— Mda.

— A fost bine?

— De ce, Julie?

— Ai nevoie să mergi la, nu știu, un doctor?

— Pentru deget? Încă mai doare, dar mai puțin ca înainte, Julie.

— De unde ești tu, Cayenne?

— Washington. Adică, estul statului.

— Știi, dar ce s-a întâmplat?

Cayenne își bagă degetul în gură și se întoarce să-și studieze propria reflexie întunecată în geam. Turtle stă stingherită lângă ea, în cabină. Pornește camioneta, întoarce brusc în parcare goală și apoi iese pe șosea. Conduce încet, așteptând-o pe Cayenne să mai spună ceva, dar ea n-o face. Tac amândouă și e liniște, se aude doar scorpionul care lovește marginile paharului Big Gulp, ceea ce-i aduce aminte lui Turtle de bunicul ei și de drumul spre casă cu crabul ăla mare, care se lovea de marginile găleții. „Mi-aș dori ca naiba să fie aici, el ar ști ce-i de făcut“, își zice. Dar apoi se gândește: „Poate că n-ar ști, poate că ar fi iar cu totul inutil“. Sunt așa de multe lucruri în viața ei pe care nu le înțelege. Știe ce s-a întâmplat, dar nu știe de ce s-a întâmplat și ce înseamnă.

Intră din nou pe autostradă. Martin nu s-a atins de Cayenne, e sigură. „Dar, Hristoase“, se gândește, „în neregulă în povestea asta e faptul că tu crezi că ai ști. Bunicul n-avea cum să știe, și poate că nici tu n-ai ști. Poate că i-o trage tot timpul și tu nu-ți dai seama, așa cum nu-și poate da seama nimeni cum e cu tine. La naiba, îi mănâncă din palmă“. „Ei bine“, își zice ea. Martin poate să fie destul de-al naibii de convingător. Și dacă fata vine de undeva

unde nu-i păsa nimănui de ea și, dintr-odată, apare Martin? „Ce-ai face, dacă n-ai fi avut niciodată așa ceva în viața ta? Dacă ai fi copil. Ai face o grămadă“, se gândește ea. „Ai suporta o grămadă. Doar în schimbul atenției ăleia. Doar ca să fii aproape de mintea aia mare, dominatoare, uneori generoasă, uneori înspăimântătoare“, își spune ea. Turtle privește drumul întunecat. Nu mai sunt alte mașini. Indiferent cine e fata asta, Turtle n-o poate ajuta. Turtle are problemele ei.

Douăzeci și trei

Intră pe alee, clătinându-se printre șleauri. E târziu, dar camioneta lui Jim Macklemore și VW-ul Beetle lui Wallace McPherson sunt încă parcate lângă mașina lui Martin. Turtle oprește pe iarbă și coboară împreună cu Cayenne, întinzându-se după pahar și luând scorpionul. Intră în casă cu pușca atârnată de umăr, ținând scorpionul de coadă. Fata vine după ea, ducându-și cartea. Curentul a revenit, dar casa e întunecată. Bărbații joacă pocher la lumina unei singure lămpi.

Urcă pe verandă și intră prin ușa glisantă de sticlă. Cayenne năvălește în casă și se repede spre locul unde s-au adunat bărbații, în jurul mesei cumpărate de curând.

— Martin! spune Cayenne. Am mâncat un scorpion!

Martin râde de ea și nici nu ridică privirea.

Jim Macklemore se întoarce, gras și blond, cu părul rărit dat pe spate, de pe fața lui roșu-aprins, cu cămașa hawaiiană descheiată, ca să i se vadă pieptul unsuros, părul blond, des de pe piept și cruciulițaa de argint. Are doi cercei cu safire miciuțe. Wallace McPherson stă în fața lui, cu o cămașă albă, vestă de mătase neagră și butoni cu

nave X-wing¹, cu un melon așezat lângă el, pe masă și cu brațele îmbrăcate în tatuaje.

— Am mâncat un scorpion, insistă Cayenne.

— Cayenne, nu acum. Du-te în camera lui Bobiță, spune Martin.

— Hei, Julia, ce ai mai crescut! zice Jim, zâmbind și întinzând mâna.

Turtle își face loc pe lângă el și lasă scorpionul pe masa de pocher. Acesta aterizează, cu coada ridicată și cleștii mișcându-se reflex prin aer, pe o grămadă de monede de 25 de cenți.

— Fir-aș al naibii, zice Wallace, fir-aș al naibii.

Martin își aprinde o țigară.

— E un scorpion pe masă, spune Wallace.

— Am făcut-o, insistă Cayenne. Am mâncat un scorpion.

— Neah, zice Martin răbdător, scoțând țigara din gură, ca să se aplece înainte și să cerceteze creatura.

— L-a mâncat, spune Turtle, și pe ăsta l-am adus acasă. Ne-am gândit că poate ți-e foame.

Chipul lui Martin e lipsit de expresie, dar așteaptă înainte să scoată fumul, și apoi îl suflă inegal.

— Încearcă-l, Marty, zice Cayenne.

— Doar n-o să-l mănânci, nu? întreabă Wallace.

Punându-și mâna pe umărul ei, Jim Macklemore i se adresează lui Turtle:

— Ce materii faci acum la școală? Pe mine m-a interesat întotdeauna politica.

Turtle se lasă în jos, ca să scape de sub mâna lui, și-l întreabă pe Martin:

¹ Nave spațiale de luptă din universul Star Wars.

— Ai de gând să-l mănânci?

Martin își ține țigara drept în sus. Vârful aprins abia se vede în întuneric; deasupra lui, turnul de scrum. O întoarce încet, cercetând-o din toate unghiurile.

— Vrei să mănânc scorpionul ăla? întreabă el.

— Încearcă-l! spune Cayenne.

Turtle își dă seama că fata vrea să împărtășească experiența cu el. Vrea să fie ceva ce au făcut împreună, cu toții. Dar Turtle nu vrea s-o facă. Vrea să-i arate lui Cayenne ceva important, despre esența ei și despre cea a lui Martin, pentru că Turtle crede că lui Martin îi e frică.

— N-ai mâncat niciun scorpion, spune Martin.

— De ce-am inventa rahatul ăsta? întreabă Turtle.

Martin trage din țigară și mijește ochii la ele prin fum.

— A fost al naibii de gustos, zice Turtle.

— Doar n-o să mănânci pe bune scorpionul, spune Wallace. Ar fi o nebunie. Să mănânci scorpionul. N-are cum să fie ceva sănătos. Nu-s plini de otravă?

— Neah, răspunde Turtle. Neah, e în regulă.

— Haide, Marty! spune Cayenne.

— Mda, zice și Turtle, haide, Marty.

— Dacă pot eu, poți și tu, insistă Cayenne.

— Fetele au un punct de vedere, spune Jim.

— Nu fi jăvruță, Marty! zice Turtle.

Martin își mușcă buza. În cele din urmă, spune:

— Chiar vrei să mă vezi mâncând scorpionul ăsta, eh?

— Mda, Marty, zice Cayenne. Și Julia a mâncat unul.

— Asta-i o chestie de-aia pe care o facem cu toții, eh?

— Da! spune Cayenne.

— În regulă, zice el.

Se apleacă și-și freacă mâinile, într-o prefațare atentă. Scorpionul stă ghemuit pe o grămadă de monede, cu coada ridicată și cleștii desfăcuți.

Martin își îndepărtează degetul mare de arătător, le întinde, își trage mâna. Își freacă degetele, pregătindu-se parcă să atingă suprafața creaturii.

— Uite așa, spune Turtle. Uite așa.

Îi arată cum să ia scorpionul de coadă.

— Haide, spune ea.

Martin întinde din nou mâna. Wallace se apleacă în față, trăgând dintr-un trabuc, ca să vadă mai bine. Încă ține cărțile în mână, clătinând uimit din cap. Martin desface degetul mare și arătătorul, ezită chiar deasupra scorpionului, care-și saltă coada și-și întinde cleștii deschiși. Pe chip îi trec expresii vagi, una după alta, prea rapid pentru a putea fi citite.

— N-ai mâncat un scorpion, spune el.

Își trage de la centură cuțitul Daniel Winkler și-i înfige vârful în scorpion. Creatura se răsuțește, arcuindu-și chinuitor spatele, cu coada lovind latul cuțitului. Cleștii sunt întinși, încordându-se cu o insistență dureroasă, în încercarea de a se deschide. Martin ridică lama, cu scorpionul înfipt în vârf, apoi se apleacă și înfige cuțitul în podea, lasă călcâiul peste scorpion, îi trage corpul de pe lamă și-l zdrobește sub bocanc. Șterge latul cuțitului de marginea mesei și aruncă lama printre monede, cărți și cutii de bere.

Cayenne miorlăie surprinsă, ducându-și mâna la gură. Turtle își trage un scaun și se așază. Martin o cântărește din priviri. Cu tonul lui de *hai să fim serioși*, sec, ușor afectuos, iertător, spune:

— Ei, haide, n-ai mâncat un scorpion.

Turtle se uită la el netulburată.

De pe locurile lor de la masă, Jim și Wallace schimbă priviri între ei.

— Ba da, zice Cayenne. Ți-am spus că am mâncat amândouă.

Martin râde, râsul lui ascuțindu-se până devine un chicotit, strânge cărțile și începe să le amestece.

— Da, bine, spune el, râzând din nou. E vreun fel ȋicnit de ȋntărire a relaȋiei, și acum l-am stricat. Bine. Bine. Târfe ce sunteȋi voi! Hristoase! Ȋntotdeauna intri ȋn cȃte o nenorocită de belea pentru cȃte un rahat nenorocit. Niciodată nu-i nimic cum trebuie.

Vorbește pe un ton ofensat, lovind cu putere cărțile de marginea mesei, apoi ȋmpărȋind pachetul ȋn două și ȋndoind jumătăȋile, ca să le amestece, lovind din nou pachetul de masă, și apoi ȋmpărȋindu-l ȋn două și ȋndoind cărțile. Toȋi ceilalȋi tac.

— Să fiu al naibii, să fiu al naibii dacă o să am belele din cauză că n-am mâncat o nenorocită de gȃnganie! Să fiu al naibii! Nu așa-i mereu? Hristoase, javrelor! Totu-i la fel, cu minȋle voastre crude de femei.

Martin ȋmparte cărțile, iar jocul se pornește din nou, cu minunatul cuȋit artizanal Daniel Winkler rămas pe masă, avȃnd ȋncă pe lamă bucăȋele de carapace și pete de măruntaie. După mâna aceea, cu fetele stȃnd acolo, jocul se ȋncheie. Când bărbaȋii ȋși strȃng lucrurile, Turtle ȋl prinde pe Wallace de braȋ și-i spune:

— Te conduc afară.

Wallace ȋncuviinȋează, ȋnchide capacul cutiei de iaurt pline cu mărunȋș și apoi se ȋndreaptă spre ușă, cu Turtle lȃngă el. Cayenne stă pe blatul de bucăȋărie, ȋinȃndu-se de mâna rănită și privindu-i pe jucătorii de pocher care pleacă.

Turtle iese împreună cu Wallace până la VW-ul lui Beetle. Turtle știe că Wallace are o diplomă în filosofie, de la un colegiu oarecare din nord, nu știe mare lucru despre asta, dar știe că e altfel decât ceilalți, cu vreo zece ani mai tânăr, cu o viziune asupra lumii mai apropiată de cea a lui Jacob, decât de cea a lui Martin. Wallace deschide ușa mașinii și rămâne în picioare lângă ea.

— Wallace, nu cred că fata se află aici de bunăvoie, îi spune Turtle. Cred că n-ar trebui să fie aici. Nu cred că e în siguranță aici.

Wallace râde surprins.

— Crezi că a fost răpită? întreabă el.

Râde din nou.

— Julia! Ascultă. Dacă a fost răpită, n-ar zice ceva de genul „Ajutor! Ajutor!“? Adică... serios acum. Fata e evident în regulă.

Mijește ochii spre ea, apoi se uită spre Martin, care râde în timp ce-l ajută pe Jim să se urce în camionetă, lovește vesel plafonul cabinei și spune:

— Javre! N-am dreptate? La naiba, nu știi niciodată!

Turtle se apleacă spre Wallace.

— Poți să spui cuiva, nu? întreabă ea.

— Ei, haide, Julia, răspunde Wallace. Chiar nu-i treaba mea. Probabil că are grijă de ea pur și simplu pentru că părinții ei sunt dependenți de droguri sau alt rahat de-ăsta. În plus, scumpo, nu-i treaba mea, nu? Și cui aș putea să spun? Serviciului pentru Protecția Copilului? Haide. Îi e mai bine aici. Îl cunosc pe Martin. E un tip ciudat, dar n-ar face rău nimănui. Tu ai ajuns bine, nu-i așa? O tânără puternică, asta ai devenit.

— Spune cuiva, spune poliției, nu-mi pasă, oricui, zice Turtle.

Wallace râde, ridicând mâinile.

— Mda, spune el. Da, sigur!

— Te rog.

— Bine. Sun la poliție! Și după aia răspund la ușă în toiul nopții și el e acolo cu un M16, corect?

Wallace râde din nou, numai gândindu-se. Turtle se holbează. „N-o să creadă“, își zice ea. „N-o să creadă. Nu vrea să creadă“.

— Și poate o sticlă de Jim Beam? Nu, răspunde el, chiotind în continuare. Nu, Julia, nimeni nu-i prizonier.

Închide ușa mașinii, se uită la ea prin geam, iar Turtle își pune palma pe fereastră. Îi vine să urle la el. Îi vine să țipe. Rămâne în iarba înaltă în timp ce Wallace trage mașina, intră pe drum și coboară.

Turtle se întoarce în casă și urcă în camera ei. Acolo, rămâne în fața ferestrei, cu lumina lunii căzând pieziș în jurul ei, și răsuțește în mâini cutia roz. Pe ea scrie TEST DE SARCINĂ FIRST RESPONSE: *singurul test care-ți spune cu 6 ZILE înainte să-ți întârzie menstruația*. Întoarce spatele către fereastră și se așază pe pervaz, mușcându-și buza. „Oare ar fi fost posibil ca bunicul să știe și să lase să treacă de la el, și cum ar putea face așa ceva un bărbat pe care-l iubeam?“, se întreabă ea. „Nu, Turtle, gândești totul complet greșit. Dacă ar fi trecut vreodată cu vederea peste ceva, e pentru că știa că tatăl tău te iubea de nu mai putea, că orice rău ți-ar fi făcut vreodată era doar o picătură în oceanul iubirii lui. Bunicul știa asta, așa că nu mai discuta în capul tău despre el, pentru că nu înseamnă nimic, și ce a decis el să facă la sfârșit nu-i ceva ce amâna, era ceva ce-ar fi trebuit să nu facă niciodată, nici înainte, nici atunci“, își zice.

Ascultă până se întoarce Martin în casă. Îl aude vorbind cu Cayenne. Vocile lor coboară și se ridică. Apoi se

duce în camera lui și se plimbă încoace și încolo. Turtle încearcă s-o audă pe Cayenne, dar fata e întinsă în fața căminului, citindu-și cartea, fără să facă niciun fel de zgomot. Turtle deschide cutia și scoate în mână trei pachetele mici de plastic roz. Le rostogolește înainte și înapoi. „Nu-i posibil. Nu-i posibil să mi se fi întâmplat“, își zice. Turtle ar fi în stare să doboare zidurile. E sufocată, sugrumată, saturată de furie. „Nu se poate“, își zice ea.

Aude deschizându-se ușa dormitorului lui Martin. Îl aude venind pe coridor. Îi aude pașii pe scări. „Nemernicul“, se gândește. „N-o putem ține așa. E prea al dracului de periculos. Acum e cu totul alt joc“. Martin stă în fața ușii. Turtle apasă pârghia, ca să scoată pistolul din toc, și trage Sig Sauer-ul pe jumătate afară. Martin deschide ușa și rămâne în prag. Turtle e nemișcată. Se simte încremenită în loc. Lumea se rotește în jurul ei. Se uită la bocancii lui Martin. Prin coapse îi trec fiori. Are mâna dreaptă pe Sig, în spate, strânsă pe mânerul de polimer.

Martin intră în cameră. Îi ridică bărbia cu încheietura degetelor, iar ea își pune brațele în jurul lui și-i inspiră parfumul — lână, țigări și lubrifiant de arme. Încă mai are Sig Sauer-ul în mână. Martin o duce în camera lui, iar ea simte o nevoie îngrozitoare de el. E așa de masiv, încât o furnică pielea de plăcere să fie în brațele lui, parcă s-ar întoarce acasă, parcă ar fi din nou copil. Martin o ține cu un singur braț, apăsând mânerul de sticlă cu cealaltă, deschide ușa cu piciorul și o duce în dormitorul cu haine împrăștiate pe podea și un pat nou, cu așternut nou și o noptieră nouă. Umbrele lăsate de frunzele și mâțișorii ariului joacă peste rănile din pereți, unde a smuls ea buloanele și i-a dăruit rafturile de cărți. Între plăcile de rigips și podea încă există vechea crăpătură familiară, iar această

dungă întunecată mărginește încăperea, o crăpătură de netrecut, unde se întâlnesc cele două, o crăpătură ce se deschide în bezna fundației care-și suflă mirosul de mineral rece și femeie, și Turtle își poate închipui grinzile mari ale fundației stând chiar pe gresie și pe pământul de sub casă, sub scândurile podelei, locurile întunecate, încinse cu pânze de păianjen. Martin o duce la pat și o aruncă în aer, iar ea rămâne suspendată în lumina argintie și în umbrele pătate ale camerei, apoi cade pe pat, în pilota de pene, pe cearșafurile încolăcite, cu sudoarea lui cu aromă de tutun, rămânând nemișcată, unde a fost aruncată, de parcă nu s-ar putea mișca, de parcă ar fi o marionetă, și nu o fată, cu capul ridicat și ochii deschiși, privind peretele acela din rigips, în timp ce Martin îi trage în jos pantalonii și-i aruncă deoparte, și apoi îi scoate și chiloții, și-i aruncă și pe ei, iar frunzele devin clare, și apoi neclare pe perete. Turtle vrea cumva să-și înăbușe singurătatea. Vrea să zacă aici și să fie stoarsă de toată personalitatea. Martin îngenunchează între coapsele ei, iar Turtle îi pune o mână în păr și țipă de jale și de ură de sine, și de o oarecare plăcere amânată și înspăimântătoare. Când e gata, rămâne întinsă între cearșafurile încâlcite, relaxată și nemișcată, în vreme ce Martin stă pe marginea patului, sprijinit într-un genunchi, gâfâind, aproape suspinând... nu trebuie decât să aștepte în tăcere, cu evantaiul coastelor deschizându-se și închizându-se, chinuindu-se până tot ce considera sfânt în legătură cu el va dispărea, și apoi nu știe ce urmează. Așteaptă în întuneric, în momentele lungi de după ce au făcut, și e altfel decât era înainte, iar Turtle nu vorbește și nu se mișcă. Are senzația că, dacă poate să rămână nemișcată, poate să-și elibereze din membre ce resturi au mai rămas din ea. N-o să mai

petreacă nopți lungi în contact cu propria ei minte, n-o să mai fie nevoită să se ridice din patul ăsta sau să accepte felul cum a ajuns în el, nu poate să facă și să fie nimic, și n-o să mai existe durere. O poate simți totuși pretutindeni în cameră, urcând pe pereți, în umbrele cearșafurilor, răsuflând prin crăpătura întunecată dintre dușumea și peretele de rigips — o durere deprimantă, care crește, și sporește și o așteaptă, durerea de a fi ea însăși, cu fiecare clipă lungă, și specială, și îngrozitoare.

— Fir-ar să fie! spune Martin de pe marginea patului.

Turtle nu se uită la el.

— Fir-ar să fie! Măruntaie nenorocite ce ai tu, Bobiță!

Turtle nu spune nimic.

— În burtoiuul ăla plin de ură, în mizeria aia udă și lunoasă, și iar în ură, și în mizerie și în nimic.

— Taci din gură, zice Turtle.

— În ură, și în mizerie, și în nimic, repetă Martin.

— Taci dracului din gură! spune Turtle, ridicându-se în șezut.

— Mașele tale pline de putregai, Bobiță.

Turtle se ridică, iar Martin se uită la ea. Stă în mijlocul camerei și-și caută chiloții, dar nu-i poate găsi, și se plimbă de colo-colo în vreme ce Martin stă gârbovit, cu umerii lui mari, posac și pătat de umbrele arinilor, silueta lui fiind enormă, și tăcută și încovoiată, în timp ce o cercetează culegându-și hainele negre și scuturându-le să vadă ce sunt și, în cele din urmă, găsind pantalonii, și ea îi îmbracă în timp ce el se uită la ea, și ea îl privește cu răceală și ură în timp ce-i trage pe ea și se gândește: „Credeam că măcar asta mi-ai putea da, ai putea să faci măcar atât, dar adevărul e că nu-mi dai nimic“, se gândește ea, trăgându-și pantalonii, mișcându-se în lateral ca să-i așeze pe șolduri

și punând pistolul în toc, în timp ce Martin o privește îmbrăcându-se, iar ea își spune: „Ține-o tot așa și uită-te, nemernicule! Nu știu cum să scap și nu știu dacă pot să scap, așa că bănuiesc c-o să aflăm. Ține-o tot așa și uită-te!”, și își zice: „Pentru că e ceva în neregulă cu mine, dacă îmi asum riscul ăsta, dacă îți permit să-mi faci așa ceva”. El se uită, iar ea își încheie pantalonii și apoi se oprește, stând dreaptă și lăsându-l s-o admire, după care iese din cameră, o ia pe coridor și se oprește la masa de pocher. „E o regulă pe care viața te-a făcut s-o deprinzi, pe care Martin te-a făcut s-o deprinzi, regula că orice pizdă cu coapse umede merită ce i se întâmplă”, își zice. Dinspre ferestre și focul înăbușit vine o lumină vagă. Cayenne plânge încetisor, în fața focului, iar Turtle își zice: „Futu-i”.

Nu i-a trecut prin cap că fata ar putea să audă și nu-i poate explica, așa că stă lângă masa de pocher, gândindu-se la tot ce a auzit și la tot ce crede Cayenne, futu-i, futu-i, futu-i! Nu suportă că fata a auzit-o intrând în camera aia, nu poate suporta că a auzit-o consimțind la ce s-a întâmplat. Întotdeauna fusese ceva privat. Turtle rămâne ascultând-o pe Cayenne plângând, și tot plângând. „O să mă duc în camera mea și o s-o las pe javră să plângă. Crezi că-mi pasă vreun pic de ea? Crezi că are vreo importanță pentru mine? E o javră ca toți ceilalți, și feminitatea îi roade găuri în gândire. N-am în mine nimic pentru ea, nu poate să mă aibă, și n-am nimic de dat, și nu se poate aștepta nimeni să dau, nimeni nu se poate aștepta să dau nici doi bani pe fata aia”, își zice Turtle.

„Mă rog, Jacob s-ar aștepta să dai o mână de ajutor. Jacob nici nu s-ar îndoi că ai da o mână de ajutor. Dar Jacob e un rahat încrezut, care nu înțelege profunzimea pe care o pot avea uneori lucrurile. Cât de rele pot fi

și cât de adânc poate ajunge putregaiul. Doar du-te în camera ta, Turtle, pentru că fata nu înseamnă nimic pentru tine”, își zice ea. Dar, gândindu-se la Jacob, se duce la fată, se așază lângă ea și o strânge în brațe. Nu simte nimic și nu știe din ce alt motiv o face. O ține în brațe pe fetiță și se gândește: „Nu înseamnă nimic pentru mine. Javra nu înseamnă nimic pentru mine. Aș putea s-o omor dacă mi-ar cere-o Martin. Aș putea s-o fac, și m-ar împovăra puțin, dar n-ar fi sfârșitul lumii”. O liniștește, iar Cayenne spune:

— Mi-e frică, Julie, vreau la mama. Vreau foarte, foarte tare la mama.

Repetă asta încontinuu, în speranța că Turtle o să-i răspundă ceva, dar Turtle nu poate decât s-o strângă mai tare în brațe. În cele din urmă, îi spune:

— Hei, Cayenne.

— Mda?

— Nu-mi spune Julie.

— Serios?

— Serios, răspunde Turtle.

— Nu-ți place?

— Îmi vine să vărs când aud.

— De ce?

— Nu știu. Așa-mi zicea mama.

— Și atunci, cum?

— Turtle.

— Turtle? întreabă Cayenne.

— Mda.

Cayenne se smiorcăie, dar e și un pic înveselită. Trage aer piept, își dă după urechi părul plin de muci, își trage nasul și o cercetează pe Turtle, pe frunte apărându-i și dispărându-i cute de amuzament și furie.

— Dar, spune ea, e... Nu, e o prostie. Nu.

— Nu?

— Nu poți să fii Turtle.

— De ce?

— Ești foarte drăguță.

Turtle râde.

— Ești. Ești foarte drăguță.

— Cayenne, spune Turtle. Există lucruri de care-mi pasă. Dar știi de ce nu-mi pasă nici cât negru sub unghie?

— De ce anume?

— De drăgălășenie.

— Ah.

— Ce-i?

Fata clatină din cap.

— Ce se întâmplă?

Fata se simte muștruluită. Turtle o ține în brațe și o leagănă înainte și înapoi și simte ceva nestăpânit, o emoție pe care n-o poate recunoaște deloc. Ceva foarte asemănător cu bunăvoința.

— E în regulă. Te tachinam doar.

Cayenne încuviințează. Tot mai pare muștruluită.

— Nu zic că n-ar trebui să-ți pese. Nu zic că e greșit să-ți pese sau că greșești. Doar zic. Știi tu. Am altele.

— În regulă, zice Cayenne.

Vorbește încet și ascuțit și n-are nicio urmă de rachiună în glas. Turtle o ține în brațe și își zice: „N-o să las nimic să-ți facă vreodată rău”. Gândul vine nechemat, iar ea știe că nu-i adevărat. Dar îi place, îi place că poate fi un astfel de om — și îl gândește din nou, suspendându-și propria neîncredere, lipindu-și obrazul de părul fetei și spunând:

— N-o să las nimic să-ți facă vreodată rău.

Cayenne plânge fără oprire.

— De ce ai făcut-o? întreabă ea.

— Nu știu, răspunde Turtle.

— De ce l-ai lăsat? întreabă Cayenne.

— Nu știu, spune Turtle.

— Turtle?

— Nu cred că știe nimeni de ce face anumite lucruri.

Doar crede că știe.

— Serios?

— Abia când situația devine dificilă și te vezi făcând ce nu trebuie.

Cayenne suspină.

— Nu ți-e frică? întreabă ea.

— Ba da, răspunde Turtle, și știe că e adevărat abia după ce se aude rostind cuvintele.

Asta o face pe Cayenne să plângă și mai tare, tremurând și zbatându-se, iar Turtle o prinde în brațe și o trage în poală. Fata o mușcă de umăr, iar Turtle zâmbește. Cayenne scutură din cap ca un câine care chinuie un sobolan. Turtle o ține pe fată în brațe, iar fata e mică, are gambe subțiri și picioare osoase, iar părul îi e aspru și țepos pe obrazul lui Turtle. I se lipește de buze, și fata se întinde și-și pune brațele pe după gâtul ei, și Turtle nu spune nimic, doar o ține în brațe și, ținând-o în brațe, își spune: „Asta-i ceva de care mă pot ocupa și, dacă nu-i pot da fetei iubire, pot să am grijă de ea, pot să fac măcar atâta, poate. Nu sunt ca el, și pot să am grijă de lucruri, și pot să am grijă și de ea, poate, deși nu știu dacă e pe bune, și nici măcar dacă nu vreau să fie mai mult de atât, poate că pot salva ceva făcând doar atât, având doar grijă de javră“. O ține strâns și murmură ceva, cu bărbia pe capul lui Cayenne și picioarele fetei îndoite în brațele ei.

Douăzeci și patru

Turtle se trezește când se aprind reflectoarele. Își ia pușca agățată de perete și-și trage pe ea o pereche de blugi și un tricou alb. Își pune o șapcă, să nu-i vină părul în față, iese tiptil din cameră și o ia pe scări în jos. Martin stă în sufragerie cu pușca AR-15 modificată, privind câmpul prin ușa glisantă de sticlă. Se întoarce și mijește ochii la ea când coboară treptele. Cayenne stă în capul oaselor, în fața vetrei goale și neluminate, încă înfășurată în pături. Turtle coboară. Martin își trece degetul mare prin barbă. Face semn cu o mână spre fereastra panoramică, spre câmpul luminat de strălucirea de halogen.

— Crezi că e ceva afară? întreabă el.

— Nu, răspunde Turtle.

— Nu? repetă el. Dar nu știi. Nu știm ce-i în câmp. Nu-i așa?

— Nu, spune Turtle, nu știm.

Martin clatină încet din cap, rânjind.

— E o căprioară, îi spune ea.

— Nu-i minunat?

Martin se duce la peretele de sticlă, îl atinge cu mâna, se sprijină de el, câmpul fiind vizibil dincolo de umbrele

deformate și desperecheate, și dincolo de strălucirea tije-
lor ierbii.

— Ne aflăm la limita unei incertitudini și ne interesăm
nu numai de particularitățile acestui moment, ci și de ale
celorlalte momente asemănătoare; ce se furișează dincolo
de ce e vizibil. Ce-i în iarbă, Bobiță? Ce-i acolo?

— Nimic, tati, răspunde ea.

— Nimic, tati, repetă Martin iritat și apoi râde de ea,
încă sprijinit de ușa de sticlă, privind spre câmp, dincolo
de reflexia lui, iar din locul în stă pare să înfrunte această
imagine ștersă a sa, aplecat înainte și istovit, pe fundalul
sticlei.

— Asta-i problema cu tine, târfuliță ce ești tu! Crezi că
știi ce-i acolo. Dar nu știi. În tine e o sărăcie îngrozitoare,
o sărăcie a minții, a imaginației, a inimii. Adevărul este
că, deoarece nu știm — pentru noi, în câmp, și este, și
nu este ceva. E intrusul lui Schrödinger. Lumea abundă
de potențial, Bobiță, și, pentru noi, în momentul ăsta,
există ambele situații; pe câmp nu e nimic; și, în același
timp, acolo se află ceva necunoscut. Cel mai probabil,
vreun nemernic care e pe punctul de a muri. Poate bă-
iatul ăla al tău, și poate că e chiar acum acolo, în iarbă,
căcându-se pe el de frică. S-a gândit el să treacă pe aici și
să salute, să-ți ofere sprijin în vremuri grele. Bine. Doar
că, până nu aflăm, nu știm. Pentru moment, nimic nu
e adevărat, totul e posibil, și ce crezi tu nu spune nimic
despre lume, dar spune totul despre tine. Aici îți trasezi
calea prin viață.

Turtle se duce la fereastră. Tată și fiică, unul lângă
altul, prezenți lângă reflexiile lor îngemănate și parțiale.
Dincolo, reflectoarele luminează iarba, o împletitură de
umbre și tulpini aurii care se agită laolaltă. Pare să existe

un potențial bogat chiar dincolo de fereastră. Turtle simte testul de sarcină lipit de coapsă, încă în pachet.

Luminile se sting. Martin îi ciufulește părul. Fără niciun cuvânt, se îndepărtează. Turtle nu poate să vadă nimic, în afară de răsuflarea ei care aburește sticla. Deschide ușa și iese pe veranda rece și umedă, se duce până la balustradă și inspiră mireasma câmpului, ascultă iarba mișcându-se și suspinele ușoare și depărtate ale oceanului. Noaptea i se pare pustie. Aproape că speră, cu un fel de amărăciune, să vină ceva. Se roagă să se întâmple, râvnește să se întâmple.

„Futu-i“, se gândește. „Futu-i. Nu-i nimic acolo“. Coboară treptele verandei și luminile se aprind din nou cu un clic. Traversează aleea acoperită cu pietriș și iese în marginea câmpului. Crede că Martin o urmărește probabil de la fereastră și se gândește cum trebuie să arate, luminată de reflectoare, o fată ținând pușca de cadru, în iarbă până la brâu, purtând un tricou alb și o șapcă și cercetând un versant de deal sălbatic, trecând la o supraveghere răbdătoare.

Înaintează greu, cu mirosurile înțepătoare ale vegetației zdrobite ajungând până la ea, muștar sălbatic și ridichi. Coboară până la autostradă și rămâne pe marginea carosabilului. Pe lângă ea, pâraul Abatorului curge într-o viroagă cu albia de gresie portocalie și cu maluri abrupte așa de năpădite de cereluși, încât pâraul nici nu se vede. Coboară și pășește în apa până la genunchi. Trebuie să dea deoparte cerelușii cu mâna, urmând cursul apei, iar picioarele îi amortesc de frig. Ajunge la un canal care trece pe sub drum, destul de larg încât să meargă prin el, iar prin tunel se aude ecoul apei.

De cealaltă parte, oceanul acoperă prundișul. Fluxul s-a încheiat; e o întindere neagră de bolovani, și toți au

câte un ochi de rază de lună, și toți par moi și umezi precum carnea, întinși grămadă în fața ei. Plaja răsuflă ca o ființă vie, iar Turtle simte mirosul greu al estuarului. Apele acestea încep la izvorul pâ râului Abatorului, în marele drum lin de piatră, și se termină aici.

La gura tunelului, își scoate hainele. Apoi, dezbrăcată și cu pușca în mână, urcă în canalul devenit lunecos din cauza algelor, atingând un perete de oțel zimțuit și fundul nisipos. Tunelul miroase a fier și apă dură, iar pâ râul aruncă pe tavan panglici ciudate și încrucișate de raze de lună. Dă deoparte perdelele de condurași portocalii în floare și sare în iazul de deversare. Mâlul de pe fund e argilă rece și ia forma picioarelor ei. Apa îi ajunge până la piept, șoptind în jurul ei, iar orzoaica de baltă i se mișcă în jurul picioarelor. Turtle își ridică pușca peste umeri. Picioarele îi lasă urme calde în nămol. Împinge într-o parte lemnele plutitoare și urcă pe o lespede de piatră nisipoasă, presărată cu mingile întunecate de bowling. Șorțul alb al valului avansează și se retrage în întuneric. Când valurile se sparg, îi împing spuma până la picioare. Turtle e acoperită de nămolul estuarului. De picioare i s-au lipit bucăți de orzoaică de baltă. Oceanul e pătrunzător și mușcător, ca o gură deschisă în jurul ei.

„Turtle Alveston, te-a violat, iar tu te-ai întors s-o capeți din nou. Fie ești însărcinată, fie o să fii în curând. Dacă pleci, o să se ducă în sufragerie și o s-o omoare pe Cayenne. Apoi o să ia mașina și-o să se ducă pe Sea Uchin Drive 266, și o să-l omoare pe Jacob. Trebuie să înțelegi unde te afli. Chiar trebuie să privești naibii lucrurile, fără să te minți“, își zice ea.

Scoate în palmă un cartuș din cameră și-l cântărește, rostogolindu-l înainte și înapoi. E un cilindru verde,

finisat, de plastic zimțat, cu o margine adâncită de alamă, greu pentru mărimea lui. Bagă cartușul la loc în deschizătură și împinge pistonul până la capăt, simțind închi-zătorul percutorului blocându-se, cu cartușul fixat ferm în cameră. Stă cu picioarele încrucișate pe piatra rece și umedă și duce țeava la gură, simte gustul reziduurilor de praf de pușcă, își trece degetul mare prin siguranța trăgaciului și îndreaptă țeava spre cerul gurii. Își închi-puie că apasă trăgaciul. Arma va trage. Pe țeavă va urca o încărcătură fierbinte de alicie 00 și granule de amortizare din plastic, închisă în containerul de tragere, tot din plastic. Containerul îi va lovi cerul gurii și se va desface într-un evantai de degete de plastic, alicele revărsate. Se vede stând înțepenită și dreaptă, în timp ce mintea i se desprinde din mugurele craniului despicat și căscat, înflorind întins, roșu, umed, dilatându-se într-o răsuflare profundă și trecătoare.

„Apasă pe trăgaci”, își zice ea. Nu-și poate închipui altă cale de a merge înainte. „Apasă pe trăgaci. Dar, dacă nu apeși pe trăgaci, du-te înapoi în susul pârâului, intră pe ușă și ia-ți în stăpânire mintea, pentru că imobilitatea asta te omoară”, se gândește. Stă privind plaja și își spune: „Vreau să supraviețuiesc”. E surprinsă de profunzimea și limpezimea dorinței. I se pune un nod în gât și-și scoate pușca din gură, iar odată cu ea ies și fire de salivă, pe care le șterge. Se ridică și rămâne în picioare privind valurile, copleșită de frumusețe. Își simte întreaga minte sensibilă și receptivă. Trăiește o recunoștință mistuitoare și nemărginită, o uimire nemijlocită în fața lumii.

Înaintează cu greu prin orzoaica de baltă și se ridică în canal, cu pușca atârnată într-o parte, pe un umăr. Caută prin buzunarele blugilor împăturiți, desface cu

o mână ambalajul roz și scoate testul de sarcină. Reze-mându-se cu spatele de peretele canalului și aprinzând lanterna puștii pe marginea de sus a canalului, citește instrucțiunile, apoi le mai citește o dată. Are fața amorțită. Are buzele amorțite. Își duce pumnul strâns la frunte, tremurând toată, și se gândește: „Dacă e, dacă e acolo, înăuntru, atunci poți să te descurci și cu asta”. Stinge lumina și se ghemuiește dezbrăcată în canalul cu lumina argintie împletită, reflectată de pârâu, și face pipi pe bețișorul de plastic fragil, cu picioarele goale și stând în apa rece până la glezne. Apoi rămâne în întuneric, cu spatele lipit de peretele zgrunțuros, atingându-și mângâietor țeava armei de față și de frunte, lăsând timpul să treacă și așteptând să apară ușor-ușor cele două liniuțe roz ale rezultatului pozitiv, ducându-și un pumn la gură. Simte povara certitudinii.

Nu se întâmplă. Ferestruica ovală pentru rezultate arată o singură liniuță roz. Testul e negativ. Aprinde din nou lumina puștii și o trece peste test. Lumina e așa de strălucitoare, așa de dură, încât îi e greu să vadă. La fel. Negativ. Nu simte nicio ușurare. S-ar putea să nu fie adevărat, s-ar putea să fie doar prea devreme. „Dar, dacă e adevărat, mi s-ar fi putut întâmpla, însă nu s-a întâmplat...”, își zice ea. Se oprește. „Ai avut noroc”, se gândește. „Nu irosi ocazia”. Tremură. Fața i se schimonosește într-o expresie pe care n-o înțelege. Se lasă în jos, până rămâne în șezut, cu picioarele depărtate în apa rece, cu mâinile strânse în jurul ei, simțindu-se distrusă și pustiită.

Douăzeci și cinci

Turtle stă cu picioarele încrucișate pe podea, curățând Remingtonul 870, când din baie iese Martin.

— Fir-ar să fie, Bobiță, zice el și apoi se oprește și se uită la ea de parcă ar vedea-o pentru prima dată. Iar cureți pușca?

Turtle nu ridică privirea.

— Poți să tragi cu chestia aia toată ziua, în fiecare zi, ani de zile, până nu mai merge deloc, spune el. Chestia aia e destul de curată. În plus. Când ai tras cu ea ultima dată? Nu-i murdară. N-aveai cum s-o fi murdărit.

Turtle tot nu ridică privirea.

— E ca un fel de obsesie la tine, nu-i așa? întreabă el, iar Turtle oftează și se uită în sus.

— Nu te uita așa la mine, adaugă el.

— Ce-ți pasă ție? întreabă ea.

— Nu dau doi bani, răspunde el, doar că tot timpul cureți, cureți, cureți, și parcă, lisuse, n-are niciun rost. Las-o în pace. Armele se murdăresc, asta-i situația.

— Ce voiai să zici?

Martin se duce în bucătărie și scoate o bere din frigider. Pare că ar vrea să spună ceva și nu e în stare să spună,

sau poate că nu e în stare să cuprindă în minte ce vrea să spună.

— Nu mă deranjează, zice el, nu-mi pasă. Doar că...

Turtle așteaptă.

Martin face un gest nervos spre baie.

— Nu știu care-i problema, dar vrei, te rog, să-i spui lui Cayenne să-și miște curul în cadă?

Turtle se ridică, își strânge trusa de curățat și pușca, își aruncă prosopul pe umăr și intră în baie, unde o găsește pe Cayenne în mijlocul încăperii, cu brațele încrucișate, încruntându-se cumplit, în timp ce cada se umple cu apă albastru-verzui, iar fundul de porțelan se acoperă de mâl.

— Nu vreau să fac baie, îi spune ea lui Turtle.

— Da? întreabă Turtle și aruncă o privire spre văduva neagră aflată în plasa ei, în spatele robinetelor dușului, lângă boilerul zidit în perete.

Are aproape culoarea pielii negre și un abdomen umflat, cu ace subțiri și articulate pe post de picioare, și pășește apăsător și amenințător pe plasa ei, făcând întreaga structură să vibreze. Clepsidra roșie se vede limpede. Plasa e încălțată și dezordonată, plină de carapacele goale ale unor creaturi moarte. Turtle își pune lucrurile pe podea. Se duce la perete și se întinde spre gaură, rupând firele pânzei de păianjen cu un pârâit ușor, ca de carbonatare.

— Nu, Turtle! Stai! Nu! strigă Cayenne.

Turtle își trage mâna din gaură. Degetele îi sunt acoperite de mătase de păianjen veche. Cayenne își duce mâinile la față și spune:

— Las-o, te rog, las-o.

Păianjenul aleargă în jurul plasei rupte.

— Las-o, repetă Cayenne.

Turtle se așază lângă pușcă.

— Stai aici? întreabă Cayenne.

Ca răspuns, Turtle își întinde prosopul, pune pușca peste el și deschide lădița de lemn în care se află trusa de curățat. Demontează țeava și o așază pe prosop.

— Credeam că ți-e frică de ea, spune Turtle.

— Mda, răspunde Cayenne, dând drumul la apa caldă. Mda, îmi e. Câți ani are?

— Aproape doi, spune Turtle. De obicei nu trăiesc așa de aproape de coastă. A venit cu niște lemne de stejar pe care le-a cumpărat Martin din Comptche.

— Lui Martin chiar îi place, zice Cayenne.

— Poate „plăcut“ nu e chiar cuvântul potrivit.

Cayenne se duce agitată spre cadă și umblă la apa caldă. Apoi, privind din când în când spre păianjenul nervos, începe să-și scoată pantalonii. Turtle curăță țeava cu o perie de alamă de calibrul 12.

— Turtle, spune Cayenne.

— Hm?

Turtle împinge pistonul prin țeavă.

— Turtle?

— Mda?

Turtle ridică privirea.

— Nimic, spune Cayenne, clătinând din cap.

Intră în cadă și se așază în ea, punându-și bărbia pe margine și uitându-se fix la Turtle.

— Turtle, spune ea.

— Hm? răspunde Turtle.

— Cum se cheamă ciupercile astea?

Turtle stă cu țeava armei în poală. Cayenne cercează ciupercile care cresc pe pervaz.

— Spune-mi tu despre ele, zice Turtle.

— Dar cum se cheamă?

— Ce importanță are cum se cheamă?

Fata rămâne gândindu-se multă vreme, bombănind și bodogănind de una singură, scoțând sunete abia audibile în timp ce observă ciupercile, apoi se întoarce spre Turtle, după care iar spre ciuperci. Turtle mișcă pistonul de-a lungul țevii.

— Poate că vreau să scriu o carte despre tine, zice Cayenne, și vreau să spun cum aveai o baie, iar fereastra era acoperită cu ciuperci, și erau ciuperci așa-și-pe-dincolo, și atunci am nevoie să le știu numele.

— Nu scrii o carte, răspunde Turtle.

— Dar aş putea.

— N-are importanță numele, spune Turtle.

— Au niște obloane micuțe, zice Cayenne.

— Hm, răspunde Turtle.

— Cum se cheamă? încearcă Cayenne.

— Obloane micuțe.

— Nu se cheamă așa.

— Ce importanță are cum se cheamă?

— Pentru mine, are, spune Cayenne. Se cheamă storuri?

— Noi două am putea să le spunem storuri.

— Persiene, zice Cayenne.

— Asta ai inventat tu?

— E un fel de jaluzie, spune Cayenne. La castele.

— A.

— Dar cum le zice?

— Păi, a ce mai seamănă? La ce folosesc?

Cayenne se încruntă enervată. Își împinge nasul în sus și scoate limba la Turtle, iar Turtle se apleacă din nou deasupra țevii.

— Sunt otrăvitoare? întreabă Cayenne. Poți să le mănânci?

Turtle clatină din cap.

— Credeam că lumea mănâncă ciuperci, în caz că trebuie să supraviețuiască.

— În general, nu merită să mănânci ciuperci, spune Turtle. Sunt la fel ca iarba. Ar fi ca și cum ai mânca unghii și nu ți-ar face niciun bine, sunt foarte puține cele comestibile, dar cele mai multe sunt otrăvitoare și greu de deosebit.

— Dar dacă ai fi pe moarte? întreabă Cayenne.

— Doar dacă știi pe bune ce faci.

— Povestește-mi despre ciuperci, spune Cayenne. Cum să le mănânci ca să rămâi în viață.

Turtle nu răspunde nimic.

— Spune-mi ce ciuperci ai mânca dacă ai fi nevoită, insistă ea.

Din nou, Turtle nu spune nimic. Cayenne o privește lung, părând nesigură în privința modului în care ar trebui să ceară un răspuns.

— Turtle, spune ea.

— Hm?

— Turtle, repetă Cayenne.

— Da?

— Turtle, spune-mi ce ciuperci ai mânca dacă ai fi nevoită, ca să supraviețuiești.

— N-aș mânca, răspunde ea, împingând peria prin interiorul țevii.

— Turtle, zice Cayenne.

— Sunt unii care ar putea să mănânce. Eu nu le-am învățat niciodată.

— Turtle, spune Cayenne insistent. Nu voiam decât să n-o omori.

Turtle ia *Luna nouă*¹ de pe podea, o deschide la o pagină goală și o îndreaptă în așa fel încât să lumineze țeava. Interiorul e curat, oțelul fără asperități și cu reflexii întunecate refractând lumina de-a lungul curburii.

— Știi de ce? întreabă Cayenne.

— Nu, răspunde Turtle.

— Întreabă-mă de ce, spune Cayenne.

— De ce?

— Cred că e frumoasă într-un fel. Te-ai gândit vreodată la asta? Că Virginia Woolf e frumoasă într-un fel? Și cumva înspăimântătoare, în același timp?

— Hm, răspunde Turtle.

— Turtle?

— Da?

— Știi ce vreau să zic? Că de fapt n-aveai nevoie s-o omori?

Turtle se uită la Cayenne.

— Da, asta înțeleg, spune ea.

— Ai fi omorât-o așa? Cu mâinile goale?

— Da, răspunde Turtle.

— De ce n-ai făcut-o până acum?

Turtle nu spune nimic.

— Turtle?

— Hmmm?

— Turtle?

— Da.

— De ce n-ai omorât-o până acum, dacă era să fie? Dacă ar fi fost așa de ușor. De ce n-ai făcut-o până acum?

— Cred că nu mi-am făcut niciodată probleme, până nu te-a supărat pe tine.

¹ Al doilea volum din seria *Amurg*, de Stephenie Meyer.

— Deci ai fi omorât-o pentru mine?

— Da.

— Turtle?

— Hristoase, spune Turtle. Ce-i?

— Nimic, răspunde Cayenne, stânjenită.

Se lasă în jos în cadă și dispăre din raza vizuală a lui Turtle. Fata termină de curățat pușca și începe s-o monteze la loc. Sună telefonul.

— Turtle, spune Cayenne blând, ridicându-se în șezut în cadă.

Telefonul sună din nou.

— Du-te și răspunde, zice ea.

— De ce? întreabă Turtle.

— Pentru că vreau să știu cine tot sună, răspunde Cayenne.

— Nu-i nimeni, spune Turtle.

— Turtle, insistă Cayenne.

— Ce-i?

— Vreau să știu cine e.

Vorbește pe un ton viclean, sâcâitor.

În sufragerie, telefonul sună din nou.

— Cred că ar trebui să răspunzi, zice Cayenne. De când a luat Martin telefonul ăla nou, sună tot timpul.

— E într-o goană după cumpărături, răspunde Turtle. Mese, scaune, pat nou, telefon nou.

Telefonul sună fără oprire.

— Tu ai aruncat telefonul vechi, spune Cayenne cu subînțeles.

Turtle rămâne pe loc, curățând pușca.

— Martin zice că e iubitul tău secret.

Cayenne e foarte interesată de Jacob. Turtle se ridică și se duce în sufragerie. Martin e lângă blat, cu o bere, și face semn cu capul spre telefonul de pe perete.

Turtle se duce la telefon și-l ridică din furcă.

— Turtle?

Glasul lui Jacob e ca o perie de cupru curată și perfect ajustată, care-i intră pe gât și în măruntaie. Își apasă podul palmei de perete.

— Nu pot să vorbesc, răspunde ea.

— Ascultă, spune el.

— Tu să asculți.

Turtle nu se poate împiedica să-l urască și să înceapă să aibă nevoie de el, nu acum, și nu știe ce-ar însemna asta pentru ea, să mai aibă nevoie de un lucru la care nu poate ajunge, și nu poate suporta să se gândească la Jacob în timp ce zace cu sudoarea lucind pe ea și privește umbrele frunzelor de arin devenind clare și apoi tulburi pe perețele de rigips.

— Turtle, aș... zice Jacob.

— Nu.

— Turtle...

— Nu.

— Te iubesc, spune el. Nu știu ce...

Turtle închide telefonul. Martin atinge cu vârful degetului lemnul blatului. În el sunt toate lucrurile pe care le înțelege ca fiind adevărate și pe care nu poate să nu le vadă când se uită la el.

Turtle se întoarce în baie, unde Cayenne se săpunește cu Dr. Bronner's. Se așază pe marginea căzii. Încăperea miroase a mentă. Se uită la ciupercile care cresc pe pervaz și după aceea se uită la Cayenne, se uită cu adevărat la ea și se trezește că-i place postura umerilor fetei, creasta omoplatului mișcându-se sub pielea roșcat-marونی, adânciturile fără păr ale subsuorilor, când își ridică mâinile. Degetul îi e încă prins în atelă și bandaje, toate

înfășurate acum într-o pungă de plastic. „Sper să nu ți se întâmple nimic niciodată. Sper să rămâi exact așa”, se gândește Turtle și, spunându-și asta, stă acolo, regretând totul și gândind: „Hristoase, răul ăla i se poate întâmpla oricând unei fete ca asta, și uită-te la ea. Doar uită-te la ea”.

Cayenne arată spre ciupercile de pe pervaz și spune:

— Cum ar fi să fii foarte mic, Turtle? Toate ciupercile astea ar arăta ca niște copaci, nu-i așa?

Turtle zâmbește și nu știe ce să spună, clatină doar din cap, se răzgândește și zice:

— Ai trăi cu spaima de hermină.

— Care stă sub podeaua din bucătărie?

— Chiar aia.

La asta, Cayenne încuviințează din cap posomorâtă — fără să se fi gândit la primejdii, dar înțelegându-le acum. Apoi continuă:

— Cred că ar trebui să botezăm nevăstuica. Nu-i bine că n-are nume.

— Cum ai vrea s-o botezăm?

— Dilbert, spune Cayenne.

— Dilbert?

— Sau Rodrigo.

Fetele stau în tăcere. Turtle ridică pușca și începe să treacă o cârpă peste ea.

— Nu știu ce fel de ciuperci sunt, spune ea.

— Ah, răspunde Cayenne.

E atentă la fiecare mișcare a lui Turtle.

— Turtle, spune ea.

— Lamele, zice Turtle.

— A, răspunde fata. Dar îmi place mai mult „persiene”.

— Și mie, spune Turtle. Dar nu-i un muzeu? Persan?

— Nu, răspunde Cayenne.

— Ah, zice Turtle. Credeam că e. Pe undeva.

— Pe unde, Turtle?

— Nu știu.

— Unde, Turtle?

— San Francisco?

— Crezi că San Francisco e mai mare ca Wenatchee?
întreabă Cayenne.

— Nu știu, răspunde Turtle. N-am fost niciodată acolo.

— În Wenatchee?

— Nici colo, nici colo.

După cină, ea și Martin stau afară pe verandă și discută, Martin fumând un trabuc și cercetând scrumul, să vadă vârful aprins în întuneric. Cayenne e înăuntru și citește. Soarele a apus. Martin bea, aruncând sticlele goale pe sub mână, în câmp. Turtle stă cu patul armei de skeet în echilibru pe coapsă și trage în fiecare sticlă, în punctul de maxim al traiectoriei. În întuneric, sticlele lovite par să se mistuie, trecerea lor lucitoare fiind oprită pur și simplu.

— Ai auzit vreodată de o gânġanie care depune ouă în oameni?

Martin își ia trabucul de pe brațul scaunului și pare să se retragă în sine.

— Tati?

— Păi, na, spune el. Nu știu.

— N-ai auzit niciodată?

— Păi, nu știu.

— Ce?

— Unde ai auzit?

Turtle tace.

— Drogații au halucinații cu gândaci pe sub piele, Bobiță. Își fac răni peste tot, pe brațe, pe coapse, pe obraji. Uneori își ciugulesc și ochii. La asta te referi?

— Nimic altceva?

Martin tace.

— Crezi că e posibil să fi luat și Cayenne metamfetamine?

— Nu, Bobiță, nu cred.

Soarbe din sticlă. Turtle desface pușca pe braț și scutură cartușele. Bagă în cameră două încărcături de alicie și blochează arma.

— La dracu', spune Martin. Poate.

În el se află toate lucrurile pe care are ea nevoie să le știe.

— Dacă nu lua ea droguri, dacă doar i-ar fi spus cineva care lua droguri că are gânganii pe sub piele, n-ar fi crezut, zice Turtle. Dacă s-au dus la spital și doctorii i-au spus că nu-i adevărat. Ar ști că nu-i adevărat. Că, indiferent cine era, n-avea dreptate.

Martin își trece degetul peste buza sticlei.

— Te-ai prins, Bobiță, spune el.

— Ba nu, răspunde ea.

— Încearc-o pe-asta, zice Martin.

Se ridică și azvârle sticla peste câmp, ca un aruncător de disc. Turtle trage fără să se ridice, fără să ducă pușca la umăr. Sticla zboară cu boltă pe fundalul cerului albastru-închis și apoi dispare pur și simplu.

Martin rânjește. Se așază rânjind încă.

— Nefiresc, spune el.

— N-ai scris la inspectoratul școlar.

— Nu.

Detestă să-l întrebe.

— Ăsta-i genul de lucruri de care trebuie să te ocupi, pentru că altfel bagă cineva de seamă.

Martin își mușcă buza.

E posibil să nu fi completat actele pentru că nu crede c-o să mai meargă multă vreme așa sau e posibil să nu fi completat actele în speranța că o s-o ia cineva. Dacă e nechibzuit în mod intenționat, trebuie să știe.

— Tati.

— Crezi că trag de timp.

— Asta e?

— Nu.

Turtle așteaptă să continue. „N-o să vorbesc eu înaintea să vorbească el“, își zice ea.

— Și dacă trimit pe cineva acasă? îl întreabă.

— Bine.

— Bine ce?

— Nu-i pasă nimănui, Bobiță. Crezi că e cineva acolo care-ți ține evidența?

Martin își trece limba peste buze, încet, căutând parcă o crăpătură.

— O să rezolvăm și cu înscrierea. Cumva.

„Ba nu“, se gândește ea. „Le pasă“.

— Ce făceai cu Cayenne? întreabă ea.

Turtle se întoarce. Martin se holbează peste deal, spre golful Buckhorn.

— Ei?

— Ce dracu', Bobiță?

— Înainte să ajungeți aici. De ce-ai luat-o cu tine?

— Asta-i o întrebare dată naibii.

— Ei bine?

— Hristoase! Iisuse Hristoase!

Turtle așteaptă.

— Iisuse Hristoase, Bobiță!

— Deci, ce?

— Futu-i, nu știu.

— Nu știi? Asta-i tot? Nu știi?

— Am cules-o pur și simplu. Asta-i tot. Am găsit-o și am luat-o cu mine.

— Cum?

— Cum ce?

— Cum ai cules-o?

Martin face un semn fără să spună nimic, parcă sugerând că a dat peste ea cum dai în general peste orice fată de zece ani. Turtle vrea să aștepte până termină. Se simte într-un anumit fel când îi cere diverse lucruri. Când are nevoie de diverse lucruri de la el. Se simte într-un anumit fel.

— Cum ai găsit-o, Martin?

— Hristoase!

— Cum?

Așteaptă. Nu-i vine să creadă că Martin o s-o lase așa. O vreme, e decisă să nu întrebe.

— Cum? repetă ea.

— Hristoase! Dacă înseamnă așa de-al naibii de mult pentru tine...

Martin își aruncă sticla de bere în întuneric.

— Mda, spune Turtle. Înseamnă.

— N-a fost mare lucru. Eram într-o benzinărie, m-am dus în spate să-mi fac nevoile, și un tip o prinsese pe Cayenne de braț și vorbea cu ea. O ținea de braț și vorbea. Nu mai era nimeni pe-acolo. Ar fi trebuit să-l auzi. Ora două noaptea și ce-i zicea. Genul de lucruri care te fac să te gândești la vechiul tău amic, bunicul. M-am gândit, păi, să fie al naibii dacă o să meargă așa.

Face un semn cu mâna. Așa se termină povestea.

— Și pur și simplu ai...?

— Am bătut drumurile alea secundare vechi, năpădite de buruieni, din Washington și Idaho. Întreba despre tot felul de lucruri. Cum funcționează mașinile? Cum se fac monedele? Cine a inventat banii? Cine ar câștiga într-o luptă, cutare sau cutare? Mai trăgeam pe dreapta, ridicam pietroaie de la marginea drumului, găseam șopârle și alte chestii, broaște râioase. Pescuiam și frigeam peștele la cină. Mergeam doar câțiva kilometri în fiecare zi și făceam tabără. Și atunci mi-am dat seama. Am greșit când te-am părăsit. Ce nu-mi puteam da seama era de ce am făcut-o. Eram aproape înnebunit.

— Ce o să se întâmple cu noi? întreabă Turtle.

— Nu știu.

— Nu știi.

— La dracu'. O să fim în regulă, Bobiță.

— Așa crezi?

— La dracu'!

— Asta-i tot ce poți să zici? „La dracu'”? Asta-i tot?

Martin tace multă vreme.

„N-am fost niciodată în regulă, și n-o să fim în regulă”, își zice Turtle. „Nici măcar nu știu cum ar fi dacă ar fi în regulă. Nu știu ce ar însemna asta. În cele mai bune momente ale lui suntem mai mult decât în regulă. În cele mai bune momente ale lui se ridică deasupra tuturor și este mai mult decât orice. Dar e ceva în el. O ruptură care otrăvește tot restul. Ce o să se întâmple cu noi?”, se gândește ea.

Douăzeci și șase

Nu mai coboară la el. În fiecare noapte, se trezește cu briza intrând pe fereastră, cu mintea febrilă și însuflețită și apa alunecând pe geamul întunecat. Jos e o încăpere unde se termină toate. Lasă pământul să se rotească încet în jurul ei și se gândește: „Faci toate astea cu un motiv și, dacă nu poți să vezi ce urmează, iei fiecare clipă așa cum vine“. Dimineața, stă cu picioarele încrucișate aplecată peste ceaiul ei, cu frunzele verzi lângă ea, pe blatul de bucătărie. Sunt ca niște lame de sulică uriașe, colțoase și verzi, acoperite cu puf din ace de cuarț. Își pune ceai în cana de fontă, iar Martin vine în susul drumului cu pietriș, întorcându-se de la plimbarea lui de dimineață pe plajă. Intră pe ușa glisantă de sticlă cu flori umede de tremurătoare lipite de blugi și ține în mână un plic poștal, cu bule de aer.

— Pachet, spune el, pentru Turtle Alveston. Fără adresa expeditorului. Ce zici de asta, Bobiță?

Rupe banda adezivă și scoate dinăuntru o carte și o scrisoare.

— Marcus Aurelius, zice el, Meditații.

O răsfoiește.

— O carte dată naibii. O carte al dracului de dată naibii. Ar trebui s-o citești în loc de Lysistrata, sau ce dracu' ai luat acolo.

Râde amărât, lingându-și buzele și ducând degetul mare la gură, apoi începe să răsfoiască scrisoarea. O împăturește, o rupe în fâșii și o aruncă în foc. Turtle își toarnă ceai din ceainicul ei. Martin pleacă pe coridor și trănțește ușa.

Cayenne spune:

— Turtle?

— Mda?

— Nu știam că tu citești, Turtle.

— E un nenorocit.

— Ah.

Turtle își bea ceaiul.

— Totuși, citești?

— Nu.

Își desface și își curăță Sig Sauerul la lumina lămpii cu gaz. Bagă magazia, trage închizătorul și-și pune pistolul la tâmplă, doar ca să-și aducă aminte că nu e niciodată atât de încolțită încât să nu poată scăpa. „Ți-ai pierdut îndrăzneala, ți-ai pierdut curajul, te-ai făcut de rușine, dar încă ești aici”, își zice ea.

A trecut o săptămână de când a fost ultima dată în camera lui. Când coboară dimineată, Martin face clătite într-un castron Bauer ciobit, cu șoldul lipit de blat și cu castronul sub braț, picurând bere în aluat și făcând semne cu spatula. Turtle își mută încet privirea de la fereastră la Martin, care zâmbește afectat și o întreabă ceva. Suflă în cană și se uită cum se împrăștie și se adună la loc aburul. Își ia pușca de pe blat, sare pe podea și pleacă. Stă pe vasul de toaletă, cu pantalonii în jurul gleznelor, ținând

în mână un test de sarcină desfăcut din ambalaj și îmbibat cu urină, răsucindu-l între degetul mare și arătător și privind cum dispare încet din fereștrua de plastic rezultatul negativ. Meditând la ce înseamnă. Răsucindu-l încet.

În seara aceea, are pușca desfăcută și întinsă pe jos, când îl aude pe Martin ieșind din camera lui. Turtle se oprește și pare să rămână suspendată deasupra măruntaielor, iar lumea pare să se înalțe în jurul ei, să se ridice, și îl ascultă urcând treptele de lemn ale scării. Montează arma, țeava în închizător, arcul pe pârghia arcului recuperator, pârghia tensionată pe țeavă, închizătorul blocat din nou pe cadrul armei, opritorul închizătorului apăsător, magazia în locaș, apoi desface închizătorul ca să introducă un cartuș, lăsându-l pe Martin să audă. Se oprește în dreptul ușii. Turtle îl așteaptă. Mânerul ușii se învâрте. Martin intră și pare uluit s-o găsească acolo, cu picioarele încrucișate în fața lămpii cu gaz și cu sticle de solvent praf, degresant și ulei aliniat în jurul ei.

— Fă curat, zice el.

Turtle nu spune nimic.

— În regulă, Bobiță, zice Martin. În regulă.

Turtle închide ușa după el și se așază cu spatele la ea, urându-l. „O să mă pedepsească pentru asta. Vrea să-mi dea o lecție în legătură cu asta, cu ce fac, și sunt sigură că o s-o învăț“, își zice ea.

Turtle își fierbe ceaiul, stă pe blatul de bucătărie și se uită la Cayenne, care se foiește în sacul ei de dormit. Și-a terminat cărțile cu vampiri și citește *Deliverance*¹.

— Cum e? o întreabă.

~

¹ Roman de James Dickey, publicat în 1970.

Cayenne își încrețește nasul.

— E ciudată.

— Cum așa?

— Doar ciudată, zice fata, strâmbându-și toată fața.

În noaptea aceea, Turtle stă trează, ascuțindu-și cuțitul, ascultând fâșăitul pietrei de polizor și regretând totul. „Urcă. Vreau să urci. Îmi pare rău, îmi pare rău și îmi pare rău și dacă vii sus o să fie în regulă. O să fie exact cum era înainte”, se gândește ea. Știe ce are de făcut. Trebuie să coboare în camera lui. Totuși, n-o poate face de una singură.

Dimineață, pe chipul lui e ceva mohorât, și trist și plin de dezgust când deschide frigiderul, își ia berea și o desface, apoi iese și coboară treptele verandei, iar ea se uită la spinarea lui care se îndepărtează și se gândește: „O să accept ce urmează”.

Martin e afară, uitându-se multă vreme la Buckhorn Cove. Turtle așteaptă în noaptea aceea, demontând și montând la loc Sig Sauer-ul, cu pușca și o cartușieră cu 55 de gloanțe așezate lângă ea, ridicându-l pe Marcus Aurelius, deschizând cartea și citind la lumina lămpii cu gaz, și apoi aruncând cartea și luând arma, scoțând închizătorul de pe cadru și holbându-se apoi la propriile-i mâini.

Aude deschizându-se ușa dormitorului lui Martin, îl aude pe Martin traversând coridorul lung spre sufragerie, de unde pornesc scările spre camera ei. O furcă tot corpul. Ascultă. Martin intră în sufragerie și rămâne la piciorul scărilor, iar ea așteaptă, gândindu-se: „Haide sus, ticălosule! Poți să-mi faci rău, dar n-o să mă înfrângi niciodată, așa că vino sus, nemernicule, și hai să vedem de ce ești în stare”. O furcă scalpul. Parcă i se strânge

pielea. O năpădește spaima. Îl aude șoptindu-i ceva lui Cayenne, și un foșnet când o ridică, încă învelită în pături, și apoi pașii lui grei, inegali, pe coridor, în timp ce o duce pe fată în camera lui.

Turtle se gândește: „Mulțumesc lui Dumnezeu că e ea și nu eu“. Apoi se ridică și-și strânge părul. Se duce la ușă și pune podul palmei pe ea. „Nu-i greșeala ta. Nu-i vina ta. Nu-i datorezi nimic fetei ăleia. Nu poți să faci nimic“, își zice. Se duce înapoi la fereastră și se așază, mușcându-și pumnii. „Totuși, Jacob n-ar avea nicio îndoială că trebuie să pui capăt poveștii ăsteia, și uite ce puține știe despre tine, și uite ce puține știe despre viață“, se gândește. Ia de jos Sig Sauer-ul, îl bagă în toc, ia pușca, își pune pe umăr cartuşiera și apoi deschide ușa și se gândește: „Ticăloaso! Ce faci, Turtle, ce faci?“

O pornește pe coridor, cu bocancii ei moi și uzați. Se oprește, încercând să prindă vreun zgomot, și nu poate să audă nimic, în afară de răsuflarea și inima ei, și își zice: „Hristoase, fată, respiră calm“. Coboară în sufragerie. Turtle rămâne în picioare, cu pușca în mână. Pe coridor, patul cel nou se aude scârțâind, și scârțâie încă o dată. Turtle trece de baia de pe stânga, apoi de antreul de pe dreapta, cu cele 22 de cranii de urs, și apoi de camera de pe stânga, ajungând în capătul coridorului, la ușa neluminată a lui Martin, cu mânerul ei de sticlă.

E profund conștientă de propriul ei miros în întuneric. Genunchii îi sunt slăbiți; își pune fruntea pe panoul de lemn. De cealaltă parte, un gâfâit chinuit, o răsuflare sacadată. O tăcere prelungită și apoi o altă răsuflare gâfâită, pe jumătate înăbușită. Turtle stă afară și își zice: „Poți să te întorci acum, pentru că n-ai niciun plan, și nu poți să faci nimic, și n-ai unde s-o duci pe fata aia. Nu poți

s-o iei de-aici și nu poți s-o ții în siguranță, iar să crezi altceva ar fi curată orbire. Gândește-te cine e el. Cât de mult mai mare decât tine e. Cât de mult mai puternic și mai deștept, cât de mult mai experimentat". Se gândește: „O să mori. O să dai greș și o să mori; și pentru ce? În clipa în care o scoți pe fata aia din casă, o să ia mașina și o să urce pe coastă, și o să se ducă acasă la Jacob și o să-l omoare pe Jacob. Asta pui în pericol, viața lui Jacob, și pe a ta. Și n-o să-i facă așa de mult rău fetei ăleia. O să-i facă ce ți-a făcut ție noapte de noapte, ani de zile, și tu încă ești aici".

„Dar dacă mă duc înapoi sus, o să existe o întreagă bucată din mine pe care va trebui s-o țin în semiîntuneric, aducându-mi aminte, și n-o să mă împac niciodată cu ea, dar dacă intru acum și fac tot ce pot, ar fi o poveste pe care să mi-o pot spune, indiferent cum se va termina", își zice. Cel mai mult, mai mult decât viața însăși, și-l dorește înapoi pe Jacob Learner, își vrea înapoi demnitatea. „În regulă, târfă ce ești, pune-ți creierul în caserola de mâncare și treci la treabă", se gândește ea. „Dacă e s-o faci, trebuie s-o faci exact ca la carte".

Încearcă ușa. După aceea eliberează opritorul închizătorului și trage înapoi pistonul pentru a expune gura căscată a camerei, pune cartușele cu alicie pentru spart uși, împinge pistonul și simte culata închizându-se cu un trosnet. Duce arma la umăr și trage în broască. Auzul ei, sensibilizat de tăcere, dispare pe loc. Deschide ușa cu piciorul, trage închizătorul și reîncarcă arma în timp ce intră în cameră. Martin se ridică brusc din așternuturi și se aruncă spre noptieră, trântind sticle și reviste, întinzându-se după Colt, pe care Turtle îl spulberă de pe noptieră cu arma care aruncă o flacăra ca o sulită, o sticlă

de bere rămâne fără gât, care e aruncat plin de spumă, iar cartușul evacuat rămâne în aer lângă ea, rotindu-se în timp ce plutește cu boltă în întuneric. Martin aruncă așternuturile, se dă jos din pat și face un singur pas spre ea, uriaș și dezbrăcat, cu coapsele enorme și lucind în întuneric, cu pieptul masiv și înnegrit de păr, iar Turtle ridică pușca.

— Stai... spune ea.

Apoi năvălește peste ea. O pocnește cu dosul palmei peste față. Se lovește cu capul de tocul ușii și aterizează rășchirată pe coridor. Martin se ivește din beznă, enorm și ingenuncheat deasupra ei, îi prinde gâtul cu ambele mâini și-o ținutuește la podea. Turtle scoate un sunet sugrumat, sufocat și apoi toate zgomotele dispar brusc. Îl prinde de încheietură, dar nu-i poate slăbi strânsoarea, de parcă ar fi ținută de un crampon de cale ferată.

— Tragi în mine? întreabă el. Tragi în mine? Eu te-am făcut. Ești a mea.

Nu se zbat și nici măcar nu se mișcă, doar se încordează unul împotriva celuilalt pe coridor. Chipul lui e un rictus criminal. Mintea lui Turtle e năpădită de o agonie tăcută. Îi simte degetele săpând puțuri în gâtul ei și întinzându-i pielea atât de tare, încât aproape stă să plesnească. Fața îi împietrește, devenind o scoarță ca o mască. E conștientă de asta dincolo de setea îngrozitoare, copleșitoare de aer și e conștientă și că o *mănâncă* cerul gurii și că o *mănâncă* ochii când vasele de sânge i se sparg sub piele.

Turtle îi ține strâns degetele. Sunt înfășurate în culele pielii ei. Parcă ar încerca să smulgă rădăcini din sol stâncos. Își sfâșie cocoloașe din propria piele. Palma lui Martin se desface puțin, iar Turtle își strecoară degetul

mare dedesubt, unghia tăindu-i o creștătură adâncă și însângerată în pielea gâtului. Își împinge cu disperare degetul mare de-a lungul palmei lui Martin, către degetul mic al mâinii lui stângi. Gura i se cascadează după aer. Are fața umflată, congestionată, vederea îi slăbește, totul devenind negru-cenușiu și pierzându-și profunzimea, cu vase de sânge negre cum e cerneala întinzându-i-se pe toată partea stângă.

Martin o ridică și o izbește cu spatele de podea, Turtle concentrându-se cu disperare, trăgând de degetul mic de la mâna lui stângă, încercând să-l smulgă, cu degetul ei mare îndoit dedesubt. Încet, chinuitor, începe să-i ridice degetul mic, despărțindu-l de celelalte. Se luptă să obțină o pârgie.

— Tragi în mine, javră? întreabă el. Eu te-am făcut!

O ridică și o izbește cu spatele de podea, încercând s-o lase fără cunoștință, încercând să scape de strânsoarea ei. Turtle vede scântei plutindu-i în ochi. Își prinde tot pumnul în jurul degetului lui Martin, îl trage în spate și-i smulge mâna de pe gât. Martin se smucește și se îndreaptă, înainte să-i rupă vreun os de la mână.

Chiar și eliberată, Turtle rămâne rășchirată. Nu se poate ridica. Nu poate respira. Nu știe de ce. Chiar și fără el deasupra, nu poate trage aer în piept. Nu se aude niciun gălgâit, niciun șuier al aerului. N-are nicio noimă. Se răsucesce pe burtă și pornește în patru labe pe podea. „O să mor“, își zice. „O să mor naibii chiar aici. Pe coridorul ăsta“. Vrea să strige după ajutor, dar nu poate. I s-a zdrobit ceva în gât. Se tăvăleşte, se chinuie să respire, iar Martin vine în spatele ei și-i trage un șut între picioare.

Turtle se ridică în tăcere, dar imediat apoi se prăbușește.

— Javră nenorocită! strigă Martin. Javră nenorocită!... Nenorocită!... Nenorocită! Ești a mea! A mea! A mea! scrâșnește el răgușit.

Nu pare să înțeleagă de ce e ea pe podea. Se oprește buimăcit. Turtle tot nu poate respira. Nevoia de aer e presantă și atotcuprinzătoare. O lovește din nou cu piciorul. În agonie, se frânge la podea. Diafragma i se contractă violent. Se reazemă și simte aerul în gură — o gură de aer rece, pe care-l simte înghețat pe dinți. Se prinde de ușa întredeschisă a camării. „Ridică-te, Turtle. Trebuie să te ridici. Trebuie să te ridici”, își zice ea.

— Javră ce ești! Curvă ce ești! spune el.

Turtle se ridică în genunchi clătinându-se, trage o gură enormă și însângерată de aer și apucă mânerul ușii de la cămară, ca să-și mențină echilibrul. „În regulă, târfa ce ești. Hai să vedem ce poți”, se gândește ea. Trage din nou aer în piept. Rece, și dureros, și bun. „În regulă”, își zice. „Fără prosteli”.

Martin ridică pușca și se apropie de ea, spunând:

— A mea, ești a mea.

Vine direct spre ea și îi pune arma drept în față. E prea aproape de ea. Martin n-a fost niciodată în stare să facă lucrurile ca lumea. Turtle se uită în gaura mare și neagră a țevii cum te uiți într-o pupilă, gândindu-se: „Niciodată n-a fost atent cu tine, niciodată n-a crezut în tine”. Totul se micșorează, fiecare gest, fiecare obiect făcând implozie, golit de îndoială și ezitare. Se întinde și prinde țeava puștii chiar din spatele cătării frontale. Apoi trage arma în jos către ea, ca pe o balustradă de care se sprijină ca să urce scările, și îndepărtează țeava. Fără niciun efort sau vreo senzație de efort. Intențiile i se transformă pur și simplu în acțiuni.

Pușca se descarcă. Aruncă, pe lângă șoldul ei, o lance incandescentă de sunet și foc spre perete. Martin n-a dat drumul patului armei și vine în față odată cu el, împleticindu-se, dezechilibrat, cu gura căscată și îngrozit. Lucrurile se întâmplă prea repede, și el nu poate face nimic. Turtle îl trage în jos, spre locul unde vrea să-l aducă. Apoi se proptește în picior și-și împinge cotul în maxilarul lui.

Nu simte durere, dar simte lovitura până în călcâie. Martin se clatină în spate. Se lovește de perete și cade.

Turtle își mută mâna pe armă și o încarcă din nou. Cartușul e evacuat și zornăie pe scânduri fumegând. Turtle rămâne pe loc. Cu fiecare răsuflare, lumea din jurul ei capătă culoare, capătă profunzime. Nu se duce spre Martin. Pe perete se vede o pată de sânge ca un panou. Încearcă să vorbească, dar nu scoate decât un scrâșnet chinuitor. I s-a rupt ceva în gât. Corzile vocale, ceva. Martin e întins cu fața în jos.

„Omoară-l“, se gândește. „N-o să te lase niciodată să pleci“. Martin se ridică și se uită agitat în jur. Pe podea se află un colț de dinte, și privirea i se fixează asupra lui. Din gură îi curge sânge în șiroaie. Are pupilele dilatate, ca doi obezi. Picioarele i se mișcă fără rost. Turtle se gândește: „Doar apasă pe trăgaci“. O poate face dacă trebuie, dar se îndoiește de necesitatea acestui gest. Martin se împinge în sus, se așază în fund lângă perete, cu picioarele înțepenite în fața lui, holbându-se. Mâinile îi zac inutile pe lângă trup. Pieptul i se umflă. Pare năucit.

Turtle deschide gura să-l întrebe ceva și scoate un sunet aspru și însângerat. Martin ridică ochii din podea, iar ea încearcă să-i cântărească privirea, însă e goală, aproape lipsită de expresie. Turtle își strânge și-și desface mâinile în jurul pistonului cu inele al armei. Umerii lui Martin,

cu tendoane ca niște cabluri, înnodate cu mușchi cât pumnul. Trupul cocoșat și brăzdat de umbre. Mușchii se reliefează ca niște centuri peste coaste, care se ridică și se coboară odată cu răsuflarea lui chinuită. În poziția asta încovoiată, abdomenul lui puternic e îndoit și face cute. Și-a tras picioarele în sus și tălpile goale se sprijină fără vlagă pe scânduri, cu vene șerpuitoare, cu un evantai de oase care ies în evidență, bolta plantară înaltă, degetele gigantice și butucănoase strângându-se pe podea. Nu-și dezlipește privirea de ea.

Turtle trece clătinându-se pe lângă el, de-a lungul peretelui, până ajunge la Cayenne, care e ghemuită în pat și se agăță de cearșafuri. Turtle o prinde de mâna stângă, cu degetele ei strâmbe, iar fata se holbează în întuneric. Turtle abia se poate ține pe picioare. Îndreaptă pușca spre fată și face semn cu țeava, ca să-i arate că trebuie să se miște, iar Cayenne țipă, ducându-și mâinile la față, apoi încetează brusc. Turtle se urcă în pat și o ia de păr, târând-o pe coridor, încercând s-o împiedice să se uite la Martin și trăgând-o în antreu. Craniile de urs lucesc gălbui în întuneric, candelabrul se ivește dinspre grinzile pline de pânze de păianjen, tijele lungi de alamă reflectând lumina. Turtle rotește arma cu o mână, trăgând-o pe fată cu cealaltă.

Martin își drege vocea și tușește răgușit.

— Nu pleca, spune el, cu glasul gros și bolborosit.

Turtle îndreaptă pușca spre el, iar Cayenne se lipește de ea, îngropându-și fața în abdomenul ei, înconjurându-i spatele cu mâinile și prinzându-i cu degețelele maioul și cămașa de flanelă. Martin desface mâinile, întinzându-le într-o chemare mută. Turtle deschide ușa masivă de stejar a antreului și o împinge pe Cayenne în alee. Se duce

la camioneta bunicului și deschide ușa pasagerului, iar fata urcă, împiedicată și dezbrăcată, ținându-și brațele strânse în jurul ei. Se răsuțește și-i aruncă lui Turtle o singură privire înspăimântată, prin părul încurcat. Turtle trânteste ușa și se întoarce. Îl poate vedea pe Martin prin ușa deschisă a antreului. Încearcă să-și dea seama ce o să facă. Dacă Martin știe, nu dă niciun semn. Pare să se holbeze la podea, sau la mâinile lui desfăcute. „Numai nu veni după mine“, se gândește ea. „Nu veni după mine, ticălosule“.

Turtle ocolește camioneta prin față și se urcă la volan. Ar putea să tragă în cauciucurile camionetei, dar, dacă e să vină după ea, vrea s-o facă acum, și vrea să vină cu o mașină pe care s-o poată recunoaște. Cheile sunt în contact. Aprinde farurile, bagă în viteză și coboară huruind drumul. Cayenne se târăște pe bancheta de vinilin și-și pune obrazul în poala lui Turtle, cu ochii strâns închiși, tresărind zguduită de spasme, iar Turtle îi pune o mână pe păr și pe obraz. Camioneta derapează când intră pe autostrada neagră și familiară și, la vederea întinderii curate de asfalt, a liniei galbene despărțitoare, a cutiilor poștale, a movilelor de crini-făclie, oftează ușurată. Întinde o mână și-și atinge brazdele săpate pe gât cu propriile unghii. Mișcă oglinda retrovizoare. În ea, își vede fața marmorată de hemoragii capilare negre, din cauza strangulării. Când deschide gura, înăuntru e negru-purpuriu, iar dinții îi sunt tiviți cu roz.

Turtle încearcă să spună ceva și nu poate; gura i se deschide și i se închide cu un pocnet. Cayenne întinde o mână, prinzându-se de cracul blugilor lui Turtle și strângând încet pumnul, iar Turtle coboară privirea spre față. Cayenne își strânge pulpele, cu o mână în jurul

stomacului. Cu plafoniera stinsă, cabina e aproape lipsită de lumină, dar Turtle zărește silueta fetei în lumina venită de la farurile mașinilor care trec pe autostradă. Turtle poate să vadă conturul vag al unui obraz de argint, semi-luna unei orbite, jumătatea de gură care gâfâie, planuri ale feței reflectând lumina și părul negru absorbind-o.

Douăzeci și șapte

După vreo doi, trei kilometri, Turtle oprește camioneta imediat după o curbă fără vizibilitate. Sunt pe autostrada bătută de vânt și întunecată, care urmează marginea stâncii, la sud de Mendocino. Cayenne se ridică fără cuvinte în șezut. Turtle bagă în marșarier și intră cu spatele în curbă. Se uită cu atenție în oglinda retrovizoare. Nu-și poate întoarce gâtul suficient ca să se uite peste umăr. Taluzul de pe dreapta e în beznă. Pe stânga, farurile luminează parapetul și stânca. Ambele se ridică deasupra oceanului. Turtle schimbă viteza și ia din nou curba, încet, privind taluzul, privind parapetul, privind înainte drumul, pe măsură ce începe să se vadă. Farurile luminează parapetul, dar nu și panta împădurită de pe dreapta. Mai merge vreo nouăzeci de metri înainte, trage pe stânga și rămâne în cabină, ascultând păcănitul motorului.

— Ce-i, Turtle? Ce e? întreabă Cayenne.

Turtle nu prea poate să clatine din cap. Îl mișcă o idee spre dreapta, o idee spre stânga.

— Ce e, Turtle?

— Stai aici, spune aceasta din urmă.

— Ce?

— Stai aici.

— Turtle, nu pot... Ce?

Plânge, scuturând din cap.

„N-o să-l las să facă rău nimănui”, se gândește Turtle. „N-o să-l las să vină după Jacob sau Cayenne, ca să mă pedepsească pe mine. Dar n-o să-i fac rău decât dacă o să fiu nevoită”. Știe că are adresa lui Jacob. Se așteaptă să se ducă acolo, s-o caute. Oricum, Turtle nu se poate duce în altă parte, de teamă că Martin o să meargă acasă la Jacob fără ea. Practic, îi lasă o singură variantă.

— Turtle?

Turtle se lasă pe spate, pe bancheta de vinilin. E extenuată. Gâtul îi înțepenește. Are gura plină de sânge, care-i curge din buzele sparte. Înghite cu greutate. Deschide gura să vorbească, și sângele țâșnește și i se scurge pe bluză. Încearcă să-și scuture capul, dar are gâtul prea țeapăn. Deschide ușa cu piciorul, coboară și rămâne reze-mată de aripa din spate a mașinii, masându-și un mușchi al stinghiei.

— Nu pleca, spune Cayenne. Nu, nu, nu, nu pleca.

Turtle se întinde după cartușieră și-și dă seama că a pierdut-o. Are patru cartușe în pușcă, încă cinci în husa cu rezerve de pe patul puștii și cincisprezece gloanțe cu expandare de 9 mm în Sig Sauer. Trânțește ușa, traversează drumul scoțând cartușele lucioase și zimțate din husă și băgându-le în magazia tensionată de arc, simțind cum intră fiecare în locașul lui cu un pocnet. Urcă pe taluz și se întinde în arbuștii de pe margine, ca să aibă linie de tragere liberă spre cabină, prin parbriz. Stă pe interiorul curbei. Unghiul nu e bun, dar n-o să fie în bă-taia farurilor, iar Martin o să se uite înainte și în stânga.

Se așteaptă să frâneze când o să-i apară în față camioneta bunicului. O să aibă timp să tragă o singură dată. Poate de două ori. După aceea o să descarce arma în roți. Nu se poate sprijini în cot. E complet învinețit. Nu-și aduce deloc aminte când s-a lovit. I se păruse așa de ușor. Dar acum îi înțepenește tot brațul. „Imediat ce apare de după curbă, dacă vine pe după curbă, nici nu te gândești. Direct prin parbriz. Dacă-ți dă ocazia, trage în el și a doua oară”, își zice ea. O doare toată fața. Nu-și simte buzele. A pocnit-o destul de tare încât s-o ridice în aer. Turtle încercase să spună ceva. Avusese un avantaj asupra lui și crezuse c-o să se oprească. Crezuse c-o să dea înapoi, c-o să ridice mâinile. Dar Martin intrase direct în ea. Fără nicio ezitare. Se uită pe deasupra cățărilor puștii spre drumul gol, dârdâind în bătaia brizei. Aproape că murise din cauza greșelii ăleia. Fusesse al naibii de aproape. „Noroc”, își zice ea. Noroc chior că a început să respire din nou. Îți zdrobești așa traheea, și nu îți revine neapărat. A fost cât pe ce. Lumea moare din mult mai puțin.

Dumnezeule, își dorește să fi avut .308-ul. Mă rog, va trebui pur și simplu să se descurce cu ce are. Cu pușca și un pistol, e mai mult sau mai puțin limitată la interacțiunea la distanță foarte mică. Așteaptă, în timp ce noaptea devine tot mai rece, briza umezind iarba din jurul ei, și își zice: „Poate, poate”. Nu sunt mașini. E posibil, doar posibil, să le fi lăsat să plece. Aude venind o mașină. Așteaptă. Nu-i el, își zice. „Nu-i el, pentru că ne-a dat drumul”. Au trecut două ore, aproape trei. Așteaptă, tremurând. Vede camioneta bunicului mai sus pe drum, dar n-o poate vedea pe Cayenne. Speră că fata e în regulă. Probabil că e îngrozită, așteptând singură în camionetă, dar o să supraviețuiască.

După curbă vine un Subaru verde. Lumina farurilor ajunge pe camionetă, iar mașina încetinește chiar când intră în câmpul câțării lui Turtle. Coboară pușca spre femeia din spatele volanului. Un copil aflat în spate privește către pădure. Răsuflarea lui aburește geamul, și apoi dispar.

O doare peste tot. Se întreabă: „Unde te duci acum? Ce-o să faci mai departe?”. Dar nu există decât un singur loc unde se poate duce. Turtle stă întinsă în iarbă, așteptându-l să vină de după curbă. „Haide, ticălosule!”, se gândește ea. Martin nu vine. După ore întregi de așteptare, se relaxează, având grijă la gâtul ei învinețit, și schiopătează până la camionetă.

Cayenne a găsit geaca bunicului și s-a învelit cu ea. Stă încovrigată pe banchetă, scuturându-se toată, tremurând ca un câine. La început, Turtle crede că fata a adormit, dar, când urcă în camionetă, cu grijă și făcând tot ce poate ca să nu-și întoarcă gâtul, zărește luciul unei sclerotice în întuneric. Turtle pune mâna pe contact. „Poate”, își zice ea. „Poate”. Se apleacă și scuipă în paharul de Big Gulp al bunicului. Poate. Răsuște cheia.

Merg spre nord, prin Mendocino. Apoi prin Caspar. Fort Bragg. Pe lângă ele fulgeră parcuri pustii și clădiri întunecate. Așteaptă la un semafor, unde nu se vede nicio mașină. După aceea se îndreaptă spre nord. Cifrele verzi ale ceasului digital clipesc 00:00, dar trebuie să fie aproape dimineată. Dunele se apropie de drumul întunecat cu serpentine, abia vizibile prin pâlcurile de eucalipti. Faleza coboară abrupt sub drum, iar ele trec peste Ten Mile Bridge, estuarul de dedesubt fiind întunecat și sufocat de buruieni, cu pilonii cheiurilor putrezite întinzându-se dinspre malurile pline de stuf și cu luciul uriaș

și legănat al râului. După aceea, Turtle și Cayenne trec de pod și merg pe asfaltul proaspăt turnat, pe lângă case din lemn de sequoia îmbrăcate cu șipci, cu pereți decorativi din lamele de șisturi argiloase, alei de beton fără urme de cauciucuri, mici grădini cu trandafiri sălbatici și pini plângători, acoperite cu un strat de protecție din surcele proaspăt tăiate.

Iau o curbă și aproape calcă o fată îmbrăcată într-o rochie roșie, cu volănașe. Are rochia ridicată și stă călare în spinarea unui băiat îmbrăcat în smoching, care încearcă să meargă de-a bușilea, cu o bere în mână. Mijesc amândoi ochii în lumina farurilor. Cayenne și Turtle așteaptă în tăcere în timp ce fata, care râde așa de tare că abia se poate mișca, se căznește să coboare din spatele băiatului și cade pe caldarâm. Își ține pantofii cu toc într-o mână și îi vântură în semn de scuză. Cayenne și Turtle așteaptă. Din tufișuri iese în fugă un băiat într-un smoching alb lăbărțat și evazat, urmărit de o gâscă. Se oprește s-o ajute pe fata căzută pe jos, iar gâsca întinde aripile și sâsâie. Băiatul o ridică pe fată în picioare și se străduiește să ajungă pe marginea drumului, cu gâsca pe urmele lor. Turtle îi aruncă o privire lui Cayenne, apoi ia piciorul de pe frână, iar camioneta se îndepărtează de adolescenți.

Drumul se desfășoară în fața lor și farurile brăzdează iarba aurie înaltă, vălurită de briză. Trec de o curbă, după care se ivește casa lui Jacob, cu aproape cincisprezece mașini pe alee. Turtle stinge farurile și încetinește. O roșcată înaltă, cu diademă pe cap stă pe terasă, cu mâinile pe balustradă, privind spre mașinile parcate. Pe panglica argintie pe care o poartă scrie ZIUA ABSOLVENȚILOR. Ține cu două degete un chiștoc subțire de țigară. „Ce

dracu'?", se întreabă Turtle. „Ce dracu'?” Orice ar fi, pare să fie pe final.

Turtle parchează în spatele unei dube mari, acoperite cu abțibilduri cu REPUBLICANII PENTRU CAPDEMORT, MAI AM O MAȘINĂ ȘI E O CIUPERCĂ FERMECATĂ și ARMELE NU UCID OAMENI/GĂURILE CĂSCATE ÎN ORGANELE VITALE UCID OAMENI. Înăuntru dorm câțiva elevi de liceu. Apasă frâna și oprește camioneta. Cayenne se apleacă în față, cu geaca trasă în jurul umerilor, sugându-și degetul și uitându-se peste bord, la fata roșcată. Turtle deschide ușa și scoate un picior din mașină. I s-a înțepenit un mușchi al stinghiei. Așteaptă acolo, ținându-și răsuflarea, după care se dă jos și rămâne în picioare, rezemându-se de camionetă și masându-și soldul cu încheieturile degetelor. Ocolește cu greutate botul camionetei până la ușa lui Cayenne, o deschide, pune pușca pe capotă și-și trece mâinile pe sub brațele fetei, ia înapoi pușca și o duce pe fată de mână dincolo de coloana de mașini, Subaru și Volvo ruginite, în timp ce luna aflată spre vest se pleacă, alb-gălbui și vârstată cu cratere, peste geamurile negre. Chiar înăuntru, umbrele lipsite de culoare ale celor care dorm. Roșcata le privește urcând pe terasă. Turtle deschide ușile duble spre holul de la intrare. Pe perete, două portrete ale unor bărbați căliți de vreme cu bărbii încâlcite, unul ținând în mână o carabină din timpul Războiului Civil, iar celălalt, o pușcă cu două țevi. Explicația spune VÂNĂTORI INDIENI DE PE EEL RIVER. Au ochii sticloși. Un cuplu stă rezemat de perete și se giugiulește, fata purtând un costum verde uriaș, de dinozaur. Pe podea, bocanci și pantofi eleganți, încălțăminte de tenis, tocuri. Trec prin întretăierea în formă de T și intră pe coridorul îmbrăcat în vitrinele cu

coșuri Pomo. Prin ușa întredeschisă din fața lor pătrunde un evantai de lumină. Zăresc pereții acoperiți cu cărți, o licărire de covoare albe, o rochie roșie de mătase încălțită pe jos. Turtle deschide ușor ușa cu țeava puștii și intră amândouă în sufragerie. În mijloc, vreo șase elevi de liceu joacă Monopoly. Printre ei e și Brett, întins pe podea, într-un costum de catifea maro, cu petice de piele la coate. Ceilalți băieți au costume închiriate, fetele poartă rochii. Se văd bani, împrăștiți pe podea și prinși sub marginile tablei de joc. Ferestrele panoramice dau către terasa care înconjoară casa și către bazinul cu apă caldă, unde, lângă marginea plină de lumânări, stau două fete dezbrăcate, care au rochiile atârinate pe balustrada terasei, balerinii așezați unii lângă alții, coloanele vertebrale palide și arcuite, iar crestele omoplaților li se mișcă odată cu brațele. Într-un colț al încăperii, un pian cu coadă și, deasupra pianului, o pereche de pantofi roșii și o poșetă roșie.

Una dintre fetele de pe podea se ridică în șezut. E Rilke, din clasa de demult a Annei, din drumurile de demult cu autobuzul. Are părul coafat în bucle care-i cad în jurul feței ovale. Poartă o rochie roz fără bretele și un dres subțire, dar e descălțată. Se uită fix la Turtle, gura ei cu buze date cu luciu deschizându-i-se treptat într-un O surprins. Turtle o conduce pe Cayenne în cameră. Brett ridică privirea și se oprește.

Într-o tăcere consternată, Turtle rostește gâfâind numele lui Jacob. Chiar și ei i se pare un sunet înspăimântător.

- O, Doamne, spune Rilke.
- Turtle...? zice Brett.
- O, Doamne.

Turtle face semn cu pușca. Trebuie să plece cu toții. Nu știe cum s-o facă. Trebuie să-l găsească. Tot restul vine după ce-l găsește pe Jacob. Își face planul acesta în minte — găsește-l pe Jacob. Scoate pe toată lumea din casă. Adăpostește-te. Martin o să vină sau nu. Dar, își zice ea, n-o să vină. Dacă era să vină, ar fi făcut deja mișcarea. N-ar aștepta aproape patru ore să vină după ea. Ar veni imediat după ea. Cel puțin, așa crede. Și poate să-l apere pe Jacob. E sigură. Împreună o pot face.

— Ea e...? întreabă una dintre fete.

— Turtle, spune Brett. Turtle. Arăți de parcă ai fi fost spânzurată.

— Jacob... zice ea.

Glasul i se frânge și se pierde.

— Ce?

— Hristoase, ascult-o.

— O, Doamne.

— Turtle, nu te aud, spune Brett. Ai nevoie de Jacob? Asta ai zis? Ce... ce s-a întâmplat? Ce se petrece?

Cayenne se ascunde în spatele lui Turtle, ținând-o de mână și gâfâind în cămașa ei de flanelă. Rilke s-a ridicat în picioare și se zgâiește la Cayenne, ridicând încet mâinile ca să-și acopere gura, șocată.

— O, Doamne.

Turtle n-o bagă în seamă.

— Brett, spune Rilke, cu mâinile la gură.

Cum el nu răspunde, repetă.

— Brett.

— Să găsească cineva un telefon fix. Să cheme cineva poliția, spune una dintre fete.

Turtle își aduce aminte că aici nu funcționează telefoanele mobile.

— Unde e Jacob? întreabă Turtle, vorbind cu dificultate.

Jacob va ști ce să facă. O să scoată pe toată lumea de-aici. După aceea, o să treacă prin asta împreună.

— Ăă... spune Brett, mușcându-și buza și uitându-se în jur, de parcă Jacob ar fi putut să fie în încăpere. Adică, ar putea fi pe oriunde. Dar unde? Adică... nu știu?

— Brett, spune Rilke pe un ton blând și insistent.

Brett se uită la ea.

— Brett, fata, zice Rilke.

Turtle coboară privirea spre Cayenne. Întâi nu vede nimic. Apoi vede. Cayenne are sânge pe picioare. A curs pe partea interioară a genunchilor și în jos, pe gambe, și e uscat și a făcut coajă. Nu pare să fie mare lucru.

— O, Doamne, spune Rilke.

Se lasă în genunchi. Nu pare să știe ce să facă cu mâinile. Se întinde s-o atingă pe Cayenne, dar își trage mâinile înapoi și le duce la gură, parcă pentru a se împiedica să țipe. Cayenne o evită.

— O, Doamne, o, Doamne! repetă Rilke.

Turtle îl apucă pe Brett și-l smucește în față.

— Am nevoie de Jacob.

Are vocea răgușită și aspră.

— Turtle... parcă ai avea vase sparte în ochi... ești bine? întreabă Brett.

— Jacob, repetă ea.

E tot ce poate spune.

Brett ridică brațele, apoi le lasă să cadă.

— Îți zic, Turtle. Nu știu! Nu-i în camera lui. Nu-i aici. Nu știu decât că, atunci când Imogen a decis să dea petrecerea asta, a zis că nu vine. A încercat să mă convingă să mă duc cu el în excursie la Inglenook Fen, și eu am zis: „Dă-o dracului, mă duc la petrecere”. Am

crezut că i-ai dat papucii. La dracu'... și el crede că i-ai dat papucii.

Turtle rămâne ținută locului. Jacob nu-i acolo. Habar n-are ce să facă. Și, cu această imposibilitate, simte cum se scurge din ea tot avântul. Lumea devine cenușie și neclară din cauza tensiunii, câmpul vizual i se îngustează, de parcă încăperea s-ar retrage din fața ei și, prin această retragere, toată scena, toți oamenii, casa, totul devine mai bizar, mai întunecat, impenetrabil și de netrecut. Podeaua se învâрте, iar Turtle se teme, pentru o clipă, că o să cadă.

— Turtle? spune Brett.

Turtle se holbează la ei. Brett îi vorbește, iar Rilke e în genunchi, în fața lui Cayenne, mângâind-o necontrolat, într-un impuls stânenit de a aduce mai multă alinare. Oamenii vorbesc între ei. Turtle își dă seama că trebuie să se descurce singură. Să-i scoată pe toți de-acolo. Să-i ducă într-un loc ferit, în caz că vine Martin. Îi devine clar ce greșală enormă a făcut și, cu o panică sufocantă și tot mai puternică, încearcă să-și dea seama ce să facă în continuare.

— Turtle? repetă Brett.

Nu face decât să stea în picioare.

— Turtle... ce se întâmplă?

Se duce spre bibliotecă. Așezat lângă suportul care ține cărțile drepte se află un urcior plin de pixuri, pe care-l răstoarnă și, scoțând un marker permanent, se duce la perete și scrie:

Scoate pe toată lumea de aici.

— Ce? întreabă Brett.

Rămâne holbându-se la cuvintele scrise.

— Ce?

Turtle scrie.

Fugiți.

Un semicerc de străini se holbează la ea.

— O, nu, spune Rilke.

— Adică, acum? întreabă Brett.

— E de rău, zice Rilke.

Turtle le face semn cu pușca.

— Stai, spune Brett. De ce? Cum? Am luat cheile tuturor...

Turtle face din nou semn cu pușca și, chiar în timp ce o face, își dă seama cât de zadarnic e. Casa e plină de oameni care dorm. Aleea e blocată de mașini. Se răzgândește.

— Trebuie să plec, spune. Trebuie să ies de-aici.

— Turtle... nu pot... nu te înțeleg.

Se întoarce și o târăște pe Cayenne spre ușă. Dacă se grăbește, poate să încerce altă ambuscadă. Chiar înainte de pod.

— Stai, spune Rilke.

Turtle se uită la ea.

— Nu poți s-o iei cu tine, zice Rilke.

Turtle duce degetul la gură. Toată lumea ezită.

— Brett, a fost...

Turtle face semn cu pușca. Rilke se oprește brusc.

— Turtle, ce dracu'? Unde te duci? întreabă Brett.

Turtle e tăcută ca un mormânt. Aude o camionetă pe alee. Aude cum se oprește motorul și-l aude deschizând ușa cu piciorul, aude ușa trântindu-se. Simte ivindu-i-se în măruntaie o amorțeală, o senzație de aspirare, o oroare înăbușitoare și care îi dă furnicături, de parcă buclele alea lipicioase ar fi niște cârpe din care e stors sângele. Rilke vorbește, cuvintele fiindu-i lipsite de sens și deformate,

și Brett și ceilalți vorbesc cu toții, iar Turtle își zice: „Nu m-a lăsat să plec. Nu mi-a dat drumul. A așteptat să mă întorc, așa cum a făcut după ce a aflat despre Jacob. Mi-a dat ocazia să mă căiesc, pentru că de fapt vrea să mă întorc de bunăvoie. Dar acum a venit aici“. Are doar câteva secunde să facă ce trebuie și, dacă dă greș, o să moară oameni nevinovați. „Rahat“, își zice. „Rahat“.

Douăzeci și opt

Turtle o împinge pe fată către Rilke.

— Rămâi aici, spune.

Cayenne clatină din cap. Turtle se lasă într-un genunchi, la același nivel cu fata.

— O să mă întorc.

Glasul îi e un scrâșnet aspru. Copila scutură din cap.

Promit, spune Turtle fără glas.

— Promiți?

Turtle încuviințează din cap, chinuitor.

Celorlalți le face semn spre scări.

— Ne, ne, spune Brett. Nici gând. Nu te las.

— Brett, zice Rilke. Cineva a încercat s-o omoare, iar persoana aceea e aici. Persoana aceea e aici, în momentul ăsta.

— Nu-mi pasă, răspunde Brett. Nu plec de lângă ea.

— Brett...!

Rilke o ține pe Cayenne.

— Brett, trebuie să mergem...

Turtle îi lasă vorbind și traversează sufrageria, ieșind pe coridor și închizând ușa încet în urma ei. Aude pașii lui Martin urcând pe terasă. Coridorul dă în culoarul de intrare într-un hol în formă de T, iar ea se lasă pe burtă,

ca să nu fie luminată din spate de vitrina de pe coridor, se târăște pe covor și împinge pușca după colț, în holul de la intrare. Cuplul care se giugiulea e tot acolo, rezemat de perete. Fata în costum de dinozaur îi aruncă o privire lui Turtle. Se mișcă să-și ia de pe față o șuviță de păr și atunci, văzând arma, încremenește cu gura căscată. Turtle duce un deget la buze. Cuplul se holbează la ea. Turtle ridică sprâncenele și se uită spre ușă. Cei doi îi urmăresc privirea.

Martin e probabil chiar dincolo de ușă, pe terasă. Aude scândurile scârțâind sub pașii lui. Fata se întoarce în liniște și se uită la Turtle. E clar că pușca nu e îndreptată spre ea, dar sunt unii care cred că o pușcă poate să împroaște cu alice o cameră întreagă. Turtle ridică mâna: *Nu te mișca. Încearcă să spună Râmâi pe loc.* Vrea să înțeleagă și ei că n-o să le facă rău. Băiatul nu-și mută privirea de la ușă. Așteaptă. Cartușele cu recul redus pe care le folosește au o dispersie de vreo 7 milimetri per metru. Ea se află la 4,5 metri de ușă. „Haide. Haide”, se gândește. Așteaptă, cu intestinele descolăcindu-i-se în ea, băgată în perete, uitându-se după colț cu arma întinsă în față și pe jumătate ascunsă de o măsută. Își lipește obrazul de patul puștii. Covorul miroase a șampon. În bucătărie, aude frigiderul pornind. Turtle nu-i vede umbra lui Martin, dar știe că e dincolo de uși și așteaptă, gândindu-se: „Vino acum la mine, ticălos ce ești tu”.

Mânerul se răsucește și ușa se deschide brusc, cu o scuturătură ușoară. Fata tresare surprinsă și rămâne tăcută. Degetul lui Turtle se strânge pe trăgaci, dar în cadrul ușii nu se vede nicio umbră, nicio urmă a lui Martin, iar ea și-l închipuie încordat lângă tocul ușii deschise, încercând s-o atragă afară. Pare să chibzuiască. „Haide”, se gândește ea. „Haide”. În locul unde i se lipește de obraz, patul puștii e alunecos din cauza transpirației. Punctul luminos

din cătare licărește. Lumina gălbuie slabă de pe terasă se răspândește ca un evantai pe dalele holului de la intrare. Are gura uscată de frică. Încearcă să înghită și nu poate.

Băiatul se îndepărtează de fată și face un pas spre Turtle, dar Turtle clatină din cap, mimând cuvintele, iar el se oprește. Martin e în stare să tragă prin ușă, și o va face dacă aude pași. Știe că s-ar putea să-l aștepte Turtle și va fi conștient de pericolul care-l pândește dacă intră pe ușă. Băiatul ezită. Tăcerea se prelungește. Fata stă cu brațele strânse în jurul ei, tremurând. Băiatul se află parțial în linia ei de tragere, dar Turtle nu vrea să-l facă să se miște de-acolo. Scândurile terasei scârțâie, iar Turtle își strânge și-și desface mâna stângă, aflată pe piston.

Începe să creadă că i-a scăpat ceva. Tăcerea durează prea mult. Turtle pune patul puștii pe podea și se sprijină de ea, gândindu-se: „Nu, nu, nu”. Șchioapătă înapoi spre sufragerie, rezemându-se de vitrina de sticlă și, când ajunge la ușă, pe sub ea trece un fascicul de lumină. Știe ce e: Martin a ocolit casa și s-a urcat pe terasă, iar acum baleiază camera cu lanterna armei, căutând o altă cale de intrare, după care Turtle aude șuieratul ușilor de sticlă ale terasei pe șine și dubla atingere ușoară a izolației, și se gândește: „Rahat, rahat, rahat”. În cealaltă cameră, chiar dincolo de ușă, Cayenne țipă, iar Turtle aude glasul lui Martin nedeslușit, printre urletele prelungite și gâfâite ale lui Cayenne, dar rămâne unde e. „Intră pe ușa aia și mori”, își zice ea. „Intră pe ușa aia și pur și simplu o să te duci naibii”. Țipetele lui Cayenne se opresc brusc.

— Bobiță! strigă Martin.

Turtle intră pe ușă. Martin stă în mijlocul camerei. Are la el carabina AR-15 cu țeavă scurtă, modificată să

tragă complet automat. Are două magazine cu câte 30 de cartușe, lipite cap la cap cu bandă adezivă. Probabil că mai are și alte magazine, îndesate pe după curea. Are buzele larg deschise. Rilke o ține pe Cayenne.

— Ce ai făcut? întreabă el.

Își desface mâinile. Abia acum își dă Turtle seama. Nu mai e loc de întors. Nu cu martori.

Turtle deschide gura, dar nu poate vorbi.

— Bobiță, spune el, strângând din buze.

Își întinde brațele.

Turtle rămâne pe loc.

— Acum, Bobiță, zice Martin.

Scuipă sânge pe covorul alb. Cum Turtle nu vorbește, Martin se uită în jur, spre ceilalți.

— Ce-ar fi să ne lăsați o clipă? spune el.

Ceilalți liceeni se reped spre ușă. Brett și Rilke rămân pe loc, Brett cu mâinile ridicate, Rilke ținând-o pe Cayenne. Unul dintre ceilalți o să cheme poliția. Poate că a și chemat-o deja cineva. Turtle se întreabă, dacă merge cu el, ce se întâmplă cu fata?

Turtle încearcă să vorbească, dar nu reușește. Înghite, încearcă din nou.

— Fata?

— Las-o, zice Martin.

— Nu, nu, nu, nu, spune Cayenne. Nu, nu, nu, o să te omoare. O s-o omoare.

Turtle ține arma cu o mână, pe lângă picior.

— Bobiță, repetă Martin.

Vine spre ea. Dă un șut în tabla de Monopoly, ca s-o dea deoparte din drum. Își desface mâinile cu chibzuială, arma atârând de una dintre ele, și spune:

— Ascultă, Bobiță. Ascultă. Trebuie să vii cu mine.

Cayenne se smiorcăie:

— Nu nu nu nu nu nu nu...

— Te iubesc prea mult ca să te las vreodată să pleci, spune Martin. Ai făcut o greșeală. Poate ai uitat că am încercat deja asta.

Zâmbește, tastează, apoi face un semn, întâmpinând vreo limită mută de limbaj.

— Am încercat-o și ce am descoperit a fost că, separat, nu suntem nimic. Nu mai putem să trecem prin asta din nou. Pur și simplu, n-avem cum. Trebuie să înțelegi. Și acești alții...

Face din nou semn. Elemente de decor. Obiecte. Asta-i greșeala ei. Să creadă într-o lume în afara lui. Martin face ultimul pas spre ea, se aruncă în genunchi și o cuprinde cu brațele, apăsându-și obrazul de bazinul ei. Brett și Rilke privesc în tăcere, Cayenne închizând ochii. Turtle ridică brațele ca o fată care intră în apă rece până la brâu. Se gândește: „Omoară-l. Omoară-l în clipa asta. Fă-o, înainte să te omoare pe tine, sau pe Cayenne, sau pe Jacob sau pe Brett“. Dar nu e în stare să-l omoare aici, când e căzut în genunchi, și se gândește: „Și atunci ce-o să creadă Brett despre tine, ce o să creadă Cayenne despre tine, o ucigașă, un călău“, și aici se termină, pentru că, știe, nu trebuie s-o facă. Măcar vorbește cu ea.

Umerii lui Martin se zguduie. O îmbrățișează, strângând pleoapele așa de tare, că i se încrețesc colțurile ochilor, și spune:

— Te iubesc. La dracu’.

Își întărește și mai mult strânsoarea. Turtle nu știe ce să spună. Se uită, pe deasupra lui, la Brett, într-o rugămintă mută, dar Brett nu pleacă. Fața lui Martin e

încruntată de concentrare, iar Turtle deschide gura să vorbească și nu poate.

— Futu-i! urlă Martin. Futu-i! Uită-te la tine! Futu-i! Futu-i! Se oprește și o privește în tăcere. Apoi se ridică.

— Vino cu mine, Bobiță.

Turtle rămâne pe loc.

— Toată lumea, spune el. Ieșiți de-aici.

Nu se mișcă nimeni.

— Toată lumea, repetă Martin. Ieșiți dracului de-aici!

— Nu, frate, spune Brett. Nu, nu cred.

Martin se întoarce spre el.

— Tu ești băiatul Carolinei, așa-i? Întreabă.

— Așa-i, răspunde Brett.

— Mai bine o iei înainte și ieși dracului de-aici, spune Martin, făcând un semn cu arma, înainte să fii împușcat.

Brett rămâne nemișcat, cu mâinile ridicate.

— Nu pot. Îmi pare rău. E prietena mea.

— Tu și cu mine, Bobiță. Ce zici?

Turtle își desface brațele, pustiită, neputincioasă.

— Bine.

— Bine?

— Nu te duce, Turtle, spune Brett. Nu-l lăsăm pe nemernicul ăsta să te ducă nicăieri.

Martin o cântărește din priviri, cu un ochi mai închis decât celălalt.

— O să mă duc, zice ea.

Nu știe ce vrea să spună. O să plece cu el, sau o să-l scoată în hol și o să-l omoare acolo. Trebuie să-l îndepărteze de lângă Brett și Cayenne.

Martin o măsoară din ochi, face semn din cap spre pușcă.

— Las-o.

Turtle ezită. Încearcă să vorbească. Glasul i se frânge. Estimează riscul ca ea să lase pușca, iar el să-i omoare pe toți.

Martin se întoarce dinspre ea. Privește peretele. Privește camera. Își strânge buzele într-un fel de grimasă gânditoare și-și trece mâna peste față. Încearcă să decidă ce urmează să facă.

— O să vin, spune ea.

Martin îi zâmbește superior, cu subînțeles, clătinând din cap, iar zâmbetul i se schimbă în ceva plin de ură, ceva înverșunat, ceva care-i încleștează fălcile și-l face să pară sumbru meditativ. Își trece degetul peste buze. Trebuie să vadă o expresie pe chipul ei, sau trebuie să ia o decizie.

— Las-o jos, Bobiță.

Turtle desface pușca din bandulieră și o aruncă la podea.

Brett face un pas în față.

— N-o duci nicăieri, spune el.

Martin nu-l bagă în seamă. Se uită la Turtle.

— Haide, Bobiță, zice.

Brett pășește între ei și-și pune mâinile pe pieptul lui Martin.

— Nu, spune el, n-o să te las...

Turtle vede fața lui Martin. Întinde mâna după Sig Sauer. Brațul drept nu se mișcă așa cum ar trebui. Încearcă disperată să prindă arma și, pentru o clipă îngrozitoare, se împiedică în bluză, care se adună peste butonul de deschidere a tocului, iar ea nu poate scoate pistolul, bâjbâind fără să-i vină să creadă, uitându-se la Martin cum se dă înapoi, ca să facă loc între el și Brett, care stă cu mâinile ridicate și îndreptate în afară, și apoi sclipirea strălucitoare a gurii

armei. Brett se îndoaie, aplecându-se, cu spatele arcuit, iar glonțul îi umflă cămașa ca pe o pânză de corabie. Martin se uită la Turtle pe lângă Brett. Vede a doua sclipire a gurii armei, iar glonțul o lovește în obraz ca un baros. Cade văzând stele verzi, cu ochiul stâng orbit, cu fața albită de durere, și rămâne întinsă deasupra puștii. Cayenne urlă, făcându-și drum spre ea pe covor. Apoi Turtle e în picioare și fuge cu pușca în mână. O lovește ceva în spate și vede pâcla sângerie proiectată în fața ei pe perete, gaura zbârcită de glonț apărând chiar în mijlocul lui, cât o arsură de țigară. Se năpustește pe ușă și se răsuțește în hol, cu mintea galbenă și verde de groază. Aruncă o privire peste umăr și vede o izbucnire de lumină, ca atunci când cineva aprinde un chibrit, vederea i se împăienjenește, împestrițată de puncte verzi și roșii, o pată împrăștiată de imagini remanente, și ceva o plesnește chiar sub omoplatul drept. Aude *poc*-ul făcut de armă; i se pare mai mic și mai puțin important decât ar trebui să fie, iar după lovitură vine sunetul. Cade în genunchi în bucătărie. Se prinde de burtă, simte jetul fierbinte de sânge în mâini. Aude *poc poc*, alte focuri de armă, dar este complet năucitor. Nu știe unde lovesc gloanțele sau dacă o lovesc pe ea. Nu poate trage adânc aer în piept.

Se târăște pe podeaua bucătăriei, spunându-și: „Trebuie să te ridici“. Gâfâie superficial. Cayenne trage de ea. Turtle își sprijină mâna într-o peliculă de sânge și o scoate de sub ea. Zace cu fața pe dalele de granit. Fata o trage de bluză. Turtle zărește pușca în spatele ei, pe podea. Se răsuțește pe spinare, își ridică genunchii, trage Sig Sauer-ul din toc și-l ridică. Ținta i se abate în toate părțile, vederea îi e încețoșată, ochiul stâng e plin de sânge și-l închide. Chiar când apare Martin, își prinde încheieturile

mâinilor între coapse. Trage, iar el se aruncă înapoi în spatele peretelui. Turtle trage prin perete, ca să-l împingă mai departe pe coridor.

Cayenne o prinde pe Turtle de braț și încearcă s-o tragă pe podea, iar Turtle se ridică și, cu bocancii și cizmele alunecând pe dalele mânjite cu sânge, ia pușca și pornește șontăcând spre ușa care dă pe terasa din spate. Apoi se oprește. Se uită la blatul de bucătărie, apoi se împleticește spre ea, rezemându-se cu o mână de insula din mijlocul încăperii și cu cealaltă ținându-se de abdomen, ca un alergător care are un junghi în coaste, cu pușca atârnată și sângele gâlgâindu-i printre degetele apăsate pe burtă. Cămașa e leoarcă. Face un zgomot neplăcut când i se atinge de abdomen. Nu poate să tragă adânc aer în piept.

— Trebuie să plecăm, tipă Cayenne. Turtle! Hai să mergem!

Turtle deschide dulapul și înăuntru se află becuri, șurubelnițe, un ciocan de tâmplărie, cuie, bandă adezivă. Sângele i se scurge de pe față direct în dulap. Clipește întruna, ca să-l dea deoparte din ochiul stâng. „E doar o zgârietură“, își zice ea. Nu se simte ca o zgârietură. Își ridică bluza. „E în regulă“, își zice. „Nu trebuie decât să faci totul ca lumea. Și asta e foarte bine“.

Martin vine de după colț. Turtle ridică pușca plină de sânge într-o mână și face o gaură în perete, chiar când Martin se retrage. Scoate arma pe după colț și trage orbește în bucătărie, ciuruind pereții cu foc automat, iar Turtle țintește și trage din nou. Alicele trec prin faianță, dând la iveală bolțuri, cabluri electrice și izolații ce ies prin perete, iar Turtle aude cum se sparge vitrina de sticlă, îl aude pe Martin târându-se în patru labe peste cioburi și îndepărtându-se de ea. Ridică pușca și trage în lampa din

bucătărie. Se cufundă cu toții în întuneric. După aceea, Turtle acționează sistemul stroboscopic montat pe armă. Încăperea se umple cu o lumină orbitoare, intermitentă. Alungă toate umbrele, schimbându-le în linii izbitoare și lipsite de profunzime, iar culorile devin foi albe de strălucire orbitoare. Știe din experiență cât de greu e să tragi în lumina aceea. Lanterna e montată pe țeavă cu cleme, iar ea o demontează și o aruncă pe insula de bucătărie, la trei metri de ea, înspre ușa care dă către coridor.

În lumina intermitentă amețitoare, își trage din nou cămașa în sus. Zărește rana de pe burtă. Sângele i s-a prelins în jos pe abdomen, a îmbibat blugii și îi împroașcă bocancii. Sfâșie o bucată din cămașă, face tamponul cocoloș peste rană și începe să-l prindă cu bandă adezivă. Are noroc că Martin folosește arma cu țeavă scurtă. După cum arată rana de ieșire, a străpuns-o fără să se abată, iar glonțul nu s-a fragmentat, și nici n-a deviat. La țevele mai lungi și la viteze mai mari, gloanțele alea de 5.56 se pot dezghioca sau răsuci. Martin e neglijent, își zice ea. E neglijent cu detaliile astea, și întotdeauna a fost așa. Martin trage în lanternă. Turtle nu-l bagă în seamă. Banda adezivă n-o s-o ajute prea mult, dar ceva-ceva tot o să țină. Nu-i adevărat. Unde se duce ea, o să-i salveze viața.

— Turtle! țipă Cayenne.

Turtle n-o bagă în seamă, lipindu-și o centură strânsă de bandă adezivă în jurul abdomenului și al pieptului. Ridică privirea în clipa în care observă ceva fulgerând. Panoul de granit de lângă ea sare din perete și se sparge în cădere. În lumina stroboscopică nu se vede nicio mișcare. Doar străfulgerări separate, de un alb strălucitor. Martin nu mai trage din pragul ușii. E în camera de alături, trăgând prin peretele de lângă ea. Turtle se aruncă și o

împinge pe Cayenne la pământ. Deasupra lor, se adună în aer aşchii de faianţă şi sticlă şi se desprinde o panglică de particule de gresie. Fetele se ghemuiesc pe podea în spaatele insulei, Cayene ţipând întruna, cu faţa spre faianţă. Insula nu-i o acoperire reală. Gloanţele de 5.56 or fi mici, nu mai mari şi doar puţin mai grele decât cartuşele de .22 cu capsă la bază, dar tot o să treacă direct prin ea. Turtle se ridică în şezut, se agaţă de dulap şi continuă să înfăşoare banda adezivă. Nu vrea să încerce să tragă în el prin perete. Pur şi simplu n-are destulă muniţie şi nu ştie cine ar mai putea fi în cameră cu el. Apoi tirul se opreşte, iar Turtle îl aude aruncând magazia, sunetul făcut de încărcarea alteia, zgomotul de oţel pe oţel al percuto-rului eliberat, dar se întâmplă ceva. Se blochează ceva. „Ticălos ce eşti“, se gândeşte ea, „nemernic incapabil“. Probabil a făcut treabă de mântuială când şi-a modificat arma, şi acum i se blochează. Cayenne e lipită de podea, cu ochii strânşi, zvârcolindu-se fără cuvinte şi zgâriind gresia. Turtle o apucă de păr şi o ridică, iar fata îi prinde încheietura cu ambele mâini şi se împleticesc amândouă către uşa dinspre terasă. Lumina stroboscopică anulează vederea în profunzime, aşa că merg clătinându-se, pe jumătate orbite, prin bucătărie, iar Turtle trage în tocul uşii din faţa lor, deschide uşa cu piciorul şi iese. În bucătărie se mai aud câteva focuri de sondare, iar ele se aruncă pe terasă şi se târăsc împleticindu-se spre trepte. Lumina stroboscopică o să-l mai întârzie câteva secunde. Turtle se prinde de balustradă, se târăşte în jos pe scară şi coboară pe un intrând de plajă stâncoasă, acoperită cu alge maronii care trosnesc sub picioare. Dinspre nord bate un vânt puternic, care le răvăşeşte părul şi li-l lipeşte de feţe în panglici lungi.

Douăzeci și nouă

Turtle merge cu dificultate, pașii ei dând la iveală apa din nisipul umed și lăsând urme ca niște halouri luminoase. În față, râul e mărginit de găște adormite. Par să fie sute. Turtle merge poticnindu-se și sprijinindu-se de față, se clatină și pășește, se clatină și pășește. Banda adezivă se strânge odată cu bătăile inimii și își dă seama că rola a rămas prinsă de ea, atârând de o coadă lungă de bandă. O mai trece de câteva ori în jurul abdomenului, rupe banda și aruncă rola în nisip. Respiră cu gâfâieli repezi și adânci și i se pare că nu reușește să inspire destul aer.

Malurile abrupte nu sunt înalte. Râul curge pe sub ele încă vreo douăzeci și ceva de metri, apoi malurile se retrag. Dincolo de ele, estuarul nu prea adânc al râului e presărat cu bușteni aduși de apă, grinduri și grămezi de alge maronii eșuate, la mai mult de treizeci și cinci de metri de linia valurilor, unde se află trei stânci marine cu siluete negre, iar brizanții se sparg albi și se rostogolesc pe o întindere de plajă ce se prelungește la orizont, de la nord la sud, fiecare val ducând o încărcătură de apă și nisip care vibrează în aer. Deasupra ei, casa lui Jacob, așezată pe colțul falezei, domină și râul, și plaja. Turtle

și Cayenne merg înainte clătinându-se, iar păsările încep să-și ia zborul de jur împrejurul lor. Turtle ajunge la marginea râului și o trage pe fată înainte, în curentul rece, mergând cu dificultate prin apa până la coapse, printr-un talmeș-balmeș de bătaii de aripi, aruncându-se apoi în apă. Turtle își dă drumul și înoată din greu peste fundul nisipos. Râul n-are decât vreo doi metri, doi metri și jumătate adâncime, dar o duce cu o forță surprinzătoare. Iese la suprafață să respire o dată, vede găștele încă luându-și zborul peste tot în jur, și casa neclară, și se scufundă din nou să înoate. Trece de stâncile abrupte, ajunge la un buștean care iese din mal și se întinde în apă, se agață de el și iese în spatele lui. O trage pe fată din mijlocul curentului și o aduce în spatele bușteanului, pe suprafața înclinată și scobită a malului.

La mai puțin de patruzeci de metri depărtare, Martin iese pe terasă și baleiază plaja cu lanterna montată pe armă, lumina căzând pieziș pe suprafața râului. Reflexii punctate gonesc precum un carusel pe suprafața stâncii. Turtle și Cayenne stau întinse în spatele bușteanului, în apă până la bărbie, adăpostite lângă malul nisipos. Martin are un mic avantaj în înălțime — terasa e cu vreo șapte, opt metri mai sus și are vedere spre întreaga plajă.

În pușcă nu mai are nimic altceva în afară de alice. Martin e chiar la limita distanței de tragere. Dacă ar fi avut un glonț, l-ar fi putut nimeri pe treptele alea și i-ar fi luat viața pur și simplu. Gândește greoi, marginile câmpului vizual i se îngustează, lumea pare golită și secată de senzații. O apucă pe fată și o conduce în aval, dar Cayenne clatină din cap. Mai sunt încă vreo optsprezece, douăzeci de metri până la vărsarea râului în ocean. Vrea s-o trimită să urmeze râul până la vărsare

și apoi s-o apuce spre sud, mergând pe malul apei. Așa are cele mai multe șanse. Turtle ridică trei degete — la trei —, uitându-se cu înțeles la ea, însă fata clatină din cap, și Turtle o trage mai aproape de ea și o sărută pe păr, apoi o împinge, amândouă râsuflând neregulat, sunetul râsuflării lor părând amplificat de apă și de malul nisipos și scobit, iar Turtle se răsuțește și scoate Sig Sauerul, cu apa scurgându-se din magazie și din țeavă, îl așază pe buștean, găsește cătarea cu tritium luminos, îl țintește pe Martin și lumina lui care sondează plaja, după care trage.

Martin trebuie să-i fi văzut sclipirea din vârful țevii, pentru că lanterna trece peste plajă în direcția ei și el începe să tragă. În aer se ridică trombe de apă și erup, negre și încețoșate, pe fundalul spectrului solar al lanternei și al gheizerului de așchii de lemn aruncate din buștean, după care dispar în beznă. Turtle țintește direct în strălucirea nimicitoare. Umbrele cătărilor trec ca pe un cadran solar peste închizătorul armei și peste brațul ei, iar Sig Sauer-ul eclipsează lumina și își aruncă umbra subțire peste ochiul drept al lui Turtle, cu cătările căpătând propriul halo în lumina albă puternică, iar ea apasă pe trăgaci. Lumina clipește și se stinge. Turtle trage în continuare, cu atenție maximă la clicul de recul al trăgaciului și cu vederea năpădită de imagini remanente. Sig Sauerul rămâne fără cartușe, iar ea îl aruncă în râu, unde pistolul șuieră și apoi dispare. Închide ochii, cu cunoștința alunecându-i printre degete, și își zice: „Trebuie să te ridici, Turtle. Trebuie să te ridici“.

Cayenne a plecat. Măcar asta a mers. Fata a scăpat. Turtle se târăște pe coate și genunchi prin apă, până la malul nisipos, abia fiind capabilă să-și aducă aminte ce

face, în timp ce apa e tot mai mică, pe măsură ce albia râului se lărgeste. În faţă, pe cursul râului se află o movilă de alge. Turtle se târăşte pe burtă spre ea. Aici e un grind, încărcat cu alge şi lemne aduse de apă. Se târăşte printre alge. În jurul ei îşi iau zborul musculiţe şi purici de nisip. Miroase a sare şi a putregai. Gâfâie repede şi necontrolat, trăgând puşca pe bandulieră. Stă întinsă, tremurând de frig şi de frică. Lângă ea, o meduză încreţită cu vâlul purpuriu se dezmembrează în fâşii încurcate, golurile viermuind de purici de nisip umflaţi şi măriţi de ţesutul ca o lentilă. Apa e stătută. Curentul râului se înfruntă cu valurile, schimbându-şi direcţia înainte şi înapoi. Valurile de resac vin spre ea cu un scârşnet disonant, care se simte în apă şi în patul de nisip de dedesubt, care se simte în măruntaie, iar acestea se tăvălesc în sacul lor sfâşiat şi mucilaginos, şi fiecare val care se sparge înaproaşcă apă, şi apa se ridică în jurul ei şi apoi se scurge. Stă întinsă scotocind după gânduri alunecoase, de parcă ar scormoni prin alge după ȕipari, şi se gândeşte: „Aş putea să închid ochii şi s-ar termina cu toate astea, cu toate astea“. Apoi îşi zice: „Nu, dă-o dracului — ai avut ocazia, târfă ce eşti! Acum eşti băgată în povestea asta“.

Se relaxează şi se uită la el printre alge. Martin şchiopătează pe plaja de lângă albia râului, iar ea trăieşte un val extraordinar de bucurie. L-a nimerit, la dracu', de la câţi metri or fi fost, şi ea cu un 9mm, şi el cu un AR-15, stând la înălţime şi orbind-o cu lanterna, şi tot l-a nimerit. A nimerit şi lanterna, pentru că altfel Martin ar folosi-o. „Hai la mine“, se gândeşte. „Hai la mine, în întuneric, nenorocitul. Hai la mine şi mori“. Se lasă în apă, care i se ridică în jurul ochilor, şi se trage mai adânc în încâlceala grea şi lunecoasă de alge.

Lui Martin îi ia mult să ajungă pe plajă, iar ea stă întinsă fără să se miște, cu inima încleștându-i tot corpul cu bătaia ei, suflând greu, ametită, și se gândește: „Doar încă un pic, Turtle. Agață-te bine de lumea asta și nu-i da drumul, și n-o da în bară”.

Martin urmează malul râului. Probabil i se pare că nu există nicio ascunzătoare pe întinderea aceasta vastă și plată de plajă. Se oprește în dreptul grămezii de alge în care stă ea. Ca și Turtle, și el așteaptă să i se adapteze ochii la întuneric. Se uită la râu căutând să prindă orice mișcare, privind încordat, în postura oamenilor care nu văd bine în beznă. Are arma lângă umăr. Turtle are pușca prinsă sub ea. Nu vrea să se miște ca s-o scoată. Vrea să-l lase să treacă pe lângă ea. O să se miște dacă trebuie, dar nu-i plac sorții de izbândă. Vrea să treacă dincolo de ea. Martin se uită în continuare spre gura râului, unde se ridică printre valuri cele trei insule. Totuși, nu vrea să aibă mormanul de alge în spate. Turtle închide ochii. „Nu”, își zice. Martin ridică pușca și trage foc automat de sondare în grămada de alge, în timp ce Turtle stă întinsă cu ochii închiși și strângând din dinți, printre plesniturele umede ale gloanțelor în alge, dar nu se întâmplă nimic. N-o nimerește. Martin se oprește și cercetează grămada de alge. Apoi se hotărăște. Își îndreaptă pușca spre valuri și trece mai departe.

Turtle expiră profund, ducându-și pumnul la gură ca să nu suspine. Apoi se trage târându-se de sub alge, își eliberează pușca plină de nisip, se ridică în picioare și șchiopătează după el prin albia râului, care devine tot mai puțin adâncă, spunându-și: „Nu mai e mult, Turtle, nu trebuie decât să rămâi pe picioare, javră ce ești”. Se împleticește și pășește prin apa care-i ajunge până la

înălțimea gambelor, se împleticește și pășește și i se pare că Dumnezeu a prins-o de abdomen și o strânge, plaja e secată de culoare, secată de miros și sunet, o foaie alb-negru, albul valurilor, conturul insulelor și Martin.

În fața ei, Martin se apropie de un coridor îngust între două insule, bătut de vânt și semănând cu o grotă. Se gândește că acolo e Turtle, ascunsă privirilor lui. Percepția lui Turtle se reduce la un singur gând hotărât. Martin e în picioare la marginea valurilor, în apă până la genunchi, cu fața spre ocean. Luna îi luminează fața indirect, srălucirea ei ajungând până la limita orizontului. Turtle ridică pușca, apa scurgându-se din tubul magaziei armei, și nu știe dacă o să tragă.

— Tati, spune încet în spatele lui, iar el se răsuțește și noaptea e sfâșiată de cercul de lumină stroboscopică suspendată al lanternei de pe gura puștii.

Turtle apasă pe trăgaci. Din gura armei ei fulgeră un halo luminos incomplet, întrerupt de silueta puștii, și spre el se întinde o lance enormă de foc, iar Turtle îi vede silueta, și apoi întuneric. Nu-l vede căzând. Sunetul scos de pușcă se rostogolește pe plajă, totul stins, dus, imaginile remanente albe, și verzi, și roșii, fiecare păstrând urma culorii, dar fiecare întunecată, aproape neagră. Se aruncă în mâini și genunchi, se târăște spre el și-i pune mâna pe picior. Are blugii uzi, cu nisip întărit pe ei, iar Turtle îl prinde de umăr și-l trage spre ea.

Mâna lui, uriașă, bătătorită, acoperită de nisip, se încheștează de ea, iar forța lui e exact cea pe care și-o aduce aminte. Îl trage în poală și stă aplecată deasupra lui, fierbinte și vie în apa rece, în timp ce răsuflarea lui chinuită se îngemănează cu un plescăit. Turtle îi pune o mână pe față și-i ține maxilarul. Gura lui Martin se

deschide spasmodic și Turtle crede că o să vorbească, o să spună ceva acum, dar nu face decât să gâfâie, trăgând aer printr-o gaură din piept, iar ea o acoperă cu mâna și simte rana aspirându-i în palmă, și Martin trage aer în piept. Turtle crede că o să vorbească, dar el nu spune nimic.

— Te iubesc, îi zice ea.

Picioarele lui Martin lovesc în nisip, o mișcare convulsivă reflexă, și, când se sparge valul peste ei, trupul lui i se ridică în brațe, apa trăgându-le de haine, absorbind nisipul de sub ea, lăsându-i pe jumătate îngropați în sedimente umede. Martin își mișcă maxilarul și apoi spune, iar și iar:

— Te... te... te..., dar nu poate trece de primul cuvânt, iar ea îi zărește tendoanele enorme de pe gât, textura pielii, pistruii întunecați, barba, venele șerpuitoare, groase cât urmele degetelor ei, mărul lui Adam ca un nod tare, cele două tendoane care stau ca niște cabluri de fiecare parte a gâtului, și orice altceva ar spune el e înghițit de vuietul valurilor, iar el își înfășoară mâinile în jurul încheieturilor ei ca s-o îndepărteze, și ea apasă lama prin pielea tăbăcită.

Fibrele albe, aspre ale tendoanelor licăresc o dată și sângele înspumat e improșcat în sus și peste fața ei, în timp ce spatele lui Martin se încordează, trupul i se arcuiește, șoldurile se ridică de pe nisip, traheea căscându-se neagră sub lamă, și apoi se sparge un alt val peste ei, iar Turtle simte sub apă jeturile fierbinți de sânge. Lama se înfige într-un ciot de os, iar ea trage cuțitul înainte și înapoi, și trece prin gât, până ajunge pe coapsa ei, și acum stă într-o baltă fierbinte de sânge, în momentul de nemișcare de dinainte să se retragă valul,

cu luna strălucind prin culoarul dintre insule, ținându-l încă pe Martin sub apă, în timp ce degetele lui se desfac și se strâng convulsiv când se zbate. Jeturile de sânge arterial fierbinte tulbură suprafața apei. Turtle încearcă să-i scoată cuțitul din gât, dar nu poate. Trage de el, scrâșnind din dinți, însă nu-l poate smulge. După aceea, valul se retrage și îi vede sângele curgând pe nisipul ud, ca niște funii negre groase. Se apleacă deasupra lui, iar el este dus iremediabil. Are în brațe același trup al lui, și se prinde de cămașa de flanelă, și e cămașa lui de flanelă, blugii lui îmbibați de apă, bocancii lui care ies din nisip, dar el a părăsit-o. Cayenne vine către ea dinspre pasajul dintre insule, își atârnă brațele în jurul gâtului ei și își lipește obrazul de umărul ei, iar Turtle o lasă, dar nu poate și nici n-o să-și ia mâinile de pe Martin. Cayenne o trage de cămașă, iar Turtle ridică privirea spre plajă. Valurile se sparg pe nisip, iar luna atinge suprafața apei, și Turtle își zice: „La dracu', ce chestie“.

Treizeci

Turtle stă pe marginea unui răzor înălțat, cu pădurea tăcută în jurul ei, sequoia cu diametre între patruzeci și cinci și nouăzeci de centimetri, din a doua generație, ieșită din nodurile buturugilor uriașe pline de humus, cele mai mari dintre ele fiind arse demult, până deveniseră căldări cu diametrul de patru metri și jumătate pline de zgură. La marginile poienii cresc sugători, ferigi și arbuști *madrona*¹. *Deasupra, se află cabana Annei, cu ferestre mari care dau spre sud, cu vitralii artizanale în bucătărie și un dream catcher în dormitorul de la etajul al doilea, cu acoperișul învelit în panouri solare; casa și terenul erau moștenite de la bunica Annei. Pădurea se tot apropiase și devenise mai întunecată de când fusese construită casa. Stând pe balustrada terasei, Zaki, pisica Annei, se uită în jos spre Turtle, închizând și deschizând ochii albastru-deschis în semn de aprobare.*

¹ *Arbutus menziesii* — Specie care înflorește primăvara. Flori albe în raceme erecte. Frunze rotunde sau ovate, deseori ușor cordiforme, pe partea inferioară glauce. Înalt de circa 20 m, scoarță roșie-maronie strălucitoare care se exfoliază. Fructe oranj roșietice, mici (*Dicționar dendrofloricol*, Milea Preda, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989).

Turtle își afundă mâna înmănușată în pământul răzorului înălțat, fertil și negru după o ploaie căzută de curând. Nu trebuie să sape prea adânc până să dea de rădăcini. Se lasă în patru labe. Răzorul e așezat pe suporturi de beton de cincisprezece centimetri. Un deget răsucit de rădăcină absorbantă a ieșit din pământ, urmând traseul apei care picură pe răzor, a trecut prin spațiul dintre pământ și suportul răzorului și s-a strecurat printr-una dintre scurgeri.

Turtle a început să se ocupe de grădinărit cu opt luni în urmă, fiecare mișcare fiindu-i stânjenită de durere și de puna de ileostomie. Unul dintre gloanțe a nimerit-o în șale, a trecut printre două artere intercostale, i-a perforat jejunul și a ieșit prin partea stângă, un altul i-a zgâriat pometele stâng, iar al treilea i-a ricoșat din a șaptea coastă de pe partea dreaptă, chiar sub omoplat. Coasta a perforat sacul pleural din jurul plămânilor și, pe măsură ce spațiul pleural s-a umplut cu aer, plămânul drept a început să se comprime.

— Doar un mic pneumotorax, spusese doctorul Russell, cu degetul mare și arătătorul puțin depărtate, pentru a indica dimensiunea. Doar unul mic.

Doctorul Russell era un bărbat slab, cu tenul palid plin de pete, cu chelie, liniștit și grijiu. În timp ce vorbea, se apleca în față, strângând din degetul mare și arătător, parcă vrând să-i capteze esența vocii, și întreba din nou:

— De ce te-ai gândit să pui banda adezivă așa, Turtle?

Și Turtle clătina din cap, pentru că nu știa, iar el zâmbea și se lăsa pe spate. Era entuziasmat de cazul și de rănilor ei, ceea ce lui Turtle îi plăcea. Își dădea seama că doctorului îi place partea asta a muncii lui. Conținutul

intestinului ei subțire se revărsase în cavitatea abdominală și, după prima operație de stabilizare, au mai fost două intervenții chirurgicale majore, pentru eliminarea infecției. Dacă pansamentul ei cu bandă adezivă n-ar fi ținut, Turtle risca să nu supraviețuiască. Apa de mare, cum îi plăcea doctorului Russell să spună, e o chestie neplăcută. Supraviețuirea ei îl uluia.

Chirurgii au scos o buclă de intestin prin piele, pe partea dreaptă, deasupra zonei inghinale, ceea ce i-a creat pe șold un anus roșu încrețit și, timp de șase luni, defecase pe acolo sau, de fapt, evacuasă pe acolo. Peste stomă a fost așezat un plasture adeziv flexibil, cu un manșon, de care se atașau pungile de ileostomie. Turtle se trezea în toiul nopții râcâind cu unghiile flanșa unde se prindea punga de manșon, iar într-o noapte aproape că reușise s-o smulgă, dar s-a trezit chiar la timp și s-a dus împleticindu-se până la baie, unde a rămas lângă chiuvetă, imaginându-și cum scoate din ea vreo treizeci de centimetri de intestin roz printr-o găurică dintr-o parte, a rămas strângând blatul, gâfâind de durere, uitându-se în oglindă și clătinând din cap, apoi și-a zis: „Martin a încercat să-ți spună, a încercat să-ți spună că într-o bună zi va trebui să fii mai mult decât o jăvruță speriată care țintește bine, că într-o bună zi va trebui să fii categorică în convingerile tale, că va trebui să lupți ca un nenorocit de inger căzut pe nenorocitul de pământ, cu inima sigură, și n-ai ajuns niciodată acolo. Ai fost plină de ezitări și echivoc până la sfârșit“. A stat lângă chiuvetă spunându-și: „N-ai fost niciodată destul și n-o să fii niciodată destul“. În ziua aceea, a așteptat-o pe Anna să se întoarcă acasă, și, când Anna a deschis ușa mașinii, Turtle i-a spus: „Vreau să fac o grădină“, iar Ana s-a ridicat în

picioare, ținând în mână cutia de carton cu lucrări de corectat, vlăguită de oboseală, sprijinindu-se de Saturn, după care a pus cutia înăuntru, iar Turtle s-a urcat pe ușa pasagerului și a închis-o cu coarda elastică.

Au ridicat împreună scândurile de sequoia californian de 5 pe 360 centimetri de la depozitul de cherestea al lui Rossi, le-au verificat de noduri și le-au întors pe cant ca să vadă dacă sunt încovoiate, au pus deoparte scândurile care le-au plăcut și apoi un bărbat burtos cu blugi, cămașă de flanelă și cu bretele făcute din rulete a tăiat scândurile la 2,4 și 2,1 metri și, încă uitându-se la Turtle, și-a scos mânușile, lovindu-le de palma stângă, și a întins mâna dreaptă. Mâna fără mănușă a bărbatului era foarte mare și a prins-o pe a ei ferm, aproape dureros.

Au intrat la raionul de scule ca să plătească scândurile, cuiele galvanizate și pământul de flori pe care le cumpăraseră, iar la casă era o femeie cu mâinile așezate pe teighea, mestecând gumă într-un mod de-a dreptul impresionant, cu părul alb platinat cu rădăcini castaniu-închis și purtând o vestă fluorescentă. Pe ecuson scria CINDY. Se holba la ele. Anna făcuse socoteala suprafeței totale de scândură pe un carnețel pe care-l ținea în buzunarul de la spate și pe care-l căra peste tot cu ea, deoarece lua notițe pentru un roman pe care intenționa să-l scrie și nu știa niciodată când o să-i vină vreo idee. Scoțând acum carnețelul, zisese:

- Opt scânduri de sequoia de 3,6 metri, 5 pe 360.
- Îhî, zisese femeia, bătând ceva pe casa de marcat.
- Opt saci cu pământ de flori superior.
- Îhî, aprobase femeia.
- Jumătate de kilogram de cuie galvanizate.

— Îhî, încuviințase femeia, iar felul în care o spunea o făcea pe Anna să ridice privirea spre ea, de fiecare dată, încercând să-și dea seama dacă femeia era ostilă.

— Asta-i tot, spusese Anna.

— Aha, zisese femeia.

Lăsase mâinile jos pe tejghea și se aplecase în față.

— Păi, spusese Anna, scoțând portofelul, cât vă datorez?

— N-aveți nimic de plată, zisese femeia.

— N-avem nimic de plată? repetase Anna.

— Îhî, zisese femeia.

— Pentru scândurile de sequoia?

— Îhî, zisese femeia.

Felul în care-o spusese nu avea nimic îmbietor.

— Aș vrea să plătesc, insistase Anna, ținând portofelul deschis în mâini.

— Îhî, zisese femeia, încuviințând din cap.

— Deci cât vă datorez?

— N-aveți nimic de plată, zisese femeia.

— Nu înțeleg.

— Îhî, zisese femeia.

— Vedeți că vreau să plătesc, nu-i așa?

— Îhî, zisese femeia.

— Deci insist, spusese Anna. Cât vă datorez?

Femeia își lăsase corpul masiv pe tejghea. Se sprijinise pe coate. Avea umerii lați. Decolteul îi era înroșit, cu pielea îngroșată și bronzat.

— Țasta e încă un oraș mic, zisese ea. Nu pare întotdeauna, dar așa e. Nu plătiți pentru cheresteaua aia.

— Păi, mulțumesc, spusese Anna.

— Neah, zisese femeia, nu-mi mulțumiți mie. O să mai aibă nevoie de pământ și n-o să fie tot gratis.

— Păi, mulțumesc oricum, spusese Anna.

Cindy le privise pe Turtle și pe Anna îndreptându-se spre ușă. Anna clătinase doar din cap.

Au ajuns la pepiniera North Star chiar la închidere. Era încuiată și, chiar când trăseseră ele în față, un tânăr cu pulover verde, blugi și cizme de lucru pline de noroi se îndrepta spre camioneta sa. Le privise și apoi se apropiase de Saturnul Annei, în timp ce profesoara tocmai parca și cobora.

— Anna? zisese el, iar ea îi răspunsese:

— Tim.

Apoi se îmbrățișaseră, iar el o privise pe Turtle și spusese:

— Deci ea e.

Turtle se uitase spre vest, la norii de deasupra oceanului. Se întreba unde e Cayenne în momentul ăsta și dacă e în siguranță. Fata se dusesse să stea cu mătușa ei. Turtle vorbise la telefon cu femeia și-i spusese:

— Vreau să vorbesc cu fata aia în fiecare săptămână și s-o aud spunând cu gura ei că e bine, și o să știu dacă nu e.

Iar femeia făcuse o pauză și apoi spusese:

— Foarte bine...

O spusese pe un ton și batjocoritor, și îmbufnat, lungind cuvintele cu o resemnare pasiv-agresivă, iar la final adăugase ceva mut și superior, de parcă ar fi crezut că Turtle e caraghioasă. Exact așa îi vorbise și Cayenne, când era cel mai îmbufnată, iar pe Turtle înțelegerea o străbătuse ca un șoc și o dusesse înapoi la momentul când stătuse deasupra fetei care citea întinsă pe podea și când încercase s-o convingă să iasă împreună, să caute scorioni. Știa că fata creștea într-o casă nepotrivită, dar ce putea face ea? Doar nici cu ea nu fusese în siguranță.

Tim le dăduse drumul în pepinieră, iar Turtle luase un cărucior roșu și-l trăsesese după ea, în timp ce Tim și Anna stăteau de vorbă lângă poartă. Pepiniera avea o curte îngrădită, cu mese cu blat de ardezie, pline cu tăvi și recipiente de răsaduri. Era seara devreme și cerul era purpuriu. Turtle își trăsesese căruciorul pe aleile cu pietriș ale pepinierei. Tim voia să vină să stea de vorbă cu ea, i se citea asta în ținuta corpului, dar stătea cu Anna lângă gard și o privea. Lumea se aștepta ca Turtle să nu vrea să discute cu bărbați, însă nu era adevărat. Ridicase tăvițele negre de plastic, cu mazăre dulce de grădină, plăcându-i frunzele verde-aprins și pământul negru. Când le ținea la piept și privea peste mese și mese acoperite cu plante, i se părea că e posibil orice. Era acolo o masă întreagă, cu salate în ambalaje de câte patru recipiente — salată crească, lăptuci, salată crească roșie, salată Lollo Rosa. Ea voia varza de frunze, și sfecla, și mazărea, și usturoiul, și anghinarea și voia și straturi de căpșuni. Le voia pe toate. Era jumătatea lui februarie și era încă frig, dar Anna credea că, acolo unde stă ea, poți planta salată tot anul. Anghinarea sau mazărea ar crește bine. Oricare dintre crucifere. Mai bine să aștepte totuși, dacă voia să planteze roșii.

Au plătit înăuntru pentru plante, Tim mijind ochii la căruciorul lui Turtle și bătând cu dificultate numerele în casa de marcat, în timp ce consultă din când în când niște foi de hârtie laminate. Turtle avea o cicatrice pe obrazul stâng. O creastă groasă de țesut amorțit, și a atins-o căzută pe gânduri. Înăuntru se aflau plante decorative și fântâni artificiale, dar toate pompele și luminile erau închise. Anna și Turtle stăteau împreună lângă casă. Pe teigheaua din fața lor era un pliant alb-negru, cu Turtle ieșind din valuri, rezemându-se de Cayenne și ținând pușca. Turtle

nu-și aducea aminte când ieșise pe plajă. Pe pliant scria: **SPRIJINIȚI-O PE TURTLE ALVESTON**. Fotografia fusese făcută de unul dintre paramedici. Posterul se încrețea, pătat de vreo plantă proaspăt udată, de pe care picurase apă pe tejghea. Tuturor le făcea plăcere să-i spună că fusese împușcată de trei ori, salvase pe toată lumea din casă în seara aceea și ajunsese pe plajă pe propriile picioare. Era o eroină. Asta le plăcea la ea. Ai *plecat pe picioare* de pe plaja aia, îi spunea lumea, doctori, asistente, tehnicieni, străini. O spusese și Brett, când venise în vizită la ea. *Ești o eroină, Turtle*. În halatul lui de spital, stând într-un scaun cu roțile, însoțit de asistentă. Fusese împușcat în piept. Dar, spre deosebire de pneumotoraxul ei, al lui fusese grav. Plămânul drept se comprimase complet și avea răni deschise pe ambele părți.

— Ești, ca să zic așa... o eroină, zisese Brett. Adică, frate... cum de te mai țineai pe picioare? Nu știu cum ai plecat de pe plaja aia.

Zâmbindu-i, minunându-se. Îi lipsise. Îi lipsise el.

— Când vine sfârșitul, să vii să mă iei cu tine. Să vii să mă iei, bine?

— Bine, spusese Turtle.

Stătea întinsă în pat, cu tubul de dren prins într-o parte, cu tuburile picurând fluide serosangvinolente.

— Bine. O să vin să te iau.

Nu credea că era nimic adevărat din toate astea. Voia să știe care era prognosticul lui pe termen lung. Cum o să-i fie afectată viața. Nu era o eroină. Înșelase așteptările lui Cayenne, își înșelase propriile așteptări, înșelase așteptările lui Martin, pusese în pericol pe toată lumea, dăduse greș iar și iar, bâjbâind din cameră în cameră și făcând o greșală tâmpită după alta, încercând

și dând greș, în încercarea de a controla o situație care nu putea fi controlată, și nu-și aducea aminte când plecase de pe plajă, și toate pentru ce?, o viață fără el, pe care nu și-o dorea, pe care n-o înțelegea. Dacă ar fi știut toată lumea cum deschisese ușa și-l găsisese cu Cayenne și cum avusese ocazia s-o termine înainte să devină o problemă, cum nu apăsase pe trăgaci. Se uitase la Brett, incapabilă să-i explice ceva din toate astea. Viața lui n-o să mai fie niciodată la fel. Niciodată. Exersează până ajungi la o hotărâre absolută, îi spusese Martin, iar ea n-o făcuse.

— Bine, spusese Tom. Face douăzeci și doi de dolari.

— Serios? întrebese Anna. Pare cam puțin.

— Chiar așa? spusese Tim, uitându-se la plante.

Turtle începuse lucrul la grădină încă din seara aceea, dând fuga în casă și băgând în priză acumulatorul bormașini fără fir. Anna avea un set complet de scule, pe care-l cumpărase când se hotărâse să locuiască singură în Comptche, dar nu-l folosisese niciodată, pentru că îi era frică de uneltele electrice.

— Vrei să folosești bormașina? o întrebese ea, iar Turtle încuviințase, trăgându-și o salopetă Carhartt peste izmele de lână Smartwool, iar Anna întrebese:

— Știi cum?

Turtle încuviințase din cap, și Anna spusese:

— O să ai grijă?

Iar Turtle zisese:

— O să am grijă.

Și Anna întrebese:

— N-o să-ți faci o gaură în deget, sau ceva de genul ăsta?

Iar Turtle răspunsese:

— Nu, n-o să-mi fac.

Avea o lanternă pe frunte și purta puloverul de lână și bocancii vechi, uitându-se la Anna direct și deschis, pentru că Anna era stingherită și neliniștită, iar Turtle voia să-i arate că poate să pună orice întrebare vrea.

— În regulă, zise Anna puțin timidă. În regulă.

Turtle îi povestise doctorului Russell despre operația pe care i-o făcuseră lui Cayenne la deget, desenându-i totul pe o foaie de hârtie. Doctorul Russell spusese că amputarea era rezonabilă într-un mediu steril, dar nu era deloc recomandabil s-o faci pe podeaua sufrageriei. Deși era o operație pe care el o făcea tot timpul, i-a zis medicul, nu fusese necesară în cazul acea. Pielea s-ar fi regenerat — ar fi crescut la loc peste vârful degetului, dacă i-ar fi schimbat pansamentele în continuare. Și, când Turtle a zis că, dacă ar fi dat peste încheietură, ar fi tăiat osul următor, doctorul Russell făcuse o pauză foarte scurtă, înclinând capul într-o parte, și spusese:

— Păi... poate că ar fi fost recomandabil în situația aceea, iar Turtle înțelesese ce nu spunea el.

Ar fi tăiat chiar ea osul următor, iar Martin ar fi inventat poate nevoia de-a o face.

Turtle dusesese scândurile în josul dealului, le așezase în poiană și îngenunchease în frunzișul umed de pe jos, ca să dea găurile. Ceva ce înainte ar fi terminat într-o seară, era acum un proiect istovitor, de mai multe zile. Chiar și coborâtul dealului o făcea să se chircească din cauza durerii din măruntaie. Doctorul Russell îi spusese că este posibil ca durerile să devină mai intense și apoi să slăbească, dar că este foarte probabil să sufere de dureri cronice tot restul vieții și că le poate gestiona cu sau fără medicamente. Turtle alesese varianta fără medicamente. Punga de ileostomie era o prezență nădușită și sintetică,

lipită de-o rână. Prinsese scândura de doi metri și jumătate între picioare și, ținând o alta de 1,2 metri lângă ea, le bătuse una de alta, cu părul căzându-i pe față, rânjind de una singură, cu tot trupul cuprins de durere doar din cauza efortului de a ține bormașina dreaptă.

A doua zi, a dus cu roaba fiecare sac de douăzeci și două de kilograme de pământ vegetal, transpirând, și înjurând și făcând grimase, și i-a aruncat pe rând pe patul de frunze moarte de lângă scândurile ei, și și-a șters sudoarea de pe față cu dosul mâinii, rânjind, mai fericită decât fusese în ultimele luni, și apoi s-a întins în roabă și s-a uitat ținută la cer, și n-a mai făcut decât să respire. Mult deasupra ei, vârfurile de sequoia se legănau în vânt și aveau o culoare verde delicată, iar Turtle era vie. Absurd de vie, ținând cont de cât de multe greșeli făcuse.

A desfăcut sacii și și-a umplut straturile cu pământ vegetal, apoi a săpat gropile cu mâinile goale, fiecare răsad cu câte un pumn de pământ negru și o spirală de rădăcini albe. Când s-a trezit a doua zi, și-a pregătit fulgii de ovăz și a coborât ducând în mână terciul într-un bol de ceramică, având deasupra un calup de miere Cinnamon Bear, iar din pământ se ridica ceața și era foarte, foarte bine. Apoi, în ziua următoare, a ieșit dimineața ca să constate că totul, în afară de dovleac, fusese păscut până la rădăcină de câprioare. Rămăsese acolo, în izmenele ei Smartwool, tricoul de pijama larg și puloverul de lână, și se întrebase cum ar fi fost dacă nu s-ar fi dus acasă la Jacob, dacă ar fi condus mai departe, știind că Martin are adresa lui Jacob, și că s-ar fi dus acolo indiferent dacă se ducea și ea sau nu, și se gândise: „Dacă ar fi ajuns acolo, iar camioneta bunicului n-ar fi fost acolo — ce-ar

fi făcut? Ar fi mers mai departe? Sau ar fi parcat și ar fi urcat pe terasă, dând deoparte în șuturi pahare Solo roșii?¹ Uneori crede că, dacă ea ar fi mers mai departe, ar fi fost în regulă. Nu-l poate vedea limpede, nu fața, doar spatele, lat, în umbră. Se așteptase să fie acolo când și-a revenit, la spital. Era chiar după prima operație. Anna era acolo, părând distrusă, roșie la față de plâns, și era și Jacob, care citea. Martin nu era acolo, iar ea se gândise: „O să fie al dracului de nervos”. Apoi își adusese aminte.

După ce căprioara devastase grădina, Turtle se dusesse din nou la magazinul de scule și cumpărase două role de câte doi metri și jumătate de plasă galvanizată, stâlpi de gard și un dispozitiv de fixat stâlpii și, pentru că stâlpii și rolele nu încăpeau în Saturn și pentru că Turtle nu le putea căra nici pe unele, nici pe celelalte, plătitise pentru livrare și apoi încercase să facă singură toată treaba, săpând un șanț de patruzeci și cinci de centimetri de jur împrejurul grădinii, dar își dăduse seama că nu putea ridica dispozitivul de fixare, așa că Jepson și Athena, copiii vecinei lor, Sarah, veniseră s-o ajute să-i bată și să întindă plasa între ei. Între copii era diferență de un an, ambii erau la liceu și erau atenți cu ea. Cumpărase din nou plante de la Tim, de la pepiniera North Star, și le replantasé, apoi construisse un spalier pentru mazăre și fusese așa de *mândră*, împletind spalierul cu sfoară și gândindu-se cum o să urce mazărea pe ea, după care a ieșit și a constatat că ratonii doborâseră spalierul și-și lăsaseră rahatul lor negru unsuros și puturos peste tot prin straturi, și corbii mâncaseră răsadurile, iar grauriile culegeau sfoara ca s-o folosească la cuiburi, dar Turtle

¹ Pahare roșii de plastic, polistiren sau hârtie cerată, produse inițial de Solo Cup Company.

continuase, replantând și ținând pumnii strânși, și, încet-încet, plantele începuseră să supraviețuiască.

Apoi, într-o dimineață, Turtle ieșise în grădină și dincolo de gard era prins un pui de cerb. Căprioara îl aștepta sperioasă la marginea poienii, fugind și întorcându-se apoi fără încetare, iar cerbul se repezea iar și iar la gard, fără a reuși să-l sară. Sărise până când stâlpul se aplecase, și-și prinsese piciorul într-o sârmă, și începuse să dea din picioare înnebunit, prins în capcană. Turtle se dusesse la magazia cu scule, își luase cleștele de tăiat sârmă și o bucată de frânghie. Făcuse un nod marinăresc în jurul picioarelor din spate ale animalului, apoi înfășurase picioarele cu încă patru bucle de frânghie și le legase cu un alt nod marinăresc pe deasupra, un nod nu prea strâns, dar care nu-l lăsa pe cerb să dea din picioare. După aceea prinsese în brațe ființa care se zbătea și gâfâia, cerbul fiind surprinzător de cald, mic cât un câine, cu inima bubuindu-i în coastele evazate, își înfășurase un braț în jurul gâtului care gâfâia și, cu cealaltă mână tăiașe cu cleștele, răsuflând în blana roșcat-maronie a cerbului, simțindu-i mirosul sălbatic și stătut și, în cele din urmă, îl ridicase și-l scosese din grădină, îl pusese jos și-i dezlegase picioarele. Cerbul nu putea să meargă. Nu reușea decât să se ridice și să cadă la loc, să se ridice și să cadă. Turtle îl lăsase acolo peste noapte, încovrigat, și, când ieșise a doua zi dimineață, era tot acolo, iar căprioara plecase. Turtle rămăsese cu cerbul încovrigat la picioare. Crupele micițe îi erau străbătute de fiori. Turtle se așezase pe jos, lângă el, și se gândise: „Ridică-te, fir-ar să fie“, dar cerbul nu se ridicase.

În noaptea aceea, Turtle scosese capătul săpăligii și luase cu ea doar coada. Cerbul era tot încolăcit, cu capul sprijinit pe coadă, acum tremurând tot și aruncând muci

pe nas. Animalul se întorsese și se uitase la Turtle cu un ochi mare, așa de întunecat, încât era aproape negru, mai puțin semiluna de jos a irisului maro, iar Turtle îl ucisese dintr-o singură lovitură. Apoi se așezase în frunzele moarte, cu picioarele rășchirate, încă ținând în mână coada săpăligii, și se uitase la cadavrul micuț, neștiind ce să facă și, dacă ar fi știut, nu știa cum ar fi putut s-o facă. Aruncase o frânghie peste un trunchi de *madrona*, trăsesese cadavrul cât un copil până la copac, își scosese cuțitul de la curea și rămase acolo tremurând toată, lăsase cuțitul să cadă și se așezase, apoi se ridicase, plecase și se întorsese, luase cuțitul de jos și spintecase cerbul de la anus până la gât, și era pe cât de rău se așteptase să fie, felul cum simțea carnea sub cuțit, apoi plecase și se aplecase, vomitând în afini, după care desfăcuse pielea îngroșată, scosese măruntaiele însângerate, și nu se oprișe, și nu se gândise la ce făcea. Tranșase cerbul, pusese bucățile de carne în congelator și apoi rămăsese în bucătărie, spălându-se pe mâini în chiuvetă. Cu ajutorul Athenei, desfăcuse gardul și dusese în magazie plasa rulată și stâlpii.

În zilele de primăvară umbroase și cețoase, Turtle se plimba pe aleile de la North Star, înfofolită în haine de lână și cu mâinile îndesate la subsuoară, mișcându-se printre mesele acum familiare și alegând plante pe care să le pună în căruciorul ei roșu, ceva ce nu încetase niciodată să fie minunat și care înlocuia ușor-ușor bucuriile noutății cu bucuriile lucrului familiar, și a continuat să caute și în zilele senine și calde de vară, îmbrăcată în bluză cu mânecă scurtă și colanți Carhartt, cu Anna așteptând într-un scaun de grădină și citind *Captiva. Fugara*¹, parte

¹ Al cincilea volum din seria *În căutarea timpului pierdut*, de Marcel Proust.

din proiectul „Mari Lecturi”, de care se ferise în facultate, când fusese ocupată în principal, cum spunea ea, cu raftingul și băieții. Citise *Război și Pace*, *Moby Dick*, *Infinite Jest*¹, *Frații Karamazov* și începuse în căutarea timpului pierdut, de Marcel Proust. Anna n-avea răbdare cu scriitorii cărora le zicea „băieții filfizoni”, ceea ce însemna Hemingway și Faulkner. În capătul pepinierii, era un fel de mlaștină cu o insuliță verde și ape tulburi, acoperite de buruieni și, dincolo de ea, un desiș de copaci, iar Turtle își trăgea uneori căruciorul roșu cu plante până la marginea porții pepinierii și rămânea uitându-se la păduricea sălbatică și neîngrijită, și tot trupul îi era năpădit de un sentiment pe care nu-l putea numi, groază și uimire, amestecate cu strălucirea soarelui și aleile cu plante, și trosnetul pietrișului, cu noua ei viață printre oamenii aceștia, cu Anna stând pe scaunul ei de grădină, citind Proust.

Când Anna era prea obosită, Turtle se ducea, luând-o printre sequoia, până la casa lui Sarah, pe care aceasta o construise împreună cu soțul ei la sfârșitul anilor '70, bătea la ușă, iar Sarah îi dădea drumul înăuntru și Turtle stătea lângă blatul din bucătăria întunecoasă — nici casa lui Sarah nu era conectată la rețeaua electrică și foloseau cât mai puțin curent — și spărgea nuci dintr-un coș imens, împletit din iarbă-de-mare, iar Sarah îi povestea despre comitetul școlar din Mendocino, sau despre balotajul pentru postul vacant din comisia pentru managementul resurselor de apă din oraș, și Turtle asculta fără să spună nimic, uitându-se doar cum tropăia femeia prin casă, plină de energie, de neoprit, cu claua ei de păr încărunțit prematur și proteza de șold și, când

¹ Roman publicat în 1996 de scriitorul american David Foster Wallace, a cărui acțiune este plasată într-o distopie nord-americană.

Sarah termina curățenia sau gătitul, se lăsa peste blatul de bucătărie și spunea:

— Ei bine, scumpo, probabil că vrei să te duci la pepinieră, iar Turtle dădea din cap și se urcau în mașină, și Sarah o lua spre Fort Bragg și rămânea dincolo de poartă, discutând cu oricine se întâlnea despre comitetul școlar din Mendocino, sau despre încălzirea globală, sau despre cum să-ți treci casa pe energie solară, toate, cu un fel de vitalitate de neoprit, și Turtle își trăgea căruciorul roșu pe aleile mărginite de plante și se uita la ele și-și zicea: „Da, da“.

Uneori, privind-o pe Sarah cum stă cu brațele încrucișate și perorează sau uitându-se la Anna dând pagina, Turtle simțea că se uită spre ele în sus, printr-o doagă care saltă pe un luciu de apă ca argintul viu, și tot ce voia pe lumea asta era să înoate prin ea, dar nu știa cum. Se trezea în toiul nopții în micul ei dormitor de la mansardă și bâjbâia neîncrezătoare de-a lungul ferestrei, perplexă, neînțelegând și spunându-și: „Ăsta nu-i dormitorul meu“, și apoi se gândea: „Vine după Cayenne, trebuie să ajung la ea, trebuie să-i găsesc și pe ea, și pe Jacob, și pe Brett“, și orbecăia de-a lungul peretelui, uitând de lanternele pe care i le pusese Anna lângă pat, orbită de panică și gândindu-se: „Trebuie să ies de aici, au nevoie de mine, au nevoie de mine“, și încercând să se adune în timp ce pipăia de-a lungul lambriurilor după ceva cunoscut, spunându-și „Adună-te, Turtle, adună-te“, și apoi găsea întrerupătorul și se ghemuia lângă perete plângând, și nu reușea să adoarmă, gâfâind, îngrozită și spunându-și: „Ce-i cu tine, de ce ți-e teamă? Ești în Comptche, ești la Anna, și ești în siguranță, iar Cayenne s-a întors în Yakima cu mătușa ei, și Brett nu-i departe

de-aici, e pe Flynn Creek Road, cu Caroline, și Jacob e în Ten Mile, doarme în patul lui de mahon cu căpătâi înălțat, cu sunetul estuarului intrând pe fereastră, și tu ești aici, încercând să te faci bine. Martin e mort și tu ești în viață". În timpul zilei, se simte foarte departe de aceste spaime nocturne, se simte foarte departe de povestea asta și de orice convingere că Martin ar mai putea fi în viață, și totuși nu se află în Mendocino, nici pe Buckhorn Hill, nu s-a întors cu totul acasă, nu încă, și cel mai mult se apropie când e cu plantele în tăvițele lor de plastic și când le scoate din plastic, iar pământul atârnă de roto-coalele delicate de rădăcini albe.

La șase luni după ce a fost externată din spital și la două luni de când a început cu grădinăritul, Turtle a făcut o operație de inversare a ileostomiei. Doctorii au considerat că pot încerca să reconecteze intestinele și, pentru că era tânără și pentru că era puternică, aveau speranțe mari că o să meargă, și a mers. Doctorul Russell a reînvățat-o cum să mestece mâncarea.

— Mestecă, și mestecă, și mestecă, i-a spus el, stând lângă patul ei și privind-o în felul ăla uimit al lui, impresionat și îngrijorat, și un pic încântat, frecându-și degetul mare de arătător, și spunând în cele din urmă:

— Păi, Turtle, mi-ar face plăcere să te mai văd, dar aș detesta să te mai văd aici.

Iar ea se întorsese de la spitalul de pediatrie al Universității Stanford ca să descopere că totul era mort și că pământul fusese năpădit de rădăcini de sequoia. Se întâmpla de luni de zile, dar probabil că în ultima vreme procesul se accelerase. A demontat containerele de scânduri ale răzoarelor, dar pământul straturilor era așa de împletit cu rădăcinile, că și-a menținut forma chiar și

după ce a scos scândurile, și a trebuit să le fărâmițeze cu săpăliga. Pământul și compostul, metri cubi întregi, nu mai putuse fi recuperat.

Soluția ei fusese să reconstruiască straturile pe dale de ciment înălțate, în care să dea găuri de scurgere. Construisese cofrajele, amestecase și turnase cimentul, pusese plasă metalică peste scurgeri și muruise fundurile containerelor. Apoi comandase pământ, la 70 de dolari metrul, plus 60 de dolari livrarea cu camionul, pe care apoi trebuise să-l ia cu roaba din morman și să-l ducă până la noile containere. Fusese foarte sigură că de data asta o să meargă. Își construia grădinița ei, și de data asta avea să meargă, iar pentru o vreme a și mers.

Marțea era ziua de mers în oraș. Pleca împreună cu Anna cu mașina, la 4:30 dimineața, când îi plăcea Annei să iasă pe plajă, iar Turtle se ducea la Lipinski's Juice Joint, în timp ce Anna făcea surf, unde bea ceai verde și stătea la o masă de lemn nonconformistă, pictată manual, și apoi, la ora 8:00 se ducea la biroul pentru Studiu Independent, o clădire scundă din lemn de sequoia, aflată într-o zonă rareori vizitată a școlii, peste câmp de auditoriu. Acolo se întâlnea cu Ted Holloway, un tip liniștit care-și cultiva singur grâul și ovăzul, le măcina și-și făcea pâine. Avea răbdare și vorbea încet. Turtle stătea cu el în biroul care dădea spre câmpul veșnic pustiu, veșnic plin de vizuini de popândăi și veșnic îmbibat de apă, și discutau, și se uitau peste manualele ei, iar el îi evalua progresele. O trata ca pe oricine altcineva, iar ei îi plăcea asta, voia să fie luată așa cum era. Se întâlnea cu Ted în fiecare marți de la 8 la 9, dar discuțiile lor durau adesea mult mai mult. Turtle avea grijă să plece înainte de 11:30, pentru că Jacob venea de multe ori în pauza de prânz să lucreze

pentru cursul lui independent de dialect atic, iar ea nu voia să-l întâlnească, fiindcă nu voia ca el s-o vadă. Nu știa de ce îi e teamă, nu putea exprima motivul și nu se putea gândi la el, în niciun caz îndeaproape, și totuși gândul de a-l vedea era insuportabil, gândul la tot ceea ce putea să piardă era insuportabil, deoarece simțea că l-a pierdut deja, a pierdut așa de mult, și nu știe cum ar fi ca Jacob să-și păstreze credința în ea, și își zice că dacă l-ar vedea pe Jacob n-ar însemna decât să înțeleagă încă o dată cât de mult a pierdut.

De ziua lui Ted, i-a adus o moară de cereale Country Living, cu discuri de piatră. Se afla în subsolul casei și ea n-o folosea, iar discuțiile cu el îi făceau plăcere. Moara era scumpă, și la început Tim a refuzat s-o primească, dar în cele din urmă a luat-o. După întâlnirea cu Ted, avea o sedință privată de patru ore de karate Shotokan la o sală din oraș și, de acolo, o lua pe Little Lake și se întâlnea cu Anna la mașină. În tot timpul acesta, dovlecii ei crescuseră imenși și aveau un aspect preistoric, cu lujeri verzi groși, în formă de stea, acoperiți cu perișori aspri.

Acum, în poiană, Turtle începe să scoată cu lopata pământul din containerul distrus și să-l pună pe prelată. Muncește hotărât, fără să se oprească, are grijă cu pământul și are grijă să nu zgârie interiorul containerului. Cu cât sapă mai adânc, cu atât găsește mai multe rădăcini. La cincisprezece centimetri adâncime, trebuie să folosească barda. Rădăcinile s-au întins ca niște artere pe fundul containerului. După ce primele containere, care nu erau înălțate, au cedat, Turtle fusese foarte sigură, foarte convinsă că dacă le înalță de la pământ o să meargă. Dalele de ciment păruseră o soluție foarte solidă, definitivă. Acum trece la următorul container, se lasă în genunchi

și se uită sub el. Zărește o pădure de rădăcini ridicate din pământ, butuci maronii lungi, șerpuind prin găurile de drenare, astupând toate deschiderile. Se așază și se reazemă de marginea containerului. „Rahat“, își zice. Straturile sunt un eșec. Trebuie golite și replantate toate, și de-acum încolo trebuie să verifice de rădăcini fiecare strat în parte. Nu vrea decât să pună grădina pe picioare. Nu vrea decât să facă o grădină, și s-o ude, și să facă totul să crească, și totul să rămână în viață, și nu vrea să se simtă asediată. Vrea o soluție care să semene a soluție, o soluție care să dureze. Asta-i tot ce vrea. Vrea straturi de grădină pe o parcelă însorită și neîngrădită de lângă cabană și ar vrea să planteze mazăre, dovleci, fasole, usturoi, ceapă, cartofi, salată și anghinare.

Treizeci și unu

Pe stâlpul gardului, Zaki întoarce capul, iar Turtle ridică privirea și aude zgomotul, scârțâitul strident al porții Districtului Forestier. Apoi Saturnul apropiindu-se pe drumul cu fâgașe, pe lângă stația de pompare. Turtle se ridică și iese pe alee, ca s-o întâmpine pe Anna, iar Anna coboară, istovită, și se reazemă de mașină, frecându-se la ochi cu un plescăit neplăcut. Pe față îi atârână şuvițe de păr, iar ea își umflă obraji și suflă şuvițele rebele. Turtle îi aruncă și ea un zâmbet obosit, deschide ușa din spate și scoate o cutie de carton cu lucrări. Diseară e banchetul absolvenților, se împlinește aproape un an de la focurile de armă, iar Turtle știe că Mendocino va fi plin de liceeni care se pregătesc pentru petrecere. Anna înclină capul spre casă și merg împreună. În curtea din față e o terasă cu un mic duș și o tendă unde sunt sprijinite de perete plăcile de surf și caiacele. Turtle duce cutia la șold și îi deschide Annei ușa din față, după care duce cutia în birou, trecând prin sufrageria cu ferestrele ei mari, care dau spre sud. Pereții sunt zugrăviți în albastru, cu norișori făcuți cu buretele, și înăuntru se află un scaun de hobbit, cu o blană de oaie pe el, un birou mare de stejar și un calendar

SurfGirl pe perete. Turtle pune jos cutia și se întoarce în sufragerie. Anna e întinsă pe canapeaua de catifea verde, de parcă ar fi trântit-o cineva acolo, și-i aruncă lui Turtle o privire profund amuzantă și extenuată. Zaki năvălește înăuntru prin ușița pentru pisici, dă fuga prin cameră și-și ocupă locul pe colțul canapelei. Se uită de la una la alta, apoi închide ochii în semn de aprobare.

— Cină? întreabă Turtle.

Are glasul gutural.

— Cină, spune Anna.

Turtle se duce în bucătărie și aprinde mașina de gătit de culoarea fructelor de avocado, care păcăne de câteva ori înainte să facă scânteie. Pune la fiert niște quinoa, înainte să pună pe foc o tigaie cu dovleac plăcintar și ulei de măsline. Stă și se uită cum se prăjește dovleacul. Desface o rodie și, când dă drumul la robinet ca să umple un castron, o aude pe Zaki, veșnic fascinată de apă, sărind de pe canapea și venind, întâi țâcănind cu ghearele pe gresie, apoi derapând după colț, un sunet de *galop galop galop.....scââââââââââ..... galop galop galop*.

Zaki face un salt până pe blatul de bucătărie, își încolăcește coada în jurul picioarelor și se zgâlește la apa care curge. Turtle cufundă o strecurătoare în castron și începe să desprindă cu mâna coaja roșu-rubiniu a rodiei și măduva albă, groasă. Zaki cascadează din toată inima, sare de pe blat și pleacă pășind țănoș, cu coada în sus și vârful sfichiuiind aerul, dintr-o parte într-alta. Din cealaltă cameră, Anna oftează. Apoi oftează din nou, se ridică și se strecoară în bucătărie, unde trage un bidon de douăzeci și doi de litri cu capac cu ghivent, plin cu orez integral, și se așază pe el. Cumpără mâncarea în cantități de angro și folosesc bidoanele de treisprezece și de douăzeci și doi

de litri pe post de mobilier. Turtle îi scoate Annei o sticlă de vin Atrea Old Soul Red, îi toarnă un pahar, iar Anna îl ia și zâmbește. Învârte vinul în pahar, iar Turtle amestecă în tigaie, taie o varză de frunze și presară deasupra câteva mâini de semințe de dovleac.

— Și cum ți-a mers azi? întrebă Anna.

Turtle coboară privirea în tigaie, apoi își mușcă buza și răspunde:

— Au intrat rădăcinile într-unul dintre containere.

— Dar sunt pe montanți, spune Anna.

— Mda.

— O, puiule, zice Anna.

— Nu știu ce să fac, spune Turtle.

Începe să plângă și se înroșește de necaz. Aproape orice o poate face să plângă. Acum o săptămână, era în sufragerie și citea pentru cursurile de studiu independent, când Anna a țipat de la duș. Lui Turtle i s-a scurs tot sângele din trup, i-a fugit de pe față și din măruntaie și s-a dus tot în picioare, lăsând-o complet rece și, cumva, fără să-și aducă aminte să fi parcurs tot spațiul acela, ajunsese la ușă, și ușa era încuiată, iar Anna strigase din cealaltă parte: „Stai! Turtle, e în regulă! E în regulă!”, iar Turtle se dăduse înapoi și-și zisese: „Trebuie să treci prin ușa asta”, și tocul s-a smuls, și apoi se afla în baia plină de abur, unde Anna se apleca pe lângă perdeaua de duș, spunând: „Turtle, a fost doar un păianjen. A fost doar un păianjen, m-am speriat”, iar Turtle se rezemase de perete și plânsese și atunci, cu inima bubuind, și bubuind, iar Anna ieșise de la duș, picurând apă peste tot, și se lăsase în genunchi lângă Turtle, și-și pusese capul pe capul lui Turtle, și spusese iar și iar: „E în regulă, Turtle. E în regulă. N-o să-ți facă nimeni rău”, iar Turtle nu fusese în stare să spună

nimic, nu putuse să spună nici măcar de ce-i era frică, voise să spună: „Știu, știu că n-o să-mi facă nimeni rău”, dar nu fusese în stare să se oprească din plâns.

Acum, în bucătărie, Anna o ia pe Turtle în brațe și-și lovește fruntea de a ei, zicând:

— Turtle, o să ne dăm noi seama. O să ne dăm seama, bine? Îmi pare rău de grădină, dar există o soluție și pentru asta, e simplu.

Turtle clatină deja din cap, frecându-se de fruntea Annei și spunând:

— Nu există nicio soluție. Nu există nicio soluție. Cum poți să spui așa ceva?

I se pare că Anna o minte, pentru că altfel cum poate Anna, care a văzut cum era viața lui Turtle, cum poate să spună că lucrurile o să meargă? Adevărul este că lucrurile nu merg, că nu există soluții, și poate să treacă un an, un an întreg, și să nu-ți fie mai bine, să nu fii vindecat, ba chiar poate să-ți fie mai rău, să fii așa de sperios încât să mergi pe stradă cu Anna și, dacă deschide cineva ușa unei mașini, coboară și trăneste portiera, să te întorci, pregătit de-a binelea să-l ucizi, te întorci așa de repede încât Anna, care știe ce se întâmplă, nu apucă nici măcar să deschidă gura la timp, și după aceea stai acolo, plângând, și un tip cu geacă de piele și pălărie de fetru care coboară din Volkswagen-ul lui Rabbit și se holbează la tine, ceva de genul *fata asta e în regulă?*, și tu ai vrea să spui ceva de genul *fata asta nu e în regulă, fata asta n-o să fie niciodată în regulă*.

Turtle nu vrea decât să pună grădina pe picioare. I-a dat lui Jacob un an. O mutaseră de la terapie intensivă într-o secție de chirurgie pediatrică și, când se redusese inflamația corzilor vocale rănite, îi spusese cu vocea ei

răgușită că nu vrea să-l vadă un an de zile. Nu voia s-o vadă distrusă și inutilă, devastată, zăcând îmbrăcată în halatul ei de spital și evacuând mizerie septică prin tuburile lungi și transparente strânse snop, în pungi de plastic gradate și camere de colectare. Nu voia să cedeze în fața împrejurărilor. Nu voia să discute cu el sau să-l vadă, sau să se gândească la el și, după un an, el putea să se întoarcă și, dacă alegeai banchetul absolvenților ca aniversare, azi *se împlinea* un an, și, dacă alegeai data calendaristică, mai avea două zile, și, dacă alegeai data la care avusese discuția cu el... mai avea și mai mult timp, iar ea își dorea să fi fost mai exactă, dar nu i se păruse tocmai în regulă să stabilească și detaliile atunci. N-are importanță, totuși, deoarece e sigură că n-o să vină și, dacă stai să te întrebi cât de serios vorbește lumea când spune că o să fii *în regulă*, dovada ar fi aceea că Jacob s-ar întoarce, dacă Jacob crede că o să fii în regulă, și, mai mult decât are nevoie să se întoarcă el, are nevoie de încrederea lui în ea.

Turtle alunecă încet pe lângă frigider, până pe podea, și stau amândouă în bucătărioara înghesuită, cu pervazu-rile pline de șiruri de borcane cu lăstari, iar Turtle suspină și îi curge nasul peste tot, în timp ce Anna o ține în brațe și spune:

— Turtle, îmi pare rău că au intrat rădăcinile în straturi. E enervant.

Turtle plânge și mai tare, pentru că nu vrea decât să aibă o parcelă cu pământ bun, unde să poată să crească plante, unde să poată să scoată buruienile și să lase mazărea să se înfășoare pe spalierele ei, și să lase dovleacul să crească uriaș și să se întindă, și nu merge. Alții pot s-o facă, de ce nu și ea? Căprioara. Ratonii. Corbii,

graurii, urechelnițele, melcii și rădăcinile care-și fac loc prin fundul containerelor. Nu vrea să lupte într-o bătălie pierdută împotriva tuturor celor de-aici, împotriva *tuturor lucrurilor*, și se detestă, detestă persoana plângăcioasă și incapabilă care a devenit, detestă cât e de rănită, profund și îngrozitor de rănită, și cât de lung o să fie drumul spre casă.

— Turtle, spune Anna, îmi pare rău, dar va trebui să plec.

— Ce? întreabă Turtle, ridicând privirea.

Aude cum se frige varza de frunze în tigaie.

— Ce?

— Avem nevoie de încă un supraveghetor pentru banchet. Câțiva profesori au gripă, așa că trebuie să mă duc la supraveghere.

— Ce?! întreabă Turtle, nevenindu-i să creadă. Nu.

— Trebuie, spune Anna. O să fii în regulă aici diseară?

— Ce? întreabă Turtle. Nu vreau să stau aici.

Anna se lasă pe spate și strânge din buze. E privirea pe care i-o aruncă lui Turtle când trebuie să mai facă o concesie pe care e dispusă s-o facă, dar la care nu se așteaptă, iar Turtle își dă seama că Anna o să cedeze, o să sune pe cineva și o să spună că nu poate să se ducă, Turtle are nevoie de ea aici, Turtle nu poate să stea singură diseară, iar Turtle începe să clatine din cap, pentru că *detestă* că asta înseamnă ea pentru Anna.

— Nu, trebuie să te duci. Trebuie.

— O să rămân, Turtle. Dacă ai nevoie.

— Nu, e bine, spune Turtle.

— Chiar au nevoie de încă un supraveghetor pentru banchet, zice Anna.

— Dar ești foarte obosită, spune Turtle.

Stau împreună pe podea, cu genunchii lipiți, cu capetele lipite, și Turtle se ridică. Mare parte din varză s-a ars și culege bucățile cele mai stricate. Și semințele de dovleac sunt mai prăjite decât și-ar fi dorit. Scoate bolurile de ceramică făcute manual, aranjează pe ele *quinoa*, varza de frunze și dovleacul plăcintar, semințele de dovleac arse și rodia roșie și mănâncă pe podeaua bucătăriei, cu spatele rezemat de dulapuri, iar Turtle trebuie să-și spună că el nu e aici, că n-o să treacă gloanțe prin pereți, că toată casa o să rămână liniștită clipă după clipă. Ciugulește mâncarea cu bețișoare. Lângă ea, Anna, stând cu picioarele îndoite, spune:

— Chiar n-ar trebui să plec, nu-i așa? E o porcărie, Turtle, îmi pare rău. Pur și simplu... nu m-am gândit.

— Nu, spune Turtle. Trebuie să te duci. O să fiu bine.

Anna își lasă capul pe spate și îl sprijină de dulap. Se întoarce, se uită la Turtle, îi zâmbește și apoi râde, și râde și Turtle, iar Anna spune:

— Uită-te la noi. E puțin cam trist, Turtle.

— Dacă vreau să merg la banchet, pot? întreabă Turtle.

Chipul Annei se strâmbă, de parcă ar încerca mai multe expresii deodată, și spune:

— Mda, cred că poți, dacă vrei. Dar, Turtle...

— Știu, răspunde Turtle.

— Muzica... spune Anna.

— Mda.

— O să fie foarte rău.

— Ai dreptate.

Anna se dă cu ceafa de unul dintre dulapuri, energizată. Rămâne cu ochii ațintiți la fereastra de deasupra lor, la etajera de borcane cu lăstari. Partea de deasupra a capacelor a fost înlocuită cu filtre. Lăstarii cresc încălziți.

E treaba lui Turtle să-i spele și să-i descâlcească, de două ori pe zi.

— O să fie o grămadă de lume, spune Anna.

— Poate altădată, zice Turtle.

Anna încuviințează.

— Poate altădată.

— Avem niște filme pe Netflix, spune Anna.

— Ah. Ce? întreabă Turtle.

— Nu sunt sigură.

— Mă uit.

— Nu, îl aduc eu.

Stau amândouă pe podeaua bucătăriei. Anna ia o gură de vin, îl pune deoparte, și pune deoparte și bolul, de parcă ar fi pe punctul să se ridice și să se ducă să vadă de filmele de pe Netflix, dar nu se ridică.

— Totuși, dacă mă duc la banchet și nu suport, pot să iau cheile de la tine și să ies să te aștept în mașină.

Anna ezită.

— Cred că e ceva gen Poveste din Philadelphia, sau așa ceva. Sună bine? întreabă Anna.

— Nu știu ce-i asta, răspunde Turtle.

— Mi-aș dori să fi putut s-o cunoști pe bunică-mea. Mi-aș dori să fie aici.

— Și eu mi-aș dori.

— Pun pariu că ea ar fi știut cum să faci grădina.

— Aș putea totuși, nu-i așa? întreabă Turtle. Aș putea să merg și, dacă e prea mult, pot să aștept în mașină.

— Nu cred că așteptatul în mașină e o idee bună, Turtle. Cred că dacă mergi și e rău... nu cred c-o să vrei să aștepti într-o mașină, pe întuneric, în apropiere de petrecere. Nu știu dacă e o idee bună. Ar putea fi un declanșator.

— Știu, spune Turtle.

— Altădată, zice Anna.

— Altădată, zice și Turtle și dă din cap.

— Bagă-te în pat și uită-te la niște filme.

— Și dacă n-o să fie niciodată mai ușor?

— O să fie.

— Și dacă n-o să fie?

Anna întoarce capul, încă sprijinindu-l de dulap.

— Turtle, spune ea. Îmi pare foarte rău. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Aș vrea să fi știut. Sau să fi făcut ceva.

— Nu, răspunde Turtle, pentru că au mai trecut prin asta și înainte, și nu i-a făcut bine.

Pentru Turtle, sentimentul de vinovăție al Annei pentru ce s-a întâmplat este obositor și deplasat.

— Dumnezeule, spune Anna. Aș vrea. Aș vrea așa de tare.

— N-aveai ce să faci.

— Nu-i adevărat, răspunde Anna.

— Ba da, spune Turtle.

— Am dat-o în bară, zice Anna. Știam. N-aveam dovezi, dar știam și am dat-o în bară. Am făcut-o lată. Și îmi doresc să nu se fi întâmplat. Și cred că o să fi în regulă, Turtle. Și problema este că tu vrei să fii în regulă acum. O să ajungem și acolo, dar astă-seară...

Suflă aerul printre buzele strânse.

— Pur și simplu nu e momentul.

— Mda, răspunde Turtle.

— E în regulă? Ești de acord?

Turtle se uită în jur, prin bucătărie.

Anna nu spune nimic, iar Turtle știe că trece în revistă toate modurile în care Turtle nu e pregătită, toate modurile în care Turtle nu e *în regulă*, dar nu e în stare

să le rostească, iar pentru Turtle e din cale-afară de supărător faptul că evaluarea Annei e mai gravă decât e a ei, că până și Anna, care crede în Turtle, care e singura persoană din lume despre care Turtle știe că e *convinsă* că Turtle o să ajungă să fie în regulă, nici chiar Anna nu crede că a ajuns deja să fie în regulă, iar Turtle stă lângă ea în bucătărie și își zice: „Turtle, ești chiar mai rău decât credeai, și Anna nu vrea să ți-o spună”.

— De ce să nu mă lupt pentru asta? întreabă Turtle.

— Voiam doar... începe Anna atentă.

— Vreau să mă duc, spune Turtle.

— De ce? întreabă Anna. Nu e nevoie s-o faci, Turtle, nu trebuie s-o faci.

— Nu-mi pasă. Vreau să încerc.

— O să fie și Jacob acolo, spune Anna pe ton de avertisment.

— Știu.

— Turtle, zice Anna, o să ajungi și acolo.

— Oare?

— Așa cred, răspunde Anna.

Turtle nu spune nimic.

— Și, când o să fii gata, atunci o să mergem. Dar așa? Asta e pripeală.

Așteaptă în tăcere. Turtle se ridică, dă drumul la apă, își umple din nou paharul, iar Zaki coboară în fugă de pe canapea, galopează prin hol, intră în goană cu coada ridicată și se așază în fața celor două femei, uitându-se la ele și căscând larg, se linge pe bot, aparent profund mulțumită, închizând și deschizând ochii cu cea mai lentă și plină de mulțumire de sine expresie de aprobare, încovrigându-și coada în jurul lăbuțelor și apoi ridicând-o brusc și așezând-o la loc.

— Zaki crede că ar trebui să merg, îl spune Turtle Annei, iar Anna râde și își pune bolul jos, ostentivă, rămânând pe loc, parcă incapabilă să se ridice.

— Sunt așa de obosită, spune Anna.

Apoi se uită la Turtle.

— Chiar vrei să mergi?

— Vreau să încerc, răspunde Turtle.

— Bine, spune Anna.

Turtle așteaptă lângă ea în bucătărioara de sequoia, ambele așezate pe podea, Anna cu vinul ei, Turtle având încă bolul în mână și niciuna dintre ele nu se ridică. Nu fac decât să aștepte, înțelegându-se una pe cealaltă.

Mulțumiri

Pentru îndrumare, aș vrea să-i mulțumesc agentului meu, Joy Harris, cel mai neclintit și cel mai bun dintre aliați. Pentru sfaturi și povețe, lui Michelle Latiolais. Pentru munca grea, pentru înțelegere și pentru curaj, editorului meu, Sarah McGrath. Pentru inteligența și convingerile ei, lui Jynne Martin. Pentru tot ajutorul, Danyei Kukafka. Pentru că a fost primul care a crezut, lui William Daniel Hough. Pentru geniul ei, lui Shannon Pufahl. Pentru înțelepciune și sprijin, lui Scott Hutchins. Pentru prietenia lor, lui Charles și Philip Hicks. Pentru că mi-a împărtășit dragostea lui pentru sălbăticie, lui Ray Tallent. Mi-ar face plăcere să-i mulțumesc și Teresei Sholars pentru că mi-a răspuns cu răbdare la întrebări despre botanică și fenologie. Pentru întrebările la clasă, lui Meghan Chandra. Pentru întrebări medicale, lui Steve Santora, Ross Greenlee și Patricia Greenlee. Trebuie să le mai mulțumesc lui Ross și Patriciei Greenlee pentru toată dragostea și sprijinul, pe lângă ajutorul de specialitate. Toate numeroasele greșeli îmi aparțin în totalitate. Pentru că au strâns cele mai bune cărți, lui Christie Olson Day și librăriei Gallery. Aș vrea să le mulțumesc câtorva

profesori, care au însemnat totul pentru mine: Jenny Otter, Derek Hutchinson, Jim Jennings, Ryan Olson Day, Tobias Menely, Mike Chasar și Gretchen Moon. Părinților mei, Gloria și Elizabeth, pentru mai mult decât poate fi cuprins în cuvinte. Și, în cele din urmă, lui Harriet, care mă prinde când cad.

GABRIEL TALLENT

„Când ceața se ridică din iarba care încă scoate aburi de rouă, Turtle își ia Remingtonul 870 din cuiul de pe perete, ridică piedica și culisează închizătorul, ca să se vadă tubul verde al alicelor. Închide mecanismul, pune pușca pe umăr și coboară scările, ieșind pe ușa din spate. Începe să plouă. Picăturile răpăie din pini și rămân tremurând pe frunzele de urzică și lamele ferigilor. Turtle se cațără peste grinzile terasei din spatele casei și coboară dealul plin de bușteni putreziți și tritoni cu pielea aspră și salamandre de California, călcâiele strivind crusta lipicioasă de frunze de mirt și răvășind pământul negru.”